De motorboot

C.N. Williamson

bron
C.N. Williamson, *De motorboot*. H. Honig, Utrecht 1917

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/will191moto01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

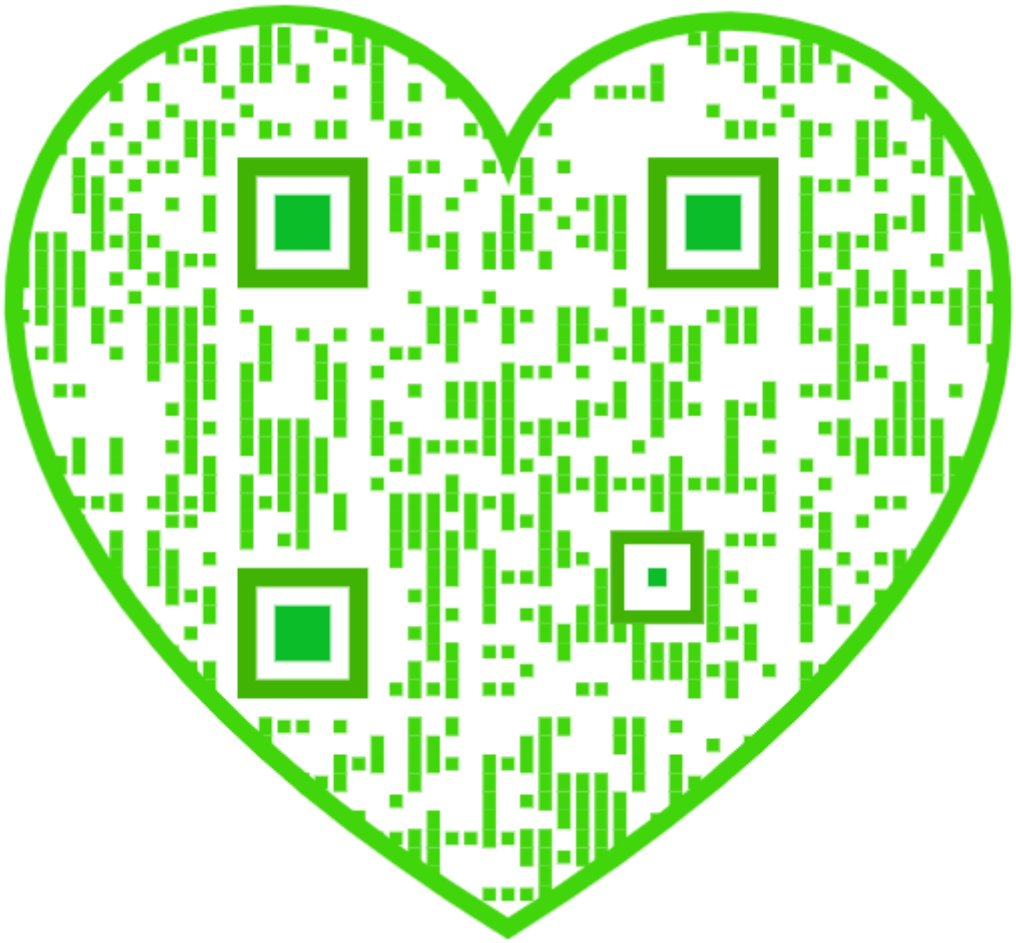

Hoofdstuk I.

Het komt mij wel eens voor, dat de tijd, dien men met baden doorbrengt, het aangenaamste oogenblik is van den dag, vooral, wanneer men er lang over doet, terwijl men zich zou behooren te haasten.

Phyllis en ik (Phil is mijn stiefzuster) bezitten eigenlijk geen badkamer op ons appartement. Wat kan men, zelfs te Clapham, voor *f* 480. - per jaar verwachten? Maar wij hebben een toestel in de kofferkamer ingericht en het is nog nooit ontploft. Phyllis gunt zich elken morgen tien minuten voor haar bad, zooals zij er vijf voor hare gebeden, zes voor haar kapsel en vier voor de rest neemt, behalve wanneer zij rijglaarsjes draagt; maar zij houdt er dan ook beginselen op na omtrent alles en ik niet. En van morgen, juist omdat er zoo heel veel te doen was, veroorloofde ik mij de weelde lang in het water te plassen en genoot ik van allerlei verfrisschende gedachten.

Gewoonlijk als men zich heerlijke voorstellingen maakt van de toekomst, zooals men die zou verlangen, ziet ons leven er later des te somberder uit, omdat de werkelijkheid donkerder schijnt door de tegenstelling; maar dien morgen was dat het geval niet. Ik had den geheelen nacht wakker gelegen onder het nadenken over dezelfde dingen en was die gedachten nog niet moede. Ik maakte plannen voor al de heerlijkheid, die ons wachtte.

‘Ik zou Phil's schrijfmachine in mekaar willen trappen en de overblijfselen verbranden,’ zeide ik bij mijzelve, ‘maar zij zou haar zeker tusschen lavendel opbergen, of haar aan ons buurmeisje met den wipneus geven. In elk geval zal ik nooit meer een feuilleton te schrijven hebben voor de *Koningin-Vrouw*, de *Haardlamp*, of een der andere afschuwelijke bladen. O, de vreugde niet langer genoodzaakt te zijn schurken te scheppen, die men aan het slot weer vernietigen moet! Geen geheime deuren of holen van valsche munters meer! Inplaats van duizend woorden à negen stuivers op de machine over te schrijven, zal Phil voor kerken kunnen borduren

en ik zal voortaan alles kunnen doen, wat ik verkies. Wij zullen een mooi appartement in een der beste wijken der stad hebben en eene villa aan de rivier, en wat nog het beste van alles is, wij zullen reizen - reizen, reizen!

Daarop begon ik de villa en het appartement te meubelen en was juist bezig een purperkleurig gordijn in eene wit marmeren badkamer op te hangen, toen aan de deur getikt werd.

Ik wist, dat het Phil was, aangezien het niemand anders kon zijn; maar het geleek evenmin op Phil als een vulkaan op zichzelf gelijkt, wanneer hij gaat werken.

'Nell,' riep zij buiten de deur. 'Nell, liefste! Ben je klaar?'

'Nog pas begonnen,' antwoordde ik; 'het zal minuten lang duren. Waarom?'

'Ik wensch je niet te plagen,' hernam Phil's fluweelzachte stem, iets minder fluweelachtig dan anders; 'maar... haast je wat.'

'Heb je wat lekkers klaar gemaakt voor het ontbijt?'

(Ons gewone ontbijt is havermeel met melk en zooals van zelf spreekt thee. Phil zou het heiligschennis vinden, den dag met een andere drank te beginnen.)

'Ja, maar ik had het wel kunnen laten.'

'Heb je het omgegooid of aan laten branden?'

'Neen; maar er is niets om ons over te verheugen; of althans nagenoeg niets.'

'Lieve hemel! Wat bedoel je?' gilde ik, mijne luchtkasteelen in duigen ziende vallen. 'Heeft men een codicil gevonden bij het testament van kolonel Noble, zooals in mijn laatste feuilleton.'

'Neen; maar de post heeft een brief van zijn notaris gebracht. Och, hoe dom van ons te gelooven, wat mevrouw Keithley schreef! Het waren slechts dwaze praatjes. Wij hadden moeten bedenken, dat zij het onmogelijk weten *kon* en dat zij ook nooit iets geheel en al juist vertelt. Haast je en kom bij mij.'

'Ik heb nu mijn zeep verloren. Alles gaat ook altijd te gelijk verkeerd. Het stuk ontglipt mij telkens. Ik zal hier waarschijnlijk voor de rest van mijn leven blijven. In 's hemelsnaam, wat zegt de notaris?'

'Ik kan hier niet uit al mijne macht dergelijke zaken uitschreeuwen.'

Ik wist nu, hoe geschokt de arme Phil inderdaad was, want hare lieve stem klonk werkelijk bits en ik had mij altijd verbeeld, dat zij niet bits kon worden, ook al mocht zij geradbraakt, of in de kokende olie gedompeld, sterven. Wat mij betreft, ik kreeg een gevoel, of ik al in die kokende olie lag en ik plaste om mij heen,

zonder er mij om te bekommeren, of mijn haar nat werd of niet. Want, als wij na al onze grootsche verwachtingen toch arm moesten blijven, kwam niets er meer op aan, zelfs niet, of ik er uitzag als een verdronken rat.

Ik had den moed niet Phyllis weg te jagen; trouwens ik wist wel, dat zij zich niet verwijderen zou. Toen ik niet anders antwoordde dan door een geplas, dat veel op snikken geleek, ging zij voort, blijkbaar haar mond aan het sleutelgat brengende:

'Wij behoorden zeker dankbaar te zijn voor de ons *verleende* zegeningen; maar na hetgeen men ons had doen verwachten....'

'Welke zegeningen meen je?' vroeg ik, pogende zoowel mijn verdwenen geestkracht als den bloedsomloop te herstellen, door middel van een badhanddoek even hard als het lot.

'Tweehonderd pond en een motorboot.'

'Een *motorboot*? Lieve hemel!'

'Ja. Het geld is voor mij, de boot is voor jou. Het schijnt, dat je eens een briefkaart aan kolonel Noble hebt geschreven, zeggende, dat je hem het bezit daarvan benijdde. De boot moet zoo goed als nieuw zijn; dat is ten minste een troost; je kunt haar dan uit de tweede hand verkoopen en er misschien evenveel voor krijgen, als hij mij naliet.'

Het scheelde weinig, of ik was in het bad teruggevallen onder den verpletterenden last mijner teleurstelling.

'Tweehonderd pond en een motorboot, in plaats van al die duizenden!' kermde ik - niet heel luid, maar Phil hoorde mij toch.

'Het komt er niet op aan, liefste,' riep zij, op die ergerlijke wijze, aan tevreden zielen eigen, pogende ondanks alles vroolijk te zijn; 'het is beter dan niets. Wij kunnen het beleggen.'

'Het beleggen!' gilde ik. 'Wat zijn tweehonderd pond en een motorboot, als men ze belegt?'

Het leed geen twijfel, of zij rekende dat na. Er volgden eenige seconden van stilte en toen antwoordde zij dapper: 'Ongeveer twaalf pond in het jaar.'

'Loop heen met je twaalf pond in het jaar!' riep ik uit en nu gebeurde er iets vreemds. Mijn bloed sprong op en vloog mij naar het hoofd, waar ik het kon hooren zingen - een wild opgewonden lied. 'Ik *zal* mijn motorboot niet beleggen,' verklaarde ik, 'wij zullen er samen mede gaan kruisen.'

'Och, kindlief, ik hoop, dat de slag je niet van je verstand beroofd heeft!' Phil's stem gaf zoowel angst als medelijden te

kennen. ‘Zoodra je je morgenjapon hebt aangetrokken en te voorschijn komt, kunnen wij de zaak samen bespreken.’

‘Niets kan mij van mijn plan doen veranderen,’ gaf ik ten antwoord: ‘het staat al eene minuut lang vast. Alles wordt mij nu duidelijk. De Voorzienigheid schonk ons een motorboot, om ons de wereld te laten zien en er ons over te troosten, dat wij niet de erfgenamen van kolonel Noble zijn, zooals mevrouw Keithley ons voorspiegelde. Ik wil de bedoelingen der Voorzienigheid niet verijdelen. Dat heb je mij nooit geleerd. Met die motorboot zullen wij het glanstijdperk van ons leven hebben.’

De deur schudde van Phil's afkeuring. ‘Je spreekt als een Amerikaansche!’ beet zij mij toe.

‘Dat is goed. Ik ben blij, dat ik trouw aan mijn ras ben gebleven,’ antwoordde ik; ‘maar zou *jij* - eenvoudig, omdat je een Engelsche bent - onze mooie plannen kunnen opgeven en weer voortgaan met je schrijfmachine, alsof er niets ware gebeurd?’

‘Ik hoop de noodige geestkracht daartoe te vinden,’ stamelde Phyllis; ‘wij hoopten slechts twee dagen op iets anders.’

‘Wij hebben slechts twee dagen *geleefd.* Wij kunnen niet op onze schreden terug keeren; dat is onmogelijk. Wij hebben onze schepen achter ons verbrand en moeten per motorboot verder.’

‘Het is, dunkt mij, het geschikte oogenblik niet om grappen te maken, liefste - en dat nog wel, terwijl je in je bad zit,’ protesteerde Phil zachtmoedig.

‘Ik ben er nu uit; maar ik weiger overal uit te zijn. Miss Phyllis Rivers, ik heb de eer je deftig uit te noodigen tot een uitstapje met mij en mijne motorboot. Het is mogelijk, dat het ons de helft, zoo niet meer, van je erfdeel zal kosten; maar ik zal alleen het hoognoodige tot het bestrijden onzer onkosten van je leenen. Op de eene of andere wijze geef ik het je later terug. O! Phil, wij zullen alles wel beschouwd er nog eenig pleizier van hebben en ten minste eenige weken *leven.* Wat komt het er op aan, wat er daarna gebeurt?’

‘Je spreekt net, of je een gelukzoekster wilt worden!’ klonk het ijskoud.

‘Ik zou het heerlijk vinden er een te zijn,’ verklaarde ik; ‘het kwam mij altijd voor, dat niets prettiger kon wezen - tot op het laatste hoofdstuk. Wij zullen ons beiden inschepen aan boord van de motorboot voor een kortstondige loopbaan als gelukzoeksters.’

Voordat zij kon antwoorden, opende ik de deur en stapte, gewikkeld in mijn ochtendjapon, zoo plotseling naar buiten, dat

zij bijna vóórover in het bad viel. Phyllis gehoord achter eene koude, gevoellooze deur en Phyllis aanschouwd in al haar maagdelijke bekoorlijkheid, konden twee verschillende meisjes zijn geweest.

Als men van achter een deur met Juffrouw Rivers een gesprek voerde over zeden, gebruiken en hulppredikers en wat dies meer zij, zonder eerst om het hoekje te kijken, waar zij wel op leek, zou men de ware Phil onrecht doen.

Er is niets rooskleurigs, zachts of pathetisch in Phil's levensbeschouwingen (of althans wat zij eerlijk gelooft hare inzichten te zijn); maar de Phyllis van vleesch en bloed geeft zeer sterk dien indruk, dat is een der redenen, waarom zij eene voortdurende bron van vreugde voor mijn hart is geweest, van het oogenblik af, waarop haar geleerde Engelsche vader mijne echt Amerikaansche moeder huwde.

Phil zou gaarne een Zondagsschool-boek en een boekje over ‘Goede manieren in de Groote Wereld’ in één bandje gebonden, geweest zijn, maar zij heeft veel meer van een handeling over tuinieren, en een recept om fijne Devonshiresche kaas van zuren room te maken.

Men kan haar geen bepaalde schoonheid noemen, of met voorliefde bij hare gelaatstrekken, of wimpers, of haar, of gestalte stilstaan. Maar zij heeft de heerlijkste rose en goudbruine tinten; men bewondert haar slechts te meer om zekere kleine puriteinsche eigenaardigheden en een Engelschman of een Amerikaansch meisje kunnen niet nalaten haar te plagen.

Zij is langer dan ik (zooals het ook behoort bij haar Burne Jonesneus en oogen); maar dien morgen, toen ik op haar toesprong uit de badkamer, als een jonge tijgerin, die uit haar kooi ontsnapt en in wilde vaart op weg naar een motorboot was, zag zij er zoo meelijwekkend en zwak uit, dat ik gevoelde, hoe ik haar - en mijn plan - de halve wereld door zou voeren.

Zij had een omelet voor het ontbijt gemaakt, die arme lieveling! Ik had er om kunnen schreien. Ja, zelfs had zij koffie voor mij gezet, omdat zij weet, dat ik er zooveel van houd. Ik liet haar verder met rust, totdat zij wat gegeten en thee gedronken had, om hare krachten staande te houden en daarna stortte ik mijne inmiddels gemaakte plannen over haar flauw tegenstribbelend hoofd uit.

De boot lag, naar het scheen, in Holland, welk feit, gelijk ik Phyllis deed opmerken, eene vingerwijzing te meer was, dat de Voorzienigheid wilde, dat wij er gebruik van zouden maken! want

wij hadden altijd verlangd Nederland te zien; maar de tijd van vacantie en Nederland was nooit voor ons aangebroken. Nu was hij daar en zou de gulden tijd van ons leven worden.

Die arme kolonel Noble was van plan geweest dezen zomer zelf de boot te gebruiken; maar hij werd ziek gedurende het seizoen aan de Riviera en stierf aldaar. Uit Mentone schreef mevrouw Keithley ons, wat er onder zijn vrienden verteld werd, omtrent een groot legaat aan ons, en wij, onnoozele kinderen, hadden dat geloofd!

Kapitein Noble, een lieve, oude gewezen zee-offfcier, was sinds onheugelijke tijden een vriend van Phil's vader geweest, en ofschoon Phyllis zestien en ik vijftien was, toen onze wederzijdsche ouders elkander ontmoetten en huwden, schonk de goede man ook zijne vriendschap aan mijne moeder. Phil en ik staan nu sedert drie jaar alleen op de wereld; zij is twee en twintig, ik ben een jaar jonger. Er waren heel wat maanden verstreken, zonder dat wij iets anders dan prentbriefkaarten van kolonel Noble zagen; maar toch verbaasde het ons niet te hooren, dat hij ons een groote erfenis nagelaten had. Men raakt zoo licht gewoon aan blijde tijdingen en het is vrij wat lastiger op bevallige wijze van onze gulden hoogten te dalen.

Maar terug moesten wij; dus besloot ik, dat het zijn zou in die motorboot, die thans nutteloos op een van Holland's kanalen dobbert.

De brief van den notaris, een Franschman, die van de Riviera schreef, deelde ons alles omtrent de boot en het geld mede. De boot moest te Rotterdam worden afgehaald, het geld was te Londen verkrijgbaar.

Een motorboot van dertig paardenkracht (waarom niet dertig dolfijnen-kracht), dat klinkt heel grootsch en toen ik bekomen was van mijn eerste teleurstelling, begon ik het gevoel te krijgen, als ware ik plotseling eigenares geworden van een heele stoeterij trappelende paarden. Ik poogde Phyllis te overtuigen, dat ik betere verhalen zou schrijven, als ik wat in mijn eigen motorboot kon rondreizen, aangezien dit mijn geest zou ontwikkelen. Vandaar ook dat het nog voordeelig zou blijken. Bovendien was ik niet zeker, dat mijne gezondheid niet begon te lijden onder overspanning, en niet alleen dat, maar ik gevoelde, dat het *goed* zou zijn te gaan, en, in elk geval, ik wilde gaan, daarmede uit.

Ik praatte tot ik op het punt stond flauw te vallen, of een zenuwtoeval te krijgen en ik twijfel er niet aan, of het was mijn betrokken gelaat (wie zou geen betrokken gelaat hebben gehad?),

dat meer dan iets anders ten slotte Phil's weekhartig gemoed en halsstarrigen geest deden bezwijken.

Zij zeide, dat, nu ik volstrekt door vuur en water scheen te willen gaan (ik heb nooit van heete bronnen in Holland's kanalen gehoord), zij mij wel zou moeten vergezellen; immers zij was ouder dan ik en kon onder geen voorwaarde toelaten, dat ik mij alleen op reis zou begeven, vooral niet met het oog op mijn gelaatskleur en haar. Maar ofschoon het leven met mij haar aan pijnlijke verrassingen en, zij moest bekennen, ook aan offers had gewend, had zij tot hiertoe nooit verwacht, geroepen te zullen worden om mijnentwil een avonturierster te zijn.

Wat de tweehonderd pond betreft, moest ik mij niet verbeelden, dat zij daaraan dacht. Hetzij wij werkten of niet, wij hadden, Gode zij dank, toch altijd onze honderdvijftig pond per jaar. Het was onze goede naam, waar zij zich het meest om bekommerde en zij was overtuigd dat het minste kwaad, dat ons kon overkomen, zou zijn in de lucht te vliegen.

‘Het is toch altijd beter bij eene ontploffing te sterven in een motorboot van dertig paardenkracht, dan door eene geïmproviseerde badkachel in een appartement te Clapham,’ merkte ik op en dat argument bracht Phyllis tot zwijgen. Alleen zuchtte zij nog eens.

Van dat oogenblik af heb ik in een maalstroom van opgewondenheid geleefd, onder het banen van mijn waterig pad als eene motorboot-avonturierster. Ik kocht ook een paar daarbij passende toiletten. Het slaat mij zelfs niet ter neer, dat Phil de hare uitkoos met de uitdrukking van iemand, die zijn eigen lijkkleed bestelt.

Ik heb drie feuilletons in even zoovele dagen geëindigd, mijne schurken als vliegen doodende en een ware epidemie te voorschijn roepende van haastig gesloten huwelijken, tusschen adellijke helden en deugdzame kinderjuffrouwen.

Phyllis heeft onderwijl, met het gelaat eener tragische Muze, brieven aan hare klanten geschreven, om hun eene andere typiste aan te bevelen, iemand van het vak, die haar een jaar geleden verving, toen zij ondoordacht genoeg was de mazelen te krijgen.

‘Miss Brown zet nooit een *q* in plaats van een *a* en kan de mooiste randjes onder de opschriften harer hoofdstukken maken. Niemand zal mij ooit terugnemen,’ jammerde het arme kind.

‘Des te beter voor hen, als je in de lucht vliegt, zooals je voorziet,’ zeide ik, om haar te troosten, terwijl ik een marinepetje oppaste. Maar zij rilde slechts. En nu wij eindelijk ons appartement gesloten hebben, den sleutel van ons verleden hebben

afgedraaid en onherroepelijk aan boord van de ‘Batavier’ zijn, die ons te Rotterdam aan wal zal zetten, heeft zij meer dan eens gekermd: ‘Ik heb een gevoel, alsof wij nooit meer dezelfde zullen zijn.’

‘Ik ook,’ antwoordde ik ongevoelig, ‘en daar ben ik *blij* om!’

Hoofdstuk II.

Dit is de eerste maal, dat ik mij op een zeeboot bevind, sedert ik met mijne moeder uit Amerika kwam, zonder dat een van ons beiden droomde, dat zij zich in Europa zou vestigen en mij een Engelschman tot stiefvader geven. Wat Phil aangaat, zij heeft geen herinneringen buiten haar geboorteland, behalve zeer vroege van Parijs - en ofschoon zij een natuurlijk instinct tot het behoud van haar jeugdig leven koestert, twijfel ik er niet aan, of elke beweging van de groote boot in den nacht, deed haar inzien, hoe oneindig deftiger het zou zijn te verdrinken op de Batavier IV, dan in een nieuwerwetsch motording in een onbekend kanaal in den vreemde.

De Theems zagen wij reeds te voren in al haar grootte en rijkdom en zwarte leelijkheid; want op warme zomerdagen ondernamen wij menig tochtje, dat ons in de oogen van hertoginnen en gravinnen zou verlagen. Maar wij, of liever gezegd ik, verkozen Holland zooveel mogelijk over water te bereiken, aangezien dit het meest geschikte begin van ons avontuur scheen en ik deed Phyllis voor vijven 's morgens opstaan, om toch niet den eersten aanblik van Nederland te missen.

Wij waren maar juist op tijd, want wij hadden nauwelijks koffie gedronken en waren gekleed, of mijne oogen vingen een kust op, zooals een drenkeling naar een stroohalm zit te kijken.

‘Holland!’ zeide ik, wat niet bijzonder slim van mij was, daar het niets anders zijn kon.

Daar lag nu het tooneel, waarop zich ons drama, kluchtspel of tragedie, of wat het dan ook blijken mag, zal afspelen. Wij zijn er de heldinnen van, maar kennen den inhoud nog niet. En nu ik in een hotel te Rotterdam zit te schrijven, kan men zeggen, dat het gordijn voor het eerste bedrijf is opgehaald, het is nog

slechts hoog genoeg, om mij een lange, lage uitgestrektheid van grijsgroen te toonen met boomgroepen en nevelachtige torenspitsen, die de tooneelknechts zeker in beweging hadden gebracht, ten gerieve der beide hoofdpersonen.

'Wij zouden de *Twee Weezen* kunnen zijn,' zeide ik, 'alleen ben je niet blind, Phil, behalve in je begrip van humor en ik vrees, dat er geen slechte Hollandsche edelen zijn, om mij te ontvoeren.'

'Och, lieve hemel, dat hoop ik waarlijk niet!' riep Phil uit, met een blik, alsof er een nieuwe veder aan haar last van bezwaren was toegevoegd.

De streep was nu niet langer grijs en ook geen wildernis meer. Het was een heldergroen, golvend lint, waarop roode bloemen geborduurd schenen en spoedig was het ook geen lint meer, maar eene uitgestrektheid welige weiden en de roode bloemen bleken daken te zijn; maar toch waren het geen gewone weiden en daken, want zij behoorden tot Nederland en ieder - zelfs degenen, die het nooit gezien hebben - weet, dat Nederland op geen enkel land ter wereld gelijkt, behalve op zijn zonderling, gezellig, dapper en stijfhoofdig eigen ik.

De hemel was blauw om ons te verwelkomen. Zelfs de lucht scheen gewasschen te zijn tot zij kristalhelder schitterde, wat elke lijn van het landschap als heel nabij deed uitkomen.

Wij bevonden ons op de rivier de Maas, die haar lachenden mond wijd opende, om onze boot binnen te laten. Maar het duurde niet lang, of zij was zoo druk bezig met haar dagelijkschen arbeid, dat zij vergat te glimlachen en er op haar best uit te zien voor vreemdelingen. Wij zagen haar in het bruine werkpak, water gevende aan leelijke fabrieken en een heirleger dragende van groote schepen, zwarte kolenschuiten en breedgebouwde booten, die krampachtig hoestten, terwijl zij snel en flink hun weg vervolgden. Hunne ademhaling geleek op het gehijg eener automobiel en ik begreep, dat het motorbooten moesten zijn. Mijn hart begon voor ze te kloppen. Zij schenen opzettelijk uitgezonden te zijn, om ons toe te roepen: '*Uw* genot zal beginnen!'

Eindelijk waren wij voor Rotterdam, langzaam doorstoomende tusschen twee rijen deftige kaden, versierd met boomen en ouderwetsch gebouwde, veelkleurige huizen vertoonende - blauw en groen en rose. Enkele daarvan bogen naar voren, andere leunden achterover. Sommige gevels vormden een driehoek; er waren er ook gekromd als een zwanenhals, andere wederom waren traps-

gewijze uitgesneden, zoodat zij een groote verscheidenheid opleverden en er bijna iets Chineesch lag in de architectuur dier vreemde woningen. Er lag niets in, dat men fraai kon noemen; maar het maakte alles een grootschen indruk en was zeer belangekkend, omdat het zoo geheel verschillend was van het ons bekende deel der wereld.

Een reusachtige spoorbrug van ijzeren traliewerk teekende zich tegen den hemel af; een enkel hoog wit gebouw, dat aan een New-Yorksche wolkenkrabber deed denken, stak ver boven de dicht op elkander leunende daken der stad uit en overal tusschen de huizen zag men bruine zeilen en masten van schepen; waterwegen en straten zijn onafscheidelijk dooreen gevlochten.

Het gegons van leven - een zonderling, uitheemsch leven - vervulde de lucht; een onbeschrijfelijk opwindend geluid, veroorzaakt door het gefluit van den wind door het touwwerk van zeewaarts gaande schepen, de roepstemmen van aan het werk zijnde lieden, het geklots der rivier tegen de ijzeren wanden der stoombooten, Wolken bruine rook teekenden zich scherp af in het heldere zonlicht; een trein ratelde over de ijzeren tralie-brug; en het gegil van eene sirene overstemde alle andere geluiden. De *Batavier* werd met kabels naar de kade getrokken en ik zeide bij mijzelve: ‘De *ouverture* is ten einde. Het stuk zal beginnen’.

Phil en ik verlieten de boot met de overige passagiers, die er uitzagen, als wisten zij precies, waarom zij waren gekomen, waar zij heengingen en wat zij het eerst zouden doen. Maar nauwelijks waren wij aan wal gestapt op eene zonderlinge plek, die er uitzag, alsof mooie boomen en huizen eensklaps uit een dijk waren verrezen, of alle geregelde gedachten werden uit ons brein verjaagd door al, wat wij zagen en hoorden. Vrienden ontmoetten elkander en praatten druk in iets, dat op geen enkele bekende taal geleek. Portiers omsingelden ons, om ons de hoedanigheden van met elkander wedijverende hotels op te dringen; mannen in blauw katoenen kielen smeekten om onze bagage en wij werden overweldigd door een springvloed van Hollanders en Hollandsch.

Ik weet nog niet goed, hoe er eindelijk weer orde in zulk een chaos kwam; maar toen ik weer adem kon halen, viel het mij in, dat wij tijdelijk onze koffers aan hun lot konden overlaten en ons, met onze reistasschen in de hand, een weg door de menigte banen, om een ouderwetsch huurrijtuig in beslag te nemen.

Alvorens in te stappen, bleef ik stilstaan en poogde na te denken, om onze plannen uit te werken. Ofschoon het mooie schouwspel

van de Boompjes en de gedachte, dat wij, Phyllis Rivers en Nell van Buren, aan de Boompjes stonden, ons hoofd op hol brachten, slaagde ik er toch in het adres van onze boot te vinden en ook den naam van den man, die met het toezicht daarover was belast. Wij hadden beide adressen op losse reepjes papier geschreven en behoefden dus slechts een daarvan aan onzen pokdaligen koetsier te toonen naar 'Jan Paasma', dit heerschap de brieven van den notaris (misschien wel een afschrift van het testament) te laten zien en daarna konden wij, zoo wij dat verkozen, onzen intrek nemen aan boord van ons eigen vaartuig, totdat wij iemand gehuurd hadden, om het gedurende onze reis te 'besturen'. Gelukkig hadden wij koffie en broodjes gehad aan boord van de *Batavier*, en behoefden wij ons niet om een ontbijt te bekommeren, zeide ik blijmoedig tot Phyllis.

Maar het scheen, dat Phil een ontbijt geenszins als last beschouwde. Zij meende, dat het noodlottig met ons zou af zou loopen, indien wij niet eerst thee en eieren hadden gehad en iemand vonden, om ons raad te geven.

'Wij moeten naar een hotel gaan, alvorens de boot te bezichtigen,' sprak zij vastberaden.

'Maar wie zou ons raden in een hotel?' vroeg ik minachtend.

'O! dat weet ik niet, de eigenaar.'

'Eigenaars van hotels zullen niet gewoon zijn jonge dames raad te geven ten opzichte van motorbooten.'

'Welnu, dan een - een kellner.'

'Een *Kellner*!'

'Wij zouden het den Oberkellner kunnen vragen. In elk geval zou het een *man* zijn.'

'Lieveling, hebben wij sedert vaders dood ooit van een man afgehangen?'

'Wij waren nog nooit in moeilijkheden, behalve toen wij onze étage huurden - oh, en toen ik mijn schrijfmachine kocht.'

'Ik kan ook onmogelijk alles doormaken, wat ik zal moeten doorstaan, zonder een kop thee te hebben gehad.'

Dat besliste de zaak. Wij klauterden in ons rijtuig en ik opende het Hollandsche woordenboek, dat ik te Londen gekocht had. Ik wenschte uit te vinden, welk hotel het dichtst bij onze boot was gelegen; maar in dat oogenblik van verwarring vond ik geen andere volzinnen dan: 'Ik wensch terstond een geneesmiddel tegen zeeziekte', en haastig de bladzijde omslaande: 'Ik heb mijn lievelingskat verloren'. Werktuigelijk begon ik de enkele woorden Duitsch te stamelen, die sedert jaren vreedzaam in de

stoffigste hoeken van mijn brein hebben geslapen. ‘Och hemel, hoe zal ik mij aan hem verstaanbaar maken?’ kermde ik, terwijl mijne zenuwen trilden onder den medelijdenden blik van den koetsier en Phil's martelaresgezicht.

‘Dat moet je *mij* niet vragen,’ antwoordde zij ijskoud. ‘*Jij* hebt mij naar Holland willen brengen en ik zou geen Hollandsch spreken, al kon ik het.’

‘*I spik Eengleesch.*’ verkondigde de koetsier. Ik had mij aan zijne borst kunnen werpen, die, ofschoon met stof en vetvlekken versierd, zeker een edel hart moest verbergen. Maar ik stelde mij tevreden hem mijn vertrouwen te schenken, zeggende, dat wij een motorboot bezaten en een hotel wenschten, dat zoo dicht mogelijk bij de boot gelegen was; daarna liet ik hem het tweede reepje papier zien en hij knikte uit al zijne macht, waardoor zijn hooge hoed, die veel had van een stuk verroeste kachelpijp, bijna op mijn neus viel.

‘Stap maar in mijn rijtuig en ik zal u brengen, waar u zijn moet,’ antwoordde hij geruststellend, op den bok klauterend en een voetenbankje van onze handbagage makende.

Gehypnotiseerd door zijn zelfvertrouwen, gehoorzaamden wij en eerst toen wij al over de keien ratelden, dacht Phil aan eene gewichtige bijzonderheid.

‘Wacht eventjes, vraag hem, of het wel een goed logement is, waar hij ons heenbrengt.’

Ik stond op, greep mij vast aan den bok en gilde mijne vraag boven het gedruisch der wielen uit.

‘Ik breng u naar de geschiktste plaats,’ verklaarde de man en ik herhaalde dien volzin aan Phyllis.

‘Dat is geen antwoord. Vraag hem, of het er fatsoenlijk is. Wij kunnen er anders niet heen. Vraag hem, of het er duur is.’

‘Ik breng u over een poosje naar het hotel. Eerst moet u Rotterdam zien.’

‘Maar wij willen Rotterdam niet eerst zien. Wij willen eerst ontbijten en daarna Rotterdam zien.’

‘U doet beter eerst Rotterdam in mijn rijtuig te zien, dames.’

Een plotselinge schok wierp mij op mijn bank terug. Ik stond weer half op om den strijd te hervatten; maar een blik op dien onverbiddelijken Hollandschen rug deed mij onbestemd verstaan, hoe zulk een kleine natie als Nederland het trotsche Spanje uitputte en versloeg. Ik zag in, dat het niet zou baten weerstand te bieden aan zulk een rug. Als wij niet uit het rijtuig wilden springen,

moesten wij Rotterdam zien en het was maar beter ervan te genieten.

Dit trachtte ik Phil aan het verstand te brengen, terwijl ik haar hare krenterigheid verweet geen Baedeker te koopen, die had sterretjes bij de voornaamste hotels gezet, en duidelijke kaarten om ons te wijzen, waar die te vinden waren, en nog honderd andere dingen.

Ik ben overtuigd, dat weinig lieden, die jaren achtereen Rotterdam hebben bewoond, zooveel van de stad te zien kregen als wij op dien mooien, helderen morgen.

In het eerst schenen de inlichtingen van den rugeigenaar ons slechts eene beleediging te meer toe. Hoe durfde hij ons uitleggen, wat hij ons tegen wil en dank noodzaakte te zien? Maar eindelijk begon zelfs Phyllis te lachen en haar kuiltjes zijn ten opzichte van haar humeur, wat een regenboog voor onweersbuien is - als zij zich eenmaal vertoonen, zijn de donderslagen voorbij.

‘Het is mij, alsof ik exemplaren van heel Holland heb gezien en dat wij gereed staan naar onze vreedzame woning terug te keeren,’ zeide zij, nadat wij door lange winkelstraten, langs schaduwrijke kanalen, veelkleurige miniatuurhuisjes tusschen bloementuinen, vijvers met bloemeneilandjes, groote parken en plechtige draaiende windmolens gekomen waren en in de verte weiden met witte en zwarte koeien hadden bewonderd. ‘Wij konden best weer naar huis gaan en met kennis van zaken over Holland meepraten.’

Ik sloeg geen acht op die woorden en eindelijk hielden wij tot onze verlichting stil voor een ouderwetsch, laaggebouwd hotel dicht bij een park. Voor zoover wij konden oordeelen lag het mijlen van alles af; maar wij waren te dankbaar voor het voorrecht uit te mogen stappen, om critiek uit te oefenen. Het huis zag er zoo stil en ordentelijk uit, dat dit Phil goed deed en zonder tegenstribbelen liet zij toe, dat men onze bagage van den bok nam.

Toen het aankwam op betalen, bleek het, dat onze koetsier ons niet uit louter edelmoedigheid met alle geheimen van Rotterdam had bekend gemaakt. Wij zagen ons genoodzaakt te scheiden van bijna alle door ons aan boord voor Engelsch geld ingewisselde guldens en Phyllis zag ze met wanhoop gaan.

‘Op die manier zullen wij spoedig in het Armhuis zijn,’ zuchtte zij.

‘Als het zoover met ons komt, kunnen wij in verschillende

plaatsen met onze boot aanleggen en aalmoezen gaan vragen,' zeide ik.

Alles wel beschouwd had de 'Rug' toch eenige methode in zijn waanzin; want toen wij Paasma's adres aan den portier toonden, bleek het, dat de man slechts tien minuten loopens van het logement woonde. Wij weigerden bedaard kamers te bespreken, voordat onze plannen zouden vastgesteld zijn en onze bagage bleef in de vestibule, terwijl wij thee en naar Hollandsche gewoonte geroosterd brood nuttigden in een tuin, dien wij met een schildpad deelden.

Herhaaldelijk, sedert ik Phyllis overhaalde tot dien tocht, hadden wij op half onbestemde wijze bepaald, wat wij bij onze aankomst te Rotterdam zouden doen. Het programma scheen op een afstand eenvoudig genoeg: maar toen wij ons inderdaad op weg begaven, met een kleinen hoteljongen tot gids, om ons eigendom in bezit te nemen, ontzonk zelfs mij den moed en gevoelde ik, dat 'er iets ging gebeuren.'

De tien minuten loopens groeiden tot twintig aan en toen zagen wij een pont over een breede, snelvlietende bruine rivier. Wij gingen hiermede naar een kleinen inham der rivier, waar een of twee kleine plezierjachten en andere vaartuigen bijeen lagen. 'Kijk eens!' riep ik met eene plotselinge opwelling van ontroering uit, '*daar* is zij!'

'Wie?' riep Phillis opschrikkend. 'Iemand, dien wij kennen?'

'Onze boot domoor, de *Lorelei.* Jij denkt waarschijnlijk, dat zij "*de witte Olifant*" moest heeten.'

Ja, daar lag zij, met den naam *Lorelei* in gouden letters op haar achtersteven geschilderd, die schoone sirene, die ons de Noordzee had overgelokt en inplaats van overdekt te zijn of er gehavend uit te zien, na een langen winter veronachtzaamd te zijn geworden, scheen zij geheel en al gereed, wanneer wij maar wilden, een kruistocht te beginnen.

Hare fraaie witte kleedij zag er fonkelnieuw uit. Wij behoefden niet te vreezen, dat zij eerst nog zou moeten worden opgeschilderd of hersteld. Een keurige looper van kokosnoot lag over haar vooren achterdek uitgespreid; de koperen leuning blonk ons tegen; de vensters der overdekte kajuit waren glansrijker dan de Koh-i-noor, den dag, waarop ik hem in den Tower was gaan bekijken; leuningstoelen met kussens van rose, blauwe en gele zijde stonden op dek, als noodigden zij ons uit plaats te nemen. Er was ook een tafeltje te zien, dat geknipt scheen voor een theetafel. Het was waarlijk ongeloofelijk.

‘O! Neil, wat een mooie boot!’ Die bewondering ontsnapte Phyllis tegen wil en dank. ‘Het blijft daarom even gewaagd van ons op reis te zijn gegaan en ik begrijp nog niet, waar dat op uitloopen moet; maar... maar het ziet er uit, of wij genoegen zullen hebben. Stel je voor, thee te drinken op ons eigen dek. Ze ziet er bijna uit als een jacht! Wat zou Lady Hutchinson wel zeggen, als zij ons in die stoelen zag zitten? Zij zou zeker een maand lang beleefd tegenover mij wezen.’

Lady Hutchinson is Phil's eenige adellijke klant. Haar echtgenoot was vroeger kruidenier. Zij dicht sentimenteele verzen en haar begrip van waardigheid is haar secretaris af te snauwen. Maar ik kon voor het oogenblik mijne gedachten niet bij haar bepalen; ik was slechts een en al bewondering voor zulk een voortreffelijk bootbewaarder als Jan Paasma.

‘Plichtgetrouw’ was een te koud woord voor hem. Het was bijna een jaar geleden sedert kolonel Noble de *Lorelei* het laatst had gebruikt en wij hadden niet geschreven, dat wij haar kwamen opeischen; en toch lag zij daar *en fête* voor onze ontvangst. Misschien had onze lieve oude vriend bevel achtergelaten haar altijd gereed te houden; dat zou juist iets voor hem wezen. In elk geval zouden wij het spoedig weten, want mijnheer Paasma bewoonde een klein groen huisje, vlak bij die dwergachtige kade. Wij zagen zijn naam op de deur staan; want hij houdt er ook een winkel op na, van allerlei onbeschrijfelijke dingen voor het ééne smalle, maar blinkende venster - dingen alleen voor zeelieden geschikt. -

Wij wisten niet beter, of hij moest aan boord van de boot zijn, die een paar meter van den wal lag vastgemeerd, maar wij vonden het gepaster den heer Paasma onder zijn eigen dak op te zoeken.

Wij begaven ons dus naar zijn woning en rolden bijna over een dik kind, dat den vloer van den winkel opdweilde.

‘Wat 'n gekke tijd van den dag - elf uur - om schoon te maken,’ mompelde Phil, die bijna gevallen was. Ik vond het ook; maar wij waren nog slechts een paar uur in Holland. Wij begrepen nog niet goed het betrekkelijke gewicht van zekere alledaagsche dingen, in de oogen eener Hollandsche vrouw.

Wij staarden verwijtend naar het dikke kind, als wilden wij zeggen, ‘waarom dweil je den vloer niet op een geschikter uur?’ En zij keek ons aan, als wilde zij ons vragen: ‘voor den drommel, wat beteekent het toch, hier te komen binnenstormen en mij in mijn werk te storen?’

Maar met vijandige blikken kwamen wij niet verder, ik zette dus mijn trots maar op zijde en vroeg haar naar haar baas.

'Boot,' antwoordde het logge schepsel. 'Boot', en zij wees naar de kade. Wij maakten daaruit op, dat de bewaker op zijn post was en keerden terug naar de *Lorelei*, om zijn naam uit te galmen, in het eerst zonder gevolg; maar na verscheidene krampachtige pogingen, werd een blauw zijden gordijntje voor een der kajuitsvensters weggeschoven en vertoonde zich voor de opening, een klein, oud, bruin gelaat met een franje van haar om de kin, een gelaat als een okkernoot, met een paar sluwe, glinsterende oogen en een pijp in een hoek van den mond. Toen mijnheer Paasma daarna op dek verscheen, bleek zijne gestalte geheel en al bij zijn gelaat te passen. Hij zag er uit als een kaboutermannetje, maar moest toch de bewaarder van de boot zijn.

Hoofdstuk III.

'Is u mijnheer Paasma?' vroeg ik van de kade.

De okkernoot knikte.

'Spreekt gij Engelsch?'

Hij nam de pijp uit den mond. 'Ja, a leetle.'

'Wij zijn de dames Rivers en Van Buren uit Engeland. Ik ben Miss Van Buren. Gij hebt zeker vernomen, dat kolonel Noble mij zijne motorboot vermaakte.'

'*No, I not heerd,*' een donkere blos veranderde het bruine gelaat in mahoniehout.

'Hoe vreemd! Ik meende, dat de notaris u geschreven zou hebben; maar misschien was dat niet noodig. In elk geval heb ik alle papieren bij mij, die bewijzen, dat de boot mij toebehoort. Gij wist toch zeker, dat de arme kolonel Noble overleden was?'

'Ja, I hear that. But no more.'

'Nu, als gij een plank wilt uitleggen, komen wij aan boord en zal ik u de stukken toonen.'

'Ik zal aan wal komen,' zeide mijnheer Paasma.

'Neen, wij willen liever....'

Maar ik had die woorden gerust kunnen sparen. Paasma was een Hollander en had zijn besluit genomen; de rest spreekt van zelf. Hij greep een der touwen, waaraan de boot vastlag, trok haar dichter naar de kade toe en sprong aan wal.

Er lag eene zonderlinge flikkering in zijn oogen. Meenende, dat deze aan achterdocht toe te schrijven was, haastte ik mij den goeden man gerust te stellen door hem mijne papieren te toonen.

'Gij ziet,' zeide ik eindelijk, 'dat alles in orde is. Gij behoeft niet te aarzelen mij de boot af te staan.'

Paasma trok aan zijn pijp, die hij heel dicht tusschen de tanden hield geklemd. Hij bleef zonder op te zien op de papieren staren.

'Als u wilt, kunt u ze gerust door een advocaat na laten zien,' zeide ik, bemerkende, dat hij lang niet op zijn gemak was, 'ik ben bereid hem te woord staan. Buitendien,' ik was plotseling op een schitterenden inval gekomen, 'heb ik familieleden te Rotterdam. Zij dragen denzelfden naam als ik - Van Buren. Misschien hebt gij wel hooren spreken van mijnheer Robert van Buren?'

'Ja,' antwoordde Paasma, nog harder op zijn pijp bijtende. Zijn gelaat kreeg zulk een bekommerde uitdrukking, dat ik mij afvroeg, of ik verkeerd had gedaan die onbekende bloedverwanten van mij te noemen - misschien had een mijner familieleden kort geleden eene misdaad gepleegd. Phyllis gaapte mij intusschen aan. Ik had er mijne redenen voor gehad tot hiertoe zelfs tegenover haar over mijne betrekkingen te zwijgen. Door de noodzakelijkheid gedrongen had ik thans over hen gesproken; maar wie zij waren en of zij nog te Rotterdam woonden, was mij even onbekend als haar.

'Mijnheer Van Buren is algemeen bekend,' hernam de bootbewaker. 'U behoeft hem niet te laten halen. De boot zal wel van u zijn, dames. Wat is u van plan te doen?'

'Om te beginnen, willen wij aan boord gaan, en haar eens bekijken,' antwoordde ik.

Tot mijne verbazing, stribbelde hij ditmaal niet tegen. Een donker floers van onderwerping scheen over hem neergedaald te zijn. Hij trok de boot aan de kade, legde een plank uit en met eene trilling van hoogmoed stapten wij aan boord.

Enkele steile treden leidden van het dek naar de kajuit en Phyllis en ik daalden die af, terwijl mijnheer Paasma ons, met eene raadselachtige uitdrukking volgde. Zijn gelaat drukte niet bepaald wanhoop, uitdaging, toorn of verwarring uit, maar een mengelmoes van dat alles.

Ik vergat hem en zijne gewaarwordingen echter spoedig in mijne bewondering voor de *Lorelei.* Van de machine verstond ik niets; zij was alleen een groot monster in mijne oogen; maar de kajuit was zoo betooverend, dat ik op den drempel bleef staan en slecht: 'O!' kon zeggen.

‘Zij is nog mooier dan onze zitkamer!’ riep Phill uit, en mijne geliefkoosde kleuren daarbij, groen en wit. Men zou haar kunnen houden voor een boudoir. Wie zou ooit gedacht hebben, dat kolonel Noble zooveel smaak bezat? En zie toch eens die heerlijke oud Hollandsche klok boven het buffet, met al die scheepjes, die op de golven schommelen, zoo vaak zij tikt.’

Wij waren beiden thans zoo opgewonden, dat wij dooreen begonnen te praten, zonder naar elkaar te luisteren. Wij openden de deur van wat Phyllis ‘het buffet’ noemde en vonden stapels blauw porcelein. Ook mooie tafellakens en servetten, messen, vorken en lepels. Op een der banken (die 's nachts in kooien veranderd konden worden) stond een keurig theeblaadje met kopjes van wit en verguld en glinsterend nikkel en zilver. In de kast lagen lakens en dekens. Bij de klok stond een boekenkast met glazen deuren, gevuld met verleidelijke romans.

‘Hoe roerend!’ riep ik uit. ‘Die arme kolonel Noble! Wat moet hij er van genoten hebben al deze mooie dingen bijeen te garen en nu zijn zij voor *ons*!’

‘En hier.... och! het is al te droevig! Eene collectie hemden en andere zaken!’ zuchtte Phil, terwijl wij onze ontdekkingstocht in eene aangrenzende hut voortzetten. ‘Laden vol daarvan. Stel je eens voor, dat hij ze hier den heelen winter achterliet.... en zij schijnen niets vochtig.’

Het was een allerliefst vertrekje, groen en wit geschilderd en eerder geschikt voor een kunstenaar dan voor een ouden zeerob.

‘Wat zullen wij er mede uitvoeren?’ vroeg Phil. ‘Wij zouden ze misschien alle kunnen behouden als een herinnering aan hem; maar het zouden zulke rare gedachtenissen zijn voor meisjes.... en.... O! lieve hemel, Nell, wie had zich kolonel Noble ooit kunnen voorstellen in.... wat het dan ook zij?’

Wat het dan ook zijn mocht, het was van lichtblauwe zijde, met mooie rose strepen van verschillende tinten en Phil nam juist een nachtjasje bij de schouders, om het te bewonderen, toen een lichte kuch ons het hoofd deed omwenden.

Het is vreemd, hoeveel karakter er in een kuch kan liggen. Ook al waren wij alleen met mijnheer Paasma opgesloten geweest in eene donkere cel, wij zouden geweten hebben, dat hij niet zoo had kunnen kuchen. Voordat wij ons omwendden, wisten wu dus, dat er een vreemde op de *Lorelei* was, maar wij waren zeer verrast toen wij zagen, hoe hij er uitzag.

Hij stond in het smalle gangetje tusschen kajuit en hut, ons

aanblikkende met levendige, donkere oogen en gekleed in een mooi flanellen pak, met hoogen boord.

'Ik vraag u om verschooning,' zeide hij met eene aangename, temende stem, die mij overtuigde, dat hij het levenslicht aanschouwd had in een der Zuidelijke Staten van Amerika.

'Vraag wel excuus,' zeide ik.

(Phil verwacht altijd van mij, dat ik het eerst zal spreken in moeilijke gevallen, ofschoon zij een jaar ouder is dan ik). 'Zoekt u iemand - den bewaarder onzer boot, misschien.'

Zijne oogen dwaalden van mij naar Phil en van Phil naar het blauwe kleedingstuk, dat zij nog steeds in de hand hield, van dat azuurkleurige voorwerp naar den stapel gesteven overhemden in eene open lade.

'Ne.... en, ik zocht niet bepaald iemand,' gaf hij langzaam ten antwoord. 'Ik kwam aan boord om....'

'Om *wat*, als ik u vragen mag?' ik begon wat hooger toon aan te slaan. 'Ik heb het recht, dat te weten, aangezien dit onze boot is. Zoo u een dagbladreporter of iets dergelijks zijt, wees dan zoo goed heen te gaan; maar indien u voor zaken komt....'

'Neen, het was alleen voor mijn genoegen,' zeide de jonge man, wiens oogen als zwarte diamanten glinsterden, 'ik wist niet, dat de boot uw eigendom was.'

'En wien zou zij anders toebehooren?'

'Wel, eigenlijk gezegd, dacht ik.... mij.'

'Wat bedoelt u?' riep ik uit, terwijl Phil een verschrikten, vragenden blik op de hemden wierp en het blauwe zijden nachtjasje liet vallen.

'Dat wil zeggen, tijdelijk. Maar er moet een vergissing hebben plaats gehad.'

'Ja, eene groote vergissing. Waar is de bootbewaarder? Hij kwam met ons aan boord.'

De oogen van den jongen man keken nog ondeugender. 'Wist hij, dat het uw boot was?'

'Natuurlijk! Wij zeiden hem dat. De *Lorelei* werd ons per testament vermaakt. Wij kwamen haar opeischen.'

'O! nu begin ik de zaak te begrijpen. Het zou mij niet verwonderen, als Paasma naar bed was gegaan met eene plotselinge ongesteldheid. Hij wist zeker niets van uwe komst?'

'Niet voordat wij ons vertoonden.'

'Dat moet eene verrassing voor hem zijn geweest. Die oude vos! Ik veronderstel dus, dat hij niet het minste recht had, mij die boot te verhuren?'

‘Lieve hemel!’ hijgde Phyllis, haastig de lade met overhemden sluitende. Ik weet niet recht, wat zij met het blauw zijden voorwerp deed, behalve, dat het eensklaps van den vloer verdween. Misschien ging zij er wel op staan.

‘Hoe verschrikkelijk! zeide ik. ‘Is u wel zeker, dat gij u niet op de verkeerde boot bevindt? Dat men u geen andere verhuurde?’

‘Heel zeker. Er is in heel Holland geen tweede boot, die op de *Lorelei* gelijkt. Een week lang ben ik bijna alle dagen aan boord geweest; van het oogenblik af, waarop ik begon....’

‘Waarop gij begonnen zijt, wat?’

‘Haar op te laten knappen. O! het is de moeite niet waard daarover te spreken; maar zij had hier den heelen winter gelegen en.... wel.... ik wilde haar wat in orde brengen.’

‘Dus behooren.... al deze dingen u toe?’

‘Enkele daarvan.’

‘De Hollandsche klok, de dekstoelen, de zijden kussens, de gordijnen en versieringen der kajuit....’

‘Ik vrees, dat u mij al te bemoeiziek zult vinden; maar ik wist dan ook niet beter. Paasma zeide het recht te hebben, mij de boot te verhuren en dat ik er aan veranderen kon, wat ik wilde.’

‘Die oude ellendeling!’ hijgde ik. ‘En gij komt aan boord en vindt twee dames, die in uwe laden rommelen...!’ Ik kon niet helpen op eens te moeten lachen bij de herinnering aan Phil's voorstel die dingen als gedachtenissen te bewaren.

‘Ik meende te droomen - een schoonen droom.’

Ik hield mij, als had ik dat compliment niet gehoord. ‘Wat zullen wij thans beginnen?’ vroeg ik. ‘Het is *onze* boot. Daaraan valt niet te twijfelen; maar met al die zaken van u aan boord.... Is u van plan ons in rechten te vervolgen, of iets dergelijks?’

‘Lieve hemel, neen! Ik....’

‘Weet gij, wat wij doen zullen?’ zeide ik. ‘Laat ons den bootbewaarder hier laten komen en het met hem uitvechten. Misschien zal hij ons eene opheldering kunnen geven.’

‘Hij zal de zaak wel op zijne manier uitleggen. Wil ik hem gaan halen?’

‘Och ja, doe dat,’ smeekte Phil, voor het eerst iets zeggende en met een allerliefst blosje.

De jonge man verdween en wij hoorden hem de steile kajuitstrap opsnellen, bij twee treden te gelijk.

Phil en ik staarden elkander aan.

‘Ik wist wel, dat er iets vreeselijks zou gebeuren,’ zeide zij ‘dit is nu onze straf.’

‘Hij heeft een te aangenaam uiterlijk om eene straf te worden genoemd,’ gaf ik ten antwoord. ‘Zijn smaak bevalt mij in alles - tot zelfs in de overhemden toe; jou ook niet?’

‘Spreek niet van die dingen!’ gebood Phyllis.

Wij sloten behoorlijk de laden en begaven ons naar het andere vertrek, waar wij hetzelfde deden.

‘In elk geval heb ik “C. Noble” op de lakens en dekens zien staan,’ zeide ik dankbaar. Er zijn dus toch enkele zaken, die ons toebehooren.’

‘Ik veronderstel, dat het zal uitloopen op onzen terugkeer naar huis,’ zeide Phil.

‘Hoe het ook eindigt, niet op die manier, dat beloof ik je,’ verzekerde ik haar. ‘Ik wil recht verkrijgen.’

‘Maar hij moet zijn eigendom hebben. Och, Nell, heb je waarlijk familieleden te Rotterdam, of was het maar een verzinsel om Paasma schrik aan te jagen.

Neen; zij bestaan. Ik heb je er nooit over gesproken, omdat ik er pas aan dacht, toen wij naar dit land kwamen en toen was ik bang, dat je het passend zoudt vinden mijne nichten - zoo er zijn - te smeeken ons onder hare hoede te nemen. Buitendien zijn bloedverwanten zoo dikwijls vervelend. Al wat ik van deze afweet is, dat moeder mij vertelde, dat mijn vader familie te Rotterdam had. En als zij en ik niet in Engeland gebleven waren om voor jou en je vader te zorgen, zouden wij misschien hier gekomen zijn en hen al lang ontmoet hebben.

Nu laat ons ze dan op gaan zoeken en maken, dat zij ons helpen. Ik zal geen woord zeggen over nichten, die ons onder hare hoede moeten nemen.’

‘Misschien zou dat zoo kwaad nog niet zijn. Die schandelijke oude Paasma scheen geheel van ontzag vervuld bij het hooren van den naam Van Buren.’

‘Ik heb nooit te voren geweten, dat je half en half een Hollandsche waart.’

‘Toch wel. Ik heb mij altijd op mijn Knickerbocker-bloed verheven.’

‘Ja. Maar....’

‘Wist je dan niet, dat dit het is? Waar blijft je geschiedkundige kennis?’

‘Ik had nooit veel tijd de *Amerikaansche* geschiedenis te

bestudeeren. Er was zooveel, dat haar vooraf ging,' zei Phil gedwee; maar het bloed vloog haar naar het gelaat, bij den klank van voetstappen op de trap. Onze mededinger naar het bezit der boot keerde alleen terug.

'Die oude kerel heeft plotseling alles vergeten, wat hij van de Engelsche taal wist,' berichtte hij, 'en houdt zich als verstond hij geen Duitsch. Ik ben het Hollandsch niet machtig; en gij?'

'Evenmin,' antwoorde ik, 'geen letter. Maar een uur geleden sprak hij tamelijk goed Engelsch.'

'Dat was, voordat hij gesnapt werd. Nu kan hij niets anders dan het hoofd schudden en iets zeggen dat op "niets verstaan" gelijkt. Ik dacht er over hem te vermoorden, maar besloot te wachten, totdat ik u had gevraagd, op welke manier dit u het liefst zou zijn.'

'Het liefst een langzame dood,' zeide ik. 'Wij zullen daar later op terugkomen. Maar misschien doen wij beter eerst te beslissen, wat *wij* zullen doen. Ziet u, wij zijn naar Holland gekomen, om een kruistochtje te maken met onze nieuwe boot. Ware dat het geval niet, dan konden *wij*, als de ware eigenaars, de *Lorelei* aan u verhuren en zou alles in 't reine zijn. Daarentegen is het eene schande, dat gij teleurgesteld zou worden, terwijl gij haar te goeder trouw naamt en haar zoo mooi gemaakt hebt. Gij moet ons natuurlijk opgeven, wat gij hebt betaald....'

'Eenige guldens,' zeide de jonge man ontwijkend.

'Gij moet ons zeggen hoeveel. Dat zal ongelukkigerwijs uwe teleurstelling niet verminderen. Maar wat kunnen we daaraan doen?'

'Ik veronderstel, dat er niet de geringste hoop is, dat gij mij als.... passagier zoudt willen meenemen?'

'O! dat kunnen wij met geen mogelijkheid doen!' riep Phil haastig. 'Wij zijn alleen. Ofschoon mijne stiefzuster, Miss Van Buren, familie te Rotterdam heeft, zijn we zonder geleide uit Engeland gekomen en.... voor het oogenblik....'

De oogen van den jongen man waren guitiger dan ooit, ofschoon het overige van zijn gelaat eene bedroefde uitdrukking aannam. 'O! zeg niets meer,' smeekte hij, 'ik zie reeds in, dat ik zulk een voorstel niet had mogen doen. Mijne eenige verontschuldiging is, dat ik dacht aan.... mijne arme tante. Zij zal vreeselijk teleurgesteld zijn. Het doet mij leed te denken, hoeveel het haar kosten zal dit kruistochtje op te geven.'

'O! zou uw tante u vergezeld hebben?' vroeg ik.

'Ja, mijne tante uit Schotland. Zulk een allerliefste vrouw. Ik

ben een Amerikaan, maar heb het geluk eene Schotsche tante te bezitten. Nog kort geleden ging ik haar opzoeken in den omtrek van Edinburg. Ik ben overtuigd, dat gij van Lady Mac Nairne zoudt houden.'

Het gelaat van Phyllis veranderde opeens geheel en al. Zijzelve is in het minst niet blufferig; maar te vernemen, dat deze jonge man een Schotsche tante met een titel bezat, was bijna even goed, alsof hij ons behoorlijk voorgesteld ware geworden. Trouwens mijn landsman heeft waarlijk iets zeer innemends over zich, en het was bovendien ook lief van hem zich zoozeer om eene tante te bekommeren. Tal van jonge lieden trekken de neus op voor het gezelschap van tantes, maar hij is niet een derzulken nu hij de *Lorelei* verfraaide, enkel en alleen om haar genoegen te doen.

'Het is waarlijk heel hard,' zeide ik, gelijktijdig Phil's opvattingen, omtrent wat behoorlijk is en niet, verwenschende. Maar tot mijne verbazing werd de gedachte, die bij mij opgerezen was, een oogenblik later door haarzelve uitgesproken.

'Mogelijk zouden wij tot eene schikking kunnen komen, nu gij eene tante hebt,' stamelde zij.

'Ja, aangezien gij eene tante hebt,' herhaalde ik.

'Zij zou een ideale chaperonne voor jonge dames zijn,' haastte de Amerikaan zich te zeggen. 'Ik wenschte, dat u haar eens zaagt!'

'Bevindt Lady Mac Nairne zich te Rotterdam?' vroeg Phil.

'Nog niet, maar ik verwacht haar ieder oogenblik.'

'Uw naam is ons nog niet bekend,' hernam Phyllis. 'Ik ben Mis Rivers; mijn stiefzuster is Miss Van Buren. Misschien wilt gij wel zoo goed zijn uzelf voor te stellen.'

'Met genoegen,' antwoordde mijn landsman. 'Mijn naam is Ronald Lester Starr....'

'Dan hebt gij dezelfde voorletters als uw beroemde naamgenoot,' prevelde ik. 'R.L. Stevenson.'

'Ja,' zeide hij met een aangenamen glimlach, 'en men zegt zelfs, dat ik op hem gelijk. Daar ben ik heel trotsch op. Gij zult meenen, dat ik een schrijver behoorde te zijn, zooals hij; maar dat ben ik niet. Ik schilder een weinig - juist genoeg om voor een kunstenaar door te gaan....'

'O!' viel ik hem in de rede, 'nu herinner ik het mij. U had dit voorjaar een schilderij op de Tentoonstelling.'

Hij keek mij nieuwsgierig aan. 'Zaagt gij het?'

'Neen - zelfs geen copie er van. Welk onderwerp hadt gij

gekozen? Het is schande van mij, dat te vragen; maar het is nu Juli en men vergeet.'

'Ja, zeker,' gaf hij toe, alsof mijn antwoord hem beviel. 'O! het was slechts een portret mijner tante.'

'Van uw Schotsche tante?'

'Ja; maar zoo u het gezien hadt en haar daarna zelve zaagt, zoudt gij haar misschien niet eens herkennen. Ik.... trachtte niet eene treffende gelijkenis te leveren.'

'Ik wilde, dat ik dat doek had gezien,' zeide ik en ik kwam tot de overtuiging, dat mijnheer Starr al heel nederig moest zijn; want zijne uitdrukking deed vermoeden, dat hij mijn wensch niet deelde.

'Gelooft gij, dat gij mijne tante en mij zoudt kunnen vergunnen, ons bij u aan te sluiten?' vroeg hij. 'Ik bedoel niet, dat wij uwe boot geheel en al in beslag zouden nemen; dat zou niet gaan; want u zoudt er misschien nu en dan willen slapen; maar ik zou een trekschuit kunnen huren, die door u op sleeptouw genomen werd. Ik had daarover reeds gedacht en feitelijk een schuit besproken. Mijn vriend en ik, die dezen tocht samen zouden hebben ondernomen, indien hij niet teruggeroepen ware geworden - o! ziet u, dat was het plan, vóórdat mijne tante beloofde mij te vergezellen. Maar wat ik zeggen wilde, ik kwam reeds op den inval eene trekschuit op sleeptouw te nemen. Op die manier kon ik een klein atelier hebben; want ik was van plan, wat te schilderen. Ik had juist een vrij aardige schuit bezichtigd, die te huur is, toen ik u.... aantrof.'

'Hadt gij reeds iemand gehuurd, om de *Lorelei* te besturen?'

'Een chauffeur,' antwoordde mijnheer Ronald, 'maar ik ben nog niet klaargekomen met een kapitein. Ik ben bezig met een te onderhandelen.'

'Lieve hemel!' riep ik uit. 'Moeten wij een chauffeur hebben en een kapitein bovendien?'

'Ik vrees van ja; iemand, die Holland's waterwegen kent. Een chauffeur heeft alleen verstand van den motor en men mag nog dankbaar zijn, *als* hij dat heeft.'

'Zal het niet vreeselijk duur zijn?' vroeg Phyllis.

'Het loon van den kapitein zal niet meer dan vijf of zes dollars zijn per week en de chauffeur ontvangt nog minder. Zij zullen in eigen onderhoud voorzien, maar ik was van plan ze in de trekschuit te laten slapen. De kapitein moet een flinke kerel zijn, wien men geld kan toevertrouwen, tot het betalen der onkosten

van de boot onderweg: bruggelden en allerlei zaken. De chauffeur kan de - - - - in Engeland noemt u het petroleum, nietwaar - koopen. Voor al het andere moet de kapitein maar liever zorgen.'

'Het komt mij voor eene vreeselijke verantwoordelijkheid voor twee jonge meisjes,' zeide Phyllis.

'O, maar het spreekt van zelf, dat zoo gij er in toestemt, dat mijne tante en ik u vergezellen, wij alle zorg op ons nemen en de helft der onkosten dragen,' antwoordde mijnheer Starr. 'Mijne tante houdt zooveel van water en men heeft zoo weinig daarvan in Schotland.'

'Weinig water in Schotland?'

'Ja slechts eenige meren en rivieren. Het zou hard zijn, als zij teleurgesteld werd.'

'Maar misschien zal zij niet van ons houden,' zeide Phyllis.

'Zij zou geen tante van mij zijn, als zij dat niet deed. Ik zou haar aanstonds op zwart zaad zetten'.

'Gewoonlijk zijn het de tantes, die dat met hare neven doen,' merkte ik op.

'O! maar zij is geheel verschillend van andere tantes en ik ben anders dan de meeste neven. Mag ik haar seinen, dat zij overkomen moet?'

'Ik dacht, dat zij reeds onderweg was.'

'Ik bedoel, of ik haar seinen mag, dat zij tot geleide zal strekken? Ik moet haar dat vooraf doen weten. Zij kon - hm - daardoor eens meer japonnen, of hoeden, of iets dergelijks noodig hebben.'

Phil en ik begonnen te lachen en mijnheer Starr volgde ons voorbeeld. Daarna spreekt het van zelf, dat wij niet onvermurwbaar konden blijven. Trouwens, dat verlangden wij ook niet. Ik bemerkte zeer goed dat, zelfs voor Phil, het vooruitzicht op een kruistochtje in gezelschap van onzen nieuwen vriend en onder het geleide zijner tante, Lady Mac Nairne, eene aantrekkelijkheid bezat, welke eene dergelijke reis met hare stiefzuster alleen had gemist.

'Nu onder de gegeven omstandigheden zouden wij al heel onvriendelijk zijn "neen" te zeggen,' verklaarde ik

'Ik wensch uwe edelmoedigheid geen dwang op te leggen,' hernam mijnheer Starr. 'Zoo gij liever eerst uwe familie raadpleegt en door haar naar mij wilt laten informeeren....'

Ik lachte opnieuw. 'Ik ken u beter dan hen,' zeide ik, 'want ik heb ze nog nooit gezien. Uwe Schotsche tante alleen reeds zou ons een waarborg zijn, indien wij er een behoefden. Eene Schotsche tante, dat klinkt zoo heel betrouwenswaardig. Maar

misschien kunnen mijne bloedverwanten ons op eene andere wijze van dienst zijn, daar ze altijd te Rotterdam hebben gewoond. Zij zouden zelfs een kapitein voor ons kunnen vinden, zoo gij daarin niet slaagt. In elk geval zal ik van uit ons hotel aan het hoofd der familie schrijven en mijzelve voorstellen als de langverloren nicht.'

'Mag ik vragen in welk hotel gij logeert?', vroeg mijnheer Starr.

Ik zeide hem dat en het bleek, dat ook hij daar vertoefd had tot hedenmorgen, toen hij zijn bagage naar de *Lorelei* had overgebracht, met het plan aan boord te logeeren tot hij met haar zou afvaren. Hij besloot thans zijn goed weer naar het hotel te laten brengen, tot de komst zijner tante, waarna hij zich op de trekschuit inrichten zou. Wat den sluwen ouden Paasma betreft, onze nieuwe vriend bood aan, zoowel onze taak als de zijne met hem te vereffenen. 'Zoodra hij ontdekt, dat wij hem desnoods zullen vervolgen, wat hij volkomen verdient, zal hij weer Engelsch kennen, of wel ik zal hem daartoe dwingen,' sprak de jonge man op zulk een blijmoedigen, vertrouwenden toon, dat ik hem onze 'Geluksster' doopte.

Hoofdstuk IV.

'Hoe grappig zal het zijn, als ik familie blijk te hebben, die niets dan Hollandsch spreekt!' zeide ik, nadat ik een bode met mijn brief gezonden had naar het in een adresboek gevonden adres van Robert van Buren.

Maar een half uur later ontving ik het antwoord in even goed Engelsch als het mijne. Robert van Buren zou het genoegen hebben onverwijld een bezoek aan zijne nicht te brengen. Toen ik dit bericht ontving was het één uur en eindigden wij ons tweede ontbijt in het hotel, in gezelschap van mijnheer Starr, die reeds aan zijne tante geseind had, dat zij ons zou chaperonneeren. Ik las den brief voor en Phil en ik kwamen tot de slotsom, dat het *oud* klonk. 'Moeder sprak eens of tweemaal van vader's neef Robert van Buren; dus veronderstel ik, dat zij van één leeftijd waren,' zeide ik; 'ik hoop, maar dat hij geen monster zal zijn.'

'Ik hoop, dat hij u niet zal verbieden met mijne tante en mij mee te gaan,' wierp mijnheer Starr in het midden; 'het is een stijf soort schrift.'

‘Mij kan hij niet stijf maken,’ verzekerde ik, ‘zekere verre neven tellen niet mede, tenzij zij nuttig kunnen zijn.’

‘Er is een heer in de eetkamer, die u wenscht te spreken, Miss,’ kondigde de knecht, die Engelsch sprak aan, mij een visitekaartje op een presenteerblad aanbiedend. Het kaartje zag er uitheemsch uit en ik voelde er volstrekt geen familiezwak voor, voornamelijk daar het ‘*Van*’ met een kleine ‘*v*’ begon.

‘Kom mede om mij te helpen, Phil,’ smeekte ik, met weemoedigen blik naar het verleidelijke stuk Hollandsche kaas kijkende, dat ik uit beleefdheid geen tijd had te eten.

Het is een ware beproeving een nieuwen bloedverwant te ontmoeten, zelfs al maakt men zichzelf wijs, zich niet te zullen bekommeren, om wat hij van u denken zal. Ik zorgde er voor achter Phil te loopen, zoodat zij het eerst de leeszaal binnenging, wat mij de gelegenheid schonk over haar schouder heen te kijken en mij te verbeelden, dat men ons naar eene verkeerde kamer gezonden had. Er bevond zich een man in het vertrek, maar hij kon geen man geweest zijn in de dagen toen moeder over ‘vaders neef’ sprak. Alleen zijn uitdrukking was oud en kon die van een honderdjarige zijn geweest. Al het overige kon nooit meer dan acht en twintig jaren tellen en hij was bijzonder knap. Indien hij mocht blijken een neef te zijn, behoefde ik mij niet over hem te schamen. Hij zag er uit als een groote, mooie cavalerie-officier, met den neerhangenden knevel, die hooikleurig was in tegenstelling met een bruin gelaat en twee van de ernstigste grijze oogen, die ik ooit gezien heb, behalve bij een heel klein kind.

‘Is u Miss Van Buren?’ vroeg de reus heel ernstig aan Phil, terwijl hij haar eene groote, bruine hand toestak.

‘Neen,’ antwoordde Phil, zijne hand niet onder een valschen schijn willende aannemen,

De hand zonk neder en het fraaie gelaat betrok, indien ten minste iets zoo plechtigs nog somberder kan worden. ‘Ik vraag u om verschooning,’ zeide beider eigenaar, die met een Schotschen tongval Engelsch sprak, ‘ik heb mij vergist’.

Ik lachte hardop. ‘Ik ben Helena Van Buren,’ zeide ik. En ik reikte hem de hand.

Zij verdween in de zijne en ofschoon ik slechts één ring draag, had ik het kunnen uitgillen. Maar zijne uitdrukking was niet vleiend. Er zijn lieden, die mijn genre boven dat van Phil verkiezen; ik kon echter zien, dat hij niet tot hun aantal behoorde. Ik voelde, dat hij mij voor ‘geblanket’ hield, wat onbillijk was, aangezien

ik het niet helpen kan, dat mijn gelaatskleur zeer wit en zeer rose is, dat mijne oogen en wimpers vrij donker zijn en ik kastanjebruin haar heb. Ik heb daar zelf niets aan veranderd; toch geloof ik, dat de mooie reus mij daarvan verdacht en het betreurde, dat Phil niet Miss Van Buren was.

'Is u de zoon van mijn neef Robert van Buren?' vroeg ik.

'Ik ben de eenige nog levende Robert van Buren,' gaf hij ten antwoord.

Ik had zoo gaarne gezegd, dat er waarschijnlijk nog heel wat anderen over den aardbodem verspreid waren, zonder dat wij ze kenden; maar ik waagde het niet onder die oogen - ik durfde het bepaald niet. In plaats daarvan verklaarde ik zonder meer, hoezeer het mij speet te vernemen, dat zijn vader dood was.

'Hij stierf reeds vele jaren geleden. Wij kwamen dien slag te boven,' antwoordde hij en ik lachte bijna opnieuw; maar die engel van een Phil zag hem vol deelneming aan.

Al spoedig maakten wij het ons gezelliger. Phil en ik namen naast elkander plaats op de sofa en neef Robert op een stoel, die mij de grootste angsten aanjoeg door voortdurend te kraken en er te klein uit te zien voor zijn gewicht.

Phil en ik hielden elkaar bij de hand, zooals meisjes gewoonlijk doen, als zij zich niet geheel en al op haar gemak gevoelen en wij begonnen allen te praten op de bespottelijke wijze van pas weergevonden betrekkingen, of lieden, die elkander in lang niet hebben gezien.

Wij vroegen Robert naar allerlei dingen en hij antwoordde, en nadat wij hem zeer hadden aangemoedigd, deed ook hij ons vragen, daarbij telkens Phyllis aanziende. Eindelijk kwamen wij tot de wetenschap, dat hij een moeder en twee zusters bezat, die den zomer in een villa te Scheveningen doorbrachten. Daarop volgde eene korte stilte, welke Phil op teekenende wijze verbrak door te zeggen, dat zij zooveel van Scheveningen had gehoord. Het moest een mooie plaats zijn en zij was opgegroeid met een uit Scheveningen afkomstigen beker. Als zij zoet was als kind, mocht zij er mede spelen.

'Ik zou denken, dat gij altijd zoet zijt,' sprak neef Robert. Phyllis bloosde en daarop ook kreeg hij een kleur onder zijn bruin vel. 'Mijn aanstaande woont ook te Scheveningen,' vervolgde hij, zonder dat dit op iets sloeg, als misschien op zijn kleur.

'Een Hollandsch meisje?' vroeg ik.

‘O! ja.’

‘Zij is zeker heel mooi en allerliefst.’

‘Dat zou ik slecht kunnen beoordeelen. Wij zijn aan elkander gewend. Wij hebben reeds als kinderen samen gespeeld. Ik ga elken Zaterdag tot Maandag naar Scheveningen, als daar mijne familie is.’

‘O!’ zeide Phil.

‘O!’ zeide ik.

Er volgde eene pauze. Dan: ‘Het was heel vriendelijk van u, *ons* zoo spoedig op te zoeken, nadat ik u schreef.’

‘Het was mijn plicht en ook een genoegen,’ voegde hij er na rijper nadenken bij. ‘Gij moet mij uw plannen eens mededeelen.’

Wij deden dit en neef Robert keurde ze niet goed. ‘Dat zal dunkt mij niet gaan,’ sprak hij vastberaden.

‘Ik vind, dat het wel gaan moet,’ antwoordde ik, niet minder beslist, maar met een glimlach.

Phil maakte het voor mij goed, terwijl zij waarschuwend mijne hand drukte.

‘Wij zijn heel gelukkig samen geweest, Nel en ik,’ verklaarde zij, ‘maar wij hadden niet veel afwisseling. Dit is ons eerste uitstapje en wij zullen onderde hoede van Lady Mac Nairne staan.’

‘Ja, maar zij is de tante van een u onbekend jongmensch.’

‘Genieën zijn nooit onbekenden en hij is een genie,’ zeide ik. ‘U kunt u niet voorstellen, hoezeer zijn schilderij in den Salon geroemd werd.’

‘Maar zijn karakter. Wat weet u daarvan?’

‘Het karakter zijner tante komt er het meest op aan en op de Mac Nairnes valt niets aan te merken.’

Ik had dien naam van morgen voor het eerst gehoord; maar er zijn dingen, die men van de wieg af schijnt te hebben geweten en ik was in een stemming, om met mijn leven voor Lady Mac Nairne in te staan.

‘Het zal beter zijn, dat gij mijn moeder eens spreekt.’

‘Het zou heel lief van haar zijn, als zij ons kwam opzoeken.’

‘Ik geloof niet, dat zij dit doen kan. Zij is nog al zwaar, en zij verlaat niet gemakkelijk Scheveningen, als zij daar eenmaal is; maar indien zij u een briefje schrijft, om u en Miss Rivers daar te noodigen, zult u gaan, niet waar?’

‘Met genoegen,’ gaf ik ten antwoord, ‘als het niet te ver is. Ziet u, Lady Mac Nairne kan al spoedig komen en als zij er eenmaal is....’

‘Ik zal beginnen met mijn moeder op te zoeken en haar brief meebrengen. Ik rijd er heen met de automobiel van mijn vriend Rudolf van Brederode en als u gelezen heeft, wat zij u schrijft, zult u mij beiden in de auto naar Scheveningen vergezellen en daar tot morgen of langer blijven.’

‘O! wij kunnen er niet aan denken den nacht over te blijven!’ riep ik uit. ‘Wij blijven hier tot....!’

‘Het is niet goed, dat gij hier blijft. Ik ga thans; mag ik verzoeken uw goed in te pakken, om gereed te zijn bij mijn terugkomst?’

‘Wij hebben nog niet uitgepakt,’ zeide ik, ‘maar het gaat waarschijnlijk niet. In de eerste plaats zou het uwe moeder ongelegen kunnen komen.’

Neef Robert zette een strak gezicht. ‘Gelegen of ongelegen, zij zal u verwachten.’

Ik kon den uitroep niet weerhouden: ‘Wat zijt gij Hollanders toch voor menschen!’

Hij scheen verbaasd. ‘Wij zijn precies als anderen,’

‘Mij dunkt, dat u nog juist zijt als eeuwen geleden, toen gij voor het eerst begonnen zijt te doen, wat gij verkoost en ik veronderstel, dat gij dit sedert steeds gedaan hebt.’

Neef Robert glimlachte. ‘Het kan zijn, dat wij gaarne onzen zin volgen,’ gaf hij toe. ‘En nu ga ik de automobiel bestellen.’ Hij keek op zijn ouderwetsch, gouden horloge. Over vijf kwartier zal ik te Scheveningen zijn. Vijftien minuten daar zijn voldoende. Weer vijf kwartier voor de terugkomst. Ik kom u om vier uur afhalen.’

‘Gij rekent geen tijd voor eenig defect aan de auto.’

‘Ik denk niet, dat zij defect zal worden. Het is een Hollandsche automobiel.’

‘En zij dient een Hollandschen meester. O! neen, dan zal zij u zeker niet in den steek laten.’

Hij staarde mij aan, zonder te begrijpen; maar hij trok niet aan zijn knevel, zooals een Engelschman doet, als hij zich afvraagt, of men een loopje met hem neemt. Hij drukte ons ernstig de hand en boog nog eenmaal aan de deur. Daarop verdween hij en zagen wij in, dat zoo hij niet om vier uur met dien brief zijner moeder terug was, dit alleen te danken zou zijn aan het feit, dat zij - of de motor - nog Hollandscher zou blijken te zijn dan hij.

Toen hij weg was, begaven Phil en ik ons naar den tuin, met het eenig doel, verzekerden wij elkander, een kop koffie te drinken

en toen wij mijnheer Starr zagen zitten met een leegen kop en eene cigarette, riepen wij beiden uit: ‘O! is u hier?’ alsof wij hoogst verbaasd waren.

Hij had neef Robert in het voorbijgaan gezien en zeide welk een pracht-mensch hij was - een echte Zeekoning; maar toen wij dat erkenden, scheen hij teleurgesteld. ‘O! mijn profetenblik!’ mompelde hij. ‘De neef zal u door zijne moeder willen laten vergezellen en dan wordt mijne arme tante overbodig.’

‘Zijne moeder is te gezet voor de boot,’ verzekerde ik hem in vertrouwen, Mijnheer Starr was gerustgesteld, maar zijn gelaat werd weer bewolkt, toen hij vernam, dat Phil en ik den nacht bij mijn familie zouden overblijven.

‘Zij zullen u nog aan mij ontnemen.... ik meen aan mijne tante,’ zeide hij.

Ik schudde het hoofd. ‘Neen, ik zie, dat het moeiijk is den Hollanders het hoofd te bieden, als zij u iets willen laten doen; maar als zij u iets *niet* willen laten doen, dan wordt het te erg. Uw trots komt u dan te hulp en men verweert zich, als moest het leven er van afhangen. Wij zullen u *beloven* mede te gaan, ter wille van uwe tante, niet waar, Phil?’

‘Ja, ter wille van uwe tante,’ herhaalde zij.

‘Dan kunnen wij op u rekenen - mijne tante en ik?

Op ons en op de *Lorelei*’.

‘Gij zijt engelen. Mijne tante zal u zegenen. Wilt gij thans eens gaan kijken naar de schuit, die ik gehuurd heb? Zoo gij haar op sleeptouw neemt, moet gij toch weten, hoe zij er uit ziet. Ik geloof niet, dat zij de *Lorelei* schande aan zal doen; want zij is heel goed in haar soort en behoort toe aan een Hollandschen schilder, die daar aan boord pleegt te wonen, maar dezen zomer een werk in het Buitenland heeft aangenomen en haar dus gaarne zou verhuren. Zij ligt hier dichtbij.’

Wie zou hebben gedacht, toen wij eenige uren tevoren als vreemdelingen te Rotterdam aankwamen, dat wij zoo kort daarna reeds door de stad zouden wandelen met een jongen Amerikaan, rustig plannen makende voor een kruistocht in zijn gezelschap? Ik ben overtuigd, dat, zoo een waarzegster er in geslaagd was, het deugdzame handje mijner stiefzuster beet te krijgen en haar zulk eene gebeurtenis had voorspeld, Phil dit even onmogelijk als afschuwelijk zou hebben gevonden. Dit nam niet weg, dat zij thans de schikkingen van het Lot even vreedzaam aannam als de lucht, die zij inademde; immers, de figuur onzer toekomstige be-

schermster zweefde reeds op den achtergrond, met haar titel en Schotsch bloed de geheele zaak als 't ware heiligende.

Phil was zoo opgetogen over de schuit (die eene echte Hollandsche trekschuit bleek te zijn), dat zij plotseling in geestdrift voor onzen tocht ontvlamde. En het was een aardig vaartuig - groot met vierkanten boeg en een hoogen koperen neus, die in den lucht steekt, zooals men den bek van een eend soms ziet, half in haar vederen verborgen en opwaarts wijzende. Het vaartuig heette de *Waterspin* en was grasgroen geverfd, met even schelroode lijsten om de venstertjes en deuren. Deze harde kleuren zouden schreeuwend op de Theems geweest zijn, maar dobberend op een olijfkleurig kanaal, in een afgelegen gedeelte der stad, geleek de *Waterspin* op een aardige Hollandsche karikatuur van Noach's ark.

Van binnen was zij ook zeer aantrekkelijk. Zij had vier dwergachtige slaaphutten met geelgeverfden vloer en kooien met geborduurde gordijntjes, stijf als bevroren sneeuw; een atelier met allerliefste oud-Hollandsche geschilderde meubels en een keukentje, dat Phil's huishoudelijken smaak goed deed.

‘O! welk een mooi blauw en wit porselein en die koperen dingen en die heerlijke waterkannen!’ riep zij uit. ‘Ik ben dol op deze boot en zou heel gelukkig zijn er de rest van mijn levensdagen in te slijten.’

‘Dat zal ook gebeuren! Ik bedoel, zoolang ik er over beschik, moet gij er u evenzeer thuis gevoelen als op uw eigen boot,’ stamelde mijnheer Starr. ‘Of wilt gij misschien liever hier aan boord logeeren?’

‘Neen, neen, Nell en ik nemen onzen intrek op de *Lorelei*; maar zoo gij er niets tegen hebt, zal ik nu en dan iets komen klaarmaken in die hemelsche keuken.’

‘Als ik het toelaat? Al wat gij toebereidt, zal in amber bewaard worden,’

‘Zou het niet beter zijn het op te eten?’ vroeg Phil.

‘Kunt u koken?’ Ik zou nog eerder verwacht hebben een der vrouwenfiguren van Burne-Jones een keuken te zien betreden dan..’

‘Ik kan heerlijk geroosterd brood en gebak en haringsla en nog eene menigte andere dingen maken, niet waar Nell?’

‘Alles op meer dan volmaakte wijze. Ik wilde, dat ik zoo knap was. *Ik* zal uw keuken niet in beslag nemen, mijnheer Starr.’

‘Maar gij kunt zoo mooi zingen, Nell, en schetsen maken en je verhalen dan!’

‘Waag het niet daarover te spreken!’ riep ik opstuivend en

de arme Phil, die zoo onzelfzuchtig verlangend was mijn talenten voor den neef van Lady Mac Nairne op te sommen, bewaarde geheel uit het veld geslagen het stilzwijgen.

Mijnheer Starr was verrukt over onze ingenomenheid met de schuit en schilderde ons al het genoegen, dat ons wachtte. Niemand kende Holland goed, die het niet langs zijn waterwegen gezien had, zeide hij, en wij zouden het langzamerhand leeren kennen, zooals weinig vreemdelingen. Het zou voor ons geen geheimen meer hebben, die waard waren, dat men er notitie van nam. Hij had nog geen bepaalde *route* voor zichzelf opgemaakt; hij was van zins geweest, wat rond te varen, volgens de ingeving van het oogenblik; maar nu was het aan ons die aan te wijzen. Wat ons behaagde, zou hem ook behagen. Wat zijn schilderen betrof, men kon in Holland geen hoekje omslaan, of men stiet op een schilderachtig plekje, en hij zou die overal vinden; hij had geen bepaalde keus, wat de richting betreft. Maar in zeven of acht weken konden wij de waterwegen vrijwel bezocht hebben. Onze kapitein zou ons op den rechten weg weten te brengen en maken, dat wij niets oversloegen. Hadden wij, tusschen twee haakjes, Mijnheer van Buren al gevraagd, of hij ons aan een kapitein kon helpen? Oh, niet? Welnu het kwam er niet op aan, dat wij 't hadden vergeten. Hij had de namen van verscheidene, eenige hunner had hij reeds gesproken en hij zou ze allen in het verhoor nemen. Binnen een paar dagen zou hij er stellig een hebben gevonden, de rechte man voor de vacante plaats en wij konden er op aan, dat, terwijl wij te Scheveningen waren, hij niet stil zou zitten, maar onze belangen behartigen.

'Je zult me toch eindelijk moeten toegeven, dat mannen wel ergens toe dienen,' zeide Phil, toen wij in het logement waren, wachtende op neef Robert met zijn auto. 'Gesteld eens, dat je den heelen tocht alleen had moeten regelen, zooals wij verwachtten, had je dat *kunnen* doen?'

'Zeer zeker!' antwoordde ik dapper.

'Wat! En een chauffeur en een kapitein huren? Ik ben overtuigd, dat wij nooit vertrokken zouden zijn zonder de hulp van je neef Robert en mijnheer Starr.'

'Wat heeft neef Robert daarmede te maken?' vroeg ik.

Phil dacht eens na. 'Het is waar ook, eigenlijk niets. Maar hij is zeer *betrouwbaar* en zoo groot en sterk.'

'Ik hoop, dat hij ons niet in den weg zal staan,' zeide ik.

'Ik houd van lange mannen,' sprak Phil droomerig. Daarop

keek zij op haar horloge: ‘Het is vijf minuten vóór vieren. Hij zal hier wel spoedig zijn.’

‘Hij zal binnen de tien minuten verschijnen,’ mompelde ik.

Maar hij verscheen binnen de drie en bracht een vriendelijk schrijven van zijn moeder mee.

Noch Phyllis, noch ik hadden ooit in een auto gezeten, voordat wij vlug in deze stapten. Ik heb mijn stiefzuster meermalen hooren zeggen, dat ze dat nooit zou doen; maar zij deelde neef Robert dit besluit niet mede. Had zij het gedaan, zoo zou dit toch niets hebben gebaat; dus spaarde het slechts tijd niet tegen te spreken.

Hoofdstuk V.

De auto, die voor de deur van het hotel stond te hijgen, was groot en fraai, zoodat zij geheel en al bij mijn neef paste. Zij droeg een schelle vuurkleur.

‘Ik leer pas sturen;’ zeide Robert, die een bijzonder smaakvolle auto-pet droeg, ‘en weet er nog niet veel van, maar ik zal spoedig zelf een automobiel koopen. Ik houd het meest van roeien en in den winter van schaatsenrijden, ofschoon ik geen tijd heb, mij te vermaken, behalve aan het eind der week, want ik bestuur nu de fabriek van vader. Mijne aanstaande houdt echter van dit vervoermiddel; dus oefen ik mij om harentwil met de auto van mijn vriend.’

‘Dat is lief van u,’ zeide Phyllis.

‘Ja,’ antwoordde hij ernstig, ‘Zal *ik* rijden, of de chauffeur? Hij weet er meer van.’

Aangezien Phil de angstige ziel van ons beiden is, liet ik haar de beslissing over; maar tot mijne verbazing antwoordde zij: ‘O! u natuurlijk’.

Neef Robert scheen daarover zeer tevreden. ‘Is u niet bang?’ vroeg hij met stralend gelaat.

‘Ja-a-a, ik ben bang, want ik heb er nog nooit mee gereden; maar ik zal minder bang zijn met *u* dan met hem.’ Zij wees naar een mageren jongeling, die ergens olie in goot.

‘Wilt gij vóór zitten, naast mij?’ vroeg hij. En eerst nadat Phil dit aangenomen had, dacht hij er aan te hopen, dat ik er niets tegen zou hebben den chauffeur bij mij in den *tonneau* te krijgen.

‘Een uwer moest het toch zijn,’ voegde hij er bij, ‘en wij zijn neef en nicht.’

‘In den tweeden graad,’ mompelde ik, maar hij hielp Phil in de auto en hoorde het niet.

Het was een schrikwekkend oogenblik, toen wij afreden; maar aangezien het vreemd zou hebben geschenen mij aan den chauffeur vast te klemmen om bescherming, hield ik mij stil en het bracht mij tot bedaren te zien, hoe Phyllis zich gedroeg. Zij greep zelfs de leuning van haar bank niet vast en blikte slechts naar het gelaat van neef Robert op met een bekoorlijke, echt vrouwelijke uitdrukking, die duidelijk zeide: ‘Mijn eenige hoop is gevestigd op u, maar ik vertrouw u volkomen.’ Het was voldoende, het hart van een steenen reus te doen smelten; zelfs door de glazen van een auto-bril. Ik kreeg een vermoeden, dat *deze* reus geenszins van steen was en vroeg mij af, hoe de verloofde van mijn neef, in den tweeden graad, wel mocht wezen.

Na de eerste aandoening van den afrit, toen wij als een komeet zonder staart door de ruimte schenen te vliegen, begon ik te genieten, al gevoelde ik mij ook verre van gerust. Ik kan mij niet voorstellen, dat menschen ooit werkelijk op hun gemak zijn in een automobiel en ik geloof ook, dat dit niet het geval is, ook al nemen zij er den schijn van aan. Ik zou dit nooit zijn, ook al mocht ik zelf chauffeur van beroep worden, wat de hemel verhoede. Maar het genot kwam gedeeltelijk juist door den angst. Er lag eene woeste vreugde in te bedenken, dat men ieder oogenblik in stukken kon vliegen of iemand anders verpletteren, terwijl men toch zeer goed wist, dat er niets dergelijks gebeuren zou.

De auto liep prachtig. Ik geloof, dat ik begrepen zou hebben, dat zij van Hollandsch maaksel was, ook al had Robert mij dat niet verteld. Zij maakte zoo weinig geraas, en bewoog zich toch met zulk een meesterschap en gaf zulk een indruk van kracht. Ik had mij aan aangename droomen kunnen overgeven, als er niet zooveel trams en zware vrachtwagens op onzen weg waren geweest en de bewoners van Rotterdam niet de gewoonte hadden gehad, in groote familiegroepen midden op straat te loopen. De groote hoorn, waaraan Robert telkens een weeklagenden toon ontlokte, bracht mij in de war, als ik juist op eene gedachte was gekomen, en een klein gekronkeld ding, dat veel had van den jagershoorn op oude schilderijen, waarop de chauffeur nu en dan blies, bracht mijne zenuwen een even diepen schok toe, als die der haastig uit den weg springende voetgangers.

Hoe meer wij van Rotterdam zagen, hoe indrukwekkender de stad ons voorkwam en hoe meer het mij verbaasde, dat men haar slechts eene havenplaats noemde.

'Het is geen kwade stad,' zeide Robert tot Phyllis, op den half-liefhebbenden, half-keurenden toon, waarop zij altoos tegenover vreemdelingen over de stad onzer inwoning plegen te spreken, 'ik zou haar niet willen verlaten om mij in Den Haag te vestigen, ofschoon men daar den neus voor ons optrekt en ons handelslui noemt.'

'Juist als Edinburg op Glasgow neerziet.'

'Precies. Ik ben vaak voor zaken in Schotland geweest en weet er alles van,' antwoordde Robert; 'maar wij hebben den vreemdeling bijna even mooie dingen te toonen als Den Haag of Amsterdam. Ook wij bezitten schilderijen, musea en oude straten: het is echter geen mode Rotterdam te bewonderen. Gij moet de Boompjes bij avond zien, als al de lichten door het water weerkaatst worden. Het is slechts een groote dijk; maar het was eens het aanzienlijke gedeelte der stad, waar de rijke lieden woonden, en zij, die er verstand van hebben, verzekeren, dat de oude huizen, welke nog niet bedorven werden, zeer fraai zijn. Ik zou u gaarne laten zien, waar ik met mijne moeder en zusters woon. Het is ook een oud huis, dat in een grooten tuin ligt, met een vijver en een met bloemen begroeid eilandje. Maar wij komen daar niet langs, dus moet gij het een anderen dag zien.'

Om dit alles te zeggen, moest mijn arme neef boven het gedruisch van het verkeer over de keien uit schreeuwen; maar eindelijk, toen de stad eindigde en wij ons buiten bevonden, lieten wij de keien achter ons en kwamen wij op den zonderlingsten weg, dien ik ooit gezien heb. Hij liep langs een riviertje, dat op een kanaal geleek en was geplaveid met keurige roodbruine steenen, die heel netjes naast elkaar lagen.

'Die noemen wij klinkers,' zeide neef Robert, 'zij zijn uitstekend voor auto's en men heeft daarop nooit veel stof of modder, en als men daarover met een auto rijdt, dan biedt het weerstand aan de "Pneus". Het gaat voor ons hier in Nederland niet, de wegen ongeplaveid te laten.'

'Waarom, wat zou er dan gebeuren?' vroeg ik, mij naar hem toebuigende. 'Zou de bodem van Holland dan verstuiven?'

'Ik geloof het wel,' antwoordde hij ernstig. 'Men zegt, dat er op den weg van Rotterdam naar Den Haag al zooveel zand is gebracht, als de Westertoren te Amsterdam, die u later zult zien, hoog is.'

‘Lieve hemel, en nu is de weg zoo vlak en laag,’ zeide Phil half overluid. ‘Nog lager dan de kanalen.’

‘Dat beduidt hier nog niets, vergeleken bij andere plaatsen. Wij voeren een harden strijd om het land, dat wij met onze handen gemaakt hebben, te behouden. Al de straten en tuinen van Rotterdam en andere steden zinken al lager en lager; maar daaraan zijn wij gewend. Wij waken voortdurend, en voegen telkens meer treden aan de stoep onzer huizen, dan kunnen wij tenminste onze deur in.’

‘U is een bewonderenswaardige natie,’ zeide Phyllis.

‘Zelf heb ik nog niet veel gedaan,’ antwoordde Neef Robert in alle bescheidenheid.

‘Maar dat *zoudt* u, in tijd van nood. Ik ben er zeker van, dat u gedaan zoudt hebben als dat jongetje, dat het water door den dijk zag sijpelen en er zijn duimpje tegen hield....’

‘Phil, als je nu die oude historie ophaalt, dan zal ik neef Robert verzoeken, je tegen een windmolen te pletter te rijden,’ riep ik over haar schouder heen.

‘Maar dat zou ik toch niet doen,’ zeide hij. Ja, neef Robert is een bewonderenswaardig man.

‘Daar is nu een plekje, waarin een Amerikaan belang moet stellen.’ Dit kruimpje verwaardigde hij zich mij toe te werpen, terwijl hij met zijn hoofd naar eenige daken aan den oever der Maas wees. ‘Heeft u weleens van “Oud-Delftshaven” gehoord? Maar misschien ook niet.’

‘Jawel! Zeker!’ schreeuwde ik hem toe. ‘Ik zou anders geen echte afstammelinge der Knickerbockers zijn. Den 22sten Juli 1620 gingen eenige Pelgrims van Oud-Delftshaven naar Amerika onder zeil.’

(Ik vond het niet noodig, als een Knickerbocker, te zeggen, dat ik dit feit eerst onlangs had opgediept, toen ik een boek over Holland las.)

Ik was nog meer geneigd, de nieuwheid van mijn kennis te verzwijgen, toen het bleek, dat Phil iets wist van een gedicht van Mevrouw Hemans over dit onderwerp. Ik kon toch niet toelaten, dat mijne Engelsche stiefzuster beter op de hoogte was van een land, dat ik reeds begonnen was te beschouwen als een soort van geconfisqueerd familie-goed, dat mijn eigendom had behooren te zijn.

Wij reden nu zoo hard, dat de tranen mij in de oogen kwamen, terwijl de van geuren beladen bries mij tegen de wimpers woei.

‘Daar is Schiedam,’ zeide Robert naar eene stad wijzende, die

donker afstak bij de groene vlakte. ‘U weet, daar maakt men de beroemde ‘Geneva’.

‘Wij hadden nooit van een Geneva in vloeibaren vorm gehoord: maar het bleek, dat ‘Geneva’ of ‘Hollands’ en ‘jenever’ precies hetzelfde is. Neef Robert voelde zich beleedigd, toen ik zeide, dat het met heet water en suiker wel lekker was, wanneer men erg verkouden is.

Ik weet niet, of het kleine riviertje de Schie een ideaal-stroompje is, of dat het kwam, doordien het azuur des hemels er zich in weerkaatste, maar de eerste waterweg, dien wij zagen, bekoorde mij, zooals die zich kronkelde door het land der verre gezichtseinden in tooverachtigen atmosfeer.

Er waren aardige huisjes, met rozen begroeide balkons, - een schat van rose, gele, witte en donkerroode rozen! Wij vlogen langs grasvelden en donkere bosschen, waar de zon een gulden regen op afzond. Men zag velden, met de roode vlammen van klaprozen tusschen het groen; weiden, groen en zonnig, waarin men bezig was met blauwe emmers de koeien te melken, en theetuinen met gezellige priëeltjes voor twee personen, waar elk paartje onzichtbaar was voor de andere paartjes, ofschoon allen het uitzicht genoten op de rivier.

‘Nu komen wij aan Delft,’ zeide Robert, lang voordat ik het mogelijk dacht in de nabijheid dier oude stad te zijn. ‘Zoo mijn vriend Rudolf van Brederode hier was, die mij deze auto leende, zou hij u heel wat omtrent de geschiedenis van Delft weten te vertellen,’ ging mijn neef voort en noemde met een zekeren trots zijn vriend voor de tweede maal. ‘Hij is een dier lieden, die alles weten, ofschoon hij ook veel aan sport doet. Ik heb nooit veel om geschiedenis gegeven; maar Willem de Zwijger is onze held, zoodat zelfs ik alles omtrent hem en Delft weet. Het was op de Oude Delft, dat hij vermoord werd.’

‘Hij was een mijner geliefkoosde helden, toen ik een kind was,’ zeide ik, mij voorover buigende: ‘mijn vader vertelde de prachtigste verhalen van hem: zij luidden als sprookjes. Het mooiste was het verhaal, hoe hij aan zijn bijnaam van “de Zwijger” kwam.’

Ik keek met onbeschrijfelijke belangstelling naar de plaats, waar een der grootste figuren uit de wereldgeschiedenis had geleefd en gestorven was.

Het scheen eene schaduwrijke oude stad. Wij reden een aardige straat door, die er zoo frisch en groen uitzag van den spiegel van haar gracht, tot den gotischen boog harer berceaux van wel-

riekende lindeboomen, dat het een tunnel van glinsterend beryl geleek. De buitengewoon-glimmende vensters gaven het nog meer het aanzien van een juweel. Elke ruit was een afzonderlijk glinsterend vierkant van kristal en het groenachtige licht weerkaatste zich in de aardige kleine spionnetjes, waarin de Holllandsche dames het straatgewoel bespieden, zonder gezien te worden.

De huizen waren van bruine of roode steenen, met wonderlijk geornamenteerde voordeuren, de stuc-versierselen liepen in golvende lijnen naar de vensters der eerste verdieping; de stoepen waren parelwit in het groenachtige licht, maar niets in hare architectuur trof ons, voordat wij in het gezicht kwamen van een oud Gotisch gebouw, versierd met gekleurde ouderwetsche wapenschilden.

'Het Gemeentehuis van Delfland,' zeide neef Robert, met bewonderingswaardig vertrouwen in ons bevattingsvermogen, en daarop de auto langzaam latende gaan langs een hoogen, donkeren muur, in het midden waarvan eene deur was aangebracht, die iets heel geheimzinnigs over zich had: 'Hier hebt ge het Prinsenhof, waar Willem de Zwijger woonde en Balthazar Gerards hem doodschoot.'

'O!' riep ik uit, ziende dat hij weer door wilde rijden, 'kunnen wij hier niet stilhouden - kunnen wij niet even binnengaan?'

'Zeer zeker, maar.... ik zou niet gaarne te laat voor het diner komen.'

'Diner? Wel het duurt nog een eeuw, eer het tijd voor het diner is.'

'Wij dineeren altoos om half zes,' zeide hij.

Phil en ik keken elkander met opgetrokken wenkbrauwen aan. Phil werd bleek en ik voelde plotseling een brok in de keel. De gedachte te moeten dineeren op een uur, dat alles in ons riep om thee en geroosterd brood, was al te akelig. Maar noblesse oblige en wij waren verplicht onzen weerzin niet te laten blijken. Heel zachtmoedig waagde ik op te merken, dat als wij later wat harder reden, wij een paar minuutjes zouden kunnen uitbreken voor het Prinsenhof.

'In Den Haag zijn nog zaken, die gij zult wenschen te zien; maar mijne zusters en ik kunnen u morgen daarheen brengen om u de schilderijen en het Huis Ten Bosch en andere dingen te toonen. Ik bedenk daar èchter, dat mijne moeder het diner op zes uur voor ons verschoven heeft, dus zullen wij toch niet te laat zijn.'

De kleinste weldaden moet men dankbaar aannemen, en ik

hoopte, dat de trek in thee om zes uur veranderd zou zijn in gedwongen gelatenheid. Wat Phil als geboren Engelsche te verduren had, begreep ik ten volle; en het was jammer, dat haar gestel reeds den eersten dag zulk een schok had ondergaan, want even vóór dien slag had zij gezegd, dat Holland al te betooverend scheen; zij was, alles wel beschouwd, nu maar blij, dat zij gekomen was en wilde gaarne de taal van het land leeren.

Gelukkig herinnerde zich neef Robert die verandering in het huiselijke programma nog juist in tijds, anders had hij ons het bezoek aan het Prinsenhof ontzegd en wij zouden den volgenden dag op onze schreden hebben moeten terugkeeren. Nu echter mochten wij voor de eerste maal in Holland onzen eigen zin doen.

Robert schelde aan de poort van het Prinsenhof en er verscheen een man, die ons over eene binnenplaats leidde, die meer had van de binnenplaats van een klooster, dan van die van een paleis, en tot de historische stofjes, die aan neef Robert's memorie waren blijven kleven, behoorde het feit, dat het gebouw oorspronkelijk een klooster was geweest aan de Heilige Agatha gewijd. Ik wist het bij instinct, eer iemand het mij zeide; want plotseling herinnerde ik mij de geheele geschiedenis, zooals ik die uit den mond mijns vaders opving, niet zooals ik die in historie-boeken heb gelezen. Hij wist mij zoo levendig iedere bijzonderheid te schilderen, dat ik op mijne kinderlijke manier er zenuwachtig van werd en moeder hem beknorde, omdat hij het hoofdje van zijn kind met al die akeligheden vulde.

Ja, daar was de trap met het bleeke licht, neerdalend uit het lage venster; daar, de witte zuil, waarachter de moordenaar zich verscholen had; daar, de openstaande deur der eetzaal, waar men den Prins had binnengedragen, om er den geest te geven; en daar, de donkere booggang, waarlangs Gerards weggerend was, met luid kloppend hart, vervuld van de hoop op ontkomen en de gedachte aan het paard, dat hem achter de wallen van de stadsgracht wachtte.

Ik verbeeldde mij den Prins te zien - een statige figuur met zijn ruwen, breedgeranden hoed en het zijden koord der Geuzen om den vilten bol; het was mij zelfs, als rook ik het kruit van het moordwapen, dat gekocht werd voor het geld, door Oranje's edelmoedigheid geschonken. Daar, in den muur zag men nog de gaten van de vergiftigde kogels! Hoe werkelijk scheen dit alles! Het was, alsof de eeuwen verdwenen waren! Laat mij eens zien,

op welken datum had dit misdrijf plaats gehad? Ik had het toch geweten! Juli....

‘Phil, welken dag van de maand hebben wij?’ vroeg ik, onwillekeurig opschrikkende.

Mijn stiefzuster wendde zich op den drempel der in een museum herschapen eetzaal om.

‘10 Juli,’ antwoordde zij aanstonds, want Phil vergist zich nooit omtrent een datum of een dag van de week, ook al zou men haar uit haren eersten slaap wakker schudden, om daarnaar te vragen.

‘Dan is het de jaardag van zijn dood!’ riep ik uit, ‘10 Juli 1584. Hoe zonderling, dat wij juist op dien datum hier kwamen, als deden wij een pelgrimstocht.

‘Ik zie er het vreemde niet van in,’ zeide neef Robert. ‘Tal van lieden uit vreemde landen komen hier alle dagen van het jaar.’

Na aldus het koude water van zijn gezond verstand op mijn geestdrift te hebben uitgestort, sleepte hij ons de eetzaal binnen. Mijne oogen ontmoetten plotseling een paar andere, van den muur neerblikkende oogen, die van Willem den Zwijger - een olieverfportret uit zijne jeugd.

Ik weet niets van de kunstwaarde van dat schilderstuk af; maar het is wonderbaar vol leven. Ik begreep in een oogwenk, waarom de kleine, half mismaakte Anna van Saksen hemel en aarde bewogen had, om hem te trouwen; ik gevoelde, dat ik in hare plaats, ook alle hinderpalen zou hebben overwonnen, om dat donkere, onvergetelijke gelaat tot het gelaat van mijne echtgenoot te maken. In weerwil van zijn bijna strenge zwaarmoedigheid won het mij, zooals geen enkel mannenbeeld mij tot nu toe betooverd had.

‘Dit is een dag van beteekenis voor mij,’ zeide ik hardop tot Phyllis, die dicht achter mij stond. ‘Niet alleen heb ik Holland voor het eerst gezien, maar ik ben ook voor het eerst verliefd geworden - en wel op Willem den Zwijger.’

Ik lachte bij die mededeeling, ofschoon zij mij ernst was en, mij verder omwendende, om mij te overtuigen, of ik neef Robert niet geërgerd had, zag ik hem bij de deur in gesprek gewikkeld met een langen, donkerharigen jongen man.

Deze droeg een grijs pak en hield een ronden hoed in de hand. Hij stond met den rug naar mij toe; maar op dat oogenblik keerde hij zich om en zag ik zijn gelaat. Het geleek zóózeer op het portret, dat ik voelde een kleur te krijgen. Hoe vurig hoopte ik, dat hij mijn onzinnige woorden niet had gehoord!

Eene seconde ontmoetten onze oogen elkander, zooals mijn blik dien van het portret had gekruist. Daarop drukte hij Robert de hand en verdween.

‘Een toevallige ontmoeting!’ zeide mijn neef de reus, op Phil en mij toetredende. ‘Dat was Rudolf van Brederode, en,’ hij zag mij aan, ‘zijn bijnaam onder zijne vrienden is Willem de Zwijger.’

‘Waarom?’ vroeg ik, mij dom houdende.

‘Hebt gij geen gelijkenis opgemerkt?’ en hij wees op het portret van den jongen Prins.

‘Ik zie niet spoedig gelijkenissen.’

‘Dat moet je niet zeggen, Nell,’ zeide Phil, mij tegen mijzelve verdedigende, ‘je vindt juist altijd de sterkste gelijkenissen tusschen wolken en dieren, plaatsen en menschen, en wat je niet al in behangsels ziet. Vandaag nog vond je, dat mijnheer Starr op Robert Louis Stevenson geleek, alhoewel ik....’

‘O! als ik mijn verbeelding den teugel laat; maar neef Robert spreekt over feiten, en het is ook een vrij leelijk portret,’ hernam ik. ‘Ik geloof nooit, dat Willem van Oranje er zoo uitzag.’

‘Maar wij hebben nog een andere reden om Van Brederode “den Zwijger” te noemen,’ ging Robert voort. ‘Hij heeft de gewoonte zich stil te houden over dingen, waar anderen vrijuit over praten. Dat ergert soms de heeren, maar vooral de dames. Van Brederode bekommert zich echter niet om het oordeel van anderen. Hij is een afstammeling van den grooten Van Brederode, maar geheel verschillend van hem.’

‘De Watergeus was dapper,’ merkte ik op.

‘Rudolf zelf bezit moed genoeg,’ verklaarde neef Robert ditmaal driftig, ‘dat zult ge morgen zien.’

‘Wat gaat hij dan uitvoeren?’ vroeg ik, ‘Holland in opschudding brengen?’

‘Holland heeft het hem al meer zien doen, maar u niet. U zult hem morgen beter dan iemand anders te paard over hindernissen zien springen op het Concours Hippique te Scheveningen. Van Brederode en zijne paarden blinken daar altijd bij uit. Mijne moeder heeft eene loge en zal u daarheen medenemen.’

‘Maar ik dacht, dat u met ons naar Den Haag wilde gaan en naar het Huis Ten Bosch?’

‘Dat doen wij 's morgens vroeg. Misschien gaan mijne zusters met u; en als wij de schilderijen bezichtigd hebben in Den Haag, zullen wij ons bij mama en mijne verloofde, Freule Menela van der Windt, voegen, die tegen twee uur op het sportterrein zijn.

Het Concours is eerst tegen 7 uur afgeloopen; we zullen dus laat dineeren.'

'Gij Hollanders zijt toch een sterk ras,' mompelde ik.

'Van Brederode,' ging Robert voort, 'vertelde mij daar juist, dat hij steeds op 10 Juli het Prinsenhof bezoekt. Hij schijnt dat als een soort plicht te beschouwen. Vreemd, nietwaar?'

'Niet vreemder, dan dat wij hier moesten komen,' zeide ik. Maar ik had deze woorden gepreveld en alleen een man, die eene vrouw liefheeft, verstaat haar als zij iets binnensmonds zegt.

'Hij vroeg mij, hoe de auto liep en ik noemde een paar dingen, die mij hinderden. Hij is nu naar den chauffeur gegaan om er over te spreken,' vervolgde neef Robert, niet in staat zijne gedachten van zijn bewonderenswaardigen Chrichton af te wenden. 'Heeft u er nu genoeg van gezien? Het is laat; en toen ik Van Brederode zeide, dat ik Delft liet zien aan mijne Amerikaansche nicht en eene Engelsche vriendin, zeide hij, dat ik u naar de Nieuwe Kerk moest brengen, waar de graven van Willem en Hugo de Groot zijn. U moest ook naar de Oude Kerk gaan en de plaats zien, waar Tromp begraven ligt, maar wij zullen er geen tijd voor hebben. Bovendien zou Miss Rivers het niet aangenaam vinden.'

'Waarom niet?' vroeg Phyllis en zette groote oogen op.

'U is een Engelsche en de Engelschen worden er niet gaarne aan herinnerd, dat Holland, door middel van Tromp, de zeeën van Engelschen schoon veegde....'

'O, ik herinner het mij; hij bond een bezem aan den mast,' viel Phil in. 'Maar dat is heel lang geleden.'

'Hoe is het mogelijk, dat de graftombes van Willem en De Groot in een *nieuwe kerk* kunnen zijn,' dacht ik overluid.

'Ze is nieuwer dan de andere, want ze werd in dertienhonderd en zooveel gesticht,' zeide neef Robert: 'me dunkt, u moest ze toch maar zien, al moeten wij iets later dineeren. Want, zooals Van Brederode zegt: "Delft is het hart van Holland en de Nieuwe Kerk is de kern van dat hart." Zij is voor ons, wat Westminster Abbey is voor u, Miss Rivers.'

Wij keerden uit het oude kloosterpaleis, met zijne boogvensters en smalle deuren, in het goud- en groen licht van den Delftschen namiddag terug. Op straat, buiten de binnenplaats, wachtte de auto. De chauffeur poetste haar koper op; de menschen in Nederland poetsen altijd iets, als zij gedwongen zijn een oogenblik te wachten. Mijnheer Rudolf van Brederode was echter, tot mijne vreugde, verdwenen.

Wij stegen weer in en kwamen elke minuut voorbij het een of andere fraaie oude gebouw. Eén ding stelde mij teleur: ik zag te Delft geen ooievaars en ik verwachtte, dat zij er de zon verduisterden.

'Ik geloof niet, dat u er een enkele zoudt vinden,' zeide Robert verontschuldigend. 'Van Brederode zal het echter wel weten.'

'Niet waar, de ooievaar is de beschermheilige van Delft?' vroeg ik. ''t Was immers hier, dat een groote brand bijna de geheele stad, eeuwen geleden, verwoestte, en dat een paar ooievaars hunne jongen niet wilden verlaten, maar zich lieten verbranden, terwijl zij hen met hunne vleugels dekten? En nam Holland van dat oogenblik niet de ooievaar aan als een soort van - van leus voor het geheele land, omdat die zoo moedig en getrouw was?'

'Ja,' bevestigde Robert, 'Delft is zijn ooievaar niet moede, maar de ooievaars willen niets meer van Delft weten. Al geeft men hun mooie nesten op lange stokken en allerlei lokaas om hen te bewegen op een bepaalde plaats te wonen - dan geven zij er nog de brui van, als zij er geen trek in hebben.'

'A-a-h! nu weet ik, waarom de Hollanders de ooievaars voor heilig hebben verklaard!' riep ik uit.

Wij waren thans aan de Nieuwe Kerk, die er onbegrijpelijk oud uitzag. Van binnen had ze veel van een groote gevangenis. Maar de graftombe van zwart en wit marmer was bijzonder fraai, bijna al te mooi, te druk ingelegd met allerlei ornamentwerk, om de gedachtenis aan Willem den Zwijger te vereeuwigen. Toch ontroerde ik, toen ik daar stond te staren naar de witte, liggende figuur van den man, die Holland grondvestte en het voorkomen van Europa veranderde, daar zoo kalm rustende na de stormen des levens, met zijn hond aan zijne voeten - het trouwe dier, dat te Mechelen hem het leven redde en liever den hongerdood stierf, dan te leven in een wereld, die zijn meester moest derven.

Ik vertoefde daar lang, denkende aan de oogen van het portret, die tintelden van leven en kracht; Phil moest mij komen weghalen om naar het graf van Hugo de Groot te gaan, het Europeesche wonder. Zelfs Robert werd warm, toen hij over Hugo de Groot sprak en hem, als jeugdig wereldwonder, nog boven Pitt stelde. Wat had hij onvoltooid gelaten, toen hij achttien jaar was? En welke geschiedenis had Dumas, of een der anderen geschreven, die zoo melodramatisch was als de zijne? Ik wist niet genoeg bijzonderheden van de geschiedenis van deze beroemde persoonlijkheid

om dit te betwisten (ofschoon ik steeds groote lust gevoelde met neef Robert te debatteeren), maar ik maakte er eene aanteekening van, om ze te lezen, ingeval ik ooit geroepen werd in allerijl een historische novelle te schrijven.

Robert ried Phil af Delftsch aardewerk op de plaats zelve te koopen, en wij reden tweemaal zoo snel, toen wij de stad verlieten, als toen wij er gekomen waren, hetzij dan, dat een Hollander zijn etensuur als heilig beschouwt, of dat deze Hollander verlangend was, ons gezelschap voor dat van zijn bruid te verwisselen.

Wij vlogen met zulk een vaart over den gladden klinkerweg, dat in Engeland een politieagent van achter elken boom te voorschijn zou zijn gesprongen. Hier scheen zich niemand daarom te bekommeren, en de enkele paarden, die wij tegen kwamen, haalden hun neus voor ons op, hoe moeilijk het ook zij, die uitdrukking op een paardenkop te voorschijn te roepen.

De streek werd nog mooier. Zulk een landschap plachten ouderwetsche schilders uit hunne rijke verbeelding op het doek te brengen, afkeerig van zich aan bepaalde modellen te binden, zich werpende in het bekoorlijke of overdrevene, waaraan zij op het oogenblik dachten, en dus een buitensporig geheel samenflansend, dat te mooi was, om te kunnen bestaan. Maar wij hadden daarvan slechts een paar mijl achter den rug en hadden ons hart nog lang niet genoeg opgehaald aan onbeschrijflijk heerlijke boomen en bovennatuurlijk fraaie tuinen, toen wij de buitenwijken bereikten van Den Haag - 's-Gravenhage, zooals ik de stad liever noem.

Tot dat oogenblik toe had ik een weinig beschermend op Holland neergezien, het natuurlijk bewonderend en er mij over verbazend, maar half onbewust bij mijzelven zeggende, dat schilderachtigheid en gezelligheid en geschiedkundige waarde alles waren, wat wij van het Lage Land verwachten; dat er op geen sierlijkheid of ware schoonheid te rekenen viel. En op eens zag ik mij omgeven van straten met hooge, bruine paleizen, veel fraaier dan de koninklijke woning, die Robert ons aanwees; de winkels deden mij verlangen uit de auto te springen en elken voor onze reis afgezonderden cent te verkwisten. Het Binnenhof - dat sombere tooneel der Nederlandsche geschiedenis - met zijne zonderling gegroepeerde torens en paleizen en groote pleinen, gaf mij het gevoel slechts een onbeduidend insect te zijn, zonder eenig recht om er een eigen oordeel op na te houden, en bij het turen op de donkere, middeleeuwsche gebouwen, zweefden mij

onbestemde visioenen voor den geest van Johan en Cornelis de Witt bij hun marteldood, van Johan van Oldenbarneveldt en van Aleid van Poelgeest, bloedende en doorboord. Ik had uit willen stijgen, om te kijken naar den steen, waarop Aleid stervend was neergezonken (hoe goed herinner ik mij die geschiedenis nog, door vader in de schemering bij het haardvuur verteld) en alleen de onverbiddelijke schouders van mijn neef hielden mij daarvan terug. Wat kon een romantische bladzijde uit de geschiedenis beteekenen vergeleken bij de vrees, dat het rundvleesch te gaar zou worden?

Maar toen wij de groengouden schemering van het heerlijke, onvergelijkelijke bosch ingleden, vergat ik alle door menschenhanden opgerichte gebouwen. Wij bevonden ons plotseling in eene andere wereld, een oude, overoude mystieke wereld, waar iets tooverachtigs u op elk gezichtspunt wachtte, uit de geuren van gebladerte en varens opsteeg, in de muziek der boomen fluisterde, als hadden wij den weg naar het Sprookjesland bereikt.

'Verbeeld-je, Sprookjesland gezien van uit een auto!' zeide ik bij mij zelf. 'Ik dacht nooit er op zulk eene wijze heen te gaan, ofschoon ik er zeker van was op een mooien dag den weg daarheen te vinden door zulk een bosch als dit'.

Ik gevoelde, dat, als ik hier alleen wandelde, ik iets geheimzinnigers zou zien dan olmboomen, reusachtige beuken en eeuwenoude eiken; dan glimpen van met bloemen bezaaide wateren, diep en koel, glinsterend in de schaduw der boomen; dan rustieke bruggen, met klimplanten begroeid, of kiosken, die aan het einde van rechte lanen opdoemden. Ik zou processies van schemerachtige gestalten hebben aanschouwd, zingende Druïden met hunne slachtoffers, woeste krijgslieden, en blauw-oogige vrouwen, wier blanke armen en lange blonde haren door den nevel der eeuwen glansden.

Maar nu was ik in een auto en ofschoon Robert in een ander en schilderachtiger costuum een flink Bataafsch krijgsman zou geweest zijn, zou het weinig passend zijn mijne verbeelding toe te laten de noodige veranderingen te maken. Ik moest derhalve de dingen maar nemen, zooals zij waren; met het tuf-tuf der auto inplaats van de woeste jammerklachten der in het wit gekleede Druïden, en met het komen en gaan van moderne rijtuigen onder de schaduwrijke takken inplaats van de vreemdsoortige wagens van voorbijgegane koningen.

Wij vonden echter het sprookjesland niet, maar slechts een

villaland, toen wij uit het geheimzinnige hart van het dichte woud kwamen; maar de villa's waren allerliefst, hier en daar in het bosch verspreid, omringd door bloemrijke lanen en geen enkele zonder een ruime veranda, die veel had van een serre, gestoffeerd met zoovele bekleede sofa's, luie stoelen en kleine tafeltjes, dat men duidelijk zien kon, dat de familie daar huisde.

'Ik hoop, dat het huis mijner Hollandsche familie te Scheveningen even lief zal zijn,' dacht ik. 'Het zou heerlijk zijn, een visite te maken in een serre; 'maar nu gleden wij uit de schaduw in het zonlicht en bevonden wij ons in eene stad van steenen straten, reusachtige hotels, met vlaggen, wapperend in een stevigen en zilten bries. Het was Scheveningen!

Ik werd als verblind door het felle zonlicht, dat de groene sluier der schemering verscheurde en de lucht, ofschoon tintelende van ozon, voelde warm na de koele schaduw van het woud.

Er viel geen bloem, geen tuin meer te zien en toch was Scheveningen op zichzelf een bloementuin van kleuren. De vlaggen waren bont, de daken rood als geranium-perken, of verderop weer groen of schel geel. De hotels vertoonden eene sierlijke bouworde, herinnerende aan het Oosten; de winkels hadden overdekte galerijen, een mozaïek van kleuren. Lange, donkere, jonge officieren, volstrekt geen Hollandsche typen, zooals ons vooroordeel ons die voorstelt en mooie jonge meisjes in het wit; kindermeiden in de kleederdracht eener afgelegen provincie, wier gouden kappen in het zonlicht schitterden; kleine kinderen in blauwe matrozenpakjes, of met een klein rood Turksch mutsje op een blond kopje: oude grijze heeren, die hunne onoogelijke kachelpijpen vasthielden voor den wind; kellners met witte boezelaars, die over de restaurant-veranda's draafden met vruchten-ijs of mandjes vol fruit.

Het was een vroolijk tafreel, maar Robert zeide, dat dit nog niets was, vergeleken bij 'het seizoen', dat met primo Augustus begon en tal van aanzienlijke badgasten uit alle oorden van Europa hierheen lokte. Wat de hooge hoeden betrof, die mij deden lachen, hij verdedigde die moedig, zeggende, dat zij zeer *de rigueur* waren, zoowel in Den Haag als in Londen, en dat hij er niets belachelijks in vond, die in een zeeplaats te dragen.

Maar toch hadden wij de zee nog niet in het oog gekregen, tot Robert de auto een bocht deed beschrijven en, tusschen twee groote hotels doorrijdende. ons bracht op een strand met zand van glinsterend goud en een achtergrond van onafzienbare blonde duinen.

De woestheid van dien achtergrond verleende een grillige betoovering aan de fantastische gebouwen, die het wereldsche middelpunt van Scheveningen uitmaakten. Het reusachtige Kurhaus stak boven dat alles uit. Het eene terras volgde het andere en in het groene water der Noordzee strekte zich een lange pier uit, getooid met vlaggen; maar het eigenaardigst was de tallooze massa ‘strandstoelen’; lieve, gezellige manden huisjes voor één persoon, net groene en gele half-doorgesneden bijenkorven, waarvan het strand achter de badkoetsjes wemelde, daar kon men zich in nestelen als een kluizenaarskrab in een schelp, oostenwind en zon uitdagende u te hinderen, gelukkig met een boek, of met een uitverkoren persoon in een strandstoel tegenover u.

Eene vreedzame vroolijkheid scheen mij bij den eersten oogopslag van heel Scheveningen uit te gaan en nooit had ik heerlijker, gezonder lucht ingeademd.

‘Zoo gij ons in Augustus bezoekt,’ zeide Robert, ‘zult gij de beste opera's hooren, de mooiste wedstrijden van automobielen en motorbooten zien....’

‘Maar in Augustus zullen wij ons aan boord van onze eigen motorboot bevinden,’ zeide ik.

‘Dat denk ik niet. Gij zult misschien uw boot verhuren. Wij moeten dat eens met mijne moeder bespreken,’ antwoordde Robert op dien goedigen toon, waarmede men een oproerig kind tracht te sussen. En voordat ik nog iets had kunnen tegenwerpen, reed hij naar eene mooie villa met eene op de zee uitziend terras.

Hoofdstuk VI.

Wij betraden eene tuinkamer, welker wanden beschilderd waren met bloemen, vol Japansche meubels en zijden voorwerpen; en in die tuinkamer bevond zich Robert's moeder, die langzaam op ons toekwam, om ons te ontvangen.

Ja, zij is veel te gezet, om eene vreemdelinge een bezoek te brengen; veel te gezet voor een motorboot.

Ik zag in een oogwenk, waarom mijn neef het etensuur van hooger gewicht had geacht dan de grootste geschiedkundige gebeurtenissen, die Neerland gemaakt hadden, tot wat het is. Zoo zijn kin vierkant genoeg is, en zijne grijze oogen doordringend genoeg zijn, om zijne moeder te verzoenen met het uitnoodigen

van onbekende gasten, hare eigen persoonlijkheid is heerschzuchtig genoeg, om te vorderen, dat men hare huishoudelijke schikkingen eerbiedigt.

Er was zelfs een reus als Robert toe noodig, om zich niet door haar te laten overheerschen en wat mijzelf betrof, ofschoon zij mooi zachtgrijs haar heeft en hare wangen bloosden, als die van een kind, toen zij glimlachte en mij in mooi Engelsch verzocht haar ‘Nicht Cornelia’ te noemen, gevoelde ik maar al te goed, dat, zoo zij beweerde, dat zwart wit was, ik het aanstonds met haar eens zou wezen.

De tuinkamer was door glazen deuren van een salon daarachter gescheiden. Zij waren dichtgetrokken, omdat de Hollanders (ik begin reeds te leeren) gaarne een scherpe lijn trekken tusschen het huis en de open lucht; en ik kon door de ruiten een levensgroot portret zien van een opgeruimden, kleinen, bruinen heer, zonder twijfel nicht Cornelia's overleden echtgenoot. In dat geval moest Robert zijne lengte en mooi blond uiterlijk aan zijne moeder danken. Zij was zoo omvangrijk in hare zwarte foulard japon met witte moesjes, dat ik mij in het begin alleen rekenschap gaf van haar bijzijn. Het was eerst toen hare klankrijke stem voorstelde: ‘Freule Menela van der Windt en uwe beide nichtjes, Lisbeth en Lili’, dat ik de aanwezigheid van de anderen ontdekte.

Ik wendde mij het eerst naar de verloofde en zag een donker, mager, bijziend meisje, met een brilletje, dat haar neus dichtknijpt, en een knorrig gezicht. Zij keek Phil en mij doordringend aan, als om ons te bestudeeren en maakte geen gebaar ons de hand te reiken. Lisbeth en Lili daarentegen, twee allerliefste wit en rose schepseltjes van vijftien en zestien jaar, strekten aanstonds de van kuiltjes voorziene vingers uit.

Nicht Cornelia vroeg ons, wat wij wel van Holland zeiden, en zonder ons antwoord af te wachten, droeg zij hare dochters op ons naar onze kamer te brengen, aangezien er nog slechts even tijd was ons voor het middagmaal van het stof der reis te ontdoen. Ik was bang voor nicht Cornelia en voelde mij gedrukt in het bijzijn van freule Menela; maar toch kon ik de gedachten niet van mij afzetten, dat wij zeer gelukkig waren het inwendige van een Hollandsch ‘Home’ te zien en besloot van die gelegenheid zooveel mogelijk partij te trekken, daar zij niet spoedig zou terugkeeren.

Ik had het nooit mogelijk geacht, dat een huis van binnen zoo kon blinken. Alles blinkt. Verwacht bij voorbeeld iemand, niet in

Holland geboren, van de muren, dat zij spiegels zullen zijn? En toch, toen ik de vrij steile trappen van de villa Van Buren opging. zag ik elk mijner bewegingen, tot zelfs die mijner oogleden weerkaatst in eene oppervlakte van glimmend geboend notenhout.

‘Wat een prachtig hout!’ riep ik uit.

‘'t Is niet echt. 't Is geschilderd,’ zeide de aardige Lisbeth. ‘Heeft u zulke muren niet?’

‘Nergens,’ gaf ik ten antwoord.

‘Hier in Holland iedereen; we vinden ze zoo mooi!’ zeide Lili ter opheldering.

‘Wat een werk moet het zijn ze zoo glimmend te houden.’

Het wordt maar eens per dag gedaan,’ zeide Lili. ‘Het dienstmeisje doet het, als zij klaar is met de ramen.’

‘Wat....! Al de ramen van het huis? Elken dag?’

‘Hoe zouden ze anders schoon zijn?’ vroeg Lisbeth verbaasd. Hiertegen viel niets te zeggen van een Hollandsch standpunt, daarom merkte ik deemoedig op, dat het al den tijd der dienstmaagd in beslag zou nemen,

‘Daar houden zij van,’ zeide Lili. ‘Maar wij hebben een andere vrouw voor de vloeren, ze klopt de matten en poetst het koper, het is dus zooveel niet.’

‘De vloeren, de matten en het koperwerk ook iederen dag?’

‘Natuurlijk!’ antwoordde de meisjes als uit één mond, alsof ik haar iets gevraagd had van hare baden of tandenschuiers. ‘*Natuurlijk.*’

Lisbeth opende de deur van een voorkamer op de tweede verdieping.

‘Dit is de logeerkamer,’ zeide zij, terwijl zij voorzichtig in het schemerduister voortliep, daar de blinden gesloten waren. ‘Wij houden ze altoos in den namiddag dicht voor de zon,’ verklaarde zij.

‘Ja, anders zou de kamer te warm worden, nietwaar?’

‘Dat kan ons niet schelen, maar het kleed en de gordijnen zouden verkleuren.’ Zij opende nu de stores, maar schoof zorgvuldig de beide ramen weer dicht.

‘Och, mogen wij ze niet open hebben? waagde ik te vragen. ‘De lucht is zoo heerlijk.’

‘Als je wilt,’ antwoordde mijn nichtje. ‘Maar het zand zal zoo naar binnen stuiven.’

‘Dan alleen maar van boven.’

‘Van boven? Ik heb nooit een raam gezien, dat van boven open ging. Zoo worden ze hier niet gemaakt.’

‘Hoe grappig! Maar er zal wel een reden zijn, waarom een geheele natie voortgaat met ramen te hebben, die niet van boven opengaan.’

‘Dat kan ik u niet zeggen, wij hebben ze altoos zoo, het zal dus wel het beste zijn, daarin geen verandering te brengen,’ zeide Lili, na even nagedacht te hebben. Zij en Lisbeth rijgen zich niet in, maar haar gelaat is onberispelijk en haar lange haarvlechten zijn blond en glanzend als de meeldraden van de maïsplant.

Toen de zusjes ons verlaten hadden, was ik er voor, alleen ons gelaat en onze handen te wasschen, maar Phil rukte haar blouse af en werd vuurrood bij hare pogingen om een andere uit onzen koffer op te duiken.

‘Waarom zouden wij van toilet veranderen? vroeg ik. “Er is geen tijd toe en ze verwachten het niet! Wij zijn trouwens reeds evengoed gekleed als zij, behalve freule Van der Windt. *Zij* is heel elegant, om haar leelijkheid te vergoeden.”

“Dat is het juist,” verklaarde Phil, met groote moeite een witte blouse aantrekkend, die even lastig dicht ging als het aaneenschakelen van een *puzzle.* Ik heb een antipathie tegen haar opgevat en zij tegen ons.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat kan ik niet zeggen, maar ik voel het. En ik wil, dat wij beter gekleed zullen zijn dan zij. Komaan, wees lief en verkleed je. Ik zal je haken vastmaken, als je dat bij mij doet. Kom, je *moogt* het wel doen. Jij hebt er mij *uitgehaald.*’

‘O, mij wel!’

Ik gaf toe en dank zij een bovenmenschelijken spoed waren wij gereed onze groene en rose poppen-slaapkamer te verlaten, toen een Japansche gong eene verontschuldiging deed klinken voor het feit, dat zij ons tot het middagmaal in plaats van tot de thee noodigde.

Nu en dan werden Phil en ik wel eens bij hooge uitzondering door iemand mede uit eten genomen naar het Carlton- of Savoye-hotel of bij families, waar de diners lang duren en men er veel werk van maakt. Maar de herinneringen aan dergelijke diners verbleeken bij het maal, dat ons in de mooie eetkamer der Villa Van Buren wachtte.

Wij kregen *hors d' oeuvres* en oesters en soep en een andere soort visch en gevogelte; en daarna begon een reeks van vleezen en gevogelte met heerlijke sausen. Er waren zooveel gerechten,

dat ik de tel kwijt raakte, zooals Noach zeker ook, toen hij aan de deur der Ark stond, om de dieren te ontvangen, terwijl zij twee aan twee aankwamen; maar deze waren gemakkelijker na te gaan, omdat men bij zichzelf kon zeggen: ‘dat was die schotel met bessengelei; dat was die met kersencompôte’, en zoo voort; dat kon Noach natuurlijk niet.

Phil's eetlust en de mijne waren betrekkelijk spoedig voldaan, maar daar de anderen stevig voortgingen met eten, durfden wij niet weigeren; wijl men het in Holland wellicht onbeleefd zou vinden. Wij deden dus ons best en gebruikten een weinig van alles, tot van de heerlijke ijstaart toe en namen een heel klein stukje van de komijnen kaas; maar toen de rauwe krenten op tafel kwamen, moesten wij de beleefdheid laten varen en dat genot afslaan. De anderen noemden ze ‘bessen’ en smulden er van, na die zure, roode kralen met een vork te hebben afgetrost en ze met suiker te hebben bestrooid. Ik werd al koud bij het zien verorberen van die vreeselijke vruchten, en mijn mond trok samen.

Ofschoon wij om klokslag zes uur aan tafel gingen, was het ver over achten, voor wij opstonden. De ramen waren dicht geweest en de kamer smoorheet. Ieder zag er even verhit uit, en ik durfde niet hopen, dat wij thans van de frissche buitenlucht zouden mogen genieten, nu wij zoolang opgesloten waren geweest. Maar nicht Cornelia ging ons naar de veranda voor, waar de lampen met rood-zijden kappen thans opgestoken waren op de twee met boeken en tijdschriften beladen tafels.

De zeelucht woei naar binnen, en voelde koud na de hitte der eetkamer, maar nicht Cornelia deed zelfs geen doek om. Wij waren nu buiten, om een luchtje te scheppen; men nam de atmosfeer zooals die was, en 't schaadde niet. Maar binnen, waarvoor had men ramen, als die niet dicht bleven? Daar scheen de frissche lucht overdaad, en het zou de Voorzienigheid verzoeken zijn. Tot straf kon men wel eens bronchitis of rheumatiek krijgen.

Het was een verrukkelijke serre. Zee en lucht vermengden zich in een nevel van teeder blauw. De geheele lucht was blauw, de lantaarns op de pier leken wel gouden loovertjes; en onze lampen en de lampekappen van andere veranda's gloeiden in de azuren schemering, als verlichte bloemen, rozen, narcissen en tulpen.

Robert vroeg, of wij graag naar den Circus zouden gaan, dat zijne wedergade in Europa niet vond; of naar een klassiek concert in het Kurhaus; maar wij bleven liever op de veranda zitten luisteren naar het ruischen der zee.

Wij begonnen nu over allerlei dingen te praten; en als het Robert aan geschiedkundige kennis ontbreekt, dan maken de anderen zijne onwetendheid goed. Zij weten van alles iets; en zelfs de rooskleurige zusjes zouden Phyllis en mij beschaamd kunnen maken, indien zij daartoe niet te beleefd waren, zooveel weten zij van moderne musici en schilders.

Zij spreken Fransch, Duitsch en Italiaansch, evengoed als Engelsch: toch zeiden zij heel zedig, toen wij verbaasd stonden over hare talenten, dat dit niets beteekende; niemand bijna wilde Hollandsch leeren; de Hollanders moesten zich dus wel de talen der andere natiën eigen maken.

Wat freule Menela betreft, de lieve zusjes poogden ons aan het verstand te brengen, dat zij de knapste van allen was. Er was niets, wat zij niet wist, of niet doen kon, en de mooie schepseltjes zijn trotsch op haar en hebben, klaarblijkelijk, geen begrip van hare eigen schoonheid. Nu en dan kwam het mij voor, dat er een uitdrukking van geringschatting op het magere, donkere gelaat kwam, als Robert eene opmerking maakte, die hem meer als sportman dan als geleerde deed uitkomen; maar zoodra de freule zag, dat hij zich met eenige belangstelling tot Phil of mij keerde, gaf zij zich aanstonds moeite zijn aandacht te trekken.

Zij spraken zacht en aangenaam, zelden verhieven zij hare stem of maakten een gebaar; en steeds was het Schotsche accent merkbaar, hetzij zij Engelsch spraken, of in het Hollandsch zich uitten. Toen ik dit nicht Cornelia opmerkte, lachte zij en zeide, dat het misschien de wederzijdsche Keltische afkomst was, en dat als de Hollanders het Gallisch hoorden spreken, zij hier en daar een enkel woord verstonden.

Geen uur na de koffie, werd de thee binnengebracht, met nog meer fraai porcelein en een schat van prachtig zilver. Dank zij deze opeenvolging van prikkelende dranken en al onze toekomstplannen, voelde ik mij overtuigd de eerste uren geen oog te zullen sluiten, dat nam niet weg, dat, nadat wij allen goeden nacht hadden gewenscht en Phil en ik ons ontkleedden, ik mij weinig aangenaam verrast gevoelde, toen nicht Cornelia aan de deur tikte.

‘Zij komt zeker over de motorboot spreken en ons vertellen, dat het niet behoorlijk is te gaan; de hemel schenke mij de kracht haar het hoofd te bieden!’ dacht ik. Want in hare Japansche morgenjapon van gevoerde zijde, zag zij er grooter, mooier en indrukwekkender uit dan ooit.

In het eerst echter roerde zij de *Lorelei* zelfs niet aan. Zij

scheen belang te stellen in ons verleden, niet in onze toekomst. Als bloedverwante had zij het recht mij allerlei vragen omtrent mijzelve te doen en Phil's geschiedenis is onafscheidelijk aan de mijne verbonden.

Zij wilde weten, waar wij te Londen woonden en hoe. Ik was heel openhartig en vertelde haar van mijn werk voor de pers. ‘Gij zult ons zeker voor krankzinnig houden, onzen arbeid in den steek te hebben gelaten, om een boottocht door Holland te doen, als waren wij schatrijk, terwijl wij in waarheid arm zijn,’ zeide ik, voordat zij tijd had gehad het onderwerp nog aan te roeren. ‘Maar ziet u, wij bezitten elk ongeveer vijftienhonderd gulden per jaar, wat er ook gebeuren moge, zoodat onze toestand niet zoo hopeloos is, als u misschien wel denkt. Buitendien zal het de gelukkigste tijd van ons leven wezen. Zelfs mijne stiefzuster ziet dat in, ofschoon zij er in het eerst tegen was en geen van ons beiden zou dat plan voor iets ter wereld opgeven.’

‘Mij dunkt, dat gij het ook niet opgeven moet,’ sprak nicht Cornelia vriendelijk.

Men had mij op dat oogenblik met een veer kunnen opblazen, want in haar briefje had zij gezegd, dat wij tot haar moesten komen en goeden raad van haar aannemen, voordat het te laat was, terwijl Robert ons te verstaan had gegeven, dat zijne moeder ons wilde doen afzien van onze wilde-eendenjacht, in gezelschap van mijnheer Starr en zijne tante.

‘Ik ben overtuigd, dat gij op uzelven zult weten te passen,’ hernam zij rustig.

‘En wij zullen onder het geleide eener vrouw van leeftijd gaan,’ verzekerde Phil haastig.

‘Dat hoorde ik van mijn zoon. Ik stel veel vertrouwen in de Schotten. Ja, aangezien gij een weinig te goedhartig zijt geweest en aan den wensch van dien vreemden jongen man hebt toegegeven, werd het noodzakelijk, dat er een tante zou zijn. Anders, al was je met je beidjes alleen geweest, zou dit nog zoo erg niet zijn. In Holland genieten de meisjes meer vrijheid dan ergens anders, met uitzondering van Amerika. De fiets is hare chaperonne, want bij ons fietsen alle jonge meisjes en jongelieden. De motorboot had uwe chaperonne kunnen zijn. Zelfs in geval de tante verhinderd werd te komen, zou men wel op de een of andere wijze den neef kunnen afschepen en er iets op vinden, liever dan u uw plan te doen opgeven.’

Wij waren verrukt en ik had haar kunnen omhelzen. Het verbaasde

mij slechts, dat Phil, die anders de dankbaarheid zelve is voor de minste vriendelijkheid, niet erkentelijker was voor het belang, dat onze nicht in onze zaken bleek te stellen en haar breede opvattingen.

'Zij is, alles wel beschouwd, als een lam,' zeide ik, toen de groote vrouw ons verlaten had en ik mij gereed maakte in bed te stappen.

'Zij mag een lam zijn, maar als het van haar afhangt, zal zij wel oppassen, dat wij haar niet plukken,' zeide Phil, met een heel wijs gezicht.

'Wat bedoel je toch?'

'Kindlief, met al je geest ben je omtrent enkele dingen even dom als een zuigeling! Zie je dan niet in, wat zij wilde?'

Ik schudde het hoofd, met mijn haar voor het gelaat.

'Of waar al hare vragen op gericht waren? Welnu, wat denk je wel, dat haar zoo opeens van meening deed veranderen omtrent onzen voorgenomen boottocht?'

'Zij zag, dat wij best voor ons zelven konden zorgen.'

'Zij ontdekte, dat wij arm zijn. Uit hetgeen neef Robert haar verteld had, maakte zij in het eerst op, dat wij rijke erfgenamen waren en zij had ons voor geruimen tijd hier willen houden, indien.... Och! ja domoortje zie je dan niet in, dat zij bang voor ons is met het oog op *hem*? Zij zal natuurlijk allerliefst blijven, maar hoopt zoodra mogelijk van ons ontslagen te zijn.'

'Lieve hemel!'

'Die aardige Lilli vertelde mij van avond, dat freule Menela niet veel geld bezit, maar tot een zeer oud geslacht behoort; zij is nog een verre bloedverwante van dien mijnheer Van Brederode en hare familieleden zijn bijzonder gezien in de diplomatieke kringen in Den Haag, ofschoon zijzelve eene wees is en van den een op den ander gaat logeeren. Zoo een van ons beiden rijk was, wel.... O! het is te ellendig om er op door te gaan; maar nu begrijp je, wat ik bedoel.'

'Voor eene heilige leg je soms een afschuwelijke hoeveelheid wereldwijsheid aan den dag, Phil,' gaf ik ten antwoord, 'maar nu ik goed over nicht Cornelia nadenk, vrees ik, dat je gelijk hebt. Het zou heusch wel aardig zijn, neef Robert eens het hoofd op hol te brengen om haar schrik aan te jagen.'

'Neen, wij gaan morgen heen, om naar onze motorboot terug te keeren en zullen hem nooit weerzien,' zeide Phil. 'Bovendien is coquetterie altijd slecht, zelfs tegenover vreemdelingen. Laat mij nu rustig bidden. Goeden nacht.'

Hoofdstuk VII.

Toen ik den volgenden morgen ontwaakte en voorzichtig mijn horloge van onder mijn hoofdkussen te voorschijn haalde, ten einde Phil niet te wekken, was het pas zes uur en daar lag Phil mij met groote heldere oogen aan te staren in het groene schemerlicht, dat binnendrong door de olijfkleurige gordijnen.

'Ik lig al een eeuw wakker,' zeide zij.

'Waar denk je over?

Over de motorboot. Het is vreemd, maar ik kan het niet helpen.'

'Ik ook niet. Zou je weer in kunnen slapen?'

'Neen, En jij?'

'Ook niet. Laat ons opstaan en zien, of wij het huis niet uit kunnen sluipen. Wat zou het prettig zijn naar het strand te gaan en te baden!'

'Nell! In onze *nachtjaponnen*?'

'Domoor! Wij zullen badpakken huren en badkoetsen.'

Na rijp beraad weigerde Phil het gevaar te loopen door de familie Van Buren voor een dievegge te worden aangezien, ik daarentegen kon onmogelijk weerstand bieden aan de verzoeking en vijftien minuten later ontgrendelde ik zachtjes de voordeur en sloop ik alleen naar buiten in den nieuwgeboren dag. O! het wonder van elken aanbrekenden dag, zoo men zich slechts den tijd gunde er over na te denken; maar het wonder van dit morgenuur vooral!

Er waren reeds enkele lieden te zien, die zich naar het strand spoedden. Toen ik de oppervlakte van stevig geel zand bereikte, waren de mannen der badkoetsjes in volle bedrijvigheld, bezig hunne paarden voor en af te spannen, hielden honden wilde wedrennen over de duinen en speelden kinderen met mooie, van zeewater glinsterende schelpen, hun door de golven toegeworpen.

Twee of drie der badkoetsjes waren reeds in beslag genomen; enkele waren besproken voor nog niet aangekomen lieden en ik achtte mij gelukkig er een te bemachtigen, die door het mooiste van al de paarden voortgetrokken werd. In vergelijking van dit dier waren zijne makkers slaperige wezens, die er geblaseerd uitzagen. Hij was, inderdaad, veel te mooi voor een eenvoudige badkoets en had een mooien, vlakken rug, zooals de paarden waar circusschoonen pirouetten op maken. Ik hunkerde er naar het zelf eens te beproeven, zoodra mijne kousen en schoenen uitgetrokken waren.

Juist, toen ik mij gestoken had in het vrij prikachtige blauw serge costuum, door de ‘directie’ verschaft, hoorde ik de tonen van een levendigen militairen marsch, niet ver vandaar door een orkest van koperen instrumenten geblazen en op hetzelfde oogenblik gebeurde er iets zeer zonderlings. Het koetsje begon te schudden, alsof er een aardbeving had plaats gehad, voor en achteruit te bonzen en eindelijk vooruit te rollen met een spoed, als verbeeldde het zich in een plotselingen aanval van geestverbijstering een automobiel te zijn.

‘Dat paard!’ hijgde ik en werd zelf eerst tegen den eenen wand, daarop tegen den anderen geworpen, nauwelijks bij machte mij staande te houden, slaagde ik er in het deurtje te openen en naar buiten te kijken.

Indien ik niet geschrikt ware geweest, zou ik gelachen hebben, want het viel duidelijk aan de uitdrukking van dien op een kussen gelijkenden rug te zien, dat het dier zich alleen maar hield, als was het bang voor de muziek en wenschte het niets anders dan zich een weinig te vermaken op den vroegen morgen. Maar het nam tevens op zeer realistische wijze den schijn aan op hol te willen gaan en de gedachte rees plotseling in mij op, dat de gevolgen voor de dame in het koetsje even lastig konden worden, alsof de grap in allen ernst gemeend ware.

‘Hei! Hei!’ riep een stem ons achterna en plas, plas! liep het dier door het water. Het speelde nu voor zeepaard en vond daar een zelfzuchtig genot in, zonder een enkele gedachte te schenken aan mij, arme ziel, opgesloten in die afschuwelijke, waggelende doos op wielen, die reeds het volgende oogenblik kon worden omvergeworpen door een groote golf en kapot geslagen onder de hoeven van een vroolijk paard.

Met de eene hand klemde ik mij vast aan de deur, met de andere aan de omlijsting daarvan, heen en weer zwaaiende op den deurdrempel, buitengewoon groote ijzeren hoeven op en neer ziende vliegen over den natten groenen voorgrond en met heel de Noordzee, die zich voor mij uitstrekte, o! op zóó korten afstand.

Ik wankelde naar geest en naar lichaam. Sprong ik er niet uit - nu terstond - dan kon ik gevangen worden en als een muis in een val onder water worden gezet. Sprong ik wel, dan zou het paard mij trappen, kreeg ik de wielen der badkoets over mij heen en zou ik zoowel vermorseld worden als verdrinken, voordat iemand mij opvisschen kon. Ik voelde mij vreeselijk eenzaam op

de wereld en de golven leken in mijn oog doorschijnende groene wolkenkrabbers.

‘Een, twee, - bij *drie* zal ik springen,’ zeide ik vastberaden maar klappertandende, toen mij opeens een hoofd in zee te gemoet kwam. Het verscheen op den top eener golf en evenals de kopjes van lieve kleine cherubijntjes in ouderwetsche gebedenboeken, scheen het geen lichaam te bezitten. Maar toch herkende ik het en voelde ik mij half geneigd te buigen - zij die sterven gaan, groeten u, o, Cesar! - alleen zou het wat kluchtig hebben geschenen te buigen voor niets anders dan een voorbijgaand hoofd, als men op het punt staat door de Noordzee meegesleept te worden. Misschien zou Phyllis het hebben gedaan; ik vergenoegde mij een korten gil te geven en nu bleek het, dat het hoofd volkomen de golf meester was, want het bleef stil en liet de golf voorbij snellen, waarna men zag, dat het een lang, bruin, druipend lichaam bezat, schilderachtig gekleed in iets dat heeren een badcostuum durven noemen.

Het kwam mij op dat oogenblik niet zonderling voor, dat Willem de Zwijger als door een catapult geschoten, uit een golf opdook, en nog minder vreemd, dat hij, zonder een woord te zeggen, mijn paard bij den kop greep en stil deed staan. Het scheen, alleen als behoorde het aldus te geschieden met door Holland reizende vreemdelingen, als zij hulp behoefden.

‘O! ik dank u duizendmaal!’ hoorde ik mijzelve zeggen, juist als had hij een langen jas en hoogen hoed gedragen en in Bondstreet mijn hansom voor mij stil laten staan.

‘Volstrekt niet,’ hoorde ik hem antwoorden op denzelfden toon, dien men gedurende de Londensche season verneemt. Daarop dacht ik plotseling aan Stanley in de woestijn vragende: ‘Herr Livingstone, als ik mij niet vergis?’ en mijn bloote voeten en zijn druipend haar en het geheele tooneel kwamen mij zoo grappig voor, dat ik hardop lachte, wat ook hem deed glimlachen, waardoor zijn witte tanden te voorschijn kwamen.

‘Ik heb het niet op mijne zenuwen,’ proestte ik, den mond vol zeeschuim. ‘Het is maar dat.... dat....’ Het opspattende zeewater verstikte mij met zijn zout.

‘Natuurlijk,’ zeide Willem de Zwijger, nu weer ernstig en zoozeer op het portret gelijkend, dat ik een gevoel kreeg een historisch persoon te zijn, met hem in een of andere lang vergeten voorval optredende. ‘Ik ben zoo blij, dat ik hierheen kwam. Ik zag u reeds op een afstand en dacht wel, dat er iets verkeerd was; maar nu is alles in orde.’

‘Ja, dank zij u,’ zeide ik onderworpen. ‘Maar gij zijt een Engelschman, nietwaar?’

‘Een Hollander in merg en been,’ gaf hij ten antwoord; en toen bedenkende, dat de (zou men het ‘trekken’ kunnen noemen?) waarvan hij gesproken had, te veel blootgesteld waren, om er zoo luchtig over te spreken, veranderde hij plotseling van onderwerp.

‘Daar komt uw badman aan,’ voegde hij er haastig bij en begon nu in heftig Nederduitsch den ongelukkigen te beknorren, die tot mijn redding door het water gewaad was. Het paard, dat neerslachtiger zoo al niet wijzer gemaakt was door de slagen van zijn meester, liet toe over een zekeren afstand achteruit te worden geduwd, tot ik veilig in zee afdalen en het vertraagde bad nemen kon. Ik had slechts den tijd te buigen en nog enkele domme woorden uit te brengen, zelf eene buiging en een beleefd antwoord te ontvangen, (zonder dat we een van beiden konden hooren, wat we zeiden), toen de achterwaartsche beweging der badkoets mij van mijn redder scheidde. Hij stond in het water, ons lang genoeg nakijkende, om zeker te zijn, dat zich geen verdere ongelukken zouden voordoen en verdween toen weer tusschen de golven.

Ik zou niet durven beweren, dat mijn avontuur geen aroma toevoegde aan het zout van mijn bad. In elk geval was het heerlijk en ik snelde naar de villa terug, tintelende van levensvreugde en intijds om binnengelaten te worden door een dienstmeisje, dat de stoeptreden reinigde. Het was halfacht en wij zouden om acht uur ontbijten. Ik moest mij haasten met mijn toilet, maar gelukkig zijn er weinig dingen, die niet vergezeld kunnen gaan van een loopend vuurtje van gebabbel - wel te verstaan als men vrouw is; ik vertelde dus alles aan Phyllis, terwijl ik de witte serge japon vastmaakte, waarmee ik naar Den Haag en het Concours Hippique zou gaan. De Japansche gong liet daarop haar droefgeestig gejammer hooren, zoodat wij naar omlaag snelden, zonder dat ik er aan dacht Phyllis op het hart te drukken niet over het voorval te spreken. Ik achtte het niet waarschijnlijk, dat de familie Van Buren aan eene gebeurtenis van dien aard hare goedkeuring zou schenken. Maar nauwelijks waren wij goed en wel aan tafel gezeten, of Phil vertelde aan Robert, welke rol zijn vriend in mijn avontuur had gespeeld. Het was te laat haar nog het zwijgen op te leggen en toen men mij om bijzonderheden vroeg, deelde ik die mede, liever dan geheimhoudend te schijnen.

‘Wij moeten dankbaar zijn, dat Van Brederode zoo vroeg ging

zwemmen,' zeide Robert. 'Ik zal hem vanmiddag zeggen, dat wij hem allen zeer erkentelijk zijn, voor wat hij deed.'

Ik voelde, dat ik bloosde. 'O! is dat *noodig*?' vroeg ik. 'Ik weet niet, hoe het komt, maar ik vrees, dat hij het dwaas van mij zal vinden, het u te hebben verteld. Bovendien, *was* het misschien uw vriend wel niet en slechts iemand, die op hem gelijkt. Ziet gij, de.... wel, de kleeding was zoo verschillend en ik had mijnheer Van Brederode ternauwernood gezien.'

'Jonkheer Van Brederode,' verbeterde freule Menela zachtjes.

Ik barstte in lachen uit. 'Jonkheer! O, vraag wel exuus, maar het klinkt zoo grappig. Ik zou *nooit* iemand "Jonkheer" kunnen noemen, en *ernstig* blijven.'

'U zult hem Jonkheer moeten noemen, als ik hem naar de loge breng, wanneer hij zijn aandeel aan het "Concours Hippique" gehad heeft,' zeide Robert. 'Er is niemand, die op Rudolf van Brederode gelijkt, dus moet hij het wel geweest zijn. U zult het van middag kunnen zien.'

'Maar ik *verlang* dat niet te zien,' wierp ik bijna kregelig tegen, want ik gevoelde onmogelijk in bijzijn van al mijne toeluisterende bloedverwanten, op plechtige en behoorlijke wijze den jongen man te kunnen bedanken. Ik had gegild en was volslagen bespottelijk en ik wist, dat wij beiden in een lach zouden uitbarsten, als wij elkander weer zagen, wat de familie Van Buren op zijn minst genomen, verbazen zou.

'Wie hij ook zijn moge, ik heb hem van morgen driemaal bedankt en dat is meer dan genoeg,' hernam ik. 'Hij *waagde* daarbij zijn leven niet en waarlijk, ik zou hem liever niet ontmoeten, indien het u niet schelen kan.'

'Zeer goed,' zeide Neef Robert, eenigszins beleedigd schijnende en hij wijdde verder al zijn aandacht aan het ontbijt.

Het was eigenlijk gezegd, het wonderlijkste ontbijt, dat men bedenken kon, en toch zag het er verleidelijk uit. Voor ieders plaats stond een dwergachtig kristallen vaasje met bloemen en midden op tafel troonde een wit porceleinen kip, die op haar nest was gezeten. De door haar beschermde eieren waren hard gekookt en om het nest heen stonden schaaltjes gerangschikt met rookvleesch en allerlei gerookte visch. Er was ook koude ham en men kreeg lekkere, knappende halve maantjes en koek in Japansche trommeltjes, om met honig te eten uit open glazen potjes, terwijl de koffie voor goden en godinnen bestemd scheen te zijn. Zelfs Phil dronk er van, ofschoon men haar ook thee

aanbood, dat verraad pogende goed te maken door te zeggen, dat zij hare smaken voelde veranderen in overeenstemming met het Hollandsche klimaat - een gevaarlijke theorie; immers wie kan zeggen, hoever zich dat zal uitstrekken?

Toen ons maal ten einde was, werd het koffieblad vóór nicht Cornelia weggenomen en een ander blad, beladen met twee groote porseleinen kommen vol warm water, een bakje met zeep, een poppenkwast met een handvatsel van gesneden hout en twee keurige schoone theedoeken, daarvoor in de plaats gezet.

'Na het ontbijt wasch ik altijd het mooie porcelein en de koffielepeltjes zelf af,' verklaarde nicht Cornelia, hare ringen afleggende en op bevallige wijze aan haar aardige taak beginnende; 'de beste dienstboden zijn nog zoo zorgzaam niet als haar meesteressen en het is eene Hollandsche gewoonte.'

'Maar u hebt gisterenavond, na het eten, de koffie- en theekopjes niet afgewasschen,' merkte ik op.

'Neen,' antwoordde zij, 'dat doe ik ook nooit.'

'Maar loopt het porcelein dan niet evenveel gevaar gebroken te worden?'

Zij keek verbaasd, bijna wanhopig op.

'Ja, dat is waar,' erkende zij, 'maar.... het is geen gebruik; ik weet niet waarom, maar het is nooit de gewoonte geweest.'

Haar genot als huisvrouw was voor het oogenblik half bedorven, dat kon ik duidelijk zien, en het berouwde mij mijne gedachte uitgesproken te hebben.

Het bleek, dat Lisbeth en Lilli ons niet naar Den Haag zouden vergezellen. Het was de morgen, waarop men de kasten met oudheden in de zitkamer opende en den kostbaren inhoud reinigde en de meisjes moesten hare moeder daarin bijstaan. Aangezien de glazen deuren dier kasten nooit ontsloten worden, behalve om een gast te vergunnen voorzichtig een prachtige gouden snuifdoos, een miniatuur-portret, of een stuk oud Delftsch te betasten, konden de voorwerpen onmogelijk vuil zijn; maar het is een regel, alles eens per maand uit te halen en het zou een huishoudelijk vergrijp zijn daarvan af te wijken. Freule Menela legde ons dit op gedempte toon en met iets spotachtigs uit, als wenschte zij, dat de twee Londensche meisjes zouden inzien, hoe zij in staat was de humoristische zijde dier gebruiken te vatten.

'Uwe nichten zijn een beetje ouderwetsch,' ging zij voort, 'al zijn zij natuurlijk allerliefst. Ik heb ze reeds gekend, toen ik nog een kind was en houd veel van haar, zoowel om haarzelven als

terwille van Robert, maar gij moet niet denken, dat iedereen in dit land om vijf uur eet. Zoo gij bijvoorbeeld in mijn eigen kring in Den Haag kwaamt, zoudt gij alles daar heel anders vinden - meer zooals het in Frankrijk ingericht is. Als Robert en ik getrouwd zijn, zal ik op mijn manier het huishouden regelen.'

Wij hoorden haar beleefd aan, maar vonden haar niet liever om de wijze, waarop zij de gewoonten der Van Buren's verloochende. 'Dat nare, opgeblazen, ontrouwe kleine schepsel!' zeide Phil later, op echt boosaardigen toon. 'Je neef is honderdmaal te goed en te knap van uiterlijk voor haar; maar dat ziet zij niet in; zij verbeeldt zich boven hem te staan en de familie een eer te bewijzen, door zich te verwaardigen daarin opgenomen te worden. Ik geloof, dat zij hem alleen om zijn geld genomen heeft en hem zou bedanken, als zij iets beters volgens hare inzichten, krijgen kon.'

'Het is niet waarschijnlijk, dat zij ooit een andere kans zal hebben,' zeide ik, 'die arme Robert zal niet licht van dat koopje ontslagen worden.'

'Zij gaat van morgen met ons mee,' hernam Phil, 'en laat het voorkomen, of dat een groote gunst is. Zij zegt, dat zij die schilderijen meer dan moe is; maar ik ben overtuigd, dat geen tien wilde paarden haar thuis zouden houden.'

Wat daarvan ook zijn mocht, de motor van twintig paardenkracht voerde haar mede in gezelschap van ons en haar verloofde.

Wij reden door de prachtige, koele, donkere lanen van het mooie bosch en bereikten eindelijk (als waren wij een gezelschap reizende prinsen in het sprookje der 'Schoone Slaapster') het Huis ten Bosch.

Het romantische van dat paleis werd in mijn oogen nog verhoogd door het feit, dat eene prinses het liet bouwen, om haar gemaal aangenaam te zijn en dat die gemaal de zoon van Willem den Zwijger, was, die het best de plannen zijns vaders tot Holland's grootheid ten uitvoer bracht. Ik vrees zelfs, dat ik er meer belang in stelde, ter wille van prinses Amalia en Frederik Hendrik van Oranje, dan wegens de Vredes-Conferentie, omdat de Conferentie meer modern was; en ik dacht aan de prinses, toen wij kamer op kamer betraden van het tooverachtige oude gebouw, verscholen in het hart van het woud. Had zij die prachtige Chineesche borduursels besteld, het heerlijke Chineesche en Japansche lakwerk en het beelderige oude Chineesche porcelein? Ik wou niet vragen, of zij hiermede niets te maken had, ik wou het liever niet weten.

In de achthoekige Oranjezaal, waar zes-en-twintig Mogendheden

bijeenkwamen om vrede te maken en waar de muren en het koepelvormige plafond geheel beschilderd zijn met heldenfeiten uit het leven van Frederik Hendrik en diens geslacht, rekten wij onze halzen om de schilderijen te zien, en pijnigden onze hersenen om ons te herinneren, wie het waren en wat zij gedaan hadden, maar zelfs het portret van Motley, dat wij juist voorbij kwamen, en de wetenschap, dat hij in ditzelfde paleis zijne Geschiedenis schreef, viel ons niet altoos dadelijk te binnen.

Robert wilde ons niet lang in het Huis ten Bosch laten blijven. Hij nam ons mee, om de plek te zien, waar het Vredespaleis voor het geld van den heer Carnegie en nog eenige anderen zou gebouwd worden en voerde ons verder naar Den Haag, juist intijds om voor het Mauritshuis stil te houden, toen dit openging. Hij wendde niet voor veel verstand van de schilderstukken te hebben, ofschoon zijne vaderlandsliefde er trotsch op was, dat zij tot het beste behoorden, wat men op dat gebied over heel de aarde zou kunnen vinden. Maar Menela was nu in haar element. Zij mocht in haar kleinzieligheid deze meesterwerken ‘meer dan moede’ zijn, dat nam niet weg, dat zij zich had voorgenomen indruk op ons te maken door hare kunstkennis.

‘Ik weet precies, waar de beste schilderijen zijn,’ verklaarde zij, de officiëele catalogussen afwijzende; ‘en ik zal er u heenbrengen.’

Zij had eene practische uitdrukking vol geestkracht aangenomen en hare zwarte oogen glinsterden achter haar knijpbrilletje. Ik kon het onmogelijk uitstaan door haar tot het heerlijke werk der groote meesters gebracht te worden en was laaghartig genoeg weg te sluipen van het gezelschap, het aan de arme Phil overlatende haar met uiterlijke gedweeheid en innerlijken opstand te volgen, als eene martelares der beleefdheid.

O! wat was ik blij alleen te blijven met die doeken, zonder iemand, die er mij iets van vertelde. Ik vloog terug om een catalogus te koopen, en toen, zorgvuldig mijne vrienden ontwijkend, wier ruggen ik nu en dan bespeurde, gaf ik mij aan mijn geluk over.

Ik wenschte niets te zien van de madonna's en nimfen en godinnen en Italiaansche tafereelen, gewetenstrouw door een zekere school voortgebracht, omdat het in hare dagen de mode was. Ik zocht alleen de karakteristieke Nederlandsche kunstenaars op, de mannen, die hun dierbaar Holland liefhadden, het boven alles stelden, het verheerlijkten en datgene schilderden, wat hun hart even goed als hunne oogen kende; het dagelijksche leven in huis!

dat rijke, bruine schemerdonker van nederige vertrekken; de zee; de lucht; het vriendelijke, vlakke landschap; de aardige huisdieren.

Ik vond spoedig den grooten Rembrandt: ‘De Ontleedkundige les’ en stond geruimen tijd te kijken naar die wonderbare gezichten, in wier oogen de gedachten zoo duidelijk afgespiegeld waren. Welk een schilderstuk! Iemand, die zijn leven lang niets anders had gemaakt dan dat werk, zou zich reeds het recht op onsterfelijkheid hebben verworven; maar slechts zes en twintig jaar oud te zijn, toen hij dat schilderde en daarna voort te gaan, jaar op jaar, der wereld meesterstukken te schenken en ten slotte door die wereld met armoede en ellende te worden beloond! Mijne wangen gloeiden, terwijl ik daarover stond na te denken en ik kreeg een gevoel van zelfverwijt, als had ik in Rembrandt's dagen geleefd en als was ik even ondankbaar geweest als de anderen.

Ik had verwacht, dat de ‘stier’ van Potter mij zou teleurstellen, omdat de menschen er altoos dadelijk van spreken, zoodra zij hooren, dat iemand naar Holland gaat; maar als je door dat jonge en aantrekkelijke beest zoudt worden teleurgesteld, dat daar zoo vreedzaam staat met zijn groote fluweelen oogen, die als twee diamanten schitteren en de adem, die komt en gaat onder zijne ruwe gezonde huid, om door je bekeken en bewonderd te worden, zou je verdienen door hem op de horens te worden genomen en door zijne makkers vertreden.

Wat had ik graag Jan Steen gekend om hem te danken voor zijne heerlijke, guitige ongemeene schilderijen (in het bijzonder voor de ‘Basse-cour’) en nu en dan stilletjes zijne flesch van hem weg te nemen, opdat hij meer had geschilderd en later niet tot armoede en ellende ware vervallen! Wat hield ik veel van de vriendelijke Van Ruysdaels en wat werd het eeuwige witte paard aandoenlijk, nu ik het in elk soort van liefelijk of excentriek landschap wedervond! Arm vermoeid, wit paard! Mij dunkt, het moet even als de ‘Wandelende Jood,’ eindelijk genoeg van zijne reizen hebben gehad.

Er zijn twee Rubensen in het Mauritshuis, die mij bedwelmden, als had ik nieuwen rooden wijn gedronken en er was een kleine Gerard Dou, een driedaagsche voetreis waard om haar te bewonderen. Ik vond haar bij een venster der zaal, waar de Stier van Paulus Potter hangt en ik stond er zoo lang op te staren, dat ik mij ten slotte verschikt begon af te vragen, of de anderen ook vertrokken zouden zijn. Maar zij voegden zich al te spoedig

bij mij en riepen: ‘Wel, waar *ben* je geweest? Wij hebben *overal* naar je gezocht.’

Ik zeide, dat het mij speet, en kon maar niet begrijpen, hoe ik zoo dom was geweest van hen af te dwalen. Toen werden wij door Robert voor het noenmaal weggehaald, daar wij al drie uur in het Mauritshuis geweest waren en spoedig naar het Concours Hippique moesten.

Slechts drie uur in het beste gezelschap ter wereld! En toch gevoelde ik, dat ik na die enkele uren veel beter Holland en de Hollanders begreep dan ooit te voren, behalve door hun schilderijen? zelfs meer nog dan Motley mij van hen had kunnen vertellen.

Wij ontbeten haastig in een mooi hotel, dat een ware Parijsche vroolijkheid vertoonde, en spoedden ons toen per auto naar de paardententoonstelling, die plaats zou hebben in een park tusschen Den Haag en Scheveningen. Het was overal aangeplakt, tot zelfs op de lantarenpalen en freule Menela, die zich prachtig had gemaakt met een elegant Parijsch toilet en een opgeslagen hoed, voorspelde, dat, aangezien de Koningin en de Prins-Gemaal het feest zouden bijwonen, wij de bekoorlijkste vrouwen, mooiste mannen, fraaiste toiletten en beste paarden uit Nederland zouden zien.

‘Als ik Nederland zeg, bedoel ik Den Haag, wat hetzelfde is’, voegde zij erbij, vol inbeelding de kin omhoog werpende en mij dacht, zij verdiende eens flink dooreen geschud te worden voor haar steek onder water aan het adres van Robert en van Rotterdam; er kan in Nederland geen knapper jongmensch worden gevonden.

Nicht Cornelia in 't grijs en de twee meisjes, die er in hare witte japonnen en Leghorn-hoeden even frisch als pas geplukte rozen uitzagen, waren reeds aangekomen en zaten in een der vele lange, open *loggia's* dicht bij het koninklijk paviljoen.

Boven het paviljoen met zijn vergulde kroon wapperde de Oranjevlag evengoed als de Hollandsche driekleur. Overal zag men vaandels, banieren en wimpels; er viel vrij wat grooter kleurenpracht te zien dan bij de Engelsche wedrennen. Elke loge, elke zitplaats was ingenomen; moeie hoeden knikten als bloemen, die in een reusachtig perk door een bries bewogen schenen te zijn. Keurig gekleede mannen en vrouwen in witte sleepjaponnen wandelden over het gras, en Robert en Menela wezen ons de lieden van naam aan: gezanten, hun vrouwen, staatslieden, geliefkoosde tooneelspeelsters, bekende schrijvers, mannen van rang of fortuin, die renpaarden bezaten en hun leven aan sport wijdden.

Al de heeren der groote wereld droegen lange jassen en hooge hoeden en de meesten hunner zagen er verbazend Engelsch uit. Er waren slechts weinigen, die het Hollandsche type bezaten, zooals ik mij dit had voorgesteld, en toch zag ik menig gelaat onder de menigte, dat Rembrandt of Rubens of een der andere oude meesters tot model had kunnen dienen: mager en donker, hard en sluw, met langen neus en puntige kin; verderop een goedhartig, rond gelaat, met wijdgeopende, grijze oogen; of een deftig gelaat vol eigenliefde, zooals dat der burgemeesters op de oude doeken.

'Geen dier typen is veranderd,' dacht ik; 'deze lieden van heden zijn nog dezelfden, die glimlachend folteringen doorstonden, op de pijnbank het stilzwijgen bewaarden, de Spanjaarden uit hun land verjoegen en de zee schoonveegden van Engelschen.'

Ik peinsde hierover, toen eene plotselinge, opgewonden beweging onder de menigte de komst der Koningin aankondigde en ik juichte met evenveel geestdrift als een Hollandsche vrouw de jeugdige dochter toe van het wakkere Huis van Oranje-Nassau.

Zij had een schitterend gevolg en maakte een indrukwekkende entrée door de breede poort, die zich wagenwijd opende om hare voorrijders in groen livrei en de koninklijke koetsen, met gepoederde koetsiers en lakeien in schitterend rood met goud, door te laten. Zij zag er allerbekoorlijkst uit in de witte wolk van zijde en kant en struisveeren. Terwijl zij met haar gevolg den rijweg opreed, hoorde ik het Nederlandsche volkslied voor de eerste maal en ook een zacht, klagend air, dat der koningin eigen is, een soort van 'Ouverture', die haar overal door het leven vergezeld, zooals op het tooneel de muziek eene eerste actrice.

Zoodra de jonge Koningin in haar wit gewaad, de forschgebouwde Prins-Gemaal in zijn donkerblauwe uniform en het gevolg onder de karmozijnkleurige gordijnen van het paviljoen waren gezeten, werden de aan den wedstrijd deelnemende officieren, waaronder ook Belgen en Denen, gehaald om voorgesteld te worden.

'Daar gaat Rudolf van Brederode,' zeide Robert, terwijl er een glans van bewondering uit zijn oogen straalde voor een lange slanke gestalte in zwarten rok en lichte rijbroek: 'Zie eens, Hare Majesteit wenscht hem geluk. Hij....' maar plotseling zag mijn neef mij aan en, zich mijne snoode ondankbaarheid herinnerende, keurde hij mij geen verdere inlichtingen omtrent zijn held waardig.

Ik hield mij, als had ik zijne woorden niet gehoord en sloeg met de levendigste belangstelling de fraaie paarden en prachtige

rijtuigen gade. Zij reden herhaalde malen den grooten, met gras begroeiden ring rond, alle koetsiers (sommige hunner waren Engelschen) namen hun hoeden af, voor het koninklijk paviljoen.

Dit fraaie schouwspel duurde lang, maar het beste was voor het laatste bewaard, toen al de schitterende rijtuigen verdwenen waren. Toen kwam de wedstrijd in het springen, waarin de beste ruiters, officieren en burgers, zouden toonen, wat zij en hunne paarden vermochten te doen. De toeschouwers hadden hun bekomst van de wedstrijden met ingespannen paarden, maar toen de Hollandsche militairen over het grasveld draafden om hunne plaatsen in te nemen, naast de heggen, hurdles, greppels en andere hindernissen, werd de belangstelling weer levendiger.

Toen begon de ware opgewondenheid van den namiddag. De toeschouwers begroetten hunne favorieten met levendige toejuichingen, de held van neef Robert oogstte de meeste toejuichingen. Hij bezat waarlijk een zeldzaam sierlijke figuur, gezeten op zijn fijn raspaard, dat evenals zijn meester een en al leven en spieren was, bevallig als een poes en in de zon glinsterend met heel den rijkdom van tinten van een van den schil ontdane kastanje. Ik kon niet nalaten een hartklopping te voelen, toen de bel geluid werd en de knappe jonge mannen op hunne mooie dieren het renpark binnen kwamen. Van Brederode was de laatste en zijn paard kwam steigerend aan, onstuimig van vreugde over het leven en eigen schoonheid. Welk een ander dier als dat, wat dien morgen eveneens op den klank der muziek had gesprongen! Ik vroeg mij af, of Willem de Zwijger daar ook aan dacht; maar natuurlijk deed hij het niet.

Een voor een reden de paarden af, aangespoord of ingehouden door hunne ruiters. Allen reden goed, maar niet een, die den geheelen tocht zonder fout aflegde. Zij namen een te korten sprong over een sloot, of wel een der achterhoeven raakte een hindernis aan, of een steen werd naar omlaag geslingerd van een muur; niet één, voordat Rudolf van Brederode aan de beurt kwam.

Op het laatste oogenblik kalmeerde een lief koozing met de hand op den satijnen schouder van het dier de zenuwen van den heerlijken vos. Onmiddellijk was hij kalm en, van vermaak tot arbeid overgaande, reed hij af in een zachten galop, die op het juiste oogenblik in een edelen sprong overging. Zonder merkbare inspanning kwam het edele dier over elken hinderpaal, over heggen en muren heenzwevende als werd het voortgedragen op de vleugelen van Pegasus. De laatste groote watersprong werd in vliegenden

ren genomen en daarop, zijn hoed diep voor de koninklijke loge afnemende, reed de overwinnaar onder daverende toejuichingen weg.

'Zoo gaat het altijd. Van Brederode slaagt in alles, wat hij onderneemt,' zeide Robert, even gelukkig als had hijzelf en niet zijn vriend de zegepraal behaald. 'Ik ga hem gelukwenschen.'

Twee minuten later zag ik den held onder de menigte. Zijn hoofd stak bijna boven alle andere hoofden uit. Daarna verloor ik hem uit het oog, want het concours was nog lang niet afgeloopen. Maar met de overwinning van den grooten Watergeus was het beste gedeelte voorbij. Niemand reed zoo goed als hij, of had zulk een mooi paard en ik keek naar hem en Robert uit. Misschien zou Robert hem, in weerwil van alles, wel naar onze loge brengen, dacht ik. Het was toch jammer, dat de anderen van zijn gezelschap verstoken bleven, alleen omdat Robert mij straffen wilde!

Maar hij kwam niet en zelfs Robert keerde niet terug, voordat de vorstelijke personen vertrokken waren en nicht Cornelia gereed stond eveneens heen te gaan.

Hoofdstuk VIII.

Ik doe niet dikwijls iets, dat ik mij voorgenomen heb na te laten; maar wanneer het Lot de hand naar ons roer uitstrekt, gebeuren er onverwachte dingen.

Ik had sedert lang besloten, dat, als de tijd aanbrak, waarop ik in allen ernst lief zou krijgen, het meisje een Hollandsche zou zijn. Ik houd van Hollandsche meisjes en gevoel achting voor ze. Men kan altijd op ze rekenen. Ze verkoopen geen onzin, tenminste zoo weinig mogelijk, in aanmerking genomen, dat zij toch vrouwen blijven. Zij maken geen drukte over haar temperament en verbeelden zich niet geheimzinnige wezens en cameleon's te zijn, die zichzelven en de mannen, die ze liefhebben, ongelukkig maken, door haar best te doen ondoorgrondelijk te zijn. Men kan gewoonlijk zeer goed raden, wat zij op het punt staan te doen en, als dat u niet aanstaat, kunt ge ze daarvan weerhouden. Zij bezitten bovendien sterke zenuwen en een goede gezondheid en, om al deze redenen en nog veel meer, worden zij uitstekende echtgenooten voor mannen, die familie-overleveringen hebben op

te houden. Vandaar dan ook, dat ik mij steeds voorgenomen had, een Hollandsch meisje tot vrouw te nemen, al was mijn moeder ook een Engelsche en al maakte haar vader (een Engelsche graaf, die meende, dat er geen land buiten Engeland was, ook eene Amerikaansche erfdochter tot zijn vrouw.

Herhaalde malen heb ik op het punt gestaan mijn plan ten uitvoer te brengen; maar aangezien ik nooit de rechte liefde scheen te gevoelen, liet ik dat na en bleef ik wachten tot eene volgende maal.

Enkele dagen geleden echter, voelde ik, dat er geen volgende maal zou zijn. Ik voelde het, toen Rob van Buren mij van de beide meisjes sprak, die hem op 10 Juli in het Prinsenhof vergezelden, zijn 'Amerikaansche nicht en een Engelsche vriendin.'

Ik kan geen Hollandsch meisje meer liefkrijgen, want ik heb gedaan, wat ik niet doen wilde en daaraan valt hier beneden niets meer te veranderen. Dit is eenmaal een besliste zaak, hoe het dan ook voor mij af moge loopen ten opzichte van dat meisje. Maar er zal veel moeten geschieden, indien ik haar ten slotte niet voor mij win; want menschen van mijn temperament nemen spoedig een besluit, als zij iets willen hebben, en zij rusten niet, alvorens het in hun bezit is. Deze eigenaardigheid heeft hen vaak in moeilijkheid gebracht en zal mij er thans in brengen; maar ik ben bereid dien kans te loopen, zooals zij.

Ik wist in het eerst niet, welke van beiden de Engelsche was - *mijn* meisje met het kastanjebruin haar, de donkere amandelvormige oogen en de schitterende gelaatskleur, of wel de andere met bruin haar, oogen als viooltjes en een roomkleurige huid. Maar toen ik mijn meisje 's morgens om half zeven in zee ontmoette, in geen ander gezelschap dan dat van een onzinnig, weggeloopen paard, dat voor eene badkoets gespannen was, zou ik aanstonds geraden hebben, dat zij de Amerikaansche was, ook al had de tongval harer lieve stem mij dat niet gezegd. Het spijt mij, dat het niet den anderen kant is uitgegaan, terwille van mijne Engelsche moeder, sedert het mijn lot is geen Hollander te zijn. Maar ik kan er niets aan doen. Ik heb het meisje gezien, en het maakt voor mij niet uit, al behoorde zij tot het ras der Roodhuiden.

Ik wilde het gesprek aanstonds op haar brengen, toen Van Buren op het Concours Hippique naar mij toekwam; maar hij begon mij, op zijn gewone, ernstige manier, te bedanken voor het feit, dat ik dien morgen zijn nichtje te hulp gekomen was. Ik zou geen gewag van die kleinigheid gemaakt hebben, daar zij mogelijk haar

avontuur verzwegen had; maar nu zij het toch verteld had, gaf het mij een grondslag om op voort te bouwen.

Ik zeide, wat ook de waarheid was, dat ik zoo goed als niets gedaan had, maar gaf hem te verstaan, dat ik gaarne de jonge dame weer zou zien en verwachtte daarop aanstonds uitgenoodigd te worden hem naar de loge zijner moeder te vergezellen. Tot mijne verbazing echter geschiedde dat niet, en Robert's gelaat gaf te kennen, dat hij daarvoor een bijzondere reden had.

'Mijn nichtje verdient niet, dat je belang in haar zoudt stellen,' verklaarde hij; 'zij is mooi, ja; en vandaar misschien, dat zij zoo bedorven is; want zij is ijdel en wispelturig. Ik wilde, dat het Miss Rivers was, die ons bloed in hare aderen had.'

'Waarschijnlijk is Miss van Buren niet zoo lief voor Uwe Doorluchtigheid geweest, als je meent, dat je toekwam,' zeide ik.

'Zij heeft zich daartoe zeer zeker niet veel moeite gegeven;' gaf hij ten antwoord: 'maar daar bekommer ik mij niet om. Het is de houding, die zij tegenover jou aanneemt. Je hebt gehoord, wat zij gisteren te Delft omtrent het portret van Willem den Zwijger zeide. Maar, omdat ik haar later vroeg, of zij niet vond, dat het op je geleek, antwoordde zij: "Volstrekt niet." Zij had het slechts voor de aardigheid gezegd en het was een leelijk portret. Toen ik nu vanmorgen aan het ontbijt hoorde, wat er op het strand gebeurd was, zeide ik haar, dat zij vanmiddag misschien in de gelegenheid zou zijn je te bedanken. En inplaats van dit aangenaam te vinden, verklaarde zij, je al genoeg bedankt te hebben, en dat je, alles wel beschouwd, geen gevaar hadt geloopen en het eigenlijk ook niet veel beteekend had. Ik zeg je, Van Brederode, dat ik haar om de ooren had kunnen geven.'

Ik moet bekennen, dat de mijne tintelden en dat ik een oogenblik gekrenkt en boos op het meisje was, maar dan ook slechts een oogenblik. Daarop lachte ik hartelijk en oprecht.

'Je welverdiende loon mij aan haar te willen opdringen,' zeide ik. 'Nu, het is duidelijk, dat zij iets tegen mij heeft gekregen. Dan zal het mijn taak zijn hierin verandering te brengen, want ik koester juist het tegenovergestelde gevoel voor haar. Den een of anderen dag zal ik *maken*, dat zij van mij houdt.'

'Het verbaast me, dat het je nog der moeite waard acht aan mijn nichtje te denken, na hetgeen ik het mijn plicht achtte je te zeggen,' sprak Robert. 'Je moest het weten, omdat het anders vreemd was geweest, dat ik je niet mede naar onze loge nam. Het is beter, dat je haar nooit meer ontmoet. Zij heeft de slechtste

hoedanigheid der Van Buren's in de hoogste mate, zij is stijfhoofdig als een varken.'

'Lieve hemel, wat een vergelijking!' lachte ik; 'maar ik ook ben koppig als een varken en, trotsch zijnde op mijn Hollandsch bloed, ben ik des te meer op haar gesteld, want zij zou geen Hollandsche moeten zijn, als zij niet stijfhoofdig was. Ik zeg je, Robert, ik wil je nichtje leeren kennen - niet door jou - dat wensch ik thans niet, maar op een andere manier, die zich wel vroeg of laat zal voordoen.'

'Ik zie niet in hoe,' hernam Robert, 'ik hoopte, dat mijne moeder haar en Miss Rivers, hare stiefzuster, had kunnen overhalen geruimen tijd bij ons te blijven logeeren en een zeer onverstandig plan op te geven, dat zij door willen zetten. Maar nicht Helen-Nell, zooals Miss Rivers haar noemt - is koppig geweest tot zelfs tegenover mijne moeder. Ik ben zeker, dat Miss Rivers het in het geheel niet helpen kan. Zij is een heel ander meisje.'

'Mag ik dat onverstandige plan eens hooren?' vroeg ik.

'Met plezier. Ik zou zelfs gaarne eens van je vernemen, of je het niet met mij eens bent, dat het een onmogelijk plan is; ofschoon, vreemd genoeg, moeder, na met de meisjes te hebben gesproken, het niet zoo kwaad meer vindt als in het begin. Zij zegt mij, dat zij in elk geval de zaak willen doorzetten en dat zij zelve niet gelooft, dat er iets verkeerds uit voortvloeien zal. Mijn nichtje heeft een motorboot geërfd. Je hebt die zeker gezien: de *Lorelei* van kolonel Noble, die vroeger dicht bij de Roeiclub lag. Zij en Miss Rivers zijn overgekomen, om een reisje door de Hollandsche kanalen te maken, ofschoon mijn moeder vernam, dat beider geldelijke omstandigheden zulk een kostbare onderneming niet veroorlooven.'

'Flinke meisjes!' merkte ik op.

'O! maar je weet nog niet alles. Zij zullen vergezeld worden door een jong mensch, een onbekenden Amerikaan, dien zij gisteren voor het eerst hebben gezien.'

'Bij Juppiter! In welke hoedanigheid? Als chauffeur?

'Volstrekt niet; als een soort betalende gast, voor zoover ik uit haar verhaal kon opmaken'.

'Dat klinkt vrij zonderling.'

'Nietwaar? Maar ik mag het niet erger doen voorkomen dan het is. Er was een misverstand omtrent de boot. De Amerikaan had haar van den bewaarder gehuurd en zij hadden medelijden

met zijne teleurstelling. Hij heeft een Schotsche tante, eene vrouw van geboorte, die mede zal gaan.'

'Dat maakt een groot verschil, niet waar? - niet de titel, maar de tante.'

'Zeer zeker; althans voor het oog; maar die man kan een avonturier zijn. Hij is, zoo het schijnt, een kunstenaar, Starr genaamd....'

'Wat! De Starr, wiens schilderij dit jaar zooveel opgang te Parijs maakte?'

'Juist; maar al is men een knap kunstenaar, men is daarom nog geen goed mensch. Hij zou het hof aan de meisjes kunnen maken.'

'Drommels nog toe, dat is zoo, tante of geen tante. En zij zal hem daar waarschijnlijk in helpen. Ik kan je geen ongelijk geven, tegen zulk een plan van je nicht te zijn.'

'O! het is niet zoozeer om haar - dat is te zeggen, behalve uit beginsel, natuurlijk. Maar ik heb al het mogelijke gedaan en moeder ook. Deze verklaart echter, dat zij er *niets* aan kon veranderen en de beide meisjes verlaten ons morgenochtend. Zij keeren terug naar Rotterdam, waar zij verwachten, dat de tante van Starr aangekomen zal zijn en hopen, dat hij een kapitein voor de boot gevonden zal hebben. Nicht Helen vroeg mij, of ik haar geen geschikten man daartoe kon aanbevelen; maar al had ik er een gekend, ik zou het haar in geen geval gemakkelijker hebben gemaakt tegen de wenschen harer familie in te handelen.'

'Dat spreekt vanzelf,' zeide ik, Robert's gevoelens deelende en daardoor plotseling heel goedhartig gestemd. Maar ik dacht tevens, dat zoo *ik* de neef van Miss Van Buren ware geweest en haar iets had willen beletten, zij het niet zou hebben gedaan.

'Hoe het ook zij, morgenochtend vroeg keeren zij naar Rotterdam terug,' ging Robert voort, 'en ik zie dus niet in, hoe je ze nog zult kunnen ontmoeten.'

'Ik wed, dat ik dat nog binnen een week zal doen en mij behoorlijk aan haar zal laten voorstellen ook,' zeide ik en betreurde het onmiddellijk zoo boud te hebben gesproken; maar het was te laat mijne woorden terug te nemen, want op dat oogenblik kwamen een paar kennissen met ons praten. Het bleef mij echter geducht spijten en, zoo het niet ver gezocht of schoolmeisjesachtig had geschenen, zou ik Robert daarna een woordje geschreven hebben, om hem te verzoeken, dat gebluf te vergeten. Ik voel zeer goed, dat, mocht hij onhandig genoeg zijn iets van ons gesprek te

herhalen en Miss Van Buren den indruk te geven, dat ik een weddenschap omtrent haar had aangegaan, ik niets meer van hare zijde te verwachten had. Ik kan thans slechts hopen, dat hij niet verder over mijne woorden zal hebben gedacht.

Den volgenden morgen stelde ik geen bepaald plan vast, maar zeide ik bij mijzelven, dat, aangezien Miss Van Buren naar Rotterdam ging, het geen kwaad kon, mij er ook heen te begeven en de gebeurtenissen af te wachten. Wie weet, of ik haar niet vóór haar vertrek ontmoeten kon.

Mijne moeder bevindt zich op het slot Leliëndaal, waar zij het liefst de maanden Juli en Augustus doorbrengt, als wij niet naar Engeland overwippen; maar zij verwachtte mij de eerste dagen nog niet bij zich en ik was dus vrij te doen, wat ik verkoos.

Ik hoopte, Miss Van Buren in den trein te zien, als ik dengene uitkoos, waarmede de meeste menschen bij voorkeur 's morgens reizen; maar aangezien zij en hare stiefzuster er niet in waren, vermoedde ik, dat Robert ze terugbracht in mijn automobiel, in weerwil van de wijze, waarop hij hare handelwijze afkeurde. Ik begaf mij regelrecht naar de Roei-club, waar ik verscheidene vrienden heb en den naam der moterboot door Robert kennende, vond ik gemakkelijk uit, waar zij lag. Ik ging daarna eens naar haar kijken, om te zien, of men toebereidselen maakte tot een spoedig vertrek.

Ik vond haar een mooi klein vaartuig, met twee kajuiten en een deksalon, geschikt tot het herbergen van vier of vijf passagiers. Ik vernam van een man, die daar vlak bij op de kade bezig was, dat de motor een Amerikaansche was, van 30 paardenkracht. Hij vertelde mij ook, dat eene vlak achter de *Lorelei* vastliggende trekschuit gehuurd was en door de motorboot op sleeptouw zou worden genomen.

Ik wist niet goed, wat ik van dit nieuws gelooven moest, daar Robert van geen schuit had gesproken; maar het glazen dak deed een atelier vermoeden, dus begreep ik, dat Starr dat in orde had gebracht en ik begon den kerel te haten.

Toen ik een half uur of langer in den omtrek had rondgedoold, werd het middag en ik kwam op den inval mijn tweede ontbijt in het hotel der beide zusters te gaan gebruiken. Maar dit had al te zeer den schijn het meisje te willen volgen en ten slotte koos ik een sluwer middel om tot mijn doel te geraken. Ik liep het huis voorbij en niemand ziende, dien ik kende, liep ik wat verder door naar een tuin-restaurant, eene inrichting met tafeltjes

onder kastanjeboomen en beuken en lommerrijke priëeltjes voor groepjes van twee of vier.

Het was nog vroeg; maar het restaurant is zeer gezocht en al de kleine tafels onder de boomen waren ingenomen. Gelukkig bleven verscheidene priëeltjes nog ledig, ofschoon een of twee blijkbaar besproken waren en ik stapte het eerste binnen, waar ik langs kwam. Enkele oogenblikken liet men mij wachten en daarop verscheen een welbespraakte kellner, om mij de beste schotels van den dag aan te prijzen en hij was daarmede nog druk bezig, toen een man aan den ingang van mijn priëel kwam, aarzelde en naar het volgende ging.

'Dat is besproken, mijnheer,' riep de kellner.

'Ik versta geen Hollandsch' antwoordde de nieuw-aangekomene in Amerikaansch-Engelsch. 'Spreek je Fransch?

Dit deed de knecht. De man - een mooi mensch met bijzonder schitterende zwarte oogen en een innemenden glimlach - legde hem uit, dat hij de persoon was, die het priëel had besproken; dat hij eene dame verwachtte en het ontbijt eerst zou bestellen, als zij aangekomen was.

Hij zette zich met den rug naar mij toe; maar ik kon hem door de bladeren en het latwerk zien en het leed geen twijfel, of hij was gejaagd. Hij sprong telkens op, liep naar den ingang, keek naar buiten en wierp zich dan weer met een zucht van ongeduld op de harde houten bank. *Zij* was blijkbaar in den late.

Men bracht mij eene omelet en nog altijd bevond mijn buurman zich alleen; maar nauwelijks had ik mijn vork opgenomen, of ik hoorde een lichten, trippelenden tred op het met schelpen bestrooide pad daarbuiten. Eene schaduw verdonkerde den ingang en een oogenblik later vertoonde een miniatuur-editie van eene vrouw in een net, maar versleten wandelpak zich op mijn drempel. Zij deed mij denken aan een grijze huismusch, die een kruimeltje verwachtte en daarop verder trippelde, in de hoop het te vinden. Maar zij ging eerst verder, toen de jonge man in het aangrenzende priëel overeind vloog.

'*Tante Fay, zijt gij het*?' vroeg hij op bezorgden toon, den naam met merkbaren nadruk uitsprekende.

'O!' tjilpte de grijze huismusch, naar den volgenden ingang springende, 'ik moet verkeerd geteld hebben. Ik zag een jongmensch alleen zitten en.... dus zijt gij mijn neef - *Ronald.*'

Ook zij legde klem op den naam en de bloedverwantschap en ofschoon ik niets onderscheiden kon van het gelaat, dat achter

eene dichte voile verborgen was, wist ik reeds, dat ook zij uit Amerika kwam.

'Hoe grappig,' dacht ik, 'zij schijnen elkander nooit te voren ontmoet te hebben. Zij moet een lang verloren tante wezen.'

Mijn buurman wilde zijn bloedverwante het priëel binnenlaten; maar zij bleef nog altijd buiten.

'Kom, Tibe,' riep zij op geheel veranderden, schrillen toon. 'Hier, Tibe, Tibe!'

Er ontstond een plotselinge beweging in den tuin; de stoelen werden dichter bij de tafeltjes getrokken, de kellners sprongen rond, er weerklonken eenige gesmoorde vrouwengilletjes en een groote, donkergrijze bloedhond, met een zeldzaam ernstige uitdrukking op zijn schrikwekkend voorkomen, rende door de menigte op zijne meesteres toe, zonder zich in het minst om hinderpalen te bekommeren. Men had hem geleerd, dat anderen voor hem uit den weg moesten gaan, en mij dacht, zooals de kansen stonden zou hij hierin zelden teleurgesteld worden.

'Lieve hemel!' riep neef Ronald uit, toen het monster tegen hem aanstormde, '*daarvan* hebt gij mij niets gezegd!'

'Neen, ik wist vooraf, dat gij van hem zoudt houden. Ik zou niets te maken willen hebben met iemand, die dat niet deed. Vindt gij hem niet prachtig?'

'Ik vind hem een droom,' zeide de jonge man; maar hij voegde er niet bij, welk *soort* van droom.

'Waar ik heenga, gaat Tibe mede,' hernam de dame. 'Zijn naam is Tiberius; maar dat is wat lang om uit te spreken, als hij wat uitvoert, dat ik niet hebben wil. Hij zal met ons ontbijten als een echte gentleman. O! hij heeft meer van een *bloem* dan van een hond. Tibe, kom *onmiddellijk* hier!'

De *bloem* was voor mijn priëel blijven stilstaan, om te zien of mijn maal hem beviel en aan de wijze, waarop hij zijn vooruitstekende zwarte onderlip van een paar dreigende slagtanden wegkrulde, kon ik bemerken, dat noch mijn omelet, noch ik genade in zijne oogen vonden. Misschien las hij den spotlust in de mijne, toch was er wel iets waars in die vergelijking met een bloem, al bedoelde zijne bloemen-liefhebbende meesteresse er misschien iets anders mee.

Maar wat hij ook van mij denken mocht, men moest hem bij zijn halsband uit mijne nabijheid wegsleuren en later zag ik zijn bloeddorstigen blik door het traliewerk op mij gevestigd.

Tante Fay gleed tusschen de bank en de tafel door en zette

zich neder met het gelaat naar mijn kant gekeerd en toen haar neef zijne vorige plaats weer innam, kon ik haar over zijn schouder zoo nu en dan zien.

Zij was bezig haar voile los te maken. Helaas! alle hoop, die hare slanke, jeugdige gestalte had doen oprijzen, werd teleurgesteld. Haar dik geplakt grijs haar was strak over de slapen, wangen en ooren gekamd en een groote blauwe bril verhinderde mij hare oogen te zien.

'Ik begon te vreezen, dat er eene vergissing moest hebben plaats gehad met het telegram, dat ik u zond, nadat gij mij geschreven hadt u niet aan uw adres te bezoeken,' begon neef Ronald haastig, na een oogenblik stilte, dat op het neerlaten der voile was gevolgd. 'Ik seinde u: Buitenoord, derde priëel links, komende van den hoofdingang. Kwart over twaalven. Elke koetsier kent de plaats.' Kwam dat bericht goed over?'

'Ja,' antwoordde Tante Fay, 'maar ik lijd een weinig aan de oogen. Vandaar dat ik bleef staan bij dat andere prieel. Ik kom wat laat. Die lieve Tibe liep weg juist op het oogenblik, dat ik een huurrijtuig aanriep; dus moest ik hem eerst uit het gedrang redden. Waar hij zich ook vertoont, krijgt hij dadelijk eene menigte om zich *heen.* De menschen bewonderen hem om het zeerst. Ga liggen, mijn engel! Je moet je pooten niet op de tafel van een vreemden heer leggen, als je uitgenoodigd wordt. Hij heeft honger, dat arme lam.'

Ik hoop, dat gij een goeden eetlust hebt,' sprak de neef beleefd; maar zijn stem klonk gedwongen. Ik vroeg mij af, of hij teleurgesteld was in zijne tante, of wel dat de *Bloem* hem al te zeer ergerde. Waar is de kellner; wij zullen onder het ontbijt de zaken bepraten. Er is een reusachtige keus voor een lunch - echt Hollandsch. Waarschijnlijk zoudt gij verkiezen....'

'Laat mij eens zien: "Potage d'Artois; Canetons de Luxemburg; Soles aux fines herbes; Pommes nature; Fricandeau de veau; Haricots princesse; Poulet roti; Compôte; Homard frais; Salade panachée; Crême au chocolat, Fromage; Fruits" Hm! Hm! vreemd samengesteld, dunkt u niet? Maar Tibe en ik hebben op gemeubileerde kamers gewoond en.... vrij onregelmatig gegeten. Ik denk wel, dat wij met ons beiden dat menu aan zouden kunnen.'

Neef Ronald bestelde het en weer zwegen beiden. Hij trommelde op de tafel, geloof ik.

'Wij konden evengoed tot de zaken overgaan,' zeide eindelijk de dame. 'Begint de rol van tante onmiddellijk?'

‘Ik... ja... er is eigenlijk een bezwaar,’ stamelde de jonge man; ‘ik liet mij ongelukkigerwijze ontvallen, dat mijn tante een *rijzige* vrouw was.’

‘Waarlijk? Gij hadt beter gedaan te wachten, tot gij kennis met haar hadt gemaakt. Men heeft zoo maar aanstonds geen keus, als men een tante moet vinden. Wat mij betreft, ik houd meer van kleine vrouwen. Zij zijn veel vrouwelijker.’

‘Ik bid u, wees niet boos. Ziet gij, ik meende het aldus: ik zeide dat, toen ik nog de hoop koesterde een echte tante voor mijn doel gereed te vinden. Daarmede begon de ellende. Ik deelde onnadenkend haar naam en van allerlei dingen mede....’

‘Aan de jonge dames, die ik tot geleide verstrekken moet?’

‘Juist. En zoo zij zich mijne beschrijving herinneren....’

‘Kunt gij zeggen, dat gij op het karakter uwer tante doeldet, toen gij haar een mooie rijzige vrouw hebt genoemd.’

‘Misschien,’ antwoordde hij, op nog weifelende toon, ‘maar er is nog een ander bezwaar. Ik vroeg in het *Nieuws van den Dag* om eene *Schotsche* tante.’

Ik maakte eene plotselinge beweging, want er rees een zonderlinge gedachte bij mij op. De blauwe bril richtte zich op mij en de vrouw begon te fluisteren, waarop de man op zijn gewonen toon antwoordde: ‘Geen nood! Het is een Hollander. Ik hoorde hem met den kellner spreken.’

Misschien had ik door de klimplanten behooren te roepen: ‘Combinatie van Hollandsch en Engelsch. Half om half; in beide talen even goed thuis; maar om verschillende redenen hield ik mij stil. Vooreerst was het gemakkelijker te zwijgen dan opschudding te veroorzaken en ten tweede, zoo het daar juist bij mij opgerezen vermoeden gegrond was, had ik tot plicht de volle waarheid te ontdekken. Ik ging dus rustig voort met mijn ontbijten en mijne buren met het hunne. Alleen Tibe herinnerde zich nog mijne nabijheid.

‘Ik heb er niets tegen een Schotsche tante te zijn,’ verklaarde de inschikkelijke dame,

‘Uw tongval zit mij in den weg.’

‘O! wat dat betreft, ik heb Burns en een Crockett gekocht en ik sta er voor in, dat reeds morgen alleen een Schot zou ontdekken, dat ik geen Schotsche van geboorte ben. Gij kunt ook een Fam O'Shanter voor mij koopen.’

‘Ik vrees, dat zulk een hoofddeksel niet precies voor ons doel zou passen; ik meen bij een gedistingeerde tante en zoo iemand is hier volstrekt onmisbaar.’

‘Durft u mij te verstaan geven, dat ik geen gedistingeerde tante ben?’ Er volgde een luid geritsel in het priëel. ‘Kom, Tibe,’ hernam de dame op vastberaden toon, ‘jij en ik gaan heen en zullen mijnheer de keus laten tusschen al de overige bekoorlijke en gedistingeerde tantes, die zonder twijfel op zijn hoogst aanlokkelijke advertentie geantwoord hebben.’

‘In hemelsnaam, loop niet heen!’ riep de man, overeind springende, uit. ‘Daar, uw hond heeft den eendvogel weggepakt, maar dat komt er niet op aan. Niemand anders, die ook maar eenigszins in aanmerking kon komen, heeft op de annonce geschreven. Ik kan u niet missen. Maar, ziet u, ik verbeeldde mij, te oordeelen naar uw brief, dat gij groot en indrukwekkend waart, juist wat ik noodig had en gij schreeft kort geleden in Schotland geweest te zijn.

‘De tongval was een der weinige zaken, die ik niet vandaar wenschte over te nemen,’ beet de dame hem toe. ‘Onder de tafel, Tibe! Wij zullen dus maar niet heengaan en nu je toch eenmaal de eend heb, mag je hem ook wel behouden.’

‘Beste hond!’ kermde de ongelukkige jonge man. Als hij niet, naar ik vreesde, bezig was geweest samen te spannen tegen iemand, die ik beschermen wilde, had ik hem beklaagd.

Beiden hadden zich weder nedergezet. Men bracht hun schoone borden en een ander gerecht en daarna hernam de dame:

‘Het zal misschien ingebeeld klinken, maar ik ben van oordeel, dat gij van geluk moogt spreken mij te hebben gekregen. Al ben ik ook geen Schotsche, of geen mooie vrouw, ik ben toch iemand van beschaving.’

‘O, natuurlijk.’

‘Hoe waren de anderen, die op uw advertentie antwoordden?’

‘Zonder uitzondering Hollandsche, die gebroken Engelsch spraken. Neen toch, ik vergis mij, er was ook één Duitsche bij; maar deze droeg een reformtoilet, dat van achteren aan een bult deed denken.

Gij zoudt toegevend voor mij zijn, zoo gij wist, wat ik doorgemaakt heb sedert eergisteren, toen ik, na een hartstochtelijke smeekbede aan mijne tante in Schotland te hebben overgeseind, tot de ontdekking kwam, dat zij van huis was en geen adres had achtergelaten. Ik heb een vreeselijken tijd doorleefd. Mijne zenuwen zijn er van in de war.’

‘Dan doet gij beter, weer op rust te komen door mij aan te nemen. Eéne tante in de hand is beter dan tien tantes in de lucht’.

‘Een goede tante zou alles waard zijn.... Neen, ik bedoel....

O! ik weet niet, wat ik bedoel; maar het spreekt van zelf, dat ik niets liever doe dan u bespreken.'

'Neen, gij bedoelt, dat gij gelooft niets beters te kunnen krijgen. Ha, ha! Dat ben ik met u eens; maar Tibe en ik kwamen hier niet, om met ons te laten spelen. Gij verschaft ons een zeer goed maal, doch ik moet aan zijn toekomst en de mijne denken. Ik erken te zoeken naar een post als gezelschapsdame van eene door Nederland reizende dame. Gij zijt echter niet de eenige persoon, die annonces plaatst. Zoo gij de kolommen van het *Nieuws van den Dag* hadt nagekeken, hadt gij er de mijne in kunnen zien. Ook ik heb antwoorden gekregen, en ik weet niet, of ik er wel zoo bijzonder op gesteld ben, voor tante te spelen. Het doet iemand zoo oud schijnen. Ik kwam u eigenlijk zeggen, dat tenzij gij mij onmiddellijk eene betrekking hebt aan te bieden....'

'O! dat kan ik. Ik smeek u van dit oogenblik af mijne tante te zijn'.

'Tibe moet mij vergezellen en het heel goed hebben.'

'Ja, ja, extra-goed zelfs.'

'Elken morgen een pint warme melk; een half pond goed rundvleesch of kip met groenten om twaalf uur; twee versche eieren om...'

'Zeker. Hij zal slechts te kiezen hebben. Hij schijnt zeer goed te weten, wat hij wil.'

'Mij dunkt, dat is geen onderwerp voor scherts. Die eendvogel stond vlak bij den rand der tafel. Wij doen beter de *zaken* te bespreken. Uw brief beloofde honderd gulden per week aan eene *geschikte* tante en dat gedurende minstens twee maanden. Welnu dat is niet genoeg. Ik zou minstens driehonderd dollars bij vooruitbetaling willen hebben bovendien en dat om *uwentwil.*'

'Om mijnentwil?'

'Ziet gij dan niet in, dat ik, om u eer aan te doen als uwe bloedverwante, eene menigte mooie zaken moet hebben? Schotsche blouses en, zoo dan al geen Schotsche muts, dan toch een *cair gorm* broche. Ik zag er gisteren eene, die een prachtstuk was en slechts tweehonderd gulden kostte. Eene tante van u kan niet zonder een goede uitrusting een boottocht door Holland ondernemen.'

'Ik heb het toilet bewonderd, dat u draagt. Het zit uitstekend.'

'Dank u, maar het is bijna een eeuw oud en het eenige, dat mij overblijft. Wat mijn hoed en schoeisel betreft.... maar Tibe en ik hebben in den laatsten tijd onverdienden tegenspoed gehad.'

'Dat spijt mij zeer. Natuurlijk zult gij driehonderd dollars hebben, om mede te beginnen.'

'Het is waar ook, ben ik voortaan Mevrouw of Miss?'

‘Dat zult u zelf het beste weten.’

‘Ik bedoel in de rol van uw tante.’

‘O, u is noch Mevrouw, noch Miss.’

‘Heusch!’

‘Ik bedoel: gij zijt eene getrouwde vrouw; maar Lady.’

‘Dat zal duurder uitkomen. Iemand met een titel moet ook een diamanten ring dragen; dat gevoelt gij wel, niet waar?’

‘Ja, nu gij er van spreekt.’

‘Zoudt gij wenschen, dat ik in huis een mutsje droeg? Een echte Schotsche tante doet dat.’

‘Dat klinkt, alsof zij een kamermeisje was....’

‘Volstrekt niet. Ik ben er zeker van, dat een echte Schotsche tante een mutsje draagt.’

‘Mijne echte Schotsche tante doet dat niet. Zij is om en bij de veertig, maar ziet er uit als iemand van vijf en twintig. Niemand zou haar voor mijne tante aanzien.’

‘Maar gij wenscht, dat iedereen mij voor uwe tante zal houden?’

‘O! koop een mutsje, zoo gij dat wilt.’

‘Het moet van echte kant zijn.’

‘Koop het.’

‘En een, om dat, zoo noodig, te vervangen.’

‘Koop dat ook. Koop er een dozijn, zoo gij dat wenscht.’

‘Zeer goed. Gij hebt immers gezegd, dat mijne betrekking op heden ingaat?’

‘Ja. dat wilde ik u juist vertellen. Ik moet eene tante hebben tegen van avond. Zij komt uit Schotland, weet u.’

‘Met haar hond. Dat is gemakkelijk.’

‘Ik hoop, dat de meisjes van honden houden.’

‘Dat zullen zij, als zij lief zijn.’

‘Zij zijn allerbekoorlijkst; de eene is een Engelsche, de andere een Amerikaansche. Ik aanbid beiden; ziedaar, waarom ik zoozeer om eene tante verlegen ben. Eene tante aan haar te kunnen voorstellen is mijn eenige hoop om van haar gezelschap te mogen genieten, op den boottocht, waarvan ik u schreef. Ik zou zoo iets nooit doen, als ik niet wanhopig was; maar zelfs in mijn wanhopigen toestand zou ik er niet toe overgaan, indien ik niet een behoorlijke tante had kunnen vinden, eene tante die... die...’

‘Zulk een mooien aanbevelingsbrief kon vertoonen, als die welken ik u van den Amerikaanschen Consul toezond. Waarlijk, lieve neef, u moest eene vrouw als ik beschouwen als - een tusschen de struiken verwarden ram.’

‘Ik wil u gaarne op die manier beschouwen; maar de Consul trad niet in bijzonderheden...’

‘Dat was onnoodig.’

‘Misschien! Alles is dus geregeld. Ik zal u vijfhonderd dollars in guldens voortellen. Koop, wat u goeddunkt, als het slechts bij eene tante past. Ik zal u aan den zeven-uurstrein aan het Beurs-station afhalen.’

‘Begrepen! Ik zal daar zijn met Tibe en onze bagage. Maar gij hebt mij uw naam nog niet gezegd. Ik onderteekende mijn brief aan u met den naam Mary Milton. *Gij* waart echter zoo voorzichtig...’

‘Ik heet Ronald Starr. Mijn tante is Lady Mac Nairne.’

Ik stikte bijna in een kersenpit. Reeds lang had ik geraden, hoe hij heette; maar den naam van Lady Mac Nairne had ik zeer zeker niet verwacht.

‘Om en bij de veertig, maar zij ziet er uit als iemand van vijf en twintig.’

Ja, dat was een zeer juiste beschrijving van Lady Mac Nairne; maar er had nog heel wat meer bijgevoegd kunnen worden door hare bewonderaars, waaronder ik mij, nog geen jaar geleden, geschaard had, een talrijke schare gasten op een landgoed in Schotland.

Het was van weerskanten slechts een kleine hofmakerij geweest, bij wijze van tijdverdrijf. Een veertigjarige schoonheid, die coquet is, heeft geen tijd te verliezen en dat deed Lady Mac Nairne dan ook niet. Zij was de mooiste vrouw op Kinloch Towers, de buitenplaats van mijn neef, en een Hollander was iets nieuws voor haar. Wij vermaakten ons dus gedurende tien dagen en ik zou daaraan eene zeer aangename herinnering hebben behouden, indien Sir Alec het niet in zijn hoofd had gekregen jaloersch te zijn. Hij nam zijne arme vrouw van daar weg, voordat de gasten uiteen gingen, en zoo moesten wij scheiden: maar het was niet het laatst, wat ik van haar hoorde. Nu en dan ontving ik een brief van haar, even aardig en coquet als zijzelve, terwijl zij zich niet ontzag mij daarin het verhaal te doen van andere hofmakerijen, die op de mijne zijn gevolgd. Slechts zeer kort vóór dit komplot in een Rotterdamschen tuin, had een brief van haar mij een verbazende tijding gebracht. Ik ben daardoor in het bezit van nieuws, dat blijkbaar nog voor den neef bleef verborgen.

Enkele minuten later ging het tweetal in het prieel uiteen; de vrouw verwijderde zich om hare reisbenoodigdheden te gaan

koopen; de man bleef om zijne rekening te voldoen. Maar nog voordat hij den tijd had gehad den kellner te roepen, liep ik op hem toe.

'Mijnheer Starr,' zeide ik, 'ik zal uw spel in duigen werpen.'

'De drommel hale je? En wie zijt gij wel? vroeg hij, vuurrood wordende en verbaasd.

'Ik heet Rudolf van Brederode,' zeide ik.

'Gij zijt een verwenschte luistervink!' riep hij uit.

'En gij een domoor, dat gij u verbeeld hebt, dat uw buurman geen Engelsch zou verstaan, omdat hij Hollandsch sprak. Ik hoorde u rustig aan, omdat ik niet wilde toelaten, dat een der betrokken personen het slachtoffer van uw komplot zal worden.'

Hij staarde mij aan, alsof hij mij had willen vermoorden en ik gaf hem zijn blikken met woeker terug, en toch had ik een soort medelijden met hem. Hij zag er zoo wanhopig uit.

'Wat hebt gij met de zaak te maken?' vroeg hij.

'Lady Mac Nairne is mijn vriendin.'

'Waarlijk! Maar zelfs dan nog? Zij is mijne tante.'

'Nu, Robert van Buren is mijn boezemvriend. Hij vertelde mij van de motorboot van zijn nichtje. Nu reeds keurt hij dien tocht af en als hij verneemt, hoe de zaken staan....'

'O! loop naar den...; waarom wilt gij zulk een spelbreker zijn?' riep de arme kerel. 'Zijt *gij* ooit verliefd geweest op een meisje en hebt gij ooit gevoeld, dat gij alles zoudt doen, om haar te krijgen?'

Deze plotselinge verandering van toon en de wijze, waarop hij zich als het ware in mijne handen overgaf, brachten mij geheel van mijn stuk. Hij zag onmiddellijk het behaalde voordeel en ging haastig voort:

'Gij zegt alles gehoord te hebben. In dat geval moet gij ook begrijpen, wat mij tot dit plan bracht. Ik hoopte eerst tante Fay over te halen mede te komen. Toen ik mij daarin teleurgesteld zag, kon ik den tocht niet opgeven. Ik moest, òf wel eene tante ten tooneele voeren, òf wel vaarwel zeggen aan dit allerliefste meisje. En welk kwaad voer ik uit? Die vrouw is fatsoenlijk; de Consul schreef mij over haar. Zoo gij tante Fay kent, zult gij ook weten, dat zij dit allergrappigst zal vinden. Ik zou liever sterven dan Miss Rivers of Miss Van Buren eenig nadeel te berokkenen. Later zal ik haar alles vertellen, dat beloof ik u. Vindt gij het ridderlijk, partij te trekken van wat gij toevallig hoordet en mijn levenskans te verwoesten? O, zeg nu, wat ik moet doen om uw stilzwijgen te koopen?'

‘Wel, op mijn woord! was al wat ik kon antwoorden en tot mijn eigen verbazing begon ik luidkeels te lachen. Hij volgde mijn voorbeeld en toch hadden wij vijf minuten te voren op het punt gestaan elkander naar de keel te vliegen.

‘U zult mij mijn gang laten gaan, niet waar?’ vervolgde hij dringend, toen hij wat bedaard was. ‘Gij zult mij doen, wat gij zoudt willen, dat men u deed, en mijn oprechte liefde de kans schoon geven. Als gij weigert, zou ik wenschen, dat die ontzagwekkende Bloem er was, om hem op u aan te hitsen.’

Mijn lippen krulden zich. ‘Ik weet niet recht, of u in de gevangenis of nog op de schoolbanken thuis behoort!’

‘Neen, maar wel op de motorboot met de twee bekoorlijkste meisjes der wereld en als ik daar niet zijn mag, dan was ik net zoo lief dood. Win inlichtingen naar mij in. Schrijf omtrent mij aan mijne tante. Ik ben een man van eer en koester de beste bedoelingen. Ik bezit te veel geld om een avonturier te zijn. Men vindt mij eene goede partij; welnu, een der beide meisjes kan mij en mijne millioenen krijgen. Voor het oogenblik staat mijn keus nog niet vast. Breng mij niet aan den drank. Ik zou niet graag van jenever sterven, en geen andere drank zou mij in Holland den dood kunnen doen.’

Ik had intusschen ernstig nagedacht. Ik moest hem sparen, dat zag ik in; maar ik zag ook nog iets anders.

‘Ik zal uw bespottelijk geheim bewaren, mijnheer Starr; maar op ééne voorwaarde.’

‘Noem haar.’

‘Noodig mij uit den tocht met u mede te maken.’

‘In 's hemelsnaam, mijnheer, vraag mij niet het eenige, wat mij onmogelijk is. Dat is verschrikkelijk wreed. Het is *mijn* tocht niet. Ik ben slechts een gast. Misschien begrijpt gij niet....’

‘Ja, dat doe ik wel. Van Buren vertelde mij de zaak; maar hij zeide mij ook, dat gij geen kapitein voor de boot hebt kunnen vinden.’

‘Dat is zoo; maar we hebben op het oogenblik de keus tusschen twee mannen met redelijke getuigschriften; wel geen idealen, maar men heeft geen admiraal noodig om door een haringvijver te sturen.’

‘Elk kanaal verschilt van het andere. Gij behoeft een uitstekend man, die door en door den weg kent. Ik zal uw voorbeeld volgen en mijn eigen lof verkondigen. Gij zult nergens een schipper vinden, die zoo goed de Hollandsche waterwegen kent als ik en ik bied mij voor dien post aan. Zoo gij gaat, vergezel ik u. Ziedaar *mijne* voorwaarde.’

‘Is u dat ernst?’

‘Volkomen ernst.’

‘Waarom wilt gij meegaan? Gij moet daarvoor een reden hebben.’

‘Dezelfde als gij.’

‘Hebt gij de meisjes dan óók ontmoet?’

‘Ik heb ze gezien. Waarschijnlijk is dit ook alles, wat gij er van kunt zeggen.’

‘Gij bedoelt, dat zoo gij niet mede gaat, gij mij zult verraden?’

Ik zweeg. Ik bedoelde dat volstrekt niet, want het ware mij onmogelijk geweest zulk een innemenden kerel te verklikken; maar het diende mijne plannen, dat mijn stilzwijgen hem als een bevestigend antwoord zou voorkomen.

‘Zij zouden zien, dat gij geen gewoon schipper waart. Hoe zou ik dat kunnen verklaren?’

‘Zeg eenvoudig, dat gij een Hollandschen vriend hebt, die zoo goed was, u zijn diensten aan te bieden, waar gij geen geschikter persoon wist te vinden. Noem voorloopig den naam van den vriend niet, als gij het kunt vermijden. Daar de dames zich bezorgd maakten over den kapitein, en Van Buren vroegen haar er een te bezorgen, zullen zij u dankbaar zijn, dat alles thans in orde is en wat graag een uwer vrienden in de plaats nemen.

‘Arme, bedrogen Engelen. En wat zal u beletten een harer onder mijn eigen oogen weg te kapen?’

‘Dat moet gij er op wagen. Bovendien behoeft gij u daarover niet bezorgd te maken, eer u besloten bent, wie u eigenlijk hebben wilt.’

‘Ik zal natuurlijk dezelfde kiezen als u. Zoo gaat het altoos. Zoo gij niet toestemt en zij varen zonder u af, kunt gij geen van beiden krijgen.’

‘Dat is waar. De meeste onaangename dingen zijn dat. En, zoo gij gevaarlijk wordt, heb ik nog altijd kans, dat Tibe mij van u zal verlossen. Ik zag, hoe het dier u aankeek. Welnu, ik waag het er dan op en zal de meisjes vertellen, welk een beminnelijken, edelmoedigen Hollandschen vriend ik bezit. Wij zullen beiden bedriegers zijn.’

Hoofdstuk IX.

Wij bepaalden, dat Starr Miss Van Buren en Miss Rivers zou opzoeken en haar zeggen, dat, aangezien er voor een kapitein, een chauffeur en eene tante was gezorgd, niets haar meer verhinderde

den volgenden dag de reis te ondernemen. Hij zou, indien mogelijk, vermijden den naam van zijn gedienstigen vriend te noemen en mij om drie uur in de Roeiclub ontmoeten, om mij een volledig verslag der jongste gebeurtenissen te geven.

Nooit kroop de tijd langzamer voorbij. Iedere minuut scheen even lang als de laatste woorden van een acteur in een treurspel, die eene stervens-scène moet spelen. Ik had een gedeelte daarvan willen besteden door aan Robert te schrijven; maar het zou wat al te voorbarig zijn geweest hem mede te deelen, dat ik mij met de hoede over zijn nichtje en hare zuster op hare reis belastte, nu ik nog in het onzekere verkeerde, of de dames niet liever haar tochtje zouden opgeven, dan genoegen te nemen met mijn gezelschap.

Toen het tien minuten voor drieën werd, zonder dat Starr zich vertoond had, begon ik te gelooven, dat zij mij niet mee wilden hebben. Ik had onmogelijk somberder gestemd kunnen zijn, indien ik het oogenblik had afgewacht mij naar eene operatiezaal te begeven. Maar vijf minuten later verscheen de bondgenoot en zoodra ik zijn gelaat zag, werd ik van hoop vervuld.

'Alles is in orde,' zeide hij, 'zij zijn uit Scheveningen terug, ik ontmoette ze in het hotel en zij zijn mooier dan ooit. Ze waren zoo wanhopig, toen ik vertelde geen geschikt kapitein te hebben kunnen vinden, dat zij vergaten mij te vragen naar uw naam, bij het hooren, dat een Hollandsche vriend mij te hulp was gekomen. Dat was al, wat zij in haar blijdschap verlangden te weten. Dus ging ik tot de tweede zaak over en deelde haar de.... nu ja, de goede tijding mede, dat mijne tante van avond zou aankomen en voegde den laatsten droppel bij haar overvloeienden vreugdebeker, door te zeggen, dat wij morgen zouden vertrekken. Zij zullen vanmiddag tegen vijf uur hare zaken aan boord overbrengen. O! het is waar ook, toen ik op het punt stond om heen te gaan, riep Miss Van Buren mij achterna: 'Is uw vriend een aangenaam mensch?'

Ik lachte. 'Wat hebt gij geantwoord?'

'Ik dacht, dat een leugentje meer of minder niet zou schaden, dus zeide ik ja. De hemel vergeve het mij! Vertel mij eens, zijt gij waarlijk een Hollander, of is het een nieuwe.... fabel?'

'Neen, het is volkomen waar,' gaf ik ten antwoord, 'maar mijn vader trouwde een Engelsche. Nu wij van mijne moeder spreken, valt mij te binnen, dat ik haar nog seinen moet en ook mijn bediende moet ik schrijven mij morgenochtend eenige kleeren te

brengen. Gij van uw kant deedt beter den door u gehuurden chauffeur te laten halen; dan kunnen wij ons met hem naar de boot begeven en daar alles regelen vóór de komst van de dames. Mij dunkt, dat het beter zal zijn, als ik ze niet vóór morgen ontmoet. Zijt gij zeker, dat de chauffeur geschikt is voor zijne taak?'

'Volstrekt niet,' antwoordde Starr luchtig. 'Ik weet slechts, dat hij zoo piepjong is, dat men het gevoel krijgt zijn grootvader te zijn. Hij bloost, als men hem slechts wat plotseling toespreekt en wanneer hij zijn aldoor vochtig voorhoofd wil afvegen, haalt hij ellen katoen uit zijn zak voor den dag. Ik moest alleen afgaan op zijn woord (en dat kon ik niet verstaan, aangezien hij Hollandsch sprak), dat hij eenig verstand van een motor heeft. Maar hij toonde mij getuigschriften en scheen zoo trotsch op den inhoud, dat ik mij verbeeldde, dat zij wel prachtig moesten zijn, ook al kon ik ze niet lezen.'

'Gij zijt een vreemde kerel!' riep ik uit.

'Wat zal ik u zeggen? Ik ben kunstenaar en geen motorman. Zeg mij eens, wat zijt gij, behalve de vriend van Van Buren?'

'Zoowat van alles,' antwoordde ik, 'dat wil zeggen, dat ik wat afweet van paarden, motorbooten en auto's. Ik heb ook eenig verstand van honden.... en wensch u geluk met Tibe. Wij zullen samen wel zien, wat uw chauffeur waard is.'

Het bleek nu, dat Starr den jongen man reeds aan boord had. Ik stelde dus mijn telegram op, schreef een briefje en wij begaven ons te voet naar de *Lorelei.* Onderweg bespraken wij de bijzonderheden van de reis. De dames hebben, naar het schijnt, geen voorkeur omtrent den te volgen weg; alleen zouden zij zich verongelijkt achten, zoo wij ze iets lieten missen. Wat Starr betreft, hij erkende niets van Holland af te weten. 'Ik wensch de plaatsen te bezoeken, waar koeien dekken dragen, de vrouwen gouden kappen op hebben en de honden in ronddraaiende hokken zitten,' zeide hij onbezorgd, 'en alles te schilderen, wat ik zie.'

'Koeien dragen dekken te Gouda. Dat hebt gij zeker in Carlyle's "Sartor Resartus" gelezen. De vrouwen dragen kappen in Friesland. De ronddraaiende hondenhokken vindt gij in Zeeland,' gaf ik ten antwoord, 'en zoo gij alles wenscht te schilderen, wat gij ziet, zullen wij lang onderweg blijven.'

'Des te beter,' verklaarde Starr.

Ik was dit met hem eens.

'Het zou goed zijn, zoo *gij* de reisroute maaktet,' hernam hij, 'dat zou bewijzen, dat gij tot iets dient.'

Dat plan lachte mij toe. Er zijn heel wat plekjes, die ik Miss Van Buren zou willen toonen en met haar bezoeken. ‘Ik had haar het liefst mijn land doen kennen op onze huwelijksreis,’ dacht ik bij mijzelven, ‘maar dit is ook niet kwaad en wij kunnen onze wittebroodsweken in Italië doorbrengen.’ Hardop zeide ik intusschen, dat ik een reiskaartje zou teekenen en het den volgenden morgen onderwerpen aan het oordeel mijner passagiers. Mijne moeder zegt vaak lachende, dat ik altoos wat nieuws bedenk, en dat den een of anderen dag de laan van Leliëndaal vol zal liggen met verschillende modellen van luchtschepen, of dat deze zullen vastgebonden worden aan onze schoorsteenen in Den Haag in den winter. Er is wel iets waars in haar scherts, maar het zou toch al heel zonderling zijn, als een zoon van het waterland zich niet op het varen met een motorboot toelegde, als hij ten minste lust voor sport heeft. Wij Hollanders, maakten reeds een practisch gebruik van onze motorschuiten, toen de bewoners van de vaste landen er nog den spot mee dreven in hunne geïllustreerde tijdschriften; daarom is dit in geen geval mijne eerste proefneming. Drie jaar geleden nam ik die reeds met een snel-zeiler en later nog eens met een trekschuit, die ik van een motor van twintig P.K. voorzag, en een geheelen zomer gebruikte, waarna ik hem in een edelmoedige bui aan mijn chauffeur cadeau deed, wiens bruidje zoo'n schik had in het leven aan boord van een woonschuit. Sedert heb ik altoos plan gehad mij een pracht-exemplaar van een motorboot aan te schaffen, maar het is er nog niet toe gekomen.

Ik deed mijzelf dus alle recht, toen ik Starr vertelde, dat hij geen beteren kapitein zou kunnen vinden; en ik wenschte mijzelf thans geluk voor ieder uur, dat ik met een motorboot gevaren had. Dank zij mijne ondervinding kon ik nu desnoods zoowel voor chauffeur als voor kapitein dienst doen.

Wij vonden den ‘piepjongen’ chauffeur op het dek, ijverig het koperwerk oppoetsende en hij bloosde inderdaad, toen ik hem naar zijn vroegere betrekkingen ondervroeg. Het schijnt, dat deze zich tot een enkele bepalen; hij had gediend op een kleine boot, maar de motor was eender als deze.

De inrichting der *Lorelei* bevalt mij bijzonder, want zij is als voor mijn doel geknipt. Dat doel is, het spreekt van zelf, zooveel mogelijk van Miss Van Buren's gezelschap te genieten gedurende dit uitstapje, dat ik uitsluitend om harentwil onderneem. Daarom zag ik met genoegen, dat de passagiers zich in hunne dekstoelen

om den kapitein aan zijn roerstel moeten schikken; want er is geen andere plaats, waar zij gemakkelijk op dek kunnen zitten. Aan boord van de *Lorelei* zal geen opschrift te lezen zijn: 'Men wordt verzocht niet met den stuurman te spreken.' Hoe meer hij toegesproken wordt - door den rechten persoon - hoe aangenamer zijn taak hem zal zijn. Ik zal slechts hebben te bidden om droog weer, zoodat de dames hare dagen op dek mogen doorbrengen, want al den tijd, dien zij beneden slijten, zal ik beschouwen als verspild. Ik betreur het zelfs, dat de hutten zoo aantrekkelijk en met zooveel smaak ingericht zijn; want ik vrees, dat er eene bekoring in zal liggen, zich aldaar op een grauwen of killen dag gemakkelijk tusschen de kussens uit te strekken. 'Ik hoop, dat *zij* evenveel belang in natuurschoon stelt als zij dat in de geschiedenis schijnt te doen,' dacht ik, terwijl Starr en ik over de boot ronddoolden, want het werk van stuurman laat zich heel goed vereenigen met dat van Cicerone, als dat mij populair maakt.

Achter de kajuit ligt de motorkamer en, onze stemmen hoorende, liet Hendrik, de chauffeur, zijn poetswerk varen, om bij zijne machine te komen staan. Ik besloot dadelijk deze machine door en door te bestudeeren, zoodat ik Hendrik kon helpen, als hij niet voor zijne taak berekend was. Hij zag spoedig in, dat het nergens toe diende mij proeven van zijne kennis van zaken te geven; maar vond het een genot in gebroken Engelsch de motor aan Starr uit te leggen en deed dat dan ook naar hartelust. De Amerikaansche schilder luisterde met flauwen glimlach naar het verschil tusschen de gewone vier-cylinder machine van een auto en de twee-cylinder machine van dezen zee-motor, met hare krukas, die bij iedere nederwaartsche beweging een stoot krijgt; trachtte te begrijpen, hoe de lading van verdampte petroleum in de spil-ruimte werd gebracht en daar eenigszins saamgedrukt; hoe het gas later langs een gang in de explosiekamer in het bovenste gedeelte van den cylinder komt, om daarna door de opwaartsche beweging van de krukas te worden saamgedrukt en ontstoken door de bougie, terwijl het verbrande gas door eene opening ontsnapt, die de krukas in zijne nederwaartsche beweging vrij laat; toevoer en ontsnapping worden dus geheel door krukasbeweging geregeld.

'Lieve hemel! Ik deed dien goeden jongen onrecht aan!' riep zijn geduldige toehoorder uit, zoodra hij de gelegenheid vond een woord te zeggen. 'Ik dacht, dat hij een en al blosje en transpiratie en rood fluweelen pantoffels was; maar hij kan lessen bij den

meter uit zijn brein halen even goed als katoen uit zijn zak. Het ergste is, dat ik er geen woord wijzer door ben geworden. Mijn verstand schijnt altijd stil te staan, zoodra men over techniek of werktuigkunde begint, en het spijt mij te moeten erkennen, dat de eenige indruk, mij door zijn beschrijving achtergelaten, die van vreeselijke neerslachtigheid is.'

'Waarom?' vroeg ik.

'Omdat het onmogelijk schijnt dat iets, dat zooveel te gelijk te doen heeft als deze machine, daarin niet te kort zal schieten en bijgevolg ontploffen, met deze aangebedenen aan boord. Ik had daaraan in het geheel niet gedacht, en zou dit nog niet, had Hendrik het mij uitgelegd.'

'Wij kunnen niet ontploffen, tenzij de petroleum in brand vliegt,' zeide ik, 'en aangezien het petroleumvat achter in het schip is en de vloeistof niet door drukking, maar door zwaartekracht in de machine loopt, behoeft gij u daaromtrent geen schrikbeelden te maken.'

'Dat is een tweede gevaar, dat ik niet had ingezien,' kreunde Starr. 'Een heel vat petroleum achter in het schip! Hoeveel bevat dat wel?'

'Voldoende voor ongeveer vier dagen.'

'Een der dames zal het stellig in brand steken als zij haar haren met een spirituslamp friseert. En toch kunnen wij haar niet verbieden zich het haar te friseeren aan boord van haar eigen boot. Misschien was het, alles wel beschouwd, toch wijzer als zij in de schuit sliepen. Ik had die bestemd voor de mannelijke leden van het gezelschap.'

'Onzin!' antwoordde ik. 'Zij bezitten gezond verstand en bovendien krult het haar van Miss Van Buren van zelf.'

'Hoe weet gij dat?'

'Om het even! Het is zoo.' En voor mijn oogen verrees haar beeld als een schitterende godin van schuim en zeewater.

'Hm! Ik begin te zien van welken kant de wind komt en ik ben nog niet zeker, of zij niet degene is, die ik zelf....'

'Wij waren bezig met de motor,' viel ik hem in de rede. 'De water-mantel schijnt geheel doorgevoerd te zijn; en als de familie op dek is, zal men geen luider geraas hooren, dat het gonzen van een groote bij, daar de uitstooting plaats heeft onder de waterlijn. Het zal ook niet hinderlijk zijn in de hutten, zelfs al houden zij de schuifdeur open, want het scherm van dik geolied doek, zal elk geluid smoren. En het is een leuk idee de kracht

van den magneto te gebruiken om de geheele boot te verlichten met die gloeilampjes.

‘Genoeg! Uw beschrijving vlak na die van Hendrik, maakt mij ziek. Ik verfoei menschen, die van alles verstand hebben; ze vertellen je zoo gaarne allerlei dingen, die men niet weten wil. Dat neemt niet weg, dat ik wel inzie, dat gij ons van dienst zult kunnen zijn, op uwe manier, en in elk geval zullen wij elkander niet veel zien, behalve aan tafel.’

‘Niet? Zijt gij dan van plan het grootste gedeelte van uw tijd aan het roer van uw trekschuit door te brengen?’

‘Ik niet. Daar heb ik een man voor gehuurd. Vertelde ik u dat nog niet? Een aardigen, handigen kerel, al is hij ook niet groot van stuk. Hij zal koken, vegen, stof afnemen, bedden opmaken en de schuit sturen; alles op zijn lakensche pantoffels.’

‘Zoolang ik kapitein op de *Lorelei* ben, zal niemand lakensche of roodfluweelen pantoffels hier aan boord of op de schuit dragen. Wat u betreft, zoo gij niet aan het roer staat, zijt gij zeker van plan u in uw atelier bezig te houden met schilderen. Eene zeer verstandige schikking....’

‘Van uw standpunt bezien; maar dat is mijn plan niet. Ik zal, als de dames daar niets tegen hebben, meestal op het dek van de *Lorelei* zitten, schetsen makende en ze zoo goed mogelijk bezighoudende - zij het dan ook niet met technische verklaringen.’

‘*Ik* zal daar zijn, om die te verschaffen, zoo zij dat wenschen.’ verzekerde ik.

‘*Gij*? Gij zult achter het roer moeten zijn.’

‘Ik stuur niet aan den achtersteven, hartelijk dank! Ik sta aan het wiel op het dek, vanwaar ik de machine geheel kan besturen.’

‘Wel verwenscht! Ik dacht, dat Hendrik daar zou staan als chauffeur. Gij zijt dus van plan een echte Albatros voor mijn Vliegende Hollander te zijn?’

‘Vergeet niet, dat gij het aan de goedgunstigheid van den Albatros te danken hebt scheepvaarder te zijn.’

‘Ik zal u “Alb” noemen, als uw bijzijn mij al te zeer gaat drukken.’ zeide Starr, en daarop konden wij, beiden samenzweerders, niet nalaten te glimlachen. Ik vroeg mij zelfs af, of de Oude Zeeman en zijn Vogel ten slotte niet, uit gewoonte, aan elkander zouden gaan hechten.

Onze verhouding is zeker al heel zonderling; maar zooals Starr mij voorstelde te doen, begonnen wij er ons in te schikken en eindigden wij mijn bezoek aan de boot voor het uiterlijk op goeden

voet. Wij zaten zelfs samen op dek, het hoofd gebogen over mijn zakboek, waarin ik een plan voor de reis opmaakte. Met de *Lorelei* verzekerde ik hem, konden wij gaan, waarheen wij wilden; want aangezien zij zoo weinig diepgang heeft, niet meer dan drie voet, waren alle waterwegen bevaarbaar voor ons. Had zij grooter diepgang, dan zouden wij haar niet kunnen gebruiken, zelfs niet op zekere rivieren bij een drogen zomer, zooals deze er een schijnt te zijn, en op vele kanalen, in elk jaargetijde. Er is slechts één ding, dat ons last zou kunnen veroorzaken op de Friesche meren, waar wij geen boomstok kunnen gebruiken, of zoo wij ons in zee mochten wagen; wij hebben geen ander middel van voortgang dan de motor, want aangezien wij geen mast voeren, kunnen wij geen meter zeil hijschen. Zoo er iets met de motor mocht gebeuren, zou de schitterende *Lorelei* onmiddellijk een wrak worden, een speelbal van wind en golven. Starr deed mij echter opmerken, dat wij in de haven konden blijven, als er wind en golven waren, en heel gelukkig zijn.

Al pratende, maakte ik een ruwe schets van Holland. Het was mijn plan te beginnen met Gouda, verder te gaan naar Leiden, langs de Zuid-Hollandsche dorpen en den grooten polder te zien, die eens het beroemde Haarlemmermeer was. Daarop, na Haarlem aanschouwd te hebben, gezeteld op zijn bloementroon, verder te trekken en ons verscheidene dagen op te houden te Amsterdam en belangwekkende plaatsen in den omtrek. Vervolgens het merkwaardige eiland Marken en de kunstenaarsplekjes te Volendam. Vandaar noordwaarts af te slaan en de doode steden der Zuiderzee te bezoeken, en daarna over te steken naar Friesland, tot het zoeken naar schoonheden met gouden kappen en een tijdlang op de Friesche meren te vertoeven. Later onzen weg door Nederland te vervolgen door zijn armste gewest, Drente, om de heuvelen van Gelderland (mijn geboortestreek) te bereiken en den tocht met groot effect te eindigen in Zeeland, de geheimzinnigste, schilderachtigste provincie des lands, half in zee verborgen.

Ik zeide aan Starr, dat wij dien tocht konden afleggen in vijf à acht weken, al naar den wensch der reizigers en den tijd, dien zij aan elken plaats willen besteden. De dames moesten daarover beslissen en ook uitmaken, of zij elken nacht aan boord wilden slapen of meer van het Hollandsche leven verkozen te zien, door in hotels te gaan. In elk geval moest ik er zorg voor dragen de boot elken avond dicht genoeg bij de beschaafde wereld te brengen, om proviand in te nemen.

‘Een zeer goed plan,’ zeide de schilder; ‘maar ik waarschuw u, dat ik er mij de halve eer van zal toerekenen. Waag het eens mij tegen te spreken, als ge mij hoort bluffen op de reisroute door mijn vriend Van Brederode en mij opgemaakt. Ik *moet* u in enkele dingen tarten, of ik houd het niet uit van nijd. Trouwens wij kunnen daarmee nu reeds een proef nemen, want daar komen zij aan.’

Het was zoo. Daar waren zij, in een rijtuig, met hare bagage aan de voeten van den koetsier. Ik had den tijd voorbij laten gaan, vergetende, dat het er op aan kwam vóór vijven te ontsnappen.

Maar ik was vastbesloten, ze thans niet te ontmoeten. Miss van Buren kon nog een uitvlucht bedenken en de reis in duigen werpen, indien zij mijn onwrikbaren wil, haar te leeren kennen, doorzag en afkeurde. Morgen zal daartoe geen tijd meer overblijven, tenzij zij een scène wil maken, en daar acht ik haar het meisje niet voor.

‘Neen, ik laat voor ditmaal uwe vriendinnen aan u over,’ zeide ik, ‘maak gebruik van de gelegenheid, nu gij daar nog kans toe hebt. Wij moeten morgen om tien uur vertrekken en ik zal om negen uur aan boord zijn.’

‘Ik weet niet, of ik u moet vloeken of zegenen,’ zeide de zeeman.

Ik liet er hem den tijd niet toe, want ik was weg, vóórdat de dames in het rijtuig mij hadden kunnen herkennen en ik keerde daarna terug naar de club, om Robert een kort briefje te schrijven.

Hoofdstuk X.

Het sloeg juist negen uur en het was een heldere morgen van blauw en goud, toen ik aan boord van de *Lorelei* kwam met een koffertje, dat mijn knecht, ingevolge mijn bevelen, van Leliëndaal had medegebracht.

Er was nog niemand behalve Hendrik, de chauffeur. Aan boord van de *Waterspin* was het Manusje van alles gekomen en bezig zich op zijn nieuwen post in te richten. Zijn naam is Toon de Jong en reeds bij den eersten oogopslag beviel mij zijn ernstig, bruin gelaat. Ik ken zijn type heel goed, een type, dat uitmunt in daden, niet in woorden, en in de Lage Landen gekweekt werd door eene zekere staatkunde van Philips den Tweede van Spanje. Om de eene of andere reden had hij ook op met mij, dat las ik in zijne oogen, op die onverklaarbare wijze, die ons nooit bedriegt.

Ik moest mijn hut in de schuit zoeken, zonder te weten waar. Op goed geluk af ging ik naar omlaag en op de eerste deur reeds zag ik een visitekaartje van Ronald L. Starr vastgestoken, met het eene woord 'Alb' in rooden inkt. Glimlachend nam ik mijn domein in bezit, haalde alles uit mijn koffer te voorschijn en had bijna alles in laden en kasten opgeborgen, toen ik den klank van stemmen op de *Lorelei* hoorde.

Zij was daar. Wat zou zij zeggen, als zij ontdekte, dat de man, dien zij genoegzaam had bedankt en niet weer wenschte te zien, zich tot haar reisgenoot had opgeworpen?

Het kritieke oogenblik kon niet lang worden verschoven. Ik kon haar tijd laten om omlaag te gaan en den inhoud harer reistasschen te voegen bij de zaken, die zij gisterenmiddag reeds in de hutten hadden geschikt; maar ik berekende, dat daarmede hoogstens een kwartier zou heengaan, en daarna zouden zij willen vertrekken. Ik moest aan boord van de *Lorelei* gaan en het gevaar onder de oogen zien.

De klank van meisjeslachen bracht mij zoozeer in de war, dat ik op eens niet meer wist, wat met mijn boordjes en dassen te beginnen. Met volle handen liep ik doelloos door mijn hut rond, hardop brommende: 'Wat ben je een ezel!' Nog kon ik er niet toe besluiten naar de *Lorelei* te gaan, toen Starr de halfgeopende deur binnenstormde.

'Goddank! je bent dus hier!' riep hij uit, toen de deur weer dicht viel en ik mij vertoonde.

'Wat is er gebeurd, dat je daarvoor doet danken?' vroeg ik haastig mijn dassen wegbergende.

'Er waait een storm, een vreeselijke storm; ten minste de *Lorelei* ligt te dobberen, alsof zij om moest slaan en als je ons niet onmiddellijk laat vertrekken, zal elke levende ziel verloren, of wat nog erger is, zeeziek zijn. Een mooi begin voor de reis!'

Ik ben zoozeer op het water thuis, dat ik niets van het deinen der schuit bemerkt had; maar ik begreep nu het geval. Het was een frissche morgen, er woei een flinke bries over de Maas tegen den sterken stroom in en bijgevolg rukten de kleine *Lorelei* en de stevige *Waterspin* aan hare touwen als vastgebonden honden, die een been even buiten hun bereik zien liggen.

Ik gaf geen antwoord, maar snelde de trekschuit af naar de motorboot. Toon en Hendrik wierpen de touwen los; de chauffeur vloog naar beneden om zijn machine aan den gang te brengen; ik greep het roer vast en wij begaven ons op weg.

Starr was Hendrik naar omlaag gevolgd en juist toen de motor flink aan den gang ging, hoorde ik zijne stem roepen: ‘Heidaar! Grijp den hond, jij daarboven!’

Op hetzelfde oogenblik verhief zich een Babel van wanhopige gillen: ‘Och, mijn engel! Laat hem niet verdrinken! Redt hem!’ en vloog Keizer Tiberius de kajuitstrap op, als was hij uit een katapult geschoten. Ongewoon aan machines en het leven op de golven, verschrikt door het tuf-tuf van den motor, zou zijn eerstvolgende sprong hem in de rivier hebben geworpen; maar mij met de eene hand aan het roer vastgrijpend, pakte ik met de andere hand het dier bij zijn halsband (een fonkelnieuw, prachtig voorwerp), juist toen iemand anders, die van beneden tot zijne redding toesnelde, hem bij den staart greep.

Het was Miss Van Buren!

Eene seconde lang - terwijl ik neergebogen stond en zij zich overeind hief - waren onze gezichten vlak bij elkander en ik had juist den tijd de pijlsnel afwisselende uitdrukkingen op het hare te zien: verbazing, ongeloof en een paar andere, die niet zoo gemakkelijk te ontcijferen waren, voordat zij zich verwijderde, Tibe aan mij overlatende. In plaats van op dek te komen, zooals blijkbaar haar plan was geweest, verdween zij onmiddellijk en verscheen in hare plaats een hoofd, gewikkeld in eene keurige blauwe voile.

Een oogenblik later kwam de kleine dame uit het priëel, geheel herschapen in eene Parijsche élégance door haar smaakvol wit flanellen costuum, en een coquet marinepetje op het grijze haar, den viervoetigen lieveling te hulp. Zij ontstelde even, mij aanstarende door haar sluier en bril, en ik maakte daaruit op, dat, wat Starr zijne ‘tante’ ook omtrent den kapitein mocht hebben verteld, zij er niet op voorbereid was geweest den man uit het priëel te zien. Die oogen achter hunne donkere vensters herkenden mij en begrepen den toestand.

Onder hun vuur zag ik eensklaps in, dat het welslagen van mijn avontuur in niet geringe mate van de geleidster af kon hangen. Indien zij, iets meer vermoedende dan voor het uiterlijk zichtbaar was, eene afkeurende houding aannam, kon zij de jonge meisjes tegen den kapitein opzetten en oorzaak zijn, dat al zijn moeite onbeloond bleef.

Met dit gevaar voor oogen, verdubbelde ik mijne oplettendheden voor Tiberius; maar het was gelukkig, dat zijn wantrouwen ten opzichte van den man in het priëel verdreven werd door zijn

dankbaarheid voor den man aan boord. Ware dat niet het geval geweest - zoo ongekunsteld is de oprechtheid van het hondenras, en van bloedhonden vooral - zou al, wat ik hem had kunnen aanbieden, hem niet tot veinzen hebben gebracht. Ik wist dit maar al te goed en beefde voor mijn behoud. Tibe was echter een schrander dier en had niet lang werk te verstaan, dat de hand aan zijn halsband zijn welzijn beoogde. Hij verwaardigde zich mij aan te zien en toen zijn blik den mijne ontmoette, las ik zijne hondenziel in de bruine diepten zijner heldere oogen. Van dat oogenblik af, waarop wij elkander door en door leerden verstaan, wist ik, dat Tibe's verwrongen kop, zijn vreeselijke bek en twee bloeddorstige slagtanden in de vooruitstekende onderkaak, eene natuur verborgen, bijna te vriendelijk en vertrouwend voor eene wereld van schijnheiligen. Welk een tragisch lot, in de kortzichtige oogen van vreemden een monster van boosaardigheid te schijnen, dat men ontvluchten moet, terwijl uw warmkloppend hart, overvloeiend van liefde en goedheid, u degenen na doet loopen, die u ontwijken, in uw verlangen gehechtheid aan den dag te leggen. Zulk een lot zal dat van Tibe zijn zoolang hij leeft; maar op het oogenblik onzer ware kennismaking, voelde hij, dat ik tenminste door zijn masker heenzag en onder den bril zijner meesteres verzegelde hij onze vriendschap met een natten kus op mijn mouw.

'Beste hond!' zeide ik en ik meende het. Hij had mij zoo goed als een getuigschrift gegeven, mij op goeden voet geplaatst met iemand, die, naar ik voorzag, eene macht aan boord van de *Lorelei* zou worden.

'Ik dank u van ganscher harte,' zeide zij met zulk een Schotsche uitspraak, dat zij zeker het grootste gedeelte van den nacht moest hebben doorgebracht met zich te oefenen. Zij koos daarop met zorg den besten stoel uit en nam van een anderen een blauw zijden kussen op, dat bij haar petje en voile paste.

Terwijl zij zich neerzette, Tibe tot voetbank nemende en twee prachtig gevormde voetjes in fonkelnieuwe laarsjes van wit *peau de Suède* latende zien, vertoonde Miss Rivers zich. Zij zag er bleek en lijdend uit.

'Ik hoop, dat gij beter zijt, kindlief?' kirde de chaperonne.

'O! ik dank u, lieve Lady Mac Nairne; ik zal mij zoo aanstonds weer volkomen wel gevoelen, nu wij maar eenmaal op weg zijn.'

Deze wisseling van beleefdheden zeide mij, dat 'tante Fay' er reeds in geslaagd was de gunst der haar toevertrouwde jonge dames te winnen.

Miss Rivers zonk in den eersten den besten leuningstoel neer en sloot de oogen, terwijl ik aan het roer stond. Maar al spoedig werden de kwijnende oogleden opgeslagen en kreeg zij mij in het oog. Op eens schenen hare oogen te groeien. Zij herinnerde zich mijner uit het Prinsenhof of misschien ook van het Concours Hippique. Het leed geen twijfel, of Starr had mij nog niet genoemd en Miss Van Buren moest haar evenmin iets verteld hebben. Of dit iets goeds of kwaads voorspelde, wist ik niet; maar ik hunkerde er naar uit de onzekerheid te worden verlost; en ik behoefde niet lang te wachten.

Beneden hoorde ik Starr Miss Van Buren aansporen op dek te komen. ‘Bekommer u er niet om, dat alles nog niet op zijne plaats ligt,’ zeide hij, ‘dat kan later geschieden. Gij moet thans vaarwel zeggen aan Rotterdam. Wie weet, wat er met ons allen gebeurd zal zijn, voordat wij terugkomen.’

‘Het zou niet aan mij liggen, indien twee onzer dan niet waren verloofd,’ dacht ik hoopvol, toen de oogen van Miss Van Buren, uit de diepte opstijgende als starren boven een donkeren horizont, de mijne ontmoetten. Er lag geen uitdrukking in, alsof zij mij herkende. Schijnbaar geheel en al vergeten hebbende, dat zij mijne onbeduidende trekken ooit op land of zee had aanschouwd, kwam zij glimlachend boven, op den vriendschappelijksten voet met Starr.

De stoel, welke als voor haar aangewezen leeg stond, was vlak bij het stuurwiel en ik hoopte, dat zij hem zou kiezen. Maar liever dan zich aldus te laten vangen, stapte zij over Tibe heen en duwde hare stiefzuster een weinig achteruit met een: ‘Vergeef mij, lieve.’

De schilder gunde mij geen blik; maar zijne stem had een klank, die verried, dat er eene guitige uitdrukking in zijne oogen moest liggen, toen hij zeide: ‘Tante Fay, Miss Van Buren en Miss Rivers, ik moet u een vriend voorstellen, van wien ik u sprak; onzen kapitein Jonkheer Van Brederode.’

Miss Rivers glimlachte allerliefst met een mooi blosje van ongekunstelde verrassing, zooals ik gaarne op een ander en nog schooner gelaat zou hebben gezien. ‘Hoe merkwaardig!’ riep zij uit, ‘dat gij een vriend van mijnheer Starr moest wezen! Ik geloof, dat wij elkander te voren reeds *bijna* hebben ontmoet; nietwaar Nell?’

‘Werkelijk?’ vroeg Miss Van Buren onschuldig. ‘Ik ben eenigszins bijziende en bezit zulk een ellendig geheugen voor gezichten. Tenzij iemand mij bijzonder opvalt, moet men mij gewoonlijk tweemaal voorgesteld worden, voordat een gelaat mij bijblijft.’

‘O! maar Nell,’ protesteerde Miss Rivers, ‘je weet toch zeker nog wel, dat wij mijnheer Van Brederode met je neef in het Delftsche Museum zagen en daarna heb je hem....’

‘De kleeren van iemand maken zulk een verschil uit,’ merkte Miss Van Buren op.

‘O! ik dacht niet zoozeer aan je avontuur in zee, als toen Jonkheer Van Brederode op het concours meereed.’

‘Ik vrees, dat ik naar de paarden keek,’ verklaarde haar stiefzuster.

Indien Robert aanwezig ware geweest, zou hij waarschijnlijk lust gevoeld hebben zijn nichtje om de ooren te geven; dat verlangen rees niet bij mij op, ofschoon de mijne tintelden. Ik zou liever Robert een pak slaag hebben toegediend; want ik zag in, dat met de beste bedoelingen der wereld (en goede bedoelingen zijn zulke gevaarlijke wapenen), mijn al te trouwe vriend er in geslaagd was mij onverdragelijk te doen schijnen. Misschien had hij haar wel den indruk gegeven, dat ik er op gepocht had haar binnen een zeker tijdsverloop te zullen ontmoeten.

‘Wat is een jonkheer?’ vroeg de zoogenaamde Lady Mac Nairne aan Starr.

‘Ik weet het niet precies,’ erkende hij.

‘Niet? Maar lieve neef, hoe kun je daaromtrent onkundig zijn, als je een *oud* vriend hebt, die een jonkheer is?’

(Lag er niet een weinig ondeugd in deze vraag verborgen?)

‘Ja, ziet u, van het oogenblik af, waarop ik hem leerde kennen, heb ik altijd aan hem gedacht als aan *Alb*,’ verklaarde Starr haastig. ‘Alb is een soort.... lievelingsnaam.’

‘Dat beteekent zeker iets vriendelijks in het Hollandsch,’ zeide Miss Rivers op haar lieve, zachte wijze, die zoo duidelijk te Kennen gaf, dat zij gaarne ieder om haar heen gelukkig zou maken; ‘maar ik meen mijnheer Van Buren te hebben hooren zeggen, dat jonkheer gelijk stond met onzen titel baron. Is het niet, mijnheer?’

‘Zoo ongeveer,’ gaf ik ten antwoord.

‘Dat woord - gij moet het mij vergeven - blijft in de keel zitten als een korstje brood,’ zeide Tante Fay.

‘Gij kunt hem allen “Alb” noemen,’ verzekerde Starr.

‘Waarom ons niet te vergenoegen met “kapitein”?’ vroeg Miss Van Buren, met kalme onbeschaamdheid naar mijn mooie zeemanspet kijkende. ‘Wij zullen hem waarschijnlijk nooit aan wal kennen; waarom zouden wij het ons dan lastig maken met Hollandsche namen en titels? Hij kwam aan boord om onze kapitein

te zijn; dus stel ik voor aan hem te denken en hem toe te spreken onder den naam van "kapitein"?'

Starr boog zich voorover om Tibe te streelen en schudde over het geheele lichaam. 'Ha, ha, ha! Ik heb nog nooit zulk een grappigen staart *gezien*!' riep hij schaterlachend.

Maar niemand anders lachte en Miss Rivers wierp hare stiefzuster een verwijtenden, vragenden blik toe. Hare violetkleurige oogen vroegen duidelijk: 'Maar, kindlief, wat bezielt je, om zoo onbeleefd tegen een armen, onschuldigen vreemdeling te zijn?'

Ik had gaarne dezelfde vraag gedaan; maar ik zeide niets en vergenoegde mij het stuurwiel rond te draaien met het gelaat van dien molenaar, die langzaam, maar heel fijn maalt, en een kouden maar vastberaden glimlach te laten zien, die mijne vijandin moest verwittigen: 'O! zeker, gij zult mij aan wal kennen en mij liefhebben aan wal; dus deedt gij maar beter u te schikken in wat u onvermijdelijk wacht.'

Zij ving mijne uitdrukking op en wat meer zegt, ik ben overtuigd, dat zij haar verstond. Natuurlijk verfoeide zij mij daarom nog slechts te meer; maar wat beteekent een steentje meer achter de poort der weerstandbiedende citadel gerold, of een vat min of meer kokende olie om op de hoofden der belegeraars uit te gieten? Als zij onwankelbaar zijn in hun besluit haar in te nemen, komt alles in het eind toch op hetzelfde neer.

Gelukkig voor de stemming der anderen, is de schoone Vijandin niet iemand om te pruilen. Wel is waar sprak zij mij niet uit eigen beweging toe; maar na eens en voor altijd te kennen gegeven te hebben, wat zij van den strafwaardigen indringer dacht, vermoeide zij haar arm hoofd niet met het toebrengen van verdere kastijding. Inplaats daarvan, gaf zij zich met hart en ziel over aan hare onverdeelde vreugde voor het eerst een boottocht te maken. Zij genoot er zoodanig van, dat, zoo zij een poesje ware geweest, ik geloof, dat zij er van aan het spinnen zou zijn gegaan.

'*Mijn* boot! Mijn *boot*!' herhaalde zij, nadruk op die woorden leggende. 'O! zou men weten, dat het *mijn* boot is? Ik wilde, dat dit mogelijk ware! Ik zou willen, dat zij zich aan mij leerde hechten. Ik *weet*, dat zij leeft, dat haar hart klopt. Wat Tibe voor Lady Mac Nairne is, zal de *Lorelei* voor mij wezen, wij hebben nooit geleefd tot hiertoe, wel, Phil? En ben je niet blij, dat wij kwamen? Wie weet, wat er hierna van ons worden zal, want wij kunnen stellig *nooit* weer huiswaarts keeren, en het leven hervatten van voorheen.'

‘Dat zult gij ook niet. Daarvoor zal *ik* zorgen,’ dacht ik; maar ditmaal keek zij zelfs niet naar de klep van mijn pet. Hare van kinderlijk geluk stralende oogen bestudeerden elke nieuwe uiting van het rivierleven, dat haastig aan ons voorbijgleed.

‘Wij zouden motorboot-zeeroovers kunnen zijn,’ hernam zij, ‘en zouden daarmee zeker veel geld verdienen. Wij zouden slechts de zwarte vlag behoeven te hijschen, zoodra wij op een afgelegen water kwamen, waar wij een rijke schuit zagen liggen of een mooie buitenplaats aan den oever en de pret zou beginnen. Tibe zou ons helpen onze slachtoffers van angst te verlammen. Maar nu wij van de zwarte vlag spreken, zie ik de sterren der vereenigde Staten wapperen boven onze hoofden. Hoe allerliefst er aan te denken die vlag daar te plaatsen, mijnheer Starr!’

‘Het zou allerliefst zijn geweest, indien ik op dien inval *ware* gekomen,’ zeide de schilder, ‘ongelukkigerwijze....’

‘Misschien kan onze kapitein het raadsel oplossen,’ merkte tante Fay vriendelijk op.

Ik glimlachte. ‘Ik bezat toevallig die kleine zijden vlag,’ zeide ik, ‘en aangezien de eigenares der boot een Amerikaansche is, nam ik de vrijheid hare kleuren te bevestigen aan dien kleinen stok, die in de plaats van een mast komt. Dat werd van morgen vroeg gedaan; maar wij hebben nog eene andere vlag aan boord; die van mijne Zeil- en Roeiclub; als wij haar hijschen, geeft zij ons het recht vóór andere vaartuigen de sluizen door te gaan.’

‘Alb, je dient toch tot iets,’ verklaarde de schilder, ‘waarom kunnen wij haar niet voortdurend laten wapperen, onder de Amerikaansche vlag, natuurlijk?’

‘Dat zou niet rechtvaardig zijn, behalve in geval van nood,’ gaf ik ten antwoord. ‘Al die arme lieden van lichters en schuiten moeten hun brood verdienen. Tijd is geld voor hen, en voor ons slechts genoegen. Het is billijk, dat zij ons voorgaan, als zij het eerst aankomen; maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin wij van ons voorrecht gebruik moeten maken en tot dan houd ik de vlag opgerold.’

‘Ik dacht nooit, dat ik mij aan boord van een motorboot zoo *veilig* zou gevoelen!’ riep Miss Rivers uit. ‘Van het oogenblik, waarop Nell tot dezen tocht besloot, heb ik aan mijne dagelijksche gebeden een nieuwe toegevoegd: dat wij niet in de lucht zouden vliegen, of, zoo dat geschieden moest, wij het niet lang genoeg vooraf zouden weten om bang te zijn en aan *heel* kleine stukjes vliegen, die zich er later niets van konden herinneren. Maar nu

heb ik zulk een *rustig* gevoel, dat ik moeite moet doen om te bedenken, dat ieder oogenblik mijn laatste kan zijn.'

'ik zou mij die moeite liever besparen,' zeide Miss Van Buren, 'waarschijnlijk *kunnen* iemand nog erger dingen overkomen op een motorboot dan in een automobiel, omdat men omringd van water is: maar het is zoo heerlijk rustig en men heeft geen angstige paarden, of blaffende honden, of straatkinderen, om je bezorgd te maken.'

'Ik beklaag thans de lieden aan boord van stoombooten, zooals ik verleden, toen wij in een auto zaten, medelijden had met de menschen, die in bedompte, zwarte treinen moeten reizen,' verzekerde Miss Rivers. 'Maar de lieden, die lichters en schuiten bewonen, beklaag ik niet. Wat zien de vaartuigen er verrukkelijk uit! Ik zou het heerlijk vinden te wonen op die daarginds, met dien gekrulstaarten rooden leeuw op den voorsteven en dat groene huisje met witte geborduurde gordijntjes en bloempotten en aardige porseleinen dieren voor de vensters. De schuit heet "*de Anna Maria*" en o! zij wordt in beweging gebracht door een motor.'

'Zoo vindt men er tegenwoordig meer,' zeide ik. 'Dat bespaart heel wat werk. Toevallig ken ik "*de Anna Maria*" en de jonge vrouw, naar wie zij genoemd is. Zij woont aan boord en acht zich het gelukkigste wezen op aarde - of op het water. Daar gaat zij naar de kombuis, met haar zuigeling in de armen. Beiden zien er lief uit, nietwaar?'

'Schilderijtjes!' riep Miss Rivers en hare stiefzuster, die op dat oogenblik bijzonder vriendelijk voor den schilder was (ik verbeeld mij, dat het een kunstgreep is, om den verschoppeling te toonen, hoe lief zij kan zijn.... voor anderen), blikte haastig op van eene kaart van Nederland, door Starr te hare behoeve op zijne knieën uitgespreid. 'Men zou zeggen eene zeer jonge Madonna met het Christus-kind, door een Hollandschen meester geschilderd. Ik wilde, dat gij ons met haar in kennis bracht.'

'Misschien zal ik dat doen, als wij hierlangs terugkomen,' zeide ik. 'Dan kunt gij aan boord gaan en theedrinken in gezelschap van Anna Maria en haar kindje en den man ook, die er even goed uitziet als de overige leden van het gezin. Zij zouden verrukt zijn en bijzonder trotsch u hun dobberend huis te toonen, dat Anna Maria's leven redde.'

'Hoe gebeurde dat? Het klinkt als een sprookje.'

'Het is inderdaad een roman. Anna Maria is de dochter van

een schipper en werd aan boord van eene schuit geboren en grootgebracht. Toen zij zeventien jaar was en vol vreugde voor haar vader het huishouden deed (de moeder stierf, toen zij een kind was) had de arme man het ongeluk te verdrinken. Er was niet veel geld voor Anna Maria opgespaard, dus moest de schuit verkocht worden en zijzelve aan wal leven en het naaistersvak leeren. Zij voelde zich even ellendig als een goudvisch, die men uit haar kom zou nemen, en op tafel leggen. Binnen enkele maanden was zij aan het kwijnen gegaan en ofschoon zij juist op dat tijdstip een flinken, jongen chauffeur leerde kennen, die zich door haar bleek gezichtje liet bekoren, bezat zelfs liefde de macht niet haar te redden. De arme chauffeur verbeeldde zich, dat er onder alle jonge meisjes geen bloem zoo schoon was als zijn wit sneeuwklokje. Hij zag in, dat als hij slechts een schuit kon koopen, zij gered zou zijn; maar daarvan kon geen sprake zijn en misschien zou de idylle op een treurspel uitgeloopen zijn, indien hij niet bij toeval op zekeren dag zijne zorgen aan zijn meester had verteld. Nu bezat de meester eene schuit, die hij van een motor had voorzien. Hij had haar den geheelen zomer gebruikt en er reeds meer dan zijn geld aan plezier uitgehaald. Toen hij dus het verhaal hoorde, beloofde hij den chauffeur hem het vaartuig als een huwelijksgeschenk te geven en het *de Anna Maria* te doopen.'

'Welk een *schat* van een meester. Ik dweep met hem!' riep Miss Van Buren, alvorens zich te herinneren, dat zij een verstootene toesprak.

'Daar lag niet veel verdienste in zijne daad; hij was zijn stuk speelgoed moede,' antwoordde ik onverschillig, maar ik voelde, dat ik rood werd.

'Dat geloof ik niet. Hij zeide het maar,' riep Miss Rivers. 'Ik zou ook van hem houden. Is het een Hollander?'

'Het zou mij niet verbazen, als hij ons roer bestuurde,' zeide tante Fay, aan Tibe's oor trekkende.

'O!' zeide Miss Van Buren en verdiepte zich weer in de landkaart. Zij en Starr volgden daarop onzen weg naar Gouda, waar wij heen gingen en ons tweede ontbijt zouden gebruiken. Haastig begon zij thans met hem te redetwisten over de vraag, of wij ons op de Lek of op de Maas bevonden. Het gezond verstand zei de Maas, maar de kaart zei de Lek.

Men moest zich wel tot mij wenden, om het geschil te beslechten. Ik verklaarde Starr, hoe alleen deskundigen hier de eene

rivier van de andere konden onderscheiden en hoe zelfs deskundigen daaromtrent van meening verschilden. ‘Onze stroomen zijn in zoovele kanalen verdeeld, dat het even moeilijk is den een van den ander te scheiden als de haren van een vlecht. Het was weer een staaltje van Napoleon's onvergelijkelijke onbeschaamdheid Holland voor Frankrijk op te vorderen, omdat - beweerde hij - het land slechts een aanspoelsel was van Frankrijk's rivieren.’

Onmiddellijk hield Lady Mac Nairne op Tibe's nieuwen kostbaren halsband te bewonderen en opende een mooi splinternieuw schakelbeursje, dat op haar schoot lag. Daaruit haalde ze een Russischleder-notitieboekje en begon met een vulpen te schrijven, die in gouden étui aan een weivoorziene chatelaine bengelde. De kleine dame had goed voor zichzelve gezorgd sedert gisteren.

‘Ik zal van alles aanteekening houden,’ zeide zij. ‘De anecdote omtrent Napoleon is de eerste.’

‘Maar die was u toch natuurlijk bekend, tante Fay,’ zeide de schilder waarschuwend de wenkbrauwen optrekkend.

‘Ik weet niets anders van Holland af, dan dat het vlak is,’ antwoordde zij met een uitdagenden blik, die zij zich thans kon veroorloven, aangezien zij, eenmaal tante zijnde, dat den geheelen tocht over moest blijven; ‘het is de gewoonte niet in *mijn* gedeelte van Schotland, dat vrouwen van stand iets weten omtrent vreemde landen, die zij niet hebben bezocht. Dat wordt als blauwkouserig beschouwd en, al mag ik ook zoo jong niet meer zijn, een blauwkous ben ik zeer zeker niet.’

Neen, dat is zij ook niet. Zelfs de ware Lady Mac Nairne mag niet op zulk een echt Parijsche bevalligheid roemen, als deze geheimzinnige kleine *parvenu* aan den dag legt, sedert zij hare rol vervult. Zonder de grijze lokken en die afschuwelijke brilleglazen, zou men zich moeilijk eene sierlijker verschijning kunnen voorstellen dan de valsche tante Fay.

‘Hoe het ook zij,’ hernam zij, ‘mijn dokter heeft mij aanbevolen eene kleine hartversterking te gebruiken en ik begin te gelooven, dat geestesvoedsel even goed aan dat doel beantwoorden zal. Ik zal er tenminste de proef van nemen en rechts en links vragen doen naar alles.’

Zij zeide dit op hare aardige, vogelachtige wijze en ik begon onder de raadselachtige betoovering te komen, welke er van dit vreemde, kleine wezen uitgaat. Ik ben in het geheim en weet dus, dat zij eene bedriegster is, ofschoon al de rest omtrent haar mij

onbekend is, wat ik wellicht een geluk mag noemen. Ondanks hare grijze haren, draag ik haar dus niet de geringste achting toe en toch voelde ik mij reeds door haar gewonnen. Ik vreesde dat, indien zij mij een gunst mocht vragen, ik mij haasten zou deze in te willigen en kon mij voorstellen ezelachtig genoeg te zijn, om voor haar ongenoegen te beven. Wat Starr betreft, kon ik zien, dat hij niet zou wagen haar zijne ziel te weigeren, indien zij er om vroeg. Hij mocht zijne wenkbrauwen optrekken, of met zijne oogleden telegrafeeren, maar een zekere noot, in die pittige jeugdig-klinkende stem, bracht hem tot onderwerping in wat onze Duitsche naburen een *Augenblick* noemen. Geen wonder dat Tiberius - die er uitziet, alsof hij zonder repetitie voor leeuw kon spelen bij haar marteldood - in het stof kruipt en zich in allerlei bochten wringt als een schoothondje, wanneer zij haar slanken vinger opheft, als zij verlangt - wat trouwens hoogst zelden gebeurt - dat hij haar zal gehoorzamen. Wij allen, honden en menschen, voelen de zonderlinge macht, die er van die vrouw uitgaat.

'Nu, ik ben blij, dat gij uw land terugkreegt van Napoleon,' zeide Miss Rivers. 'Alleen de Hollanders konden het zoo gezellig, zoo heerlijk proper en zoo vreedzaam maken. *Lief*, klein Holland!'

Ik lachte. 'Lief, klein Holland! Ja, dat is de manier, waarop gij allen beschermenderwijze over ons Nederland spreekt, het om zoo te zeggen onder de kin streelt. Gij beschouwt het allen als een aardig klein landje, waarmede gij kunt komen spelen en het uitlachen om zijne ouderwetschheid. Waarom niet? Maar die zienswijze vinden wij Nederlanders, al heel grappig - als wij eenigen humor bezitten, en dien hebben wij soms. Ziet ge, wij vergeten ons verleden nooit. Wij weten, welke onze grondvesten zijn. Denk eens, hoe Holland geworden is, ofschoon ik erkennen moet, dat het niet gemakkelijk is, wanneer men dit vreedzame landschap aanschouwt; maar tracht u eens iets voor den geest te roepen, dat er evenzeer van verschilt, als de duisternis van het licht. Vergeet eens een oogenblik de rivier, de huizen en die aardige bij-riviertjes en zie niets dan woeste en verschrikkelijke moerassen, met trage rivieren, die tusschen modderbanken naar zee kruipen, teruggeworpen door het getij, om buiten hare oevers te treden en tal van troebele meertjes en stilstaande plassen te vormen. Denk aan de nooit rustende windvlagen, het geloei van de golven, en de stortregens. Het oog aanschouwt niets anders;

boven de wateren steken enkel de woudreuzen uit, en vormen zulke dichte bosschen, dat geen enkel zonnestraaltje door het looverdak kan dringen. Denk eens aan het leven onzer voorvaderen, die hier naar toe vluchtten, en wier lot zoo vreeselijk was geweest, dat zij zich aan deze modderbanken vastklemden, en in een nooit rustenden strijd het bezit er van aan de baren betwistten. Dat was het begin van de Nederlanden, evenals het 't begin van Venetië was, en de vluchtelingen bouwden evenals de Venetianen hunne woningen op palen. Als gij Venetië gezien hebt, zult ge er hier vaak aan herinnerd worden. En hoe weinig rust hebben wij sedert gehad? Als wij niet tegen de zee hadden te vechten, dan bestookten Spanje en Engeland ons en zelfs nu is onze strijd niet voorbij. Dat zal die nooit, zoolang wij het hoofd boven water houden. Ieder uur van den dag en van den nacht vecht men om de Nederlanden te behoeden voor het lot van Atlantides. Zoolang zijne zonen strijden, is het veilig; maar legden zij de handen in den schoot, dan zou dit vreedzame, aangename landje door de wateren verzwolgen worden, zooals eenige provinciën in de dertiende eeuw onder de Zuiderzee verdwenen en andere weer op andere tijden werden overstroomd.'

'Zoudt u denken, dat onze motorboot op den vloed zou drijven en *Waterspin* medevoeren, als een der belangrijkste dijken of dammen eens mocht doorbreken?' vroeg de chaperonne. 'Ik hoop het, want wat u daar vertelt, geeft iemand een gevoel of wij vrouwelijke leden van de Ark-partij waren.'

Iedereen lachte, maar haar scherts deed mij me over mijne ontboezeming schamen.

'Er zal "niets doorbreken",' verzekerde ik haar. 'Wij Hollanders breken ons hoofd niet met zulke "as". Ieder land heeft zijne dreigende gevaren, niet waar? Droogte in Italië, cyclonen en verzengende winden in Amerika, en zoo voort. Ons bedreigt het water; maar ook is het onze vriend, zoowel als onze vijand, en wij hebben het dienstbaar gemaakt aan onze dagelijksche behoeften, zooals ieder kanaal, dat we bevaren, u bewijzen zal. Maar wij kunnen er nog iets anders mee doen. Het volk gelooft, dat men te Amsterdam den sleutel bewaart van het centrale arsenaal, dat de sluizen onmiddellijk kan openen en het land onder water zetten, als de vijand ons wilde overrompelen.'

'Maar dan zoudt gij niet alleen uw land onder water zetten, maar zelf ook met den vijand verdrinken,' riep tante Fay.

'Liever verdrinken, dan de vrijheid verliezen, die wij met zooveel

bloed gekocht hebben. De aloude geest bezielt ons nog, hoop ik, al schijnen wij ook in den dagelijkschen omgang Jan-salie-achtig en gemaklievend. Als wij eenmaal besloten zijn iets te doen, dan zijn wij bereid alles te lijden om ons doel te bereiken.'

Andermaal ontmoette ik den blik van Miss Van Buren en ik hoop, dat zij inzag, dat ik een echte Hollander was.

Hoofdstuk XI.

ROTTERDAM lag ver achter ons.

Wij passeerden de bedrijvige, overvolle waterwegen, die aan weerszijden zoo dicht bezaaid waren met schuiten en lichters, als straten met huizen, en naderden nu het punt, waar de rivier onder den naam van IJsel in tal van bochten naar Gouda stroomt. Wij hadden wat smook van steenovens en andere leelijke takken van nijverheid, die hier en daar aan den oever zijn gelegen, maar de krommingen van den IJsel brachten ons spoedig naar welige landouwen en wuivend riet, waardoor wij nu en dan dreigden van den weg te raken in dood-loopende kanaaltjes, die meer hadden van verstrooide meertjes en ronde vijvers, dan van een stroomende rivier.

Hier was de geminachte Albatros goud waard. Met een kapitein, die minder vertrouwd ware geweest met elken voet van den waterweg, zouden de *Lorelei* en de *Waterspin* meer dan eens aan den grond zijn geraakt. Tot zelfs de in de hoogere sferen zwevende kunstenaar raadde, welke voetangels en klemmen wij ontweken en wierp mij een woord van waardeering toe: 'Je verdient je brood,' zeide hij, 'je zult te Gouda een brokje krijgen.'

Maar wat Gouda betreft, voerde ik een tweestrijd tusschen neiging en geweten. Het was als kapitein mijn plicht de *Lorelei* door de stad heen te voeren, opdat zij na de lunch weder aan het andere einde gereed mocht liggen. Er zou waarschijnlijk hier en daar een oponthoud plaats hebben aan de draaibruggen en er zou veel tijd verloren gaan, indien het gezelschap aan boord bleef en daarna de stad trachtte te zien. Liet ik Hendrik te gelijk als chauffeur en als stuurman fungeeren, dan kon het een of ander verkeerd gaan en was ik de schuldige. Maar toch kon ik de gedachte niet verdragen, Starr zegevierend met de dames weg te zien wandelen, terwijl ik achterbleef bij mijn werk en met een broodje met kaas

mocht ontbijten. Ik kwam bijna in verzoeking de verantwoordelijkheid op Hendrik's schouders te laden, niet alleen voor heden, maar ook voor het vervolg, doch toen wij langzamer begonnen te loopen voor de sluis, was er iets in mij, dat van geen toegeven wilde weten. Ik speel zeer zeker mijn rol met een doel, maar zoolang ik haar vervul, moet ik mij er goed van kwijten; en de nauwgezette gezagvoerder ried zijne passagiers aan, uit te stappen, zeide hun, waar zij het beste logement zouden vinden en wat zij moesten gaan zien na afloop van de lunch.

'Het hotel staat op de Markt,' zeide ik, 'en gij moet de oude Waag bekijken, terwijl gij daar zijt. Het is een zeer mooi gebouw, met een prachtig *relief* van Eggers en een fraaie stoep. Verder hebt gij het Stadhuis en zoo gij van geschilderde glazen houdt, het werk der gebroeders Crabeth in de Groote Kerk.'

'Maar gaat u dan niet mede?' vroeg Miss Rivers.

Ik legde haar uit, waarom dat onmogelijk was.

'Och, lieve hemel, en geen van ons allen kan Hollandsch spreken!' zuchtte zij. 'Stel u voor een heelen stoet, die zich door een vreemde stad beweegt en alles wenscht te weten, maar geen woord uiten kan.'

'Onzin, Phill, wij zullen ons heel best redden,' zeide Miss Van Buren met een ondeugenden blik, 'ik heb een aantal volzinnen uit mijn boekje van buiten geleerd. Men kan niet van een schipper verwachten, dat hij tevens gids zal zijn.'

Dit was een steek onder water en ik geloof, dat zij er pleizier in had, maar ik vergenoegde mij te lachen: 'Ik hoop dikwijls in staat te zijn u te vergezellen, Miss Rivers,' zeide ik. 'In verscheiden plaatsen zal de boot weer afvaren van dezelfde plek, waar zij aanlegt en dan zal ik vrij en tot uw dienst zijn.'

Ik moest ze heen zien gaan zonder mij; Miss Van Buren liep naast Starr en de eenige, die nog eens naar mij omkeek was Tibe. Maar de mij opgelegde taak was gemakkelijker dan ik verwachtte. Er lagen minder schuiten voor de bruggen dan gewoonlijk. Hier en daar een fooitje aan een bruggewachter gegeven (ik nam telkens een gulden in mijn oog, als een zilveren monocle, juist lang genoeg om aan te duiden, dat ik er een andere bestemming aan schonk) deed wonderen en binnen een uur tijds had ik de *Lorelei* door de Goudsche grachten geloodst en lag zij gereed aan den kant van Leiden om hare passagiers weer op te nemen. Ik had op mijn post een broodje gegeten en een glas bier gedronken, mij door Hendrik gebracht, dus was het onnoodig nog voedsel in de stad

te gaan zoeken. De anderen zouden met hun ontbijt gereed en begonnen zijn aan het bekijken der merkwaardigheden en zoo ik naar de Groote Kerk wandelde, was het waarschijnlijk, dat ik daar nog iets bezienswaardigers dan zelfs de onvergelijkelijke vensters zou aanschouwen.

'Ze zullen de kerk voor het laatst hebben bewaard,' zeide ik bij mijzelven; 'ik zou haar gelaat willen zien, als zij het Haarlemsche venster bekijkt.'

Ik had mijn tijd niet beter kunnen berekenen, indien ik vooraf eene afspraak had gemaakt. Toen ik de deur van den koster in het oog kreeg, zag ik het door mij gezochte gezelschap binnengaan. Er was een oogenblik oponthoud en toen verdwenen allen op één na. Die eene was Starr, die op den hond moest blijven passen.

'Welzoo!' riep hij uit, 'je bent juist intijds.'

'Ja,' antwoordde ik. 'Knap van me niet waar?'

'Ik bedoel, intijds om met dit dier te spelen, terwijl ik naar binnen ga. Hij zal blij zijn met den ruil en jij hebt de kerk gezien, ik niet.'

'Ik zag haar nooit in dergelijk gezelschap.'

'Jou ongeloovige Albatros! Je wilt de kerk voor Miss van Buren ontwijden. Zie je dan niet, dat zij je verfoeit?'

'Des te meer tijd zal ik behoeven haar van oordeel te doen veranderen. Iedere minuut is er één. Tot weerziens. Laat Tibe niet wegloopen, of ik zal je beklagen met je *tante.*'

'Ik wilde, dat hij in de eerste de beste gracht sprong. Luister eens, Gouda is boerenbedrog. Wij hadden een afschuwelijk déjeuner - koude ham en papperig brood - met papieren servetjes en het geheele maal op een en hetzelfde bord, terwijl wij bediend werden door een vrouwelijk wezen, voor wie *zelfs* mijne tante bang was. Er is mijlen ver geen koe te zien, veel minder een koe met een dek.'

'Misschien komt er wel een voorbij, terwijl je staat te wachten. Tot straks. Je beurt zal spoedig komen.' En ik verliet hem, terwijl hij Tibe met de blikken trachtte te verscheuren en bedreigingen van wraakneming tegen mij prevelde.

Al de vensters der kerk te Gouda zijn mooi, maar het Haarlemsche zou zelfs het koudste hart verwarmen en ik was niet verbaasd Miss Van Buren er naar te zien staren, terwijl er een liefelijk licht door het oude gekleurde glas op haar opgeheven hoofd viel. Zij is eene dier vrouwen, die bij instinct de mooiste dingen ontdekt.

Daar stond zij, in verrukking verzonken, en toen ik, grooter

vermetelheid voorwendende dan ik gevoelde, stil de kerk doorliep en dicht achter haar ging staan, keek zij slechts even mijn kant uit om te zien, dat er een lange man in het grijs was genaderd.

'Is u daar, mijnheer Starr? Welk een tooverland op glas is er in deze kerk?' zeide zij op blijden toon. 'Welke luchten en welke achtergronden van middeleeuwsche kasteelen en torens en wat gloedrijke kleuren! Ik zou een dier aardige rood en gele mannetjes willen zijn, die uit den toren neerblikken op het gevecht, dat daar aan hunne voeten geleverd wordt tusschen die zonderlinge kleine schepen en altijd wenschen te leven in die phantastische wereld van glas. Ik zou willen weten, wat er binnen in den toren is. Welke man zoudt gij willen zijn?'

'De man aan uw rechterhand,' sprak ik rustig.

Zij keerde zich opeens om en kreeg een kleur van ergernis.

'Die zoudt gij *nooit* kunnen zijn,' beet zij mij toe en liep verder; maar ik volgde haar.

'Wilt gij mij daar de reden niet van zeggen?' vroeg ik. 'Wat heb ik gedaan om u te kwetsen?'

'Zoo u dat niet weet, kan ik het u niet aan het verstand brengen.'

'Misschien begrijpt u mij niet. Eenmaal echter zult u het wel.'

'O! ik ben niet nieuwsgierig uitgevallen.'

'Bederf ik uw tochtje?'

'Daar zal ik wel voor oppassen.'

'Dank u. In dat geval moest u mij liever toestaan het u te veraangenamen. Ik kan dit op allerlei manier.'

'Niet noodig. Ik kan alleen wel van Holland genieten. Ik ben van plan dit elk oogenblik te doen, in.... in....'

'Wilt u den volzin niet voltooien?'

'In weerwil van u.'

'En *ik* wed, gedeeltelijk juist ter wille van mij.'

'U schijnt veel van wedden te houden.'

Nu wist ik eindelijk, waar ik stond. Ik wist, dat Robert iets losgelaten *had.*

Midden onder dit debat naderde Miss Rivers. Zij had zonder twijfel de uitdrukking van ons gelaat gezien en uit loutere goedhartigheid was zij tusschenbeide getreden, om mij als een brandhout uit het vuur te halen; want zij begon druk te praten over de kerk, vol verontwaardiging over de wijze, waarop wij Protestanten, met witte kalk en ruw houtwerk hadden huisgehouden.

'Ik ben niet Katholiek, volstrekt niet Katholiek, ofschoon ik wel tot de Engelsche Staatskerk overhel; maar ik *had niet* alles kunnen

bederven, alleen om maar een bedehuis te krijgen, en er goedkoop aan te komen, zonder een nieuw gebouw te moeten zetten. Want het staat gelijk met een m o o r d !'

Toen stoof mijne dame onverwachts tegen haar op en spaarde mij een antwoord.

'Waar is nu je verbeelding, Phil? Die is zeker uit wandelen, of je zou je in de plaats kunnen stellen van die menschen, en inzien wáárom zij de schilderstukken en beelden vernielden, en alle kleuren met de witkwast bedekten. Ik houd van alles, wat mooi is, maar ik had hetzelfde kunnen doen. Kleuren in de kerken was voor hen het hartebloed hunner naaste en dierbaarste verwanten, waarmede de wanden bespat waren. Die beelden, die geschilderde heiligen, die zij neerhaalden en opborgen, hadden geglimlacht om de geloofsvervolging. Zij moesten een verwoede schoonmaak houden, om die wierooklucht kwijt te raken. O, ik voel, wat er in hen is omgegaan, toen zij het deden; alsof ik zelf de witkwast hanteerde.'

'Misschien was het een of andere vrouwelijke familielid van u er ook wel bij, en hielp een handje,' zeide ik. Maar ik had liever moeten zwijgen. In het volgende oogenblik was al haar enthousiasme verdwenen en sloeg zij voor, als iedereen er genoeg van had, heen te gaan en den 'armen mijnheer Starr een kans te geven'.

'Ik blijf hier om hem het Haarlem-raam te wijzen,' zeide zij. En ik haatte Starr. Misschien was dàt hare bedoeling geweest; in elk geval behielden hare oogen de opgewonden uitdrukking over het witten. Het zou mij bovendien ook niet verwonderen, als deze twee er evenveel genot in vonden te denken, dat ik buiten stond te wachten, als in samen rond te dolen in 'het glas-land'.

In ieder geval, bleven zij er zóólang, dat wij nog naar een winkel daar in de buurt konden gaan en terug zijn, eer zij weder te voorschijn kwamen. Het was een mooie winkel, waar men suikergoed en gebak verkocht, vooral de overheerlijke 'spritsen', waarvoor Gouda beroemd is. Er was veel geel koper, wonderlijk beschilderde potten en doozen en een oude juffrouw met blozende wangetjes en een witte muts op, bediende ons, van wie Miss Rivers en de chaperonne smoorlijk waren. Wij kochten 'hopjes' en spritsen, omdat de dames gaarne kennis wilden maken met de nationale lekkernijen van Holland. Toen Miss Van Buren er later van kreeg, vond zij die de meest ulevel-achtige ulevellen, die zij nog ooit geproefd had.

Zij en Starr waren het samen eens, en ze wisselden aardigheden,

die te fijn waren om door de omstanders begrepen te worden. Toen de Zeeman en ik op onzen terugweg naar de boot een oogenblik schouder aan schouder stonden, gaf hij mij een veelbeteekenenden blik.

'Wie het laatst lacht, lacht het best,' fluisterde hij; en in mijn hart moest ik hem wel gelijk geven, al haalde ik ook de schouders op.

Tibe trok de algemeene aandacht te Gouda. Terwijl wij de straten doorwandelden, liepen de kinderen ons achterna, zooals zij het te Hameln den Rattenvanger deden. Hielden wij voor een oogenblik stil om eene fraaie, gebeeldhouwde deur te bewonderen, of voor de vensters van een antiquaar naar blauwe en witte kannen te kijken, of te staren naar het verschrikkelijk hoofd van een Turk (een zoogenaamde Gaper) boven de deur van een drogist, of te lachen om een huis, waarvan de luikjes met roode en witte ruitjes beschilderd waren, dan verzamelde zich een menigte vlaskleurige hoofdjes om ons heen, gleden er kleine handjes over den gerimpelden kop van den hond, zooals de kapelletjes boven de klaverbloemen zweven, weerklonk er kindergelach en verbraken zachte gilletjes de stilte van den slaperigen zomermiddag.

Het kwam alles Miss Van Buren zoozeer als een droom voor, dat zij verklaarde niet aan Holland's bestaan te kunnen gelooven. 'Zulk een land is er niet,' zeide zij, 'en het ergste is nog, dat ik geen motorboot bezit.'

Dat nam niet weg, dat iets, dat zeer veel op de *Lorelei* geleek, als een witte waterlelie dreef op het groene water van de gracht, waar ik haar een uur te voren had achtergelaten. En nadat wij aan boord van die witte verschijning waren gegaan, vertrokken wij, of droomden, dat wij vertrokken, naar Leiden, eene plaats, waar ik gelukkiger tegenover mijn uitverkorene hoopte te zijn.

De flinke bries van dien morgen was tegen het middaguur gaan liggen en de dag was nu drukkend warm, zonder een enkel koeltje in de lucht. Maar op het water, waar wij van acht tot negen mijlen per uur aflegden, vergaten wij de Julihitte, die aan wal ons gelaat verschroeid had. Thans woei ons een koelte tegen, veroorzaakt door onze eigen boot, en beladen met den geur der bloemrijke velden, waarlangs wij gleden, onze ooren vingen geen ander geluid op dan dat van de naar zee vliegende meeuwen en het zachte geruisch van het water, als onze boeg de droppels te midden van het wuivende riet strooide.

Kleine kanaaltjes liepen als blauwe aderen door een net van bloeiend rose en goud op de door de zon beschenen weiden, en

zoo ver de scherpste blik kon reiken, scheen de horizont door windmolens aan de aarde verbonden te zijn.

Plotseling lag het land ver beneden den waterspiegel van de Vaart, en de menschen, die in de hoofdstraten der dorpen achter de dijken liepen, waren alleen tot aan hunne knieën voor ons zichtbaar. Zonderlinge huisjes hadden zich vlak bij den waterrand neergezet, alsof zij geen syllabe wilden missen, van hetgeen er op de Vaart gezegd werd; en door hunne heldere raampjes sloegen zij als met schitterende oogen het water gade, met een eigenaardige uitdrukking van zelf-genoegzaamheid en tevredenheid op hun geschilderd houten gelaat. Op veranda's bijna even groot als de huisjes zelf, ging het huiselijke leven zijn gang. Kinderen speelden, jonge meisjes schreven brieven aan hun verloofden; moeders zaten ijverig op hare naaimachines te naaien; maar zagen toch alles, wat er op de rivier voorviel; vaders lazen de krant, en oude grootvaders, met eerbiedwaardige witte hoofden, zaten te knikkebollen over lange pijpen. Ieder tuintje schitterde in zijn kleurenpracht; en dicht aaneen geplante rijen boomen met hunne takken gesnoeid en geschoren (gelijk Miss van Buren zeide) ‘zoo plat als boomen voor speelgoeddoozen,’ overschaduwden de bovenste ramen dezer speelgoedhuisjes.

Dingen aan Holland eigen, die mij in dit land alledaagsch voorkwamen, prikkelden de verbeeldingskracht der vreemdelingen en deden hen voortdurend uitroepen slaken. Het geverniste hout van de huisdeuren; de hijschbalken aan de gevels; de melkboeren in bootjes met hunne glinsterende emmers; de bruggen, die ronddraaiden om ons door te laten; de ophaalbruggen, die zich in het midden openden en langzaam en statig omhoog rezen; de bruggemannen, die het tolgeld ophaalden in versleten klompen, bengelende aan lange lijnen; de honden, die ‘Spitsen’ genoemd worden, maar in waarheid ‘Keezen’ zijn, en verwoed tegen onzen motor blaften, de gele karren met zwarte, op hoeden gelijkende huiven, waaruit boerenhoofden ons van den wal af nieuwsgierig aanstaarden; en bovenal, de oude vrouwen en jonge kinderen met touwen over de borst, die zich inspanden om reusachtige schuiten voort te trekken, die veel hadden van groote donkere walvisschen.

‘Wat moet Hollandsche mannen wel bezielen, om ze dat te laten doen, terwijl zij aan boord luieren?’ riep Miss Van Buren mij verontwaardigd toe, alsof ik verantwoordelijk ware geweest voor al de gebreken mijner mannelijke landgenooten.

‘Het is niet precies luieren, die groote schuiten te sturen,’ zeide ik. ‘Trouwens het geheele gezin trekt om beurten, allen die tusschen de tien en honderd jaar oud zijn. Zij weten niet, wat hard werken is, omdat niemand hun dat vertelde en onze schippers behooren tot de meest voldane menschen.’

Starr had er pleizier in mij de mannen der voorbijvarende schuiten te zien groeten en op te merken op hoe ernstige wijze zij die beleefdheid beantwoordden. Al spoedig volgde hij mijn voorbeeld, ofschoon zijn gebaar een weinig overdreven was; hij sloeg zijn arm op bevallige wijze in zijn volle lengte uit alvorens hem weder tot zijn pet terug te brengen. Maar toen hij er eenmaal den slag van beet had, was hij opgetogen en ontving elk jacht, zeilbootje, lichter en schuit een theatralen groet van hem, terwijl zij stil voorbijgleden, om wellicht nooit weder door onze oogen te worden aanschouwd.

‘Maar *zijn* die lieden waarlijk gelukkig?’ vroeg hij. ‘Men hoort nooit een vroolijken lach of babbelende stemmen, zooals het geval zou zijn in Amerika, Italië of Frankrijk. De gezichtjes der kleinste kinderen zijn ernstig, terwijl de mannen er uitzien, als kregen zij zooveel per dag om niet te glimlachen en als gaven zij zich alle moeite hun geld te verdienen. Toch beweert gij, dat zij tevreden zijn.’

‘Wij Hollanders zijn geen luidruchtig volk,’ verklaarde ik, onder den critischen blik van Miss Van Buren: ‘Wij maken er niet veel beweging over, als wij blij of bedroefd zijn en er is al iets heel grappigs toe noodig om ons te doen lachen. Wij doen dat niet om den klank onzer eigene stemmen te hooren en schenken liever rust aan onze gelaatstrekken en onzen geest.’

‘Enkele van deze schippers zien er uit, als hadden zij hun gelaat zooveel rust gegund, dat er groenten op gegroeid zijn,’ merkte Starr op, wat Miss Van Buren deed lachen. Het maakte mij boos, dat zij zoo dikwijls zijne zoutelooze aardigheden grappig vond.

‘Gij zult op dezen tocht ontdekken, dat de Hollanders u behandelen zooals gijzelf hen bejegent,’ hernam ik. ‘Zoo gij ongeduldig tegenover hen zijt, zullen zij onbeleefd worden; zoo gij hun minachting toont, betalen zij u in gelijke munt terug; maar zoo gij beleefd voor ze zijt en ze toont te waardeeren, is er niets, dat zij niet voor u doen zullen op hunne stille bescheiden manier.’

‘Wij zullen nooit onbeleefd tegen een hunner zijn, niet waar, Nell?’ zeide Miss Rivers.

‘Niet, tenzij zij het verdienen,’ luidde het antwoord. En ik

begreep welken Hollander Miss Van Buren in het bijzonder op het oog had.

Wij waren omstreeks twee uur van Gouda verwijderd, toen eene vuurzee van kleuren van uit de verte onze oogen trof, en ieder luide zijne bewondering te kennen gaf voor het plaatsje Boskoop, dat des zomers voortdurend in feestgewaad prijkt, te midden van slingers en priëelen van bloemen. De rhododendrons waren nog schoon, al schenen zij zich met de kracht van den middelbaren leeftijd vast te klemmen aan de pracht harer jeugd, en een lange, rechte vlam van azalea's schoot uit elk grasperk op tegen een achtergrond van rozen-witte, roode, amberkleurige rozen.

Miss Rivers meende, dat zij hier gaarne zou wonen en bloemen kweeken; maar ik zeide haar liever niet over den aankoop van een huis te onderhandelen, voordat zij de uitgestrekte bloemenvelden bij Haarlem had gezien.

Wij waren buiten machte geweest onze snelheid van acht à negen mijl per uur te behouden, aangezien het gebruik op de waterwegen wil, dat men langzamer varen zal in den omtrek van dorpen en boerderijen. Buitendien ontmoetten wij vele schuiten, die tot aan den waterrand geladen waren en bij groote snelheid zouden wij ze hebben doen overloopen. Nu reeds wierpen wij schuimende golven tegen de lage oevers op en begonnen de kleine bootjes, die onder aan tuintrappen vastgebonden lagen, bij onze nadering tegen hare landings-plaatsen te dansen. Maar voorbij Alphen sloegen wij een mooi groen water in, zoo weinig op een kanaal gelijkende, dat zelfs tante Fay zich liet verleiden er mij naar te vragen.

Haar gelaat betrok, toen zij vernam, dat het de Rijn was.

'Wat!' riep zij uit. '*Dit* de Rijn? Hij is niet breeder dan de Theems bij Marlow. Ik was daar verleden zomer.'

'Ja, gij waart er gelogeerd bij Lady Marchant,' viel Starr haar haastig in de rede. Het was niet de eerste maal, dat hij haar in de rede viel en de kleine dame werd door die handelwijze geprikkeld.

'O! ja, toen gij bezig waart aan mijn portret, nietwaar?'

Starr kreeg een kleur en ik raadde waarom; want ik herinnerde mij zijn succes op de Parijsche tentoonstelling en ook het feit, dat Lady Mac Nairne's portret daar dit jaar had gehangen.

Ook de jonge meisjes hadden daar waarschijnlijk van gehoord en moesten zich op dat oogenblik afvragen, hoe het mogelijk kon zijn geweest het portret van dit kleine, gebrilde wezen te schilderen.

Wreede tante Fay! Op de een of andere wijze moest het haar ter oore zijn gekomen, welk een meesterstuk Starr van het portret van haar *alter ego* had gemaakt en zij genoot nu van zijne verlegenheid, zooals slechte jongetjes genieten van de stuiptrekkingen van vlinders, door hen op spelden geprikt.

Uit medelijden kwam ik hem te hulp, door, nog voordat de vraag omtrent het portret, die ik op de lippen van Miss Van Buren zag branden, kon worden geuit, te zeggen:

'Ja, het *is* de Rijn. Verder op wordt de rivier de Oude Rijn, en nog verder de Kromme Rijn. Maar zoo gij haar hier niet bewondert, zult gij te Katwijk uit de hoogte op haar nederzien. Aldaar eindigt zij zoo armzalig, dat men er nauwelijks meer over spreken kan. Maar misschien is het u bekend - men moet haar in zee pompen.'

'Dat komt mij volstrekt niet armzalig voor,' verzekerde tante Fay, 'ik veronderstel, dat zij eenvoudig niet verkiest de zee in te gaan en liever van haar arbeid uit zou rusten, als een mooi, klein meer, om te droomen van de plek, waar zij op de Splügen ontstond, of de wijze, waarop zij bulderend over de rotsblokken te Schaffhausen zich stortte, om zich voort te kronkelen tusschen de wijnbergen en bouwvallen van kasteelen, langs den Drachenfels en Keulen. Indien men haar tegen wil en dank verkiest over te pompen, is dat *hunne* zaak, tenminste, zoo zou ik er over denken als *ik* de Rijn was.'

'Hoe echt Schotsch van u, tante Fay!' riep Starr vol bewondering; maar hij zag er uit, alsof iets hem geweldig hinderde en ik vroeg mij af, of hij ook soms bij toeval aan de jonge meisjes verteld had, dat Lady Mac Nairne nooit in Duitschland was geweest. Het lijdt geen twijfel, of hare dubbelgangster heeft dat land bezocht en herinnert zich, wat zij er zag. Ik ben niet bijzonder nieuwsgierig naar de zaken van anderen; maar ik moet bekennen, dat ik gaarne wat meer omtrent tante Fay's verleden weten wilde; want zij schijnt zoo onwetend omtrent sommige dingen en zoo bijzonder goed op de hoogte van andere zaken.

Plotseling keek Miss Van Buren op van een rood boek, waaraan zij al haar aandacht had gewijd, sedert wij te Alphen uit de nauwe vaart in den breederen waterweg der rivier kwamen.

'Dit boek vertelt je alles, behalve wat men graag zou willen weten!' klaagde zij. 'Waarom zegt het niet, wat St. Joris in Engeland is? Hij moet daar de een of andere heilige zijn en ik zag zijn naam boven die aardige kleine herberg met den tuin te Alphen.'

‘St. George,’ zeide ik, ofschoon zij het mij niet had gevraagd.

‘Dat had ik ook kunnen weten,’ zuchtte zij, ‘en ongetwijfeld hebben de Hollanders den draak ook in hun taal gedaan, welke krioelt van die “i's” en “j's”, die mij een gevoel geven, zoo vaak ik ze gedrukt zie, alsof mijn haar te stijf gebonden was, of mijne tanden te groot voor mijn mond waren. Rijnwijn bijvoorbeeld. Wie zou ooit denken, dat dit zoo iets aangenaams beteekende als Rhine wine?’

‘Waarom niet?’ vroeg ik. ‘Wij spreken het bijna eveneens uit.’

‘Dat komt, omdat ge niet den moed uwer overtuigingen hebt. Ge gooit links en rechts met de “i's” en “j's” en dan beweert ge, dat ze er niet zijn.’

‘Ziet u dan niet, dat het slechts “ij's” zijn?’ protesteerde ik ‘en het is vreemd, dat zij in het oog van een vreemdeling, al staan ze naast elkaar, toch twee verschillende letters lijken.’

Maar de chaperonne kwam hier tusschenbeiden. Zij zeiden, dat wij al genoeg te doen hadden om aan onze p's en q's in het leven te denken, zonder nog over ‘i's’ en ‘j's’ te redekavelen; het debat eindigde hiermee en de beide meisjes begonnen nu te zorgen, dat wij een kopje thee kregen.

Zij deden dit op allerbekoorlijkste wijze, tooverende met den inhoud van een theemandje, dat door Starr op dek werd gebracht en op een vouwtafeltje neergezet werd. Hetzij Miss Van Buren mij vergat, toen de thee gezet was en de kopjes door haar werden rondgereikt, of zich slechts zoo hield, zooveel is zeker, dat ik overgeslagen werd. Hare stiefzuster herinnerde haar aan haar verzuim en nu gaf zij mij thee zonder suiker. Ik vroeg haar nu nederig om een klontje, waarop zij, al pratende met Starr, er drie in mijn kopje liet vallen. Robert zou waarlijk in verzoeking zijn gekomen haar te schudden, indien hij dat theepartijtje had bijgewoond!

Hoofdstuk XII.

Mijne moeder had mij naar Oxford gezonden, omdat zij meende geen belang te kunnen stellen in een jongmensch, die niet vier jaar te Oxford of Cambridge had gestudeerd. Maar daarna bracht ik, uit trouw aan mijn vaderland, twee jaren aan de Hoogeschool van Leiden door en aangezien de kamers, welke ik aldaar bewoonde, herinneringen aan Olivier Goldsmith bevatten, hield ik ze sedert

altijd aan. Ik was vier en twintig jaar, toen ik Leiden vaarwel zeide, en gedurende de vijf daaropvolgende jaren heb ik die kamers verhuurd aan een neef, die zijn graad van Meester in de Rechten zocht te verwerven. Ik wist, dat hij thans op het punt stond te promoveeren en hoopte aan mijne vrienden (en ééne vijandin) een paar zaken mijner oude Universiteitsstad te kunnen toonen, die niet veel touristen zullen zien.

De theekopjes waren juist omgewasschen en eene beraadslaging omtrent nieuwe plannen, waaraan Miss Van Buren mij niet vergund had deel te nemen, was op niets uitgeloopen, toen ik de *Lorelei* een van Leiden's tallooze groene grachten binnenvoerde.

'Geen van u allen schijnt te weten, wat hij het eerst, het laatst of tusschentijds wenscht te doen,' waagde ik het op te merken, 'misschien wilt ge dus wel ter voorkoming van tijdverlies, toestaan, dat ik u het een en ander voorstel. Ik heb Hendrik reeds opgedragen een huurrijtuig te halen en hij is al weg. Zoodra het rijtuig er is, gaat dan kamers bespreken in het Hotel Levedag, rijdt de stad eens door, kijkt in het voorbijgaan naar de kerken en begeeft u naar het Stadhuis. Het torentje en de voorgevel zullen u bevallen. Beide dagteekenen uit de zestiende eeuw, toen wij voorspoed genoten en tijd hadden kunstlievend te zijn. Boven den ingang aan de Noordzijde is een zonderling opschrift betreffende het beleg. Het vormt een chronogram en gij moogt dat niet missen. Ik kan u niet vergezellen, omdat ik iets in orde wil brengen voor van avond, dat, naar ik hoop, in uw smaak vallen zal. Maar ik vind u weer in de Archiefzaal van het Stadhuis, waar gij intusschen de paneelen kunt bewonderen. Ik zal u niet lang laten wachten en u daarna zelf naar de gebouwen der Hoogeschool brengen. Ik heb daar gestudeerd, zoodat ik misschien nog beter gids dan Baedeker zal zijn.'

Toen dit plan tot aller genoegen was vastgesteld, behalve dat van de persoon, die ik aangenaam wenschte te zijn, keerde Hendrik terug met eene vigelante en vijf minuten later bevond ik mij alleen en vrij mijne voornemens tot het bezorgen eener verstrooiïng voor dien avond uit te voeren.

Van uit Gouda had ik een telegram aan mijn neef Jan van Hol gezonden, met het verzoek thuis te blijven en mij tusschen vieren en vijven te wachten. Ik koos de kortste dwarswegen, mij zoo wel bekend en beklom al spoedig de smalle steile trappen van het oude huis, waarvan ik twee jaar de bovenste verdieping had bewoond.

Daar, van uit die vensters had Goldsmith neergeblikt op het stilstaand water, als hij een vriend bezocht, die deze vertrekken gehuurd had. En de deur, zoo vaak door Goldsmith's hand aangeraakt, werd thans opengeworpen door den tegenwoordigen bewoner, die zeker naar mijne voetstappen had staan luisteren.

Tot mijne verbazing was hij in *profond déshabillé* en, in strijd met zijne gewone bedaardheid, bijzonder opgewonden. ‘Het is vandaag mijn promotiedag,’ verklaarde hij; ‘ik ben net thuisgekomen en heb mijn zwaluwstaart maar uitgegooid na de plechtigheid. Over eenige minuten moet ik naar de club voor het eerste gedeelte van mijn diner. Hadt je dat vergeten, of heb je de invitatiekaart niet gekregen?’

Ik zeide hem, dat zij zonder twijfel op Leliëndaal lag, of wel mij anders nareisde, aangezien ik den laatsten tijd dan hier dan daar was geweest; maar nadat ik hem geluk gewenscht had, begon ik mij af te vragen, wat ik doen zou, nu hij natuurlijk geen tijd zou hebben mij mijn plan te helpen volvoeren. Zijn promotiediner, de groote gebeurtenis uit zijn studentenleven, waarvan het tevens het slot was, zou plaats hebben in drie gedeelten, met verschillende ceremoniën daartusschen en duren van nu tot twee of drie uur in den morgen. Niettemin vertelde ik hem, wat ik gewenscht had: bij wijze van verrassing een diner op zijne kamers aan te bieden aan het gezelschap der *Lorelei*; hij had dan alles moeten in orde brengen, terwijl ik voor gids speelde, en om acht uur 's avonds als onze gastheer behooren op te treden. Wist hij ook iemand, die de zaak kon regelen in zijn plaats? Van Rhonda of Douw, bij voorbeeld? Maar beiden bleken de paranimfen van den nieuwen Meester te zijn en hun tijd zou geheel in beslag genomen worden. Al mijne voormalige vrienden, die nog te Leiden waren, zouden het promotiediner bijwonen. Jan was echter overtuigd, dat ik die zorg veilig aan de huisjuffrouw kon overlaten. Zij zou bloemen bestellen, naar het hotel gaan, om alles te regelen, wat ik slechts wilde en zelfs de dienknechten controleeren.

Hiermede moest ik mij tevreden stellen, want midden onder onze beraadslaging verschenen de twee paranimfen, om te hooren waar Jan toch bleef en de held van den dag werd onbarmhartig tusschen hen medegevoerd. Ik moest mij dus redden zoo goed ik kon; maar mijn oude hospita had mij niet vergeten en verzekerde mij, dat ik op haar rekenen kon. Nadat ik een menu had neergekrabbeld, bestaande uit vrij eigenaardige schotels, eene schets voor de tafelversiering had gemaakt en eenige haastige bevelen

had gegeven, snelde ik weg, om mij naar het Stadhuis te begeven.

Onder weg troostte ik mij met de gedachte, dat een ongeluk altoos zijne goede zijde heeft. Ik moest Jan wel als helper missen, maar ik kon hem en zijne vrienden nu gebruiken, als een der merkwaardigheden van Leiden. Ik kende het gewone programma van zulke feestavonden, en ik zou mijne vrienden iets eigenaardigs laten zien.

Ik kwam daar, toen de anderen begonnen waren het eikenhout in de Archiefzaal te bekijken. Er was nog eene andere kamer in dit uitmuntende en historische gebouw, die Miss Van Buren zien moest. Het was een behangen kamer; onder andere behangen kamers van geen belang; maar ik herinnerde mij hare fantastische begeerte om ‘in een land van gebrand glas te wonen’, en ik herinnerde mij een zekeren tuin op dat behangsel, waarin zij lust zou krijgen te dolen. Er werd daar een wonderlijk soort van feestmaal gehouden, en ik had mij vroeger wel eens op de begeerte betrapt, een behangsel-man te zijn en daar zoo te zitten glimlachen met de vroolijke behangsel-dame. Al de behangsel-menschen zagen er ongeloofelijk gelukkig uit, want in de behangsel-etiquette getuigt het van een slechten smaak tragisch te zijn. Zelfs hunne gevechten zijn comedie-gevechten, daar men aan de uitdrukking der oorlogsrossen kan zien, dat zij een groote neiging tot humor hebben, maar deze bijzondere behangsel-vrienden van mij, waren de vroolijkste, die ik ooit ontmoet heb, en ik wilde, dat Miss Van Buren er kennis mee zou maken.

Om in deze kamer te komen door eene andere, die ook een behangsel-wereld voorstelde, moesten wij eene verschrikkelijke chirurgische operatie bewerkstelligen, op den buik van een Romeinschen keizer door een deur te openen midden in dit schilderij, en zooals de Zeeman zeide, de afmeting der naaste kamer gaf iemand een schok, zooals Jonas moet gehad hebben, toen hij in den buik van den walvisch arriveerde.

Als *ik* haar dien tuin van het behangsel had laten zien, zou Miss Van Buren de grootste onverschilligheid hebben voorgewend; maar ik liet dit aan Starr over, en had op een afstand het twijfelachtige genoegen, haar dingen tot hem te hooren zeggen, die ik gaarne gehad had, dat zij tot mij zeide.

Daarna voerde ik het gezelschap naar het Universiteitsgebouw, en bereidde hen voor, dat zij aldaar geene bouwkundige schoonheden moesten verwachten.

‘Leiden is onze meest beroemde hoogeschool,’ zeide ik, ‘maar wij hebben hier geen straten met mooie, oude college's of fraaie tuinen. Oxford en Cambridge zijn universiteiten, waar steden omheen verrezen, terwijl Leiden eene stad was lang voordat Willem de Zwijger de bevolking de keus liet, als eene belooning voor hare heldhaftige verdediging, tusschen vrijstelling van belasting of eene hoogeschool. Toen zij een hoogeschool verklaarden te willen hebben, kwam het er op aan deze zoo spoedig mogelijk te stichten. Buitendien beschikte men niet over veel geld en hier stond eene oude abdij leeg, geheel en al gereed om betrokken te worden - een gebouw, welks eenvoud Willem in zijne latere dagen zou hebben aangetrokken.’

Na op deze wijze den eenvoud van het geheel verontschuldigd te hebben, bracht ik hen voor de werkelijkheid en liet ik hun de naakte binnenplaats betreden, waaraan zich voor mij nog zoovele herinneringen verbonden.

Het was hun niet mogelijk hunne teleurstelling te verbergen en ik gorde mij aan, de dierbare oude school te verdedigen.

‘Onze universiteiten hebben groote mannen voortgebracht, ook al schonken zij hun geen inspiratie door middel van Gotische gebouwen of toovertuinen. Zij konden het best daarbuiten stellen. Leiden vooral; want waar zult gij in heel Europa beroemder namen vinden dan Scaliger, Grotius, Boerhave, Arminius en Olivier Goldsmith? Niebuhr zeide van onze oude voorzaal, die wij zoo aanstonds zullen betreden, dat geen plek zoo gedenkwaardig is in de geschiedenis der wetenschap.’

Ik weet niet, of de drie dames onder den indruk mijner woorden kwamen, maar zij namen er tenminste den schijn van aan. Wij gingen het gebouw binnen en het vlugge oog van den kunstenaar, merkte het eerst de excentrieke verdiensten der beroemde karikaturen langs de trap.

‘Bij Juppiter, dat is uitstekend!’ riep hij uit, langzaam, trede voor trede naar boven gaande. ‘Deze teekeningen geven op de geestigste wijze het studentenleven weer. Hier komt hij voor het eerst op de hoogeschool. Ziet hij er niet uit als ware hij onder een hoedje te vangen? Hier voeren de heilige en wereldsche liefde een vreeselijk gevecht om de vraag, wie zijne ziel zal krijgen. Hier heeft hij zijn graad behaald. Wat zien zijne ouders er lief uit! Thans is hij een rechtsgeleerde, trotsch als een pauw op zichzelven; hartstochtelijk spreekt hij de rechters toe en och, lieve hemel! zij zijn in diepen slaap verzonken op

hunne banken! De hoogeschool moet trotsch zijn op deze schetsen; maar ik vrees....'

'Dat is zij ook,' viel ik hem in de rede, 'ze zijn van een voormalig student, jonkheer Victor de Stuers en hij heeft juist beloofd ze nog wat bij te werken, want verscheidene daarvan hebben onder den tand des tijds geleden en zonder onze trapteekeningen zouden wij geen van allen onze Alma Mater meer herkennen.'

Wij waren thans boven gekomen en ik voerde hen door een gang naar de folterkamer, het 'Zweetkamertje', die naakte, witgekalkte cel, welke alle Leidsche ex-studenten zich met zielsangst herinneren. Hier had ik (en duizenden vóór en honderden na mij) gezeten, om mijne gevreesde beurt bij de professoren achter de groene tafel in het aangrenzende vertrek af te wachten. Hier ook had ik, evenals al deze ongelukkigen, mijn naam neergekrabbeld, en een paar schetsen geteekend, om de zware, pijnlijke oogenblikken door te komen.

'Hier zweette Rudolf van Brederode,' las Miss Rivers hardop, mij een lieven blik toewerpende, als beklaagde zij mij nog heden om mijn lijden van toen. Maar Miss Van Buren legde de grootste onverschilligheid aan den dag. Zij zeide enkel die namen uit te pikken, welke inderdaad belangwekkend waren.

Zelfs zij kreeg echter medelijden met de gefolterden, toen zij in de aangrenzende kamer hoorde, dat de examens in het openbaar plaats vonden, en dat niets den vreemdeling belette van straat naar binnen te loopen, om de slachtoffers te hooren ondervragen.

''t Is wel goed voor ons,' zeide ik. 'Het geeft ons moed en zelfbeheersching.' Maar niemand was het met mij eens, en Miss Van Buren meende, dat alleen Hollanders zoo iets konden doorstaan.

De Senaat-Kamer, waarover Niebuhr schreef, vond genade in hare oogen; maar verder was er niets meer in het Universiteitsgebouw en het was pas zes uur. We hadden nog twee uur vóór het verrassing-diner; daarom, zonder mijn geheim te verraden, zeide ik, dat, als we ons diner tot acht uur uitstelden, wij de Laekenhalle konden bezichtigen en tegen zonsondergang naar den Burg gaan.

De Laekenhalle en den Burg kenden zij enkel bij naam, daar er in de reisgidsen haast niet van gesproken wordt; maar zij waren zoo verrukt over het snijwerk van het Huis van het Laken-Spinners Gild en het marmer der Binnenplaats, dat ik hen nauwelijks naar

binnen kon krijgen. Toen zij er eenmaal waren, maakte Starr Miss Van Buren aan het lachen over dingen, waarvoor zij eerbied behoorde te hebben, en deed haar verwijlen voor dingen, die ik liefst onopgemerkt had willen voorbijgaan.

Maar ik ergerde mij niet aan den schik, dien zij had, in een zonderlinge voorstelling der martelingen der Hel, evenmin werd ik boos over hare minachting voor de stijve schilderijen uit het het Beleg, waarop Van der Werff zijn arm als voedsel aan de uitgehongerde menigte aanbiedt, liever dan de stad aan de Spanjaarden over te geven. Hoe leelijk zij ook het schilderij vond, wilde zij er toch niet van hooren, dat ik Van der Werff ten achter stelde bij een onbekend ingenieur, die men later ontdekt heeft de ware held van het beleg te zijn geweest. Van der Werff zou haar niet ontnomen worden, door iemand, wien zij verkoos te verafschuwen, daarom sprak zij met afkeuring over mijn verraad, zoolang wij tusschen de overblijfselen van het beleg doorbrachten. Zij keek naar de sauspan, afkomstig uit het kamp der Spanjaarden, alsof zij mij dien naar het hoofd wilde werpen. Zij meende, dat ik in staat was de echtheid te ontkennen van het door den paalworm doorknaagde hout, dat men uit de dijken had gehaald, toen een worm Holland deed sidderen, zooals Philips van Spanje nooit vermocht had; zij vergat Van der Werff niet, hoezeer ik ook mijn best deed een getrouw beeld te geven van dien angstigen tijd, toen mannen, vrouwen en kinderen het vleesch van hunne vingers werkten, om te herstellen, wat de paalworm vernield had en zoo de zee van hunne deuren te houden.

Ik gaf haar geen enkel punt toe, op weg naar den Burg, want daardoor beroofde ik Starr van haar gezelschap. Maar in het fort, op de aloude hoogte, die Hengist had opgeworpen, waren mijn persoon en meeningen geheel vergeten. Zij begeerde alleen te worden gelaten, om zich te kunnen verbeelden een vrouw uit Leiden te zijn, die over de roode daken der stad, en door het meedoogenloos rood der ondergaande zon, uitkeek naar de vloot van redding-aanbrengende schepen.

Toch verwaardigde zij zich nog te vragen, hoe, nadat de zee het land overstroomd had, de menschen die weer binnen hare oevers konden terugdrijven. En zij keek naar mij, zooals zij naar Starr had gekeken, toen ik haar uitlegde, hoe dit geschied was; hoe het water, dat Willem's vloot droeg, die de stad kwam ontzetten, slechts twee voet diep was, hoe één enkele bries uit het Zuiden te rechter tijd het water door de doorgebroken dijken

boven Schiedam noordelijk tot aan Leiden dreef; en hoe de stad nauwelijks ontzet was, of de wind keerde en dreef de wateren terug.

Van de vestingwallen sloegen wij den zonsondergang gade en daarna zwierven wij door koele, rustige straten en langs grachten overdekt met een zacht, groen kleed naar het hotel. Maar wij zouden hier nog niet binnentreden. Zonder over het middagmaal te spreken, vroeg ik aan de dames of zij eenige oogenblikken wilde gunnen aan het bezoeken van typische studentenkamers. Ik behoefde er slechts bij te voegen, dat Olivier Goldsmith vaak die woning had bezocht en zijn naam in een der paneelen had gesneden, om haar daar zeer verlangend naar te maken en allen verkeerden in de zonnigste stemming, toen zij de steile trappen beklommen, die dan tot mijne verrassing zouden voeren. Deze begon met het feit, dat ik de deur op het portaal met een sleutel opende, in plaats van aan te kloppen. Dit verbaasde hun zeer; maar ik ontweek lachend hunne vragen en bracht hen in een met houten wanden versierd vertrek, dat reeds in schemerdonker was gehuld.

Ingevolge mijne bevelen had men geen lamp, ja zelfs geen kaars opgestoken, maar een enkele oogopslag toonde mij een groot tochtscherm, dat om iets in een hoek was heengetrokken en ik wist nu, dat ik niet tevergeefs op de goede, oude mevrouw Hoogeboom had gerekend.

Ik streek nu een mijner eigen lucifers af en terwijl die kleine vlam omhoog flikkerde, werd N°. 1 der punten, die ik hoopte te winnen, behaald. Het was het ouderwetsche Hollandsche lampje van koper, dat thans opgestoken werd en een koor van bewonderende uitroepen deed opgaan. Men begon thans ook rond te blikken. Welk eene mooie kamer! Welke paneelen! Welke allerliefste oude dieren van wit en blauw aardewerk; welk een prachtige schoorsteenmantel! En die stoelen, die kasten, die kerkbanken! Zoo dit het typisch vertrek van een Leidschen student was, dan mochten Leidsche studenten zoowel gelukkige lieden als mannen van smaak heeten.

Ik was genoodzaakt te erkennen, dat het nu juist niet een type kon heeten; dat alleen iemand toegerust met geld en een zwak tot verzamelen van oudheden dergelijke kamers hebben kon; maar de woning zelve droeg toch een echt Leidsch karakter en men zou er nergens elders vinden, die daarop in alle opzichten geleken.

Toen de dames hare woorden van bewondering hadden uitgeput,

begonnen zij plotseling nieuwsgierig naar haar gastheer te worden en ik vertelde haar nu, dat de ander, die deze vertrekken bewoonde, afwezig was voor zijn promotie-diner; maar dat ik de honneurs voor hem waar mocht nemen.

'Nu ik benijd den kerel van ganscher harte, wie hij ook zijn moge,' verklaarde Starr; 'en ik durf hier niet langer blijven, vooral niet met een ledige maag, tusschen al deze kannen en blauwe dieren en de rest. Wij moesten maar liever gaan dineeren.'

'Daartoe behoeft gij niet heen te gaan,' zeide ik, aan een ouderwetsch schelkoord trekkende en het groote scherm ter zijde schuivende. Daarachter stond eene voor vijf personen gedekte tafel, met mooi kristal en zilver en bestrooid met rose en witte rozen. Terwijl iedereen bij dien aanblik verstomd stond, werd er een binnendeur geopend en verschenen twee bedienden uit het Hotel Levedag, die slechts op mijn sein hadden gewacht.

'Het is de zwarte kunst,' zeide tante Fay. 'Ik geloof, dat deze mannen geesten zijn. Och, ik wilde, dat ik Tibe niet in het hotel achtergelaten had. De arme lieveling zou hiervan hebben genoten.'

'De soep is op tafel, mijnheer,' kondigde een der geesten aan en lachend bood ik Mylady den arm.

'Maar het *kan* niet voor ons wezen,' wierp Miss Rivers tegen.

'Het is voor niemand anders,' verzekerde ik.

'Hoe kunnen wij het diner gebruiken van een man, dien wij nooit hebben gezien?' vroeg Miss Van Buren aan Starr. Maar ik belastte mij met het antwoord.

'Gij ziet hem thans,' erkende ik. 'Deze kamers zijn de mijne. Ik stond ze af aan mijn neef, maar behield mij het recht voor ze te gebruiken, zoo vaak ik wilde. Wat het diner betreft, het is het mijne en het zou mij eene groote vernedering zijn, zoo gij mijne uitnoodiging daartoe afsloegt.

Deze woorden waren voor haar bestemd en ik zag haar onder het spreken aan, zoodat zij zich daaromtrent niet kon vergissen. Zij kreeg een kleur, beet zich op de lippen en ik weet niet, wat zij gedaan of gezegd zou hebben, indien niemand tusschenbeide getreden ware; maar Miss Rivers stak liefkoozend den arm door dien harer stiefzuster en zeide lachend, om het den schijn te geven, alsof wij alle drie slechts schertsten: 'Wel, het spreekt van zelf, dat zij niet weigeren zal. Geen onzer zou het haar vergeven ons genoegen te bederven. Kom mede, Nell.'

En Nell kwam mede, als het lieve, verstandige meisje, dat zij is, wanneer zij niet tot eene uitdagende houding gedreven wordt

door onhandige jonge lieden, en wij zetten ons aan tafel om het beste middagmaal te nuttigen, dat Leiden in zoo korten tijd had kunnen verschaffen. Niets, dat echt Hollandsch was, ontbrak hier; maar het schitterendste succes was *niet* de schotel, waaraan de kok al zijne kunst had besteed. Het was de historische hutspot, jaarlijks op 3 October door heel Leiden gegeten. Op dien dag, driehonderd dertig jaar geleden, keerde een jongske jubelend van een bezoek aan het verlaten Spaansche kamp terug met een pot wortels en aardappelen, als hutspot dooreengemengd, en Leiden viert daarom nog altijd met een dankbaar hart, onder het eten van hutspot, den grooten Bevrijdingsdag.

En mijne gasten aten er van, onder tal van complimentjes, al was de spijze misschien minder naar hun smaak; het denkbeeld waardeerden zij, als waren zij echte Leidenaars geweest.

Tot slot hadden wij gebakken haring met mosterd op geroosterd brood, een grappige inval, en ik moest daarbij verklaren hoe, op 3 October brood en haring aan de armen worden uitgedeeld, omdat de Hollandsche schuiten, welke Leiden dien dag te hulp kwamen, daarmede geladen waren geweest.

Ik slaagde er in, het gezelschap geruimen tijd aan tafel te houden en toen tante Fay voorstelde heen te gaan, keek ik op mijn horloge en smeekte ik hen nog een half uur geduld te oefenen.

‘Zoo gij wachten wilt,’ zeide ik, ‘geloof ik u op onzen terugweg iets bijzonders te kunnen toonen, iets dat niet door iedereen wordt gezien.’

Ik voegde er bij hoe wij, zonder op het feest van mijn neef genoodigd te zijn, toch in de pret zouden mogen deelen; hoe dien morgen vroeg Jan's paranimfen zich, volgens overoude gewoonte in een zwarten rok hadden gestoken en in keurige rijtuigen, bespannen met paarden, die met pluimen waren getooid, naar het station waren gereden, om den vader, de moeder, zusters en mooie nichtjes van den held van den dag af te halen; hoe allen daarop naar deze kamers waren gekomen, waar Jan hen, eveneens in rok en witte das, ontvangen had. Later, nadat men de dames de stad had laten zien, waren deze weer heel weinig hoffelijk naar huis gezonden vóór dat het groote feest begon. Jan was huiswaarts gesneld om zijn avondtoilet uit te trekken op het uur dat anderen er pas aan denken zich daarin te steken en toen in ochtendcostuum naar de studenten-societeit teruggekeerd. Zijne paranimfen en vrienden hadden hem aldaar opgewacht aan eene groote ronde tafel, de pedel der universiteit had hem zijn diploma als meester

in de rechten overhandigd en tien gulden in ruil ontvangen. Het diner was begonnen met toasten en muziek. Na het eerste gedeelte ging men in den tuin koffie en likeur drinken en een sigaar rooken; de tafel werd intusschen op nieuw in orde gebracht en het maal begon nog eens, terwijl het thans aan de beurt van den gepromoveerde was zijne rede te houden. Onder deze speech zouden de knechts stilletjes een groot servet op ieders bord neerleggen.

'Op dit oogenblik,' ging ik voort, 'vervullen die servetten hunne hooge bestemming en zoo gij mij volgen wilt, zal ik u toonen welke deze is.'

Wij strompelden de smalle trap af en op dien koelen, sterrenrijken avond scheen Leiden een doodenstad. Zelfs geen hond speelde schildwacht voor de slapende bevolking, terwijl ik mijn troepje door een doolhof van smalle straten leidde. Maar eensklaps werd de stilte verbroken door een uitbarsting van leven. Een luid geschal van koperen instrumenten, vergezeld van vroolijk gelach, drong zoo onverwachts tot ons door, dat de drie dames er van schrikten. Ik hield haar haastig tegen bij de bocht eener straat en wij verborgen ons in de schaduw van een muur.

'De Servetten zijn in aantocht!' zeide ik en op hetzelfde oogenblik werd de blauwe duisternis in gloed gezet door het roode licht van afdruppelende fakkels, een woest licht, dat goed paste bij de muziek door het vooruitloopende korps gespeeld. In 't midden van den rook, de grillige vlammen en de rondvliegende vonken zag men de toortsdragers en muzikanten, voorafgegaan door den eenigen man, die een ernstig uiterlijk behield en in zijne handen een prachtige Nougattaart droeg. Daarop volgden op de maat der muziek, zoodat zij allen dezelfde golvende beweging maakten, de Servetten, als tulbanden met lange einden om de hoofden hunner dragers gewonden. Het eerst kwam een der paranimfen, dan de Geleerde Meester zelf, die hem bij zijn rokspanden vasthield; vervolgens de tweede paranimf, dan de vader van den held en heel de bende, allen elkander bij de panden houdende.

Zij snelden ons voorbij als een komeet aan den hemel en bekommerden zich evenmin om ons tegen den muur gedrukt troepje, als een komeet om de nederige sterren van den Melkweg.

'Een visioen van kaboutermannetjes,' zeide de Zeeman, toen hij van zijne eerste verrassing bekomen was.

'Hoe aardig! Maar waarom doen zij dat? vroeg Miss Rivers.

'Ik weet het waarlijk niet,' lachte ik, 'behalve omdat het steeds aldus geschiedt en waarschijnlijk gebeuren zal, zoolang er eene

hoogeschool te Leiden bestaat. Het programma is echter nog niet afgeloopen. Al spoedig zal de stoet naar de societeit terugkeeren, waar men dan over de groote leestafel en daarna over het buffet zal moeten klauteren, zonder dat een enkele maal de keten van rokpanden verbroken wordt. Vervolgens wordt de taart gegeten en schenkt men champagne; maar de stoelen der gasten moeten dan boven op de tafels, niet daaromheen staan.'

'En is het daarmede afgeloopen?' vroeg tante Fay, die altijd alles precies moest weten.

'O! nog lang niet. Daarna begint pas het derde gedeelte van het diner en iedereen is verplicht er van te eten, zelfs zij, wier stoelen van de pyramiden van tafeltjes gevallen zijn en wier hoofd en beenderen dientengevolge pijnlijk werden. Tegen het aanbreken van den dageraad zullen zij, die zich het best hielden, een rit door de omliggende streek doen.'

'Ik begin nu te begrijpen,' zeide Starr, 'hoe uwe landgenooten de Spanjaarden uitputten. Groote hemel! gijlieden zoudt de rots van Gibraltar aan het wankelen brengen.'

'Als wij Hollanders iets beginnen, dan doen wij gewoonlijk ons best het te voleindigen,' gaf ik nederig ten antwoord.

'Dat doen wij Amerikanen ook,' merkte Miss Van Buren op.

'Ik zou wel eens willen weten, wie van beide zou winnen, als de doeleinden tegenstrijdig waren?' verstoutte ik mij te zeggen.

'Ik zou wedden op Amerika,' verzekerde zij.

'Ik wed *niet*,' antwoordde ik met al den nadruk, die ik op mijne woorden durfde leggen, al was hij misschien nog niet voldoende om den indruk uit te roeien slechts vier en twintig uur te voren door haar ontvangen.

Aldus eindigde de les van den eersten dag.

Het is geen gemakkelijke les voor mij geweest. Maar ik heb er geen oogenblik spijt van.

Hoofdstuk XIII.

'Luister eens,' zeide de schilder, na den volgenden morgen vroeg aan mijne deur te hebben getikt, 'hoe spoedig zouden wij naar Katwijk kunnen vertrekken?

'Ik meende, dat men dien tocht had opgegeven,' antwoordde ik, 'want niemand sprak er gisteren avond meer over.'

‘Niet in jouw bijzijn misschien; maar mijn eerbiedwaardige tante verheugt zich in eene zitkamer en daar komen enkelen onzer bijeen, om verder over de reis te beraadslagen. De meisjes verbeelden zich dolgraag te gaan. Maar het is louter hypnotisme. *Zij* wil iets en op de eene of andere raadselachtige wijze geeft zij anderen den indruk, dat zij het zijn, die er naar snakken.’

‘Dat heb ik al opgemerkt,’ zeide ik.

‘Waarlijk? Nu, zij is eene merkwaardige vrouw. Ik zal niet stilstaan bij de dingen, die zij reeds van mij verkregen heeft, of mij afvragen, wat zij nog zal verkrijgen, voordat de comedie afgeloopen is. Die zitkamer, bijvoorbeeld; ik veronderstel, dat het er op uitloopen zal, dat zij er overal een zal hebben. En heb je gelet op Tibe's nieuwen halsband? Het ding kost vijf en twintig dollars en het gekste van de historie is, dat ik het haar *aanbood.* Ik verbeelde mij op dat oogenblik heusch, dat het mij plezier zou doen als het dier die droeg. En zij heeft een reistasch met een gouden garnituur er in. Ik schonk haar die, in de verbeelding haar dat schuldig te zijn als mijn tijdelijke bloedverwante. Lieve hemel, waar moet dit op uitloopen? Het zal niet eindigen met Katwijk en den Rijn. Maar wij *moeten* er heen. Alles moet gebeuren om *haar* te behagen.’

Zonderling genoeg, de hypnotische invloed moest zich ook op mij doen gelden, want ik betrapte mijzelven op de gedachte: ‘Zij schijnt op mij gesteld te zijn en kan heel nuttig wezen, indien zij de beide meisjes op deze manier beheerscht. Ik moet haar op mijne hand houden.’

Dit was de vorm, door den invloed aangenomen: maar ik streed er niet tegen. Integendeel verzekerde ik Starr, dat het tochtje naar Katwijk zeer goed zou gaan; dat ik binnen tien minuten gekleed en het huis uit zou zijn; dat ik mij niet om het ontbijt bekommerde, maar een kop koffie met Hendrik zou drinken; dat zoo het gezelschap over een half uur aan boord van de *Lorelei* verkoos te komen, men alles gereed zou vinden.

‘Best, ik zal het zeggen,’ antwoordde hij. ‘*Ik* had willen blijven, om eenige schilderijen te bezichtigen, want het is een schande de stad te verlaten, waar Gerard Dou en Steen en andere groote kunstenaars geboren werden, zonder er hunne doeken te gaan zien; maar....’

‘Leiden bezit geen meesterwerken van hen’, troostte ik, ‘je zoudt teleurgesteld zijn geweest.’

‘Nu, ik zal je boodschap overbrengen; maar aangezien er drie

dames en een hond bij in in het spel zijn, moet je ons maar niet verwachten vóór je ons ziet.'

Zij lieten mij echter niet veel tijd over, ofschoon het schijnt, dat op weg naar de boot het gezelschap opgehouden werd, doordien Tibe in een open rijtuigje sprong, waarin twee bejaarde juffers uit Boston waren gezeten, die in plaats van zijne vriendelijkheid op prijs te stellen, nagenoeg flauw vielen van angst en door allen tot bedaren moesten worden gebracht.

Het kanaal, dat van Leiden naar Katwijk-aan-Zee voert, loopt voorbij de huizen van Descartes en Spinoza; en over het algemeen was de korte reis per boot niet van belang ontbloot, want Katwijk is eene kolonie van schilders geworden. Toen wij er waren, wandelden wij naar de sluis, waar de Rijn zich gaat begraven in de Noordzee; en daar het bij toeval vloed was met een sterken wind op de kust, kon ik de Cyclopeische verdedigingswerken onzer kust op hun voordeeligst aan mijn gezelschap laten zien. Met het stille genoegen, waarmede een man gaarne de dingen aan eene vrouw uitlegt, verklaarde ik de serie van sluizen, waardoor de rivier zich in de zee ontlast. Ze waren thans allen gesloten voor de woelende golven, die sprongen en loeiden, toegang eischende, en hunne trotsche kuiven twaalf voet en meer boven het waterpas verhieven, waar de Rijn lag te sterven. Zoodra het getij kenterde, en het woeste water zich terugtrok, werden de sluisdeuren geopend en de rivier zou zich in zee storten, en de massa zand meevoeren, die de teleurgestelde golven in hare woede hadden opgestapeld.

Wij gebruikten ons tweede ontbijt aan boord; ik zat doodongelukkig op mijn post mijn broodje te eten, terwijl van uit de kajuit daar omlaag het gelach der meisjes en het knallen der kurken tot mij doordrongen. In theorie was ik er beter aan toe dan Tantalus, want Tantalus had geen bier en geen sandwiches; maar aan den anderen kant was Tantalus niet verliefd op een meisje, wier stem hij kon hooren in concert met die van zijn mededinger; practisch was het eene al even erg als het andere.

Gelukkig duurde deze marteling niet al te lang. Gisteren had ik mijn best gedaan, over Haarlem sprekende, hare belangstelling te wekken in den uitgestrekten Haarlemmermeer-polder, en zijne belangrijkheid in het hedendaagsche schema van de Nederlanden. Nu werd mijne welsprekendheid beloond, want zij haastten zich met hun lunch, ten einde zoo min mogelijk van het landschap te missen.

Wij voeren langs de eene zijde der groene vlakte, die aan de zee ontwoekerd is en het meer in een ‘polder’ veranderde.

Ons kanaal stroomde verscheidene voeten boven de oppervlakte van het omliggende land, zoodat wij van uit zekere hoogte nederblikten op kleine bootjes met witte zeilen, die door miniatuurwateren gleden, alsof zij over de weiden zeilden en op zwartbonte koeien, tot aan de knieën in den nevel grazende.

Dit zwartbonte vee maakt, volgens Miss Van Buren, de aristocratie uit der koeienwereld in Nederland. Niet alleen houden zij de overlevering op, zindelijker en glansrijker van huid te zijn dan de koeien uit andere landen; maar zij koesteren ook het besef van betere afkomst te zijn dan de gewone roodbonte natuurgenooten, met wie zij nu en dan genoodzaakt worden dezelfde weide te deelen. Om te toonen, dat zij zich bewust zijn wat hare waardigheid betaamt, weigeren zij met de alledaagsche kudde te spreken en keeren zij steeds den rug toe aan elke roodbonte laaggeborene, die het waagt in hare nabijheid te grazen.

Miss Van Buren wist schier alles van de geschiedenis van de Nederlanden, want zij is trotsch op haar Hollandsch bloed, ofschoon zij dit niet in mijn bijzijn zou willen erkennen. De anderen verbergen hunne onwetendheid niet; maar de chaperonne heeft een boek van Rider Haggard gelezen ‘*Lysbeth*’ geheeten en stelde veel belang in den Haarlemmer-meer, waar de ‘schat’ uit dien roman begraven ligt; maar het was iets nieuws voor haar te hooren, dat de groote binnen-zee eens een verdelgenden vloed tot voor de poorten van Amsterdam had gezonden, en dat ze daarom tot straf was drooggemaakt. Miss Van Buren - die ik altoos in mijne gedachten ‘Nell’ noem - wist dit alles, tot zelfs den datum van 1840, waarop dit grootsche werk werd ondernomen en ook hoevele maanden de pompen gewerkt hadden om den monsterachtigen beker te ledigen, maar de geheimzinnige dame, die ons allen regeert, en zelve onder de plak van Tibe zit, verwachtte den Haarlemmer-meer nog als een water te vinden en was zeer teleurgesteld, toen zij de beteekenis van ‘Polder’ vernam. Zij vond negen en dertig maanden te lang om het Meer droog te malen, en was er zeker van, dat men in Amerika (waar zij slechts ‘*eens*’ geweest was, voegde zij er haastig bij) het werk in de helft van den tijd had volbracht.

Allen waren verrukt over Haarlem's omgeving, van het oogenblik af, waarop de *Lorelei* het Spaarne opkwam. Ofschoon de verblindende pracht der tulpen, die den roem der streek uitmaken, reeds drie

maanden was uitgedoofd als feeënlampen in het morgenrood; schitterden de zomerbloemen nu in hare plaats, een glansrijk mozaïek van edelgesteenten gelijkende.

'De Hollanders schijnen mij geen volk om dwaasheden voor tulpen te doen; maar misschien waren zij in de zeventiende eeuw anders,' zeide Miss Rivers, mij aanziende, als was ik de vertegenwoordiger van heel mijn volk.

'En de Engelschen zijn er de lieden niet naar, om hun hoofd te verliezen wegens een Zuid-zee-hersenschim en toch gebeurde dit,' antwoordde Nell, alsof zij ons verdedigen wilde.

De huisjes aan den rivier-oever - de groote zoowel als de kleine - bevielen hun uitermate; ze zien er dan ook uit of de voor- en achtermuur van hunne benedenverdiepingen zijn weggenomen en de ruimte gevuld is met glas. Zij hadden schik in de *marquises* over de balcons, die Nell vergeleek bij de valhoeden van reuzenkinderen; en zij lachten om de zwart-geschilderde deuren, die met randjes van licht-groen waren afgezet, dat bij de gewitte voorgevel sterk afstak.

Te Haarlem had ik eene nieuwe verrassing voor mijne tochtgenooten, reeds te Rotterdam bedacht en vóór onze afreis voorbereid. Ze zou niet de minste moeite veroorzaken, weinig geld kosten en iedereen genoegen doen - behalve mijn chauffeur, die het hof maakt aan de Fransche kamenier mijner moeder en ongetwijfeld reeds verrukt was op de gedachte van een lange vacantie te Leliëndaal.

Toen ik de *Lorelei* de brug had doorgevoerd en aan de breede kade gebracht had, stond daar vlak bij een mooie, donkerblauwe motorcar gereed.

'Welk een prachtstuk!' riep Nell uit. 'Veel mooier dan die van Robert.' Daarop keek zij mij aan. 'O! ik vraag u om verschooning,' zeide zij nederig. 'Ik vrees, dat de auto van mijn neef uw eigendom is.'

'Deze ook,' antwoordde ik, pogende zoo ootmoedig te spreken als een man slechts kan.

'Lieve hemel! wat moet die hier?' vroeg zij, het betreurende iets van haar vijand te hebben geroemd.

'Zij wacht hier, om u Haarlem's omstreken te laten zien,' sprak ik, 'een auto spaart tijd uit.'

'Je bent een zonderlinge kerel, Alb,' verklaarde de schilder, 'je houdt er eene manier op na je piannen te verbergen en ze dan op eens als bij tooverslag ten uitvoer te brengen. Men behoorde je "Willem den Zwijger" te noemen.'

‘Maar dat is zijn bijnaam reeds; wist gij dat niet? Mijnheer Van Buren vertelde het ons,’ riep Phyllis uit en brak daarop haar volzin af met een onderdrukt gilletje, dat slechts een verraderlijke kneep kon hebben ontlokt.

Ik had voor niets ter wereld op dat oogenblik een der beide meisjes willen aanzien; maar zou toch heel wat hebben gegeven, om te weten, hoe Nell wel keek.

‘Hebt gij hier nog meer eigendommen?’ vroeg tante Fay vroolijk. ‘Een voorvaderlijk kasteel, bijvoorbeeld, waar gij ons met een tweede festijn zult verrassen?’

Ik lachte: ‘Het slot mijner voorouders staat inderdaad niet ver van hier. Het behoort mij echter niet toe en ik kan er u helaas! geen feest in aanbieden, maar wel wacht u een kop thee in een dorpslogementje dichtbij. Misschien hebt gij over het kasteel van Brederode, niet ver van Haarlem, gelezen?’

Ik zag aan Nell's gelaat van ja; maar zij was de eenige, die niet antwoordde en de anderen wisten niet, dat het bestond.

Bijgestaan door mijn chauffeur, bracht Hendrik de kleine bagage aan wal, die steeds gereed staat voor het geval, dat wij van boord gaan. Tante's prachtige reistasch deed heel de rest armoedig schijnen en wij vijven (Tibe medegerekend, zes) stapten in de auto, die ik zou besturen.

Ik reed langzaam naar het hartje der oude stad; want Haarlem's straten zijn te mooi, om ze vluchtig ter zijde te laten liggen. Mijn plan was al ons toebehooren in het ouderwetsche Hotel Funckler achter te laten en daar kamers te bestellen; maar in het voorbijrijden der Groote Kerk, verzocht Phyllis mij stil te houden. Na Gouda's wonderbare vensters zou de kerk van Haarlem hen teleurgesteld hebben, indien het koude, naakte gebouw niet zijn prachtig koperen hek met den donkeren houten onderrand had gehad, waarop fabelachtige dieren en wapenborden zijn geschilderd, en vóóral de kunstig gesneden koorbanken.

Nell en de schilder waren zoo betooverd door een houten heer, die zijn hoofd onderste boven droeg, dat ik den tijd had in stilte den organist te laten halen en, voordat mijne vrienden wisten, wat er gebeurde, werd de koude, witte kerk verwarmd en zelfs verlicht door eene muziek, zoo aangrijpend als slechts enkele orgels en zeer weinig organisten kunnen voortbrengen.

Toen zij zweeg en er nog slechts wegstervende echo's van bleven voortzweven, trad Miss Rivers op mij toe, om mij te bedanken. ‘Dat was natuurlijk een inval van u,’ zeide zij, ‘en ik

dank u hartelijk voor ons allen. Geen onzer, die dit ooit vergeten zal.'

Mijn chauffeur had op Tibe gepast en wij vonden hem bezig den hond een motorbril voor te binden. Tante Fay was zoo opgetogen over het effect, dat wij niet mochten vertrekken voordat zij een kiekje van haar lieveling genomen had, ofschoon wij thans met onzen tijd te woekeren hadden. Maar, zooals de chaperonne vroolijk opmerkte: 'Tibe en het getij wachten niet.'

'Wat beteekent "groote opruiming", dat ik overal in de winkelkasten lees?' vroeg zij nieuwsgierig, toen onze auto door de straten vloog.

Ik zeide haar, dat het in eene Hollandsche stad zooveel beteekent, als '*Summer Sales*' in Londen en zij stelde zich hiermede tevreden, ofschoon ik er sterk aan twijfel, of zij wel meer van Londen weet, dan van Rotterdam. Maar zij en de meisjes wilden alles hebben, wat zij in de winkelkasten zagen en ik vermoedde, dat eer wij Haarlem verlieten, de Zeeman, gehypnotiseerd door Tante Fay, weer terdege zijne beurs zou moeten aanspreken.

In een auto van 30 P.K. hadden wij spoedig de Ruïne van Brederode bereikt, hoewel ik met opzet langzaam over den Bloemendaalschen weg reed, opdat de vreemdelingen op hun gemak de eenvoudig gebouwde, met bloemen begroeide buitenplaatsen konden bewonderen, die daar half verscholen liggen in het prachtige bosch, waar de Druïden eens hunne godsdienstige plechtigheden vierden; en zelf te ontdekken, dat de donker-gele achtergrond duinen waren, die de zee voor hun oog verborg.

Wij stegen uit voor een lommerrijk logement, en bestelden koffie tegen dat wij terugkwamen - koffie met veel room en een soort van koek, halletjes genaamd, waarop de Haarlemmers dol zijn, sedert de arme misleide dames der stad hare lekkerste schoteltjes klaar maakten voor de Spanjaarden, die van plan waren haar te vermoorden.

Het sprak van zelf, dat ik tot gids zou dienen op weg naar den mooien bouwval met de koperkleurige tinten, die van de puntige torendaken af tot aan de mosachtige gracht met klimop begroeid is.

Ik hunkerde er naar *een* der beide meisjes ter zijde te nemen en haar te vertellen van mijn phantastischen voorzaat, den grooten Watergeus, op wien ik trotsch ben, in weerwil van al zijne gebreken en wilde buitensporigheden. Ik had haar de verhalen willen doen van het verleden, haar den oorsprong mededeelen

van onzen naam ‘Breede Roeden’, die met de gronden als eene belooning geschonken werd; maar inplaats daarvan moest ik de beleefdheid in acht nemen tegenover tante Fay, en Tibe bij drie verschillende gelegenheden redden uit het gevaar de waterlelies van den stillen, groenen vijver gezelschap te gaan houden.

Later echter zat ik naast Nell aan één tafeltje en was zij genoodzaakt mij een kop koffie in te schenken, omdat zij zich ook tegenover de anderen van dien plicht kweet. Van een suikertang was in de herberg geen sprake; voordat zij zich den tijd gegund had er over na te denken, lieten haar vingertjes dus een klontje in mijn kop vallen. Onmiddellijk nam haar gelaat eene uitdrukking aan, alsof zij het gaarne weer opgevischt had; maar de suiker was zachter dan zij en reeds gesmolten.

Wij reden door het bosch terug in een zonderling groene, doorschijnende schemering, die veel had van het licht, dat diep in de zee moet heerschen, en er bleef slechts weinig tijd over zich voor het eten te verkleeden, toen ik mijne tochtgenooten weer de stad binnenvoerde. Het mooie oude hotel, welks wanden schier geheel met Delftsch aardewerk bedekt zijn, de merkwaardige trappen met groene leuningen en zijn ouderwetsche eetzaal, die op een mooien tuin uitziet, bekoorden de oogen dergenen, die alles in ons Lage Land even vreemd en belangwekkend vinden.

Het middagmaal duurde lang; toch stonden wij nog met daglicht van tafel op. De Groote Kerk teekende zich zwart en scherp af tegen een goudkleurigen hemel en het standbeeld van Laurens Koster droeg een schitterenden stralenkrans, als om te bewijzen, dat hij zijn roem verdiende. Onder hunne berceaux van groen was het water der grachten als een vuurzee door de ondergaande zon, de vlammen doofden in het dikke mos, dat de kaaimuren bedekte; de roodbruine kleur der geplaveide straten en de huizen met hunne trapsgewijze voorgevels, gloeiden alsof zij van rose en purper porphiersteen gebouwd waren, inplaats van gewone metselsteenen, terwijl elke ruit van elk venster, als een afzonderlijk kleinood, glinsterde.

Het was een goed einde van een goeden dag en, ofschoon ik schijnbaar geen terrein had gewonnen, gevoelde ik mij toch gelukkig.

Den volgenden morgen stond mijn auto reeds vroegtijdig gereed voor een rit door den Hout, dat haar aan het Haagsche Bosch herinnerde, of wat het Haagsche Bosch wezen kon, als er hier en daar villa's werden gebouwd, als even zoovele afgevallen bladeren.

Daarna bleven wij nog slechts lang genoeg te Haarlem, om eer te bewijzen aan Frans Hals en de verzameling zijner werken, die het pronkjuweel der stad is.

Het was aardig Nell te zien kennis maken met die vermetele, goedgeluimde officieren en boogschutters en flinke raadsleden, welke Hals op zijne doeken heeft vereeuwigd. Zij blikte die groote, forsche mannen half beschroomd in de oogen, zooals een jong meisje iemand aanziet, die zij meent te moeten groeten.

'Die gezichten zijn zoo bekend; het is alsof ik ze reeds ontmoet heb,' hoorde ik haar mompelen en ik waagde het haar over haar schouder heen, het raadsel te verklaren. 'Gij kent ze ook,' verzekerde ik; 'hunne oogen gebruiken dagelijks op straat de oogen hunner nakomelingen tot vensters. Holland vormt geen nieuwe menschentypen.'

Zij wendde zich om, ten einde mij van het hoofd tot de voeten te meten, terwijl er iets onder hare lange wimpers flikkerde, en zeide toen zuchtende: 'Hoe jammer!'

Misschien had ik het verdiend. In elk geval had ik mijzelven de les te wijten en verdiende ik geen medelijden. Dat nam niet weg, dat de lieve Phyllis, die de woorden had opgevangen, beproefde mij te troosten.

'Welke verrassing hebt gij nu weer voor ons gereed, mijnheer de kapitein?' vroeg zij opgewekt; 'mijnheer Starr zeide daar juist nog, dat geen dag meer als volmaakt zal worden beschouwd, waarop gij ons niet met het een of ander hebt verrast. En wij hangen bovendien ook voor onze reisroute van u af.'

'Ik meende, dat mijnheer Starr voor onze route zorgde,' sprak Miss Nell tot een grooten boogschutter.

'Zoo ik er in geslaagd ben u dien indruk te geven, ben ik knap geweest,' zeide de Amerikaan, en aangezien de gevolgde weg tot hiertoe zeer heeft voldaan, zou ik u gaarne in dien waan laten, Miss Van Buren; maar nu gij de zaak in zijn bijzijn bespreekt, ben ik wel gedwongen te erkennen, dat hij verscheidene plannen aangaf en ik die aannam, om hem genoegen te doen.'

'Zegt de naam Aalsmeer u iets?' vroeg ik aan mijne tochtgenooten. Allen schudden ontkennend het hoofd, behalve Nell, die haar hand tot een koker maakte, waardoor zij beter haar vroolijken boogschutter bekijken kon.

'Dan zullen wij dat tot de verrassing van heden maken,' zeide ik; 'gij behoeft u niet te schamen over uwe onwetendheid, die de geheele wereld met u deelt. Gij zult Aalsmeer zelfs niet in

uwe reisgidsen vinden en toch is er in heel Nederland geen mooier plaatsje, dat tevens zoo echt Hollandsch is.'

'Vaarwel, misschien voor altijd, Frans Hals Wij verlaten u, tot het opzoeken van nieuwe weiden,' sprak Starr op dramatischen toon. 'Kom mede, Miss Van Buren.'

'Men schijnt altijd gereed te moeten staan "mee te komen" naar een andere plek,' antwoordde zij met een kleine ongeduldige beweging van de schouders, als zocht zij protest aan te teekenen tegen mijn plan. Maar toch volgde zij de anderen en ik bracht hen per auto naar de kade, waar ik mijn chauffeur last gaf naar Amsterdam door te rijden en daar mijne orders op te wachten aan de Haven der Zeil- en Roei-Club.

Hoofdstuk XIV.

Het kanaal, dat Haarlem met Amsterdam verbindt, levert niets merkwaardigs op en toen wij ons op weg hadden begeven, begon Miss Van Buren hardop het gezelschap voor te lezen.

Haar boek was Motley en het onderwerp 't beleg, dat, ofschoon het op een tragische overgave uitliep, eene even schoone bladzijde in het Historie-boek beslaat, als het beleg van Leiden. Terwijl zij voorlas, scheerden wij het glinsterende water, dat rinkelde als gebroken glas, toen onze steven den helderen spiegel doorkliefde.

Langs den oever stonden slechts weinig huizen, maar heel, heel in de verte, terwijl de blik over groene vlakten dwaalde, ontdekte men schaduwrijke dorpen en rijzige torenspitsen gehuld in het violet van den horizont - zulk een wasige horizont, als wij 'laaglanders' gaarne hebben en waarnaar wij reikhalzend uitzien, als wij ons in een bergland bevinden. Te Halfweg, een groep nederige woningen, verliet ik de Hoofdvaart, en volgde den kant van den Haarlemmermeer-polder; tegenovergesteld aan dien, welken wij gisteren gevolgd waren.

'Wanneer zal de verrassing komen?' vroeg Phyllis ten slotte, nieuwsgierig wordende.

'Nu,' antwoordde ik glimlachend, op eene onbeduidende landingsplaats afsturend, 'wij gaan hier aan wal, om haar te vinden.'

'Maar wat is hier dan?' vroeg tante Fay. 'Het ziet er niet belangwekkend uit.'

‘Mij dunkt, Alb, dat ge nu een loopje met ons neemt,’ zeide de Zeeman. ‘Je gaat ons in een stil nest brengen.’

‘Ik heb haast lust aan boord te blijven, om het hoofdstuk uit te lezen,’ verklaarde Nell.

‘Ik durf u verzekeren, dat het u later berouwen zou,’ antwoordde ik. Toch geloof ik, dat ze gebleven ware, indien hare stiefzuster haar niet aangespoord had ons te vergezellen.

Wij volgden een eindweegs een gewone dorpsstraat, die zeer stoffig en verre van mooi was. Zelfs de vriendelijke Miss Rivers begon te kijken, als twijfelde zij aan mijn smaak, toen wij plotseling in het gezicht kwamen van een klein tooverland - een Hollandsch tooverland - en toch in staat de verbazing op te wekken zelfs van een Hollander.

Van waar wij bleven staan, strekte zich, zoover onze oogen slechts reikten, een aarden dijk uit, aan weerszijden een met lelies omzoomd kanaaltje vertoonende, juist breed genoeg om een roeibootje door te laten. Aan weerskanten, achter dit poppenkanaaltje, zag men een rij speelgoedhuisjes, die elk in een schitterenden, bloeienden kleinen vierkanten tuin stonden. Zij verrezen niet alleen aan die beide evenwijdig loopende kanalen, maar overal aan de vele nog smallere kanaaltjes, die zich om de bloemrijke tuintjes heen kronkelden.

Verrukt over Aalsmeer en een hond, dien hij op een afstand ontdekte, rende Tibe den langen, vlakken dijk over, die nu en dan opliep naar een brug met een kameelrug, waaronder de bootjes van de rechtsche gracht, die van de linksche konden kruisen. Wij volgden, maar op de eerste bleef Nell eensklaps staan.

‘Weet je, dat wij *allen* hier reeds vroeger geweest zijn? Het is *Willow-pattern-land.* Herken je 't niet?’

‘Zeker,’ beaamde de Zeeman. ‘Gij en ik plachten hier te spelen, toen wij nog kinderen waren. Weet je nog wel, dat blauwe bootje van ons? En kijk, daar is ons huis - dat roode, met de groen en wit geruite luiken en het boschje hydrangeas, dat zich in het water weerspiegelt. Is het niet aardig de oude dagen weer eens te doen herleven?’

Zoo ontnam hij haar mij, juist toen mijne verrassing succes had, en maakte voor zich en haar eene plaats in mijn klein sprookjesland.

‘Zij heeft gelijk! Men waant zich een van die blauwe menschjes. die op zoo'n wilgen-patroon bord leven,’ zeide Phillis, toen Nell en Starr langzaam voor ons uit wandelden. ‘'t Is net een Chineesch landschap, maar zoo gezellig; ik geloof, dat gij dit plaatsje eerst

sedert een paar minuten gefabriceerd hebt, om ons genoegen te doen, en dat, zoodra wij ons omgekeerd hebben, 't weer verdwijnen zal. Het *kan* geen werkelijkheid wezen.'

'Die mannen denken van ja,' zeide ik. Er roeiden er verscheidenen door vaarten in hel geschilderde booten, met koperen melkkannen en een toestel om messen te slijpen, volkomen onbewust, dat zij of hunne omgeving zoo ongewoon waren. Ieder huis op zijn vierkant eilandje had zijn eigen draaibrug van planken; de mannen in de bootjes moesten iedere brug op zijde duwen, als zij er aan kwamen; maar dit werkje werd met den neus van de boot gedaan en kostte geene moeite. De meeste dier miniatuur-bruggetjes zwiepten terug, zoodra de schuiten er door waren, maar die welke het dichtst bij ons was, bleef open staan, en terwijl wij er, al voortslenterende, naar keken, kwamen twee kleine kinderen op klepperende klompjes langs den smallen dijk uit school. Zij bleven tegenover de openstaande brug staan en keken verlangend naar een groen en blauw geschilderd huis, half verscholen in een boschje van roode en gele rozen, overschaduwd door bruine beuken en teedere zilver-esschen als jonge meisjes, die haar eerste communie doen.

Klaarblijkelijk was dit het tehuis der kinderen, maar zij vonden zich afgesneden; hand in hand bleven zij staan, met hunne boekentasschen over de schouders geworpen en slaakten een korten klagelijken schreeuw. Alsof dit een afgesproken teeken was, kwam een meisje met roode wangen, die natuurlijk weer iets afgewasschen had, met den vaatdoek in de hand hun te hulp. Zij stiet met haar voet tegen de brug; deze draaide terug op haar plaats; zonder iets te zeggen, gingen de levende poppen er over, en verdwenen in een nauwe hemelsblauwe gang.

Wij drentelden voort, rechts en links kijkende, en ik genoot van de opgetogenheid der anderen.

Ofschoon Aalsmeer vlak bij Amsterdam is gelegen, schijnt het zoo ver van de bewoonde wereld verwijderd, als waart gij, om het te bereiken, van de aarde afgesprongen op de eene of andere kleine, dof flikkerende ster, waar menschen en dingen en gebruiken geheel en al van die onzer planeet verschillen.

Als er maar één van die wonderlijke eiland-huisjes te zien was geweest, dan ware het reeds de reis waard; maar elk huisje, waaraan wij kwamen, in zijn dubbele straat van glas, scheen nog wonderlijker dan het vorige. Eenige waren groen of blauw geschilderd, met witte rozetten, als de suiker-versiering op een

kinder-verjaringskoek. Sommige waren zoo dicht begroeid met rozen, wisteria of purperen climatis, dat men moeilijk kon zeggen, welke kleur zich daaronder verborg. Sommige waren half verscholen achter hooge hagen van dubbele stokrozen, die op rozetten van rood en goudgeel krip geleken; andere hadden triomfbogen van scharlakenroode fuchsia's; maar het allermooiste waren nog de dwerg-taxis-boompjes, die in allerlei vormen gesnoeid waren. Men had tronen en stoelen, en reuzen-vazen, harpen en violen; en eene heele menagerie dieren, die betooverd schenen, en plotseling in gebladerte veranderd, zooals zij sprongen, vlogen of huppelden. Je hadt leeuwen, zwanen, draken, giraffen, papegaaien, arenden en poesen, vreedzaam bij elkaar in het groen; en toen ik de chaperonne vertelde, dat de bewoners van Aalsmeer tuinkunstenaars waren en tegelijk voor de markt kweekten, drong zij er op aan, even stil te houden. Ze was niet tevreden, alvorens de Zeeman een der bruggetjes was overgegaan, aan de deur van een rood huisje had geklopt en een taxis-boompje in den vorm van een kleinen olifant had gekocht; dit zou, beweerde zij, allerliefst in een pot staan, als een soort van scheepshoofd aan boord van de '*Waterspin.*'

Ik mocht ook niet werkeloos blijven. Want, nadat ik hem bij den aankoop van het bladerrijke beest had geholpen, moest ik op mijn knieën gaan liggen, mijn mouwen opstroopen en waterleliën opvisschen uit de vaart, waar zij in grooten getale bloeiden. Dit deed ik, terwijl mannen en meisjes in geschilderde booten, die vol robijnen waren, welke men op emerauden opgestapeld had (aardbeziën in een bed van hunne eigen groene bladeren) om mij lachten. Boot-kramers kwamen en gingen met groote voorraden blikwerk, of blauw, bruin en groen aardewerk, dat glinsterde in de namiddagzon. Eenige hunner hielpen mij, andere spotten in het Hollandsch met 'die vreemdelingen en hunne kinderachtige manieren.'

Op het laatst was ik gelukkiger dan Starr, want hij ging gebukt onder het gewicht van zijn groenen olifant, terwijl mijne leliën zoozeer in den smaak der dames vielen, dat ik er bij gratie zelfs niet een enkele mocht dragen. Alle drie zouden, als men haar aan haar lot had overgelaten, hier uren verwijld hebben, het huisje kiezende, waar zij wilden wonen, of kijkende naar de troepen eenden, of de bloemen tellende, die in het water geworpen waren en nu voortdreven als de sterren aan het uitspansel.

'Ik geloof waarlijk, neef, dat ik zal moeten verzoeken mij een

huis te Aalsmeer te koopen, om er van tijd tot tijd met poppen te komen spelen,' verkondigde Starr's tante. 'Denkt u niet, mijnheer Van Brederode, dat men er een zou kunnen krijgen voor weinig geld? - Niet dat de lieve Ronny *daarop* behoeft te zien!'

'Ik zal er later naar informeeren,' beloofde ik haar, ten antwoord op een wanhopigen blik van den schilder.

'Och neen, doe het *nu*, bid ik u,' smeekte het stemmetje, dat iedereen, Tibe alleen uitgezonderd, gehoorzaamt, 'want, ziet gij, ik ben niet heel sterk en als ik eenmaal mijn hart op iets gezet heb en daarin word teleurgesteld, maakt mij dat geheel van streek. In geval van ziekte, zou ik genoodzaakt zijn huiswaarts te keeren en zonder mij zouden deze lieve kinderen onmogelijk haar reis kunnen vervolgen.'

'Gij hebt nog geen tijd gehad uw hart te zetten op een huis hier,' zeide Starr, 'pas een minuut geleden zijt gij op dien inval gekomen.'

'Wij Schotten bezitten zulk een ruim hart, beste, dat het zich in minder dan eene minuut aan dingen en menschen hecht. Ik lijd werkelijk onder het mijne. Het zou jammer wezen...'

'O! ga terstond tot den voornaamsten toovenaar, Alb, en vraag om eene goedkoope woning, waarin mijne tante met poppen spelen kan,' kreunde Starr, 'en zoo hij er geen open heeft, moet hij er een bouwen.'

'Dat zou hij gemakkelijk kunnen doen,' zeide ik. 'Zoo nu en dan wordt er een nieuw eiland in deze water-wereld gevormd, en de naaste huis-eigenaar maakt er zich van meester, bewerende, dat 't het zijne is, zoowat op de manier, als waarop Napoleon beslag legde op de Nederlanden. Dan maakt hij er een extra tuin of aarbeziën-bed van. Maar hij zou zijne groenten gaarne opofferen, als hij er geld uit kon slaan. Misschien zou het Lady Mac Nairne vermaken hier uit liefhebberij wat marktgroenten te kweeken, de grond is daar uitstekend voor geschikt, al zegt men ook, dat de slakken te Aalsmeer ongeloofelijk dik en sappig zijn.'

'O! misschien doen wij dan beter te wachten en eerst nog enkele andere plaatsen te zien, voordat ik eene keus doe,' riep deze dame uit. 'Niet dat ik zelf bang ben voor slakken, maar ik ben overtuigd, dat Tibe er niet tegen kan. Bovendien zou het hier in den winter te eentonig voor hem zijn.'

'Volstrekt niet,' verzekerde ik, daar ik gemerkt had, dat de eenige manier haar van een geliefkoosd denkbeeld af te brengen is, haar aan te sporen er zich aan vast te klemmen; 'dan rijdt

iedereen op schaatsen, in plaats van per boot te gaan en men moet Aalsmeer op een winteravond gezien hebben, om het waarlijk te kennen. Dan wordt voor elk eilandje - en gij ziet elk der woningen vormt er een - een brandende lantaarn geplaatst. Stel u het effect voor eener dubbele rij van zulke lichten, langs heel het lange kanaal, terwijl weer elk een spookachtige weerkaatsing van onder het blauwe ijs te voorschijn roept.'

De dwingeland rilde. 'Het klinkt allerliefst,' zeide zij, 'maar ik zal liever nog wachten. Komaan, meisjes, wij moesten maar liever naar de boot teruggaan.'

Starr wierp mij een dankbaren blik toe.

Wij zeiden het domein der water-nimfen vaarwel en keerden tot de wereld der werkelijkheid terug. In de lange breede winkelstraat, die wij bij onze komst waren doorgegaan, bleef tante Fay staan. Zij had de zijden strook van haar onderrok gescheurd, en zou heel dankbaar zijn, als ik tot tolk wilde dienen om een doosje veiligheidsspelden te koopen. Ik vroeg er naar en zag niet in, waarom de beide meisjes en de chaperonne met moeite haar lachen bedwongen, toen een ernstig meisje met vlashaar ijverig de spelden in het doosje begon te tellen.

'Zij zegt, dat zij dit doen moet, omdat ze bij het stuk worden verkocht,' legde ik haar uit; maar nu lachten zij nog meer.

Het was jammer, dat zij het meer niet zagen, dat haar toovertand omringt - een meer, bezaaid met hoog-staande eilandjes, die hoewel de natuur ze gevormd heeft en ze niet door menschenhand zijn gemaakt, dezelfde uitwerking, hoewel op grooter schaal te weeg brengen, als de geschoren taxis-boompjes, die in de tuinen pronken. Maar bracht ik de *Lorelei* dien weg uit, dan werd het te laat voor een bezoek aan Zaandam; en ik vond Zaandam, ondanks zijn onafzienbare rij windmolens en het hooggeroemde huisje van Czaar Peter, geen afzonderlijk bezoek waard. Ik keerde dus naar Halfweg terug en sloeg vandaar eene vaart in, die ons naar dien reusachtigen Waterweg voor groote schepen - het Noordzeekanaal - bracht. Er was een reuk van zout in de lucht en een sterke teerlucht van langzaam varende turfschepen. De meeuwen zweefden zoo laag over de *Lorelei*, dat wij hunne hangende pooten hadden kunnen grijpen. Een voorbijdrijvende wolk verborg achter een grijzen sluier de zon, die nu een purperen schaduw op het water wierp en het met regen besprenkelde. Passagiers aan boord van naar Amsterdam varende schepen, blikten nieuwsgierig neder op ons mooi vaartuigje en de trekschuit, die

wij op sleeptouw hadden. Hier waren wij in den vollen stroom van naar zee gaande handelsschepen; en heel in de verte toonde een reeks torens, wáár Amsterdam arbeidde en het leven genoot.

Maar *wij* waren nog niet op weg naar de hoofdstad. Op het oogenblik, dat wij hare omtrekken reeds duidelijk konden onderscheiden, sloegen wij het korte kanaal in, dat naar Zaandam leidt. Wij hadden juist den tijd een bezoek af te leggen aan een der beroemde windmolens, die de lucht vervullen met het voortdurend gegons hunner draaiende wieken. Ik was er op gesteld Nell een daarvan en een zekeren molenaar, dien ik kende, te toonen.

Ik zeide hun niet, waarom ik juist mijne keus op dien bijzonderen molen had gevestigd; maar toen ik de reizigers de lage, bruine deur deed binnengaan en zij den mooien molenaar hoog opgericht en wit als een standbeeld tegen een donkeren achtergrond zagen afsteken, raadden zij, naar ik meen, dat ik daarmede mijne bedoeling had gehad.

De lange man was geheel en al wit, van zijn blond krulhaar af, tot zijne schoenen toe. Als hij lachte, liet hij witte tanden zien. Een koning had ons niet hoffelijker kunnen verwelkomen en hij vond het heerlijk de bekoorlijke meisjes overal rond te leiden, als een kamerjonker voor de dames buigende, toen hij haar den steilen ladder op deed gaan, welken zij moesten beklimmen tot het zien der tweede verdieping.

Ik had verwacht, dat het kleine schepseltje, voor wier tirannie wij allen buigen, voor dien ladder zou terugdeinzen; maar zij klauterde als een jong meisje naar boven. Hare vlugheid maakte eene zonderlinge tegenstelling met hare grijze lokken.

Een man met onverstoorbaar gelaat en een ringbaard, de knecht van den blonden reus, bleef beneden om op den verbaasden Tibe te passen, wat Starr een ‘hondenbaantje’ noemt. Tot zwijgen gebracht door het geraas der machinerie, stonden de meisjes dicht tegen elkander gedrukt, uit vrees dat hare kleederen door een ronddraaiend rad mochten worden gegrepen. Zij bekeken alles met de grootste belangstelling. Hadden zij wel alles gezien? Was er nog niet iets merkwaardigs boven aan dien ladder, zooveel steiler dan de beide andere?

De molenaar schudde het hoofd. Daarboven viel niets te zien. Het was slechts de top van den molentoren en ofschoon de ladder niet bepaald gevaarlijk was, zou hij de dames niet aanraden.... Maar zij luisterden al niet meer. Naar omhoog klommen zij en wij volgden.

Nell bereikte het eerst het torenkamertje. Zij liep naar een raampje, hoog in den muur, en deinsde toen terug meteen ‘O!’ van schrik. Haar lach spotte echter met haar eigen vrees, want het reusachtige gevaarte, dat met zooveel kracht voorbijstreek, de ruitjes als met de vleugelen van een fabelachtigen vogel verduisterende, was slechts een der molenwieken. ‘Geen wonder, dat Don Quichotte tegen zulk een monster vocht!’ zeide zij. ‘Ik zie nu pas in, hoe dapper hij was.’

En zij bleef aan het venster naar de wieken staan kijken, tot ik haar waarschuwde, dat het tijd werd heen te gaan, wilden wij het huisje van Peter den Grooten nog zien.

Terwijl wij ons op weg daarheen bevonden, poogde ik alles te vertellen, wat mij van het huisje bekend was; maar Nell kon aan niets anders denken dan aan de windmolens.

‘Zijn zij niet merkwaardig?’ riep zij den schilder toe. ‘Het is ongeloofelijk, welke verschillende gedaanten zij aannemen, als men ze op een afstand achter zich laat. Zie eens; daar hebt gij er een, die zich juist vermomd heeft als een grooten uil met een wijs gezicht en bolle, ronde oogen. Daarginds is er een, die ons den rug toekeert en sprekend gelijkt op een sprinkhaan, die op de achterpooten zit. Thans zijn zij allen nog slechts monniken met kappen op het hoofd, die in een lange processie voortloopen. Wat zullen zij nu weer doen?’

Wat zij deden was te verdwijnen en nu eerst kon ik eenige aandacht vinden voor mijne verhalen omtrent Czaar Peter en zijn huisje.

Wij doorkruisten eenige onoogelijke straatjes, liepen een brug over, die een onwelriekend kanaal overwelfde (waarschijnlijk was het minder geurig in Peter's tijd) en kwamen langs een smal pad voorbij tal van armenhuisjes, om eindelijk het zonderlinge gebouw te bereiken, dat het huisje omvat, zooals een foudraal een juweelen sieraad.

‘Hoe vreeselijk jammer, dat men zoo spoedig ontdekte, wie hij was!’ zuchtte Nell. ‘Denk eens aan wat het geweest moet zijn, dit snoezige slaapkamertje met zijne bedstee te verlaten en zulk een schat van een kast op te geven, om terug te keeren tot een alledaagsch paleis, waarin hij zijn heele leven had doorgebracht. Ik geloof niet, dat *ik* mij op de vlucht had laten jagen door een menigte nieuwsgierigen. Ik zou eenvoudig langs hen heen gewandeld zijn met mijn neus in de lucht.’

‘Zijn neus was van een andere soort,’ zeide ik, ‘en misschien

wist hij reeds alles, wat hij weten wilde. Ik ben ook nog zoo heel zeker niet, dat het hem speet naar zijn paleis terug te gaan, dat, naar de beschrijvingen te oordeelen, in die dagen niet zeer grootsch was. Gij zult mooier huizen zien, zelfs te Amsterdam.'

En een uur later aanschouwde zij die.

Hoofdstuk XV.

In hare volle glorie vertoonde zich de hoofdstad voor het eerst aan hunne blikken; AMSTERDAM in den zeldzamen glans, die het omgeeft, wanneer de roode wijn van zonsondergang en de purperkleurige wijn van den avond samenvloeien in den gouden beker van het Westen.

Op zulk een uur gelijkt het op Venetië, niet alleen omdat het op palen gebouwd is en op tal van eilandjes staat, door schilderachtige bruggen aan elkander geschakeld; maar ook door zijn gloed en glinstering, zijn tallooze lichten, die plotseling de invallende duisternis verbreken en zilver op de glinsterende grachten werpen, als had er eene feestelijke illuminatie plaats; door zijne hooge kleurvolle gebouwen en zijne oude, oude huizen, voorwaarts en achterwaarts buigende, ten einde door de duisternis van nauwe straten en over glinsterende waterlijnen in elkanders ramen te fluisteren.

Het dagelijksch gewoel was voorbij, maar de Dam, met zijne reusachtige gebouwen, die donker tegen het gloeiend avondrood afstaken, was nog vol leven, beweging en rumoer.

'Een cathedraal zonder toren; een paleis zonder koning; een bisschop's huis zonder bisschop; een maagd zonder vrijer', plegen de Amsterdammers van den DAM te zeggen; en ik herhaalde het, terwijl wij er over reden, en mijne vrienden keken scherp uit, of dit gezegde waarheid bevatte. Alles was hun duidelijk, behalve 'de maagd zonder vrijer'; maar toen zij hoorden, dat het een steenen meisje was op een voetstuk, dat te klein was voor twee beelden, vonden zij het gezegde, wat de maagd betreft, wel wat te ver gezocht.

In het minst niet vermoeid, door alles wat zij dien dag reeds achter den rug hadden, wilden zij absoluut na den eten uitgaan, wanneer Amsterdam blauw en zilver en blinkend staal in de stille straten was, met een glans van geel licht in de drukke hoofdstraten, waar de menschen op weg in groepen bleven staan

luisteren naar het valsche geluid van groote draaiorgels, of tot 10 uur 's avonds naar de winkels kijken.

Wij soupeerden in het grootste koffiehuis van Europa; en daarop voor een contrast, nu wij toch eenmaal in een stad vol contrasten zijn, bracht ik hen naar de zonderlingste herberg van Amsterdam - een wonderlijk huisje met puntdak; boven zijne lage deur de geschilderde 'WILDE-MAN', achter een groote poort, te midden van alles wat modern mag heeten, maar met een intérieur van rijk goud-bruin half-donker, verlicht door glimmend koper en glinsterend tin, dat een Rembrandt in verrukking zou hebben gebracht.

Den volgenden dag begaven wij ons het allereerst naar zijn huis, in de vreemde, krioelende Jodenbuurt; maar Nell en Phyllis werden er naar van, toen zij zagen, hoe de kamers, die eens zulke schatten bevatten, thans opgevuld waren met allerlei oudheden, die leelijk waren en weinig of geen waarde bezaten.

Daarop koos ik voor de verandering, na de Oude stad en de haven met hare vreemdsoortige huizen, die als dronken lui elkander in evenwicht houden, de *Heerengracht*, het rijkste en eigenaardigste, wat de stad bezit. Maar de hooge huizen, met hun gereserveerd voorkomen en hunne zelfzuchtige verborgen tuinen, boeiden hunne oogen niet; zelfs mijne verhalen van de behangsels, de kant, het oude zilverwerk en bovenal de Perzische tapijten, die achter die gesluierde ramen te zien waren, vermochten niet de nieuwsgierigheid der dames op te wekken. Men mocht Amsterdam halvemaansgewijze gebouwd hebben met de Heerengracht in het midden, en dan willekeurig zeggen, dat hoe verder men zich van dat middelpunt verwijderde, des te lager men daalde op den maatschappelijken ladder. Die onderscheiding mocht goed zijn voor de stadsmenschen, wat hen betrof, zij wilden liever wonen in een zwart en bruin huis aan de Keizersgracht, met een hijschbalk in den gevel en witte kozijnen om de ramen dan aan die dooie gracht van rijkdom en mode.

'Zelfs een benedenhuis met een heele deur voor mij, zooals de meeste Hollandsche huizen der midden-klasse hebben, zou aardiger zijn,' zeide Nell.

'Ja, ik zou mij zelfs gelukkig kunnen gevoelen op een "bovenhuis" met mijn trap en gangetje geheel alleen voor mij.'

Maar toen ik haar mijn geliefkoosd plekje van Amsterdam had laten zien, werd zij zelfs de Keizersgracht en hare schilderachtige nevengrachten ontrouw.

Om dit plekje te bereiken, keerden wij plotseling het rumoer van een drukke winkelstraat den rug toe en bevonden ons een oogenblik later in de kalme afzondering van een klooster.

Het was, of men in de twintigste eeuw een deur opende, en een trede lager in de zeventiende eeuw belandde, om te ontdekken, dat de *Tijd* in een tooverslaap verzonken lag.

Wij zagen een ruime vierkante plaats met een ouderwetschen tuin in het midden; rondom een reeks van *alleraardigste* huisjes, ieder op zichzelf een juweeltje van individualiteit. Er is ook een kerk, een allerliefst schier vergeten dorpskerkje. In die vierkante ruimte bewoog zich niets, de vensters weerkaatsten de lichtstralen, muschjes huppelden overal op de steenen rond, alsof die expres voor hen gemaakt waren, en een mollige poes zat vreedzaam op een der vensterbanken te spinnen.

'Ik geloof, dat *zij* de bewoners dezer plaats zijn, die, terwijl wij hier zijn, zich plotseling in vogeltjes veranderd hebben, maar later weer oude heeren en nette oude juffrouwen zullen worden,' fluisterde Nell; want het scheen haar eene heiligschennis de stilte te verstoren.

Meteen ging de deur van een huisje open en juist zulk een oude juffrouw, als zij beschreven had, kwam er uit.

'O, zij wist zeker niet, dat wij er waren. Nu zal zij den tijd niet hebben, zich in een vogeltje te veranderen,' glimlachte Nell, 'zij zal het nu maar nemen, zooals het is. Maar kijk zij is weer in huis gegaan, zeker om haar man te waarschuwen.'

'Zij heeft geen man,' zeide ik.

'Hoe weet u dat?' vroeg het meisje.

'Als zij er één had, mocht zij hier niet wonen,' legde ik haar uit, 'want dit is het Begijnenhof, half armhuis, half nonnenklooster, dat reeds bestaat sedert ons fameus jaar 1574. Maar wonderlijk toch, is de Kapel der Geestelijke Zusters, die dit hof stichtten, veranderd in eene Engelsche kerk. Gek niet waar, in het kleine katholieke dorpje verborgen voor de groote stad; maar zoo is het. Is het geen verrukkelijk kalm plekje?'

'Bijna nog mooier dan Aalsmeer,' mompelde de chaperonne. 'Ik zou wel eens willen weten of.,..'

Maar Starr was reeds aan den uitgang, aleer zij nog haren volzin voltooid had.

Het Paleis, beter geschikt voor een prachtig stadhuis, dan voor een vorstelijk verblijf, was het tweede schrille contrast, dat ik op mijn kleuren-palet had; maar hoe koninklijk ook, was er niets,

waarin zij veel belangstelden, behalve de Troonzaal; die, zij moesten dit erkennen, hare wederga niet had. Een paar schoorsteenmantels zou de chaperonne ook wel als een geschenk van de Koningin willen aannemen, maar wat de vloerkleeden betrof, die waren allertreurigst en we moesten liever naar buiten gaan, om bruggen te openen en hoeksteenen te leggen, dan binnen te blijven en er naar te kijken.

De wijze, waarop ik Amsterdam aan mijne tochtgenooten toonde, had ten doel langzaam tot een groot crescendo-effect op te klimmen en mijn slot-effect was het Rijks-Museum. Wij hadden twee volle dagen in de hoofdstad doorgebracht (en den tweeden voornamelijk aan de diamantslijperijen besteed), voordat ik in mijne hoedanigheid van gids daarover sprak.

Tante Fay antwoordde daarop, dat zij musea verfoeide. Zij bezorgden haar altijd hoofdpijn, eene verkoudheid en brachten haar maag van streek. Dat nam niet weg, dat het Rijks-Museum al deze treurige gevolgen op haar miste. Zoo ongeoefend als haar verstand blijkbaar is, bezit dit geheimzinnige vrouwtje een ongeloofelijk instinct om te onderscheiden, wat waarlijk mooi is. Zonder weifelen, wist zij op zoo onfeilbare wijze de beste Rembrandt's aan te wijzen, dat Starr er geheel door betooverd werd. Ik geloof waarlijk, dat, na onzen eersten dag in het Museum, dien wij onverdeeld aan de schilderijen wijdden, zij alles van haar neef had kunnen krijgen, wat zij maar verkozen had te vragen.

Dan waren daar de Hollandsche kamers en de kamers met de wassenbeelden. Ik sprak van de wassenbeelden niet, vóórdat de dames moe waren, en toen lachte het haar niet toe, zelfs niet, toen zij hoorden, dat de Koningin er wel vijf- of zesmaal geweest was, om ze te bezichtigen.

‘Misschien heeft H.M. nooit die bij Madame Tussaud gezien,’ merkte Miss Rivers op, met hare hooghartige Engelsche manier; maar het tooverwoord werd gesproken, toen ik zeide, dat de wassenbeelden al de costuums droegen, die in Holland gedragen worden, en men verzocht mij het gezelschap er onmiddellijk heen te brengen.

Onmiddellijk kwamen zij onder de gevaarlijke betoovering der wassenbeelden-gezichten, wier koude oogen schijnen te zeggen: ‘'s Nachts leven wij en wandelen rond, zooals gij nu;’ en toen het uur van sluiten daar was, moesten wij tante Fay en de meisjes er met geweld van daan halen.

‘Zullen wij den een of anderen dag menschen zien, gekleed als deze wassenbeelden? riep zij uit.

‘U zult ze bij honderden zien,’ antwoordde ik.

Zij zweeg een oogenblik. ‘Miss van Buren zou gaarne weten, of men een speciaal costuum kan koopen, dat men het mooiste vindt.’

‘Als het u niet schelen kan, wat gij er voor betaalt,’ antwoordde ik, maar het ergerde mij, dat de jonge dame zulk een eenvoudige vraag niet zelf had gedaan. Dit is niet de eerste maal, dat zij zich van een tusschenpersoon bedient, om iets te weten komen, dat mij alleen bekend is, en ongetwijfeld zullen er zich nog meer dergelijke gelegenheden voordoen, als ik de dingen hun loop laat. Maar ik ben voornemens daar een stokje voor te steken. Hoe, weet ik zelf nog niet; maar de een of andere stap dient genomen te worden, als ik iets anders van dit tochtje wil oogsten dan een regen van *snauwen.*

Het beduidde niet veel, dat zij mij door bemiddeling van hare chaperonne iets vroeg omtrent de costuums; maar het was een strootje te meer in de telkens grooter wordende schoof. En op den terugweg van het Museum naar ons hotel scheen zij niet te hooren, wanneer ik iets zeide. Zij redekavelde met Starr en niet met mij; zij besprak met hem de heerlijkheden en de ruwheden van Amsterdam, en vroeg hem, of hij niet hier en daar eenige gelijkenis met New-York opmerkte - ‘Nieuw-Amsterdam’. Natuurlijk gaf hij haar in alles gelijk; en zij praatten over het Hollandsche van Poughkeepsie en Albany en Hudson, en vele andere plaatsen, waarvan ik nooit gehoord had. Geen wonder, dat hij mij een zegepralenden blik toewierp. Alb (dacht hij ongetwijfeld) had niet veel plezier voor zijn geld. En het was waar. Toch verloor Alb den moed niet. Hij kwam tot het besluit, dat de tijd van lijdelijk geduld over was, daar de kapitein van de *Lorelei* zijn post voor iets beters had aanvaard.

Hoofdstuk XVI.

‘Lieve hemel, dat is me eene historie!’ riep Starr uit, aan de ontbijttafel van zijn Parijsche *New-York Herald* opkijkende.

Wij zaten samen in het Amstel-Hotel, den vierden morgen van ons verblijf aldaar, terwijl de dames op hare kamers ontbeten.

‘Wat is er gaande?’ vroeg ik.

‘Het staat nog wel onder de laatste berichten omtrent je Koningin,’ zeide hij en begon voor te lezen: ‘Jonkheer Van

Brederode, evenzeer in de Engelsche wereld en sportkringen als in Nederland bekend, heeft voor en zomer een groote motorboot gehuurd, waarmede hij Holland's waterwegen doorkruist, in gezelschap van een aantal door hem uitgenoodigde gasten, onder wie zich ook Lady Mac Nairne bevindt. Men zal zich herinneren hoezeer haar portret door den beroemden Amerikaanschen schilder, Ronald Starr, gedurende de afgeloopen lente in den Parijschen Salon bewonderd werd. 'Hoe komen zij er toe zulk een bericht bijeen te halen? Het is al heel vervelend; vooral nu men.... onder de gegeven omstandigheden, den naam mijner tante te weten kwam.'

'Lieden, die netten spannen, moeten er zich niet over verbazen, als zij er soms in verward raken,' zeide ik.

'Ik vraag mij af, wat Miss Van Buren hiervan zal zeggen? Het kan niet anders, of zij zal het lezen,' hernam Starr op bezorgden toon.

Mij ging die vraag nog vrij wat meer aan; want zoo zij er boos over werd, zou ik waarschijnlijk de persoon zijn, op wien zij dat zou wreken. Maar er bleef een nog gewichtiger punt over, dat de schilder blijkbaar voorbij had gezien. Hoe zou de echtgenoot van Lady Mac Nairne het opvatten?

Starr schijnt onkundig te zijn van het feit, dat er een breuk tusschen Sir Alec en zijn bekoorlijke vrouw heeft plaats gehad en, aangezien zij haar neef blijkt te hebben verzwegen, wat zij mij heeft toevertrouwd, mag ik hem dat niet zeggen, om het even welke moeielijkheden dit courantenbericht ook aan het gansche gezelschap berokkenen kan.

'Bij Juppiter!' dacht ik, 'wat zal Mac Nairne doen, als hij leest, dat zijne vrouw, die het huis is ontloopen zonder hem te zeggen, waar zij vertoeft, de voornaamste gast is aan boord van eene mij toebehoorende boot. Mijn naam is reeds zoo goed als een roode vlag in zijne oogen; wat zal daarvan het gevolg zijn? Ik behoorde Starr te waarschuwen, dat er eene uitbarsting kon plaats hebben; maar ik kan niet.'

Het eenige, wat ik doen kon, was hem een weinig uit te hooren, in de hoop, dat hij beter op de hoogte van de zaken zijner tante zijn zou, dan ik vermoedde.

'Mijne kansen ten opzichte van Miss Van Buren staan al heel slecht,' zeide ik, 'zij kunnen niet meer dalen. Hoe is het mogelijk zulk een dom bericht op te stellen? Maar ik veronderstel, dat het te wijten is aan het feit, dat ik de *Lorelei* op mijn naam liet

inschrijven, wat ik doen moest om de vlag der Rotterdamsche Zeil- en Roei-Club te mogen voeren. *Waar* bevindt Lady Mac Nairne zich echter?'

'Man! schreeuw zoo niet!' kermde Starr op angstig fluisterenden toon. 'Aan het tafeltje hiernaast kan iemand zitten, die Engelsch verstaat. Niemand weet beter dan jij, welk een vreeselijke les ik ontving door in een restaurant te doen, alsof ik in een kerk was. Het is best mogelijk, dat de Lady Mac Nairne, die op het oogenblik *niet* met haar hond Tibe hierboven in huis zit te ontbijten, in Kamschatka vertoeft; ik weet er niets van. Zij is niet thuis en kan overal elders zijn, behalve in Holland, waar men haar noodig had.'

'Het zou al heel lastig wezen, indien zij *nu* opdook,' zeide ik.

'Zeer zeker; maar zij is zoo kameraadschappelijk, dat ik de zaak wel op de eene of andere manier met haar zou weten te schikken.'

'Ik betwijfel, of je dat ook met haar man zoudt kunnen,' dacht ik, terwijl ik het stilzwijgen bewaarde. Ik was thans overtuigd, dat hij in een gezegende onwetendheid verkeerde omtrent den waren toestand, die zulke onwelkome gevolgen kon hebben voor hem en de zoogenaamde tante, wier bijzijn hij zich tot zoo hoogen prijs had verschaft.

'Zoo er iets gebeurt,' besloot ik bij mijzelven, 'zal ik beproeven er hem doorheen te helpen, nu het gedeeltelijk mijne schuld is. Wat behoefde ik ook de *Lorelei* op mijn naam te laten inschrijven. Bovendien, kan ik het gezelschap niet uiteen laten gaan, alvorens een goede kans te hebben gehad de Van Brederodeaandeelen te doen stijgen.'

Het bewust zijn, dat Sir Alec Mac Nairne ieder oogenblik voor ons kon verrijzen, tante Fay als eene bedriegster aanklagen, de meisjes verwoed maken tegen Starr en op die wijze een eind maken aan den geheelen tocht, was niet zeer bevorderlijk voor mijn eetlust. Ik vergat, of ik pas aan mijn ontbijt was begonnen, of wel daarmede gereed gekomen en kon in elk geval niets meer nuttigen.

'Wat er vooral op aankomt,' zeide Starr, 'is geen der meisjes de *Herald* te laten zien.'

Ik wenschte, dat ook de hoofdzaak te kunnen vinden; maar zeide niets en wij begaven ons naar de vestibule.

'Miss Van Buren zou het misschien al heel vrijpostig van je vinden, als zij wist, dat je haar boot op jouw naam liet inschrijven,' zeide Starr; 'zij zou niet begrijpen....'

'*Wat* zou Miss Van Buren vinden? vroeg de stem van Miss Van Buren achter ons en de schilder sprong op, alsof wij samenzweerders waren.

'O! niets bijzonders,' antwoordde hij, verslagen.

'Ik verzoek u, het mij te zeggen.'

'Dat zal ik', sprak ik, met het plotseling besluit, dat zij het ergste zou weten en het ergste kunnen doen, maar overwonnen worden door iets sterkers dan hare vooringenomenheid. Het zou thans tot een openlijken strijd tusschen ons komen, den strijd dien ik voortdurend verwacht en bijna gehoopt had. 'Ik liet uwe boot op mijn naam inschrijven,' hernam ik bedaard, 'en Starr meent, dat u niet begrijpen zult, waartoe dat diende.'

Zij wierp met een blos het hoofd achterover. 'Dat begrijp ik ook niet.'

'Het schonk ons het recht de vlag mijner club te voeren.'

'Wij hadden het er wel zonder kunnen doen.'

'Maar dat zou ons meer dan eens in ongelegenheid hebben gebracht.'

'Dat zou ik er op gewaagd hebben.'

'Vergeef mij, maar liefhebbers zijn altijd geneigd iets te wagen.'

(Op dat oogenblik bemerkte ik, dat Starr zich uit de voeten had gemaakt).

'Is het niet wat laat,' antwoordde zij met flikkerende oogen, 'mij vergiffenis te vragen voor... *wat dan ook*?'

'Dat was een eenvoudige beleefdheid,' sprak ik, even onbeschaamd, 'ik heb niets gedaan, waarvoor ik uwe vergiffenis behoef, Miss Van Buren; maar zoo gij het tegendeel meent, verzoek ik u mij eens te zeggen, wat het is, opdat ik mij zou kunnen verdedigen.'

'Gelooft gij *niets te hebben gedaan, waarvoor gij mijne vergiffenis behoeft*?' herhaalde zij. 'O! dan zijt gij nog minder fijngevoelig dan ik dacht. Ik hoopte, dat gij thans berouw hadt.'

'Berouw waarover?'

'Over alles. Om slechts iets te noemen.... over het feit uw tegenwoordigen post te bekleeden.'

'Gij bedoelt den post van uw kapitein? Ik moet bekennen, Miss Van Buren, dat zoo ik daarover geen berouw gevoel, het uwe schuld niet is. Maar waarlijk, ik had het zoo druk te trachten het gezelschap van eenig nut te zijn, dat ik geen tijd tot betreuren overhield.'

'O! gij hebt u inderdaad nuttig gemaakt,' was zij zoo vriendelijk

te erkennen, ‘en... en indien *het begin* er niet ware geweest, zou... zou ik heel dankbaar zijn. Gij zijt op de hoogte van dingen, die geen van ons allen met mogelijkheid weten kan. Gij hebt ons allerlei zaken getoond, waarvan wij zonder u waarschijnlijk nooit gezien of gehoord zouden hebben. Dat wil ik u gaarne toegeven. Maar zooals alles staat, hoe kan ik, of waarom zou ik, erkentelijk wezen? Het is alleen ter wille van de anderen en voor hun genoegen, dat ik...’

‘Dat hebt gij reeds te voren gezegd,’ viel ik haar in de rede, ‘maar ditmaal weiger ik langer aan te nemen, dat gij mij slechts duldt terwille van de anderen. De boot is uw eigendom. Ik ben uw kapitein. Zoo gij, nadat ik u naar mijn beste vermogen eene week lang diende, verlangt, dat ik vertrekken zal, ga ik.’

Zij bleef mij aanstaren van onder lange wimpers, die slechts voor zachte blikken geschapen waren. ‘Wilt gij vertrekken?’

‘Zeer zeker; oogenblikkelijk zelfs. Ik wacht slechts op uw bevel.’ Ik hoorde mijne stem dit zeggen en in zekeren zin was ik daarbij oprecht, ofschoon ik dezelfde man was, die slechts enkele minuten te voren besloten had, liever alles te wagen dan den tocht te laten afbreken. Het spreekt van zelf, dat ik had moeten vertrekken, indien zij mij dat thans geboden had. Maar ik wist, dat ik niet heen zou gaan. Als kapitein was ik haar dienaar, indien zij verkoos mij aldus te noemen; maar als man gevoelde ik mij haar meester.

‘Ik... ik...’ stamelde zij en ik zag haar keel trillen, ‘gij brengt mij in een ellendige positie. Wij... ik dacht, dat deze zaak uitgemaakt was, nu alles eenmaal zoo stond.’

‘Volstrekt niet,’ antwoordde ik. ‘Niets was nog uitgemaakt.’

‘Gij zijt de vriend van mijnheer Starr en ik kan u niet wegzenden.’

‘Dat kunt gij zeer gemakkelijk,’ verzekerde ik, ‘en nu dit de eenige reden schijnt, die u daarvan weerhoudt, zal ik niet wachten, totdat gij mij afdankt. Vaarwel, Miss Van Buren, ik zal mijn best doen een anderen kapitein voor u te vinden, een man van het vak ditmaal.’

Ik keerde mij om met luid kloppend hart. Alles hing af van de eerstvolgende minuut.

‘Wacht... wacht als het u belieft,’ zeide zij.

Ik bleef staan en zag haar ijskoud aan.

Een oogenblik stonden wij elkander zwijgend aan te staren; want het was, alsof zij, na mij teruggehouden te hebben, niets

meer te zeggen had. Maar plotseling stampte zij driftig met den voet op den vloer en riep uit: ‘O! soms begrijp ik, hoe het kwam, dat Filips er *genoegen* in vond de Hollanders te folteren!’

Ik had de grootste moeite niet in lachen uit te barsten. Maar alles zou bedorven zijn geweest, zoo ik gelachen had.

‘Gij hebt de Hollanders gefolterd,’ zeide ik, ‘maar nu is dat voorbij. De Hollanders werden dat moede.’

‘O! zijt gij het moede? Dan doet gij beter heen te gaan. Waarop wacht gij?’

‘Gij hieldt mij om de eene of andere reden tegen. Waartoe?’

‘Ik... weet het niet goed. Ik wilde alleen... voorstellen...’

‘Gij wildet voorstellen?’

‘Dat... dat gij nog een poosje blijven zoudt. Gij waart van plan mij... ik meen de anderen... van daag mee te nemen op een uitstapje in een automobiel. Zij maken zich nu gereed en zouden zoo teleurgesteld zijn.’

‘Ik zal u en hun mijn auto en mijn chauffeur leenen.’

‘Neen, het zou akelig zijn zonder... het zou te onbeleefd wezen. Wij kunnen dat niet aannemen.’

‘Dat spijt mij.’

‘Denkt u niet, dat gij beter deedt nog een poosje te blijven?’

‘Neen, Miss Van Buren. Ik vertrek thans, of wel.... ik blijf bij u tot het eind.’ Ik vraag mij af, of zij raadde, wat ik met deze woorden bedoelde. ‘Na hetgeen er tusschen ons is voorgevallen, wil ik geen dag langer blijven, behalve op twee voorwaarden.’

‘Voorwaarden? *Gij* stelt mij voorwaarden?’

‘Zeer zeker. Daartoe heb ik het recht.’

‘Gij zijt buitengewoon...’

‘Ik ben een Hollander.’

‘O! daar komt Lady Mac Nairne aan, in haar motormantel en kap. Zij kocht ze gisteren, omdat zij de kleur van Tibe hadden. Welke verontschuldiging kan ik tegenover haar vinden? Zeg mij gauw, gauw uwe voorwaarden.’

‘In de eerste plaats, dat gij mij zult zeggen te wenschen, dat ik blijf.’

‘Dat doe ik voor de anderen.’

‘Dat is de manier niet.’

‘Welnu dan, ik vraag u te blijven. Ik hoop dat uwe tweede conditie zoo hard niet is.’

‘Het is aan u daarover te oordeelen. Ik verlang, dat gij, althans in schijn, beleefd en vriendelijk jegens mij zult zijn. Ik zal voort-

gaan mijn best voor u en de *Lorelei* te doen. In ruil daarvoor wil ik niet meer op mijne plaats worden gezet.'

'Maar als dat verdiend is? Neen, ik wil mij geen dwang laten opleggen!'

'En ik evenmin, Nog eens, vaarwel, Miss Van Buren.'

'Daar komt ook Phil aan, in haar auto-costuum, Och, lieve hemel! heb dan uw zin. Ik zal... vriendelijk voor u zijn.'

Zij glimlachte onwillekeurig, of anders om mij een proef van hare toekomstige behandeling te geven en, eindelijk toegevende aan eene opwelling des harten, stak ik de hand uit.

'Geef dan den handslag op den koop,' zeide ik, 'dan is hij onderteekend en bezegeld.'

Zij legde aarzelend haar vingers tusschen de mijne en durfde niet boos kijken, toen ik ze zacht drukte. Thans was het mij om het even, of zij de *Herald* las. De hemel had thans voor mijn part kunnen instorten.

Hoofdstuk XVII.

Nooit was iemand in betere stemming voor de vliegende vaart en de emotie van een auto dan ik, na de overwinning op Miss Van Buren behaald. Het was maar een schijn-zegepraal, een storm in een glas water, toch was het zulk een gelukkig voorteeken eener verdere overwinning, waarop ik in de toekomst hoopte, dat de vreugde mij dronken maakte en dat ik gaarne hoera had geroepen, als ik alleen op eene eenzame plaats ware geweest, met niemand in de nabijheid, die zien kon, dat een Hollander zich zoo dwaas aanstelde.

Het was de eerste maal, dat ik met een auto door Amsterdam reed; want de stad met haar netwerk van electrische trams en druk verkeer, is alles behalve een ideaal, om er met een auto te rijden, en mijn gezelschap moest bedaard blijven om alles te zien en op te merken. Daarom was de automobiel op zwart zaad gezet in een garage, terwijl wij in aapjes rondreden, bestuurd door bespottelijk-deftige oude koetsiers, met groote baarden en kale afgedragen jassen.

Met de *Lorelei* naar al de plaatsen te gaan, die ik hen vandaag wilde laten bezichtigen, zou ons een halve week gekost hebben, ofschoon ze alle in de onmiddellijke nabijheid van Amsterdam

lagen; maar de omliggende wateren zijn niet overal geschikt voor een boot van de grootte der *Lorelei*, al hadden wij ook de *Waterspin* achtergelaten. Daarom stelde ik voor, thans per auto te gaan, en iedereen had schik in het plan.

Geen enkele van ons gezelschap, die thans niet voldoende de reisgidsen had bestudeerd, om iets van Muiden, Laren, Baarn, Hilversum en Amersfoort te weten; maar zij hadden Baedeker en zijne concurrenten van A tot Z kunnen napluizen, zonder zelfs den naam *Spakenburg* te vinden; en het kleine, verborgen, eigenaardige *Spakenburg* zou de *Clou* van onze expeditie zijn.

Het was tien uur, toen ik allen - Tibe meegerekend - in de auto had. Het schijnt inderdaad altijd tien uur te zijn, wanneer wij ons voor den een of anderen tocht op weg begeven, ook al sprak men den avond te voren nog zoo vast af, dat dit om klokslag negen geschieden zou. Maar Starr, die beweert de vrouwen door en door te kennen, verklaart, dat wij ons onder de gegeven omstandigheden nog gelukkig mogen rekenen ooit vóór elven op weg te gaan, aangezien op het laatste oogenblik een der dames zich steeds herinnert nog een brief van gewicht te moeten schrijven, die slechts vijf minuten van haar vorderen zal, of wel ontdekt haar beurs in een lade van het hotel vergeten te hebben, en terstond terug moet keeren om die te halen. Ook verbeeldt zij zich herhaaldelijk het te koud of te warm te zullen hebben; of, behoeft er niets aan haar toilet te worden veranderd, dan heeft men Tibe uit het oog verloren en is het dier verdwenen tot het aanknoopen van nieuwe vriendschapsbanden met menschen of honden. Men moet hem dan niet alleen opsporen, waar gewoonlijk twintig minuten mede verloren gaan; maar hij wordt nog de volgende tien minuten op hartstochtelijke wijze geliefkoosd door zijne meesteres, die nimmer nalaat alle hoop op te geven hem ooit weder te zien, zoodra hij maar even uit het gezicht is verdwenen.

Bij deze gelegenheid wilde ik beproeven in hoeverre het ernst was met Nell's goede voornemens en vroeg ik haar, of zij de plaats naast den bestuurder wilde innemen. Ik verwachtte, dat zij eene uitvlucht zou vinden; maar zij kwam zoo gedwee als een lam en nooit was de zegepraal mij zoeter geweest.

Te Haarlem hadden allen zich zoo goed gehouden in mijn auto, dat ik, ondanks de tallooze Amsterdamsche trams, niet voorbereid was op de ontroering, welke binnen in den *tonneau*, begon te heerschen, van het oogenblik af, waarop wij afreden en de chauffeur

zijne plaats aan mijne voeten ingenomen had. Ik ben van oordeel, dat men geen moed, slechts zelfzucht en andere nog minder beminnelijke hoedanigheden aan den dag legt door gevaarlijk snel te rijden; daarom ben ik altijd voorzichtig op plaatsen van druk verkeer. Dat nam niet weg, dat wij geen slakkengang kozen, toen wij den Amstel verlieten en ons in het woelige leven der stad mengden.

'Lieve hemel, hij gaat ons vermoorden!' hoorde ik tante Fay kermen. 'Ronald, zeg hem op te houden. Je *moet* hem zeggen stil te staan!'

Ook Miss Rivers verhief een wanhopig gekerm. Tibe brulde tegen elke tram, die op ons afkwam en Starr poogde mij over mijn schouder heen aan het verstand te brengen, dat de dames mij dankbaar zouden zijn, als ik wat langzamer reed.

Tot mijn vreugde keek Nell om en lachte zij ze uit. 'Wij loopen niet harder dan zeven mijl in het uur,' zeide zij.

'Laat ons er dan in 's hemelsnaam één per uur afleggen,' smeekte tante Fay, 'ik heb nooit van iets zoo ontzettends gehoord.'

Ik vertraagde den spoed om haar plezier te doen. 'Zijt gij aan motorritten gewoon?' vroeg ik aan mijn buurvrouwtje.

'Ik had nooit in een automobiel gezeten vóór dien rit onlangs met mijn neef,' antwoordde zij, 'en ik ben vreeselijk bang in mijne handen en voeten; maar de rest van mij vindt het heerlijk. Ik had echter nooit gedacht, dat trams er zoo groot, of bruggen zoo smal uit konden zien, behalve in nachtmerries. En.... en gij kunt uw horen niet goed laten uitklinken boven dat akelig gedruisch op de steenen, is het wel? O! daar kwamen wij bijna tegen die kar aan, niet waar? Ik voelde mij van hoofd tot voeten sidderen als een angstig stekelvarken!'

Het was een genot haar tot mij te hooren spreken en te gevoelen, dat, omdat zij, misschien half onbewust, op mij vertrouwde, zij eigenlijk gezegd niet bang was, maar slechts opgewonden genoeg, om hare vroegere stijfheid te vergeten.

'Misschien is Amsterdam niet de plaats om *chauffeuring* te leeren,' zeide ik, 'maar het gaat best, als men het maar eenmaal kent.'

'Het is maar goed,' ging zij voort, 'dat de auto's niet uitgevonden werden, door den een of anderen machtigen leenheer in de middeleeuwen, toen de rijken de arme lui nog minder telden dan een vlieg, of zij zouden iedereen overreden hebben, die niet spoedig genoeg uit den weg ging. Zij zouden een soort van

stootborden aan hun wagen gemaakt hebben, om zichzelven te beschermen, en zouden iedereen op zijde hebben geworpen. Tegenwoordig, hoe hardvochtig men ook is, moet men meer of min zijne persoonlijke neigingen aan de betamelijkheid opofferen. Ik beweer, dat de wagen van Juggernaut een auto was.... Oh! wat een *groote* stad! Zullen wij ooit uit het Pandemonium in de vrije natuur komen?'

Wij kwamen er eindelijk uit en dat wel plotseling, want in laag land is de lijn tusschen stad en land scherp getrokken; de stad gaat niet eerst in een voorstad en deze weder in weilanden over. Het eene oogenblik waren wij in het gewoel van Amsterdam; het volgende vlogen wij over een straatweg zoo recht als een liniaal, langs een stille vaart. De paarden, die wij tegenkwamen, waren aan het verkeer in Amsterdam gewoon, en volstrekt niet bang voor de auto, hetgeen gelukkig was. Want op zulk een smallen weg, met een vaart aan de eene zijde, en een diepliggende weide aan de andere, zou een avontuur alleronaangenaamste gevolgen hebben gehad. Maar alles ging niet op een zandweggetje. Eenmaal buiten het stadsgewoel nam ik een vaart om den verloren tijd in te halen en de auto legde zeer snel den afstand tusschen Amsterdam en Muiden af.

Mijne passagiers waren een en al bewondering over het middel-eeuwsche fort, met zijne reeks grachten, wallen en ophaalbruggen, die aan het omliggende land een soort van historische merkwaardigheid gaven. Maar hunne ontroering zou van een geheel anderen aard geweest zijn, hadden zij vermoed, welk gevaar wij liepen, toen wij door de slingerende vestingwerken reden. De risico was niet zoo groot, dat het dwaas was er ons aan bloot te stellen; dertig à veertig auto's doen het iederen dag. Maar het ergste was, dat wij deze tunnels door moesten over de rails der tram, met geen ruimte om uit te wijken, als wij een stoom-monster uit Hilversum tegenkwamen. Ik had mijn tijd juist berekend, de uren der trams kennende; ware echter de Gooische tram door iets vertraagd, dan liepen wij kans op eene botsing, want onze hoorn kon niet door den machinist van den stoom-tram gehoord worden, en evenmin kon hij ons tijdig zien om te remmen en eene botsing te vermijden.

Met de jonge dame, die ik liefheb, naast mij en drie andere passagiers om nog niet eens te spreken van den chauffeur, was het een spanning der zenuwen door dit labyrinth te rijden en ik was blij, toen wij Muiden achter den rug hadden. Nu kwam

Naarden - dat tragische Naarden, waarvan de inname en de moord door de Spanjaarden Alva aanmoedigde om Haarlem aan te vallen; en daarop, zonder dat iemand van het gezelschap iets van het gevaar vermoed had, kwamen wij op den Larenschen weg, een weg door pijnbosschen en heide, die de echte Lady Mac Nairne aan haar Schotsch vaderland zou herinnerd hebben. Nu en dan vertoonde zich een heuvel, dien de vreemdelingen niet in Holland verwacht hadden, en zij wilden mij nauwelijks gelooven, toen ik zeide, dat, zoodra wij Gelderland bereikten, ik hun een Hollandschen berg zou laten zien, tweehonderd voet hoog, te midden van eene verzameling van lagere hoogten, waarheen half Nederland zich in den zomer begeeft.

Intusschen waren zij tevreden met wat zij zagen; en het is een bekoorlijke weg, die straatweg tusschen Amsterdam en Laren. Eerst hadden wij de vaart met hare slaperige trekschuiten, waarop geheele gezinnen huisden en getrokken door kinderen, die achter elkander liepen in een zeel aan het einde van een lang touw; dan de kleine schaduwrijke rood en groen geverfde landhuisjes, met *Melk-Salon* uitlokkend boven de deur geschilderd. Wij hadden lanen van boomen gehad, die hier en daar kleine boschjes vormden; wij waren mooie boerderijen voorbij gereden met blinkende melkkannen en pannen aan roode muren hangende, als geschilderde bordjes in een salon; wij hadden tuinen gezien vol heerlijke rozen, en uitgestrekte waterpartijen met witte en gele leliën overdekt; daarop kwamen wij aan dennenbosschen en heide en aldoor hadden wij stevige klinkers gehad, die, ofschoon niet zoo fluweelachtig voor motor-wagens als asphalt, toch stofvrij zijn, zelfs bij droog weder. Wij hadden bijna voortdurend met een viertijdige snelheid gereden, en zelfs te Laren verminderde ik die tot een tweetijdige, slechts zoolang, dat mijne reisgenooten de schoonheid van het land van *Mauve* konden bewonderen. Starr kent Anton Mauve's schilderijen en zijne geschiedenis; maar de dames hadden slechts een paar heerlijke landschappen in het Rijks-Museum gezien. Toch deed het haar genoegen te hooren, dat de groote leerling van Corot door de natuur van Laren geïnspireerd was. Nergens in Nederland vindt men zulke mooie schuren, elk er van kan tot achtergrond dienen van een schilderij der geboorte van Jezus; en Larensche boeren, Larensche koeien en de weiden van Laren zoowel in het zonlicht als bij bewolkten hemel hielden Mauve's penseel jarenlang bezig.

Na de bekoorlijke voorsteden van Haarlem, stelde Hilversum,

waar Amsterdamsche kooplieden doen, alsof zij op hunne buitenplaatsen zijn, mijn reisgezelschap teleur; maar nadat wij in de open lucht geluncht hadden en onzen weg naar Amersfoort vervolgd hadden, kwamen wij in een streek, waar men verscheidene bekoorlijke villa's vindt, te midden van platanen, afgewisseld door accacia-boomen en eik-beplantingen. Overal volgden onze oogen lange lanen, die zich als de stralen eener ster uitstrekten, vol trillend groenachtig licht, afgewisseld door gouden vlekken.

Midden in dit bosch kwamen wij aan Soestdijk, waar de Koningin-Moeder woont, dat bekoorlijke paleis, met zijn roman van een geheimzinnige geheime kamer; daarop kwamen wij langzamerhand aan Amersfoort, dat midden in een park ligt, en Nell was zoo verrukt over zijn Gotischen kerktoren, dat het haar verheugde te hooren, dat hij de mooiste uit heel het noordelijk gedeelte van Nederland was. Ik had een marktdag gekozen voor ons bezoek en op het oogenblik, dat wij het vierkante plein optreden, zagen mijne passagiers meer karakteristiek Hollandsche kleederdrachten, dan zij nog sedert hun verblijf in Nederland hadden aanschouwd.

Het was reeds te laat voor het beste gedeelte van het tafereel; maar toch glinsterde het marktplein nog van gouden en zilveren kappen en van fijne spiraalvormige hoofdtooisels. Oorringen en groote massief gouden broches en gespen flikkerden in de zon. Er was een ware beweeglijke regenboog van kleuren en een gekletter van sneeuwwitte klompen, terwijl de marktvrouwen hare waren inpakten; maar wij hadden geen tijd daarvan te blijven genieten; want ik wilde Spakenburg bereiken, voordat de duisternis inviel. Wij spoedden ons daarom voort, totdat wij aan den eerstvolgenden tol kwamen, waar een aardig oud vrouwtje met appeltjes tot wangen, onder het aannemen mijner stuivers, haar witte muts tegen de auto schudde. Zij was er wel niet heel zeker van, maar geloofde toch, dat de weg - o! een zeer slechte weg - naar Spakenburg voor automobielen verboden was.

Om de waarheid te zeggen, was ik nog nooit met een auto naar Spakenburg geweest, maar altoos op mijn rijwiel. Ik dacht, dat er op den smallen weg plaats zou zijn voor twee voertuigen, al was dan ook de één een auto en de andere een hooiwagen.

Het verwonderde mij niet, dat het oude vrouwtje geen zekerheid had, die hare meening kon staven. Het was nog een wonder, dat zij wist, dat er een Spakenburg bestaat, waarvan menig wielrijder, die zich nog wel op zijne aardrijkskundige kennis beroemt, nooit gehoord heeft.

Natuurlijk besloten wij door te gaan en, nadat zij begonnen te vreezen er van beroofd te zullen worden, werden mijne tochtgenooten meer dan ooit verlangend een bezoek aan het visschersdorp te brengen, waar zij voor het eerst de Zuiderzee zouden zien.

'Maar wat zullen wij doen, als wij ontdekken, dat de weg waarlijk verboden is en het nog te ver is om er heen te wandelen?' vroeg Nell, met bijna kinderlijke bezorgdheid. 'Het zou wreed zijn te moeten omkeeren.'

'Wij zullen niet omkeeren,' sprak ik geruststellend; maar óf een wagen huren en daarmede verder gaan, óf wel het bord, dat ons verbiedt door te rijden, zoo snel voorbijvliegen, dat wij het niet zien.'

'Weet gij, dat ik blij ben, dat gij een Hollander zijt,' zeide zij.

'Waarom? Omdat ik zulke kunstjes versta?'

'Neen. Omdat gij liever zoudt sterven dan iets op te geven, dat gij u voorgenomen hebt.'

Het scheen nu, alsof de profetes met de appelwangetjes den weg betooverd had. De woudreuzen verdwenen en lieten ons op een vlakte achter. 't Was een smal rijpad, met een kanaal vol waterlelies aan den eenen kant en laagliggende weiden aan de andere zijde. Het landschap was bekoorlijk, en de heerlijke zomerlucht wekte ons op; maar het eerste paard, dat wij tegenkwamen, bedierf ons aller genot.

De dieren in deze streek hadden nooit grooter stad dan Amersfoort gezien. Een motor-wagen was voor hen even angstwekkend, alsof een leeuw in een circus uit zijne kooi kwam.

Paarden steigerden, hooiwagens slingerden, boeren vloekten en dreigden ons met de vuist; maar met een slakkengangetje kwamen wij er toch zonder ongelukken voorbij. Soms schrikten de koeien van ons; en een span groote gele honden, die een karretje trokken, waarin twee boerenmeisjes in hun eigenaardig costuum zaten, blaften ons woedend aan.

'O, genade wij reden daar net een bord voorbij: 'Motor-wagens verboden!' riep Nell.

'Welnu, we *zijn* er voorbij,' zeide ik. 'Misschien werd wel die zijweg bedoeld, die is smaller dan de onze. We zullen 't er ten minste maar voor houden.'

Wij vlogen voort en bereikten nog binnen het uur een visschersdorp. 'Spakenburg en de Zuiderzee!' riepen allen uit één mond. Maar daar het Spakenburg nog niet was, gaf ik hun slechts even een kijkje van masten en donkerblauw water.

Nog een rit van een halven mijl langs een kanaal en wij bereikten het doel van onzen tocht. Het eerste, wat wij van Spakenburg zagen, was een mast-bosch met bruine netten, die zeilen geleken, maar doorschijnend als spinnewebben waren. Er lagen wel een vijftig flinke botters in een vlucht-haven in het gezicht der Zuiderzee, die elken helderen nacht de mannen toeroept: ‘de visschen wachten op je’.

Ik hield stil; en terwijl wij de booten telden, kwam de geheele bevolking uit huisjes met puntdaken om te zien, welk monster toch zoo'n raar leven maakte. Zij kwamen bij twintig en dertig te gelijk, en de lucht weergalmde van het geklikklak der klompen op de klinkers.

Jonge vrouwen, die mollige zuigelingen droegen; oude vrouwen, die genoeg aan zichzelven hadden; kleine meisjes, die heel deftig kousen voor hun broertjes breiden; en kleine kruipende schepseltjes, van wie men niet wist, of er meisjes of jongens uit zouden groeien. Er kwamen mannen ook, maar daaronder weinig jongelieden; wel een groote menigte dikkoonige knapen.

De vrouwen en meisjes droegen, de hemel weet, hoeveel rokken - zeven of acht op zijn minst. - Zij hadden veel van die ouderwetsche dames met hoepelrokken, en wie niet genoeg onderrokken bezat, vulde haar eigen heupen en die harer kinderen op, om hetzelfde effect te weeg te brengen.

Eenige hadden zwarte mutjes op met bonte randen, die haar blank gelaat met de blozende wangen omlijstten, andere verhoogden haar prachtige teint door nauwsluitende witte kanten kappen, - dit hing van hare geloofsbelijdenis af; - of zij katholiek of protestant waren. Het grappigste zagen er nog de kleine kindertjes uit, met hunne zwarte mutsjes, halsdoeken en ballon-vormige lange jurkjes. Het voorkomen der mannen en jongens in hunne donkerblauwe kielen was zoo schilderachtig niet, als dat der vrouwen, behalve wanneer zij met de helder-blauwe jukken (waaraan groenemet-roodafgezette emmers vol schuimende melk bengelden) van het melken der koeien terug kwamen. Deze zwart-bonte koeien hadden blauwe dekkleeden om.

Het vreemdelingen-verkeer had hen nog niet bedorven; de eenvoudige lieden omringden ons, niet om wat te hebben, maar om wat vreemds te zien. Wij kwamen hun zonderlinger voor, dan zij ons, en Tibe leek in hun oog een monster. Zijne meesteres beweerde, dat men geloofde, dat het geraas van den motor, die nu stil was, uit zijn zwart-fluweelen snoet was gekomen; en toen

wij met zijn allen, de goedhartige *bull-dog* niet uitgezonderd, de huisjes van het dorp gingen bekijken, omzwermde men hem zoo, dat het arme dier er bang van werd.

Hoe hieraan te ontkomen? Nell en Phyllis kregen op eens een gelukkigen inval. Zij liepen gauw een winkeltje binnen, waar eenige prentbriefkaarten en flesschen met snoepgoed voor een venster stonden. Het volgende oogenblik baanden zij zich met moeite een weg door de menigte 'wandelende poppen' en strooiden bont gekleurde zuurtjes onder de jongens en meisjes.

Dadelijk hield het geklikklak der houten klompjes op. De kinderen aan het grabbelen, als even zoovele omgeslagen parapluies. En wij maakten ons uit de voeten. Wij hadden de Zuiderzee gezien; wij hadden de koeien met hare blauwe dekkleeden gezien; wij hadden Spakenburg gezien en Spakenburg ons.

Hoofdstuk XVIII.

Door het schoone, lommerrijke Baarn keerden wij naar AMSTERDAM terug, terwijl violette schaduwen zich over gulden weiden uitstrekten en een mistsluier boven de vaart hing, die door de ondergaande zon verzilverd werd.

Het was te laat geworden, om nog iets anders te doen dan te dineeren, en onze plannen te maken voor den volgenden dag. Ik had bij mijzelf het programma reeds vastgesteld, maar liet hen praten, zooals ik dikwijls doe, zonder iets te zeggen, alvorens zij mijne opinie vragen.

'Er is een eiland, waarvan men wonderen vertelt, en dat moet gij niet verzuimen te zien,' merkte de chaperonne op. 'Maar ik ben den naam vergeten.'

'Waarom is het zoo bezienswaard?' vroeg Miss Rivers.

'Dat herinner ik mij niet. Maar het moet geheel anders zijn, dan wat men overal elders ziet.'

'Wel, dat is nu al heel ongelukkig. Hoe *zullen* wij het dan vinden?' zuchtte Phyllis.

'Vraag Alb eens al de eilanden van Holland op te noemen, misschien valt het u dan in,' riep de Zeeman. 'Begin maar met A, Alb.'

'Niet noodig al de letters van het alphabet te vermorsen,' zeide

ik, ‘Lady Mac Nairne (de naam wil mij haast niet over de lippen) bedoelt Marken.’

‘*Juist*!’ riep de chaperonne uit. ‘Hoe heeft u dat zoo kunnen raden?’

‘Er is maar één eiland, waarover men op die wijze spreekt,’ antwoordde ik. ‘Het is een groote kijkkast en men gaat er heen, zooals men naar een schouwburg gaat. Het gordijn wordt opgehaald, zoodra een reisgezelschap arriveert en wordt na hun vertrek weer neergelaten. Dat zult u morgen zien.’

‘Morgen?’

‘Mijn plan was, u daar morgen heen te brengen, tenzij u aan eene andere plaats de voorkeur geeft.’

Ik keek naar de eigenares der boot en er kwam geen strenge uitdrukking in haar oogen. Het verschil tusschen haar manier van gisteren en die van vandaag was zoo opvallend, dat het mij eerder bezorgd maakte, dan verheugde. Het schijnt al te mooi om waar te zijn, dat hare gevoelens zouden veranderd zijn, en dat de zon zou blijven schijnen.

‘Wel ja, laat ons naar Marken gaan,’ zeide zij. ‘Ik dacht aan Broek-in-Waterland, daar ik gelezen heb, dat het dichtbij ligt en de bekoorlijkste plaats van Holland moet wezen, maar daar kunnen wij later wel eens heen gaan, als....’

‘Maar in mijn plan is Broek-in-Waterland ook opgenomen, het geeft u een kijkje van Monnikendam, voert u naar Marken en eindigt met Volendam, het Paradijs der schilders,’ zeide ik. ‘Ik vrees, dat wij Starr niet meer uit Volendam zullen krijgen.’

Dat werd dus afgesproken en allen beloofden om tien uur gereed te zullen wezen, maar op het bepaalde uur was geen der dames te zien, ofschoon mijn auto reeds voor de deur stond en Starr ongeduldig door den vestibule op en neer liep. Eindelijk, na verloop van een kwartier verscheen tante Fay.

‘Zijn de meisjes nog niet met Tibe teruggekeerd?’ vroeg zij op bezorgden toon. Maar daar de blauwe bril groote glazen heeft, de bandeau van grijs haar heel laag en een gazen strik onder haar kin heel hoog zit, en het gezichtje heel klein is, is het al bijzonder moeilijk de juiste uitdrukking er van op te merken; er blijft inderdaad zoo weinig plaats voor gelaatsuitdrukking over, dat dit de persoon der chaperonne nog geheimzinniger maakt.

‘Zijn zij uitgegaan?’ vroeg Starr.

‘Ja. Maar zij beloofden terug te zijn om kwart vóór tienen. Anders had ik ze nooit laten gaan. Tibe heeft nog niet ontbeten

en zijne tanden moeten geborsteld worden, vóór wij uitrijden. Och ik ben doodsbang, dat er een ongeluk gebeurd is!'

'In 's hemelsnaam, wind u niet op. Dan krijgt u zulk een Amerikaansch accent,' fluisterde de Zeeman driftig. 'Wees flink. Bedenk, dat ge eene *Schotsche* vrouw zijt.'

'Als ik Tibe verliezen moet, dan word ik een *krankzinnige* vrouw!' beet ze hem toe.

'Je zult hem niet verliezen. Alb en ik geven minstens evenveel om de meisjes, als gij om uw hond, en wij maken ons niet eens ongerust....'

'Dat is heel wat anders. De meisjes hooren u niet toe,' snikte het kleine schepseltje. 'U heeft ze niet gevoed, ze niet geborsteld en niet iederen dag de voeten gewasschen, sedert ze een paar maanden oud waren, zooals ik Tibe, en als je niet aardiger voor mij zijt, zul je het nooit.'

'Wij zouden het ook niet durven hopen,' zeide Starr, 'maar wij *willen* aardig voor u zijn. Wat wilt u, dat we doen zullen? Ze zijn een half uur te laat. Willen we den stadsomroeper laten komen? Ik geloof stellig, dat er nog wel zulk een exemplaar te vinden zal zijn, als wij tenminste in Holland zijn.'

'Als je sarcastisch begint te worden, Ronald, verlaat ik je onmiddellijk, zoodra ik mijn lieveling terug heb,' antwoordde Lady Mac Nairne en die bedreiging maakte Starr op eens zoo stil als een muis.

'Hoe kwamen zij er toe zoo vroeg in den morgen uit te gaan?' vroeg ik op mijne beurt.

'Och, Tibe was uit mijne kamer ontsnapt en bezig aan eene bottine te knabbelen, die hij voor een deur vond staan; een afschuwelijke bottine, met elastiek. Zoo iets moet heel nadeelig voor hem zijn en daar ik er over tobde, vroegen de meisjes, die juist uitgingen, om nog eens dat ouderwetsche, stille hofje te gaan zien, dat gij "het dorp" noemt, of zij hem mee mochten nemen. Ik stemde er in toe, wetende hoe hij op een ritje is.'

'O! dus zijn zij per rijtuig uitgegaan?'

'Ja. Zij hadden al lang terug kunnen wezen. Er *moet* een ongeluk zijn gebeurd. Miss Rivers is altoos zoo prompt op tijd. Zulk een zonderling meisje. Zij acht het zonde eene belofte niet te houden, zelfs aan een man, en zij schijnt er van te houden, altoos de waarheid te spreken.'

Wij stelden de chaperonne zooveel mogelijk gerust; maar toen het half elf sloeg, zonder dat zich nog een spoor van de vermisten

had vertoond, begonnen ook wij te vreezen en juist maakte ik mij gereed de door haar gekozen richting uit te rijden, toen de twee zusters met Tibe de vestibule binnenstapten. Beider lief gelaat was opgezet, en er moest iets gebeurd zijn. Intusschen scheen geen van drieën er onder geleden te hebben. Tibe vloog naar zijne meesteresse, wierp in zijn vaart een kind onderste boven, en deed een oud heer bijna tuimelen, door tusschen zijne beenen door te vliegen, terwijl de meisjes zich haastten eene verklaring voor haar wegblijven te geven.

'Het spijt ons u te hebben laten wachten!' riep Nell buiten adem uit, 'maar wij beleefden *zulk* een avontuur. Wij reden van het dorp terug, toen Tibe eensklaps een sprong nam en het rijtuig uit was, voordat wij hem tegen konden houden.'

'Wij waren *doodelijk verschrikt*,' wierp Phyllis hiertusschen.

'En op de meest geheimzinnige wijze verdween,' voltooide Nell.

'Wij dachten, dat hij door iemand onder de menigte gestolen was, lieten het rijtuig stilhouden en begonnen naar hem te zoeken, en iedereen in elke bekende taal *behalve* Hollandsch, te vragen of zij ook een *dog*, een *chien* of een *Huna* gezien hadden....'

'Maar niemand verstond ons, wij gingen een aantal winkels binnen, naar hem vragende, maar hij was nergens....'

'En wij waren *in wanhoop.* Wij hadden niet zonder hem *durven* terugkomen.'

'Dat wil ik gaarne gelooven! beet tante Fay haar toe.

'En wij gingen naar het naaste politiebureau, met een vriendelijken ouden heer, die Engelsch sprak en omgeven door een menigte nieuwsgierigen, toen wij op eens Tibe rustig in een rijtuig zagen zitten naast....'

'Naast een vreemden man....'

'Hij keek niet eens naar ons, maar wij waren *zeker*, dat hij het was, tenminste Nell beweerde het; wij lieten dus den ouden heer in den steek en holden gillend het rijtuig achterna. Iedereen moet ons voor krankzinnig hebben gehouden; maar daar bekommerden wij ons niet om. Eindelijk bemerkte de man, dat wij *hem* achterna liepen en gaf hij zijn koetsier bevel stil te houden.'

'*Had* hij het niet gedaan, dan wisten wij, dat hij Tibe met opzet gestolen had; nu zeiden wij beiden tegelijk, dat het *onze* hond was.'

'De man nam zijn hoed af en antwoordde in het Engelsch. Hij was allerliefst en heel knap van uiterlijk ook, met een zwaren

knevel en levendige blauwe oogen. Hij zeide ons, niets anders gezien te hebben dan dat Tibe op eens in zijn rijtuig sprong, zonder te weten van waar hij was gekomen; maar het grappigste van de zaak was, dat hij zich overtuigd hield, dat Tibe hem eens, als een jong hondje, had toebehoord, maar toen John Bull, of bij verkorting Bullio heette. Hij had hem aan een Amerikaanschen heer verkocht, omdat zijn vrouw geen bloedhonden in huis wilde hebben en ze veel te leelijk vond.'

'Wat een kat!' riep tante Fay uit.

'Is het mogelijk, dat Tibe ooit zijn eigendom *was*?' vroeg Nell. 'Hij verkocht zijn hond juist een jaar geleden en deze was toen zes maanden oud.'

'Ik kocht Tibe tien maanden geleden, het arme lam, voor een appel en een ei, omdat hij ziek was. Hij was op eene lange reis zeeziek geweest, ik kweekte hem weer op en zie eens, hoe hij bij is gekomen. Nu, het kan zijn, dat hij dien man heeft toebehoord; maar als ik er bij geweest was, zou hij voor geen twintig vorige meesters zijn weggeloopen.'

'Er is nog iets zonderlings aan ons avontuur verbonden,' hernam Nell, 'en wel, dat die vroegere meester een familielid van u moet zijn, Lady Mac Nairne. Hij gaf ons zijn kaartje. Zie eens.'

Zij overhandigde het aan tante Fay, die er een oogenblik sprakeloos op bleef turen door de blauwe brilleglazen heen. 'Slechts een aangetrouwd familielid,' zeide zij eindelijk, het visitekaartje aan Starr gevende. 'Een zeer verre neef. Ik heb hem nooit persoonlijk gezien; maar ik geloof, dat jij hem wel eens ontmoet hebt, niet waar, beste Ronny?

De schilder werd vuurrood en zijne wenkbrauwen waren voortdurend in beweging, terwijl hij het kaartje bekeek. 'O!.... ja. Ik meen hem ontmoet te hebben.... De laatste maal, dat ik in Schotland was; vreemd dat hij hier is!'

'Hij is van morgen pas aangekomen, voor eene zaak van groot belang,' zeide Nell. 'Ware dat het geval niet geweest, dan zou hij ons naar ons hôtel teruggeleid hebben, verzekerde hij. Hij zelf was op weg naar het hôtel de l'Europe, waar hij de lieden hoopte te vinden, die hij zocht.'

Ik behoefde het kaartje niet eens te zien, om te weten, wie de held van Tibe's avontuur was geweest. Starr zag ook zeer goed, dat ik het geraden had en wierp mij een smeekenden blik toe.

'Nu in elk geval hebt gij Tibe heelhuids terug,' zeide ik, 'en wij moeten onmiddellijk vertrekken, willen wij gereed komen met

ons programma voor den dag. Zijt gij gereed, dames? Ik zal zorg dragen, dat de hond een goede kluif krijgt, in plaats van zijn ontbijt. Hij kan daar op knabbelen op weg naar de boot. O! ja, wij zullen van morgen last van stof krijgen; doet daarom uw motor-voiles voor; Starr en ik zullen onze brillen opzetten.'

'Beste kerel,' zeide Starr, zoodra de dames zich klaar waren gaan maken, 'je moogt een kwaad hart bezitten, maar je hebt in elk geval een goed hoofd. In vermomming en vlucht is nog onze eenige hoop gelegen. Indien Sir Alec mij herkende....'

('Als hij mij eens herkennen mocht!' herhaalde ik bij mijzelven).

'Dan zou alles verloren zijn.'

'Spoed, voiles en motorbrillen kunnen nog alles redden,' verzekerde ik.

'Maar daarna? Bij Juppiter, daar zijn wij leelijk ingeloopen.'

'Wij moeten onze hersenen gebruiken; den naam der *Lorelei* veranderen en verdwijnen.'

Vijf minuten later waren wij vertrokken, onherkenbaar voor onze beste vrienden en lag Tibe goed verborgen met zijn kluif onder in den *tonneau.* Maar nauwelijks bevonden wij ons goed en wel op weg, of Miss Rivers riep uit:

'O! zie eens, Nell, daar is Sir Alec Mac Nairne! Zouden wij niet even stil houden, dat Lady Mac Nairne....'

'Ik vrees, dat wij daarvoor geen tijd hebben,' viel ik haar in de rede en reed, zoo snel ik slechts in die drukke straat durfde, voort. Wij snorden voorbij een huurrijtuig en zouden waarschijnlijk onbemerkt langs den man met het sombere gelaat zijn gekomen, die daarin gezeten was, hadden niet de twee meisjes gebogen. Haar gelaat was niet te herkennen achter de kleine driehoekige openingen der zijden-en-kanten motor-voiles, die zij in Haarlem gekocht hadden; maar hare buiging trok de aandacht van Sir Alec Mac Nairne en die 'levendige blauwe oogen' van hem dwaalden over het geheele gezelschap, toen hij den hoed van het kortgeknipte goudgele krulhaar nam. Hij raadde waarschijnlijk, dat het zijne kennissen van dien morgen waren; er was dus een kans minder, dat de boot zijne neus zoude voorbij gaan, als hij ons mocht achtervolgen.

Sir Alec kan onmogelijk in Schotland geweest zijn, toen het noodlottige bericht verscheen, dat ons pas gisteren onder de oogen kwam, want in dat geval had hij niet heden te Amsterdam kunnen aankomen, Ik vermoed thans, dat hij zich reeds naar het buitenland begeven had, om zijne vrouw op te sporen; hier of daar in

den vreemde de *New-York Herald* las en zich in allerijl naar Holland spoedde, in de hoop haar te vinden.

Waarom hij juist met Amsterdam begonnen is, kan ik mij niet anders verklaren dan door zijne meening, dat het gemakkelijker zou vallen aldaar berichten naar de motorboot in te winnen en zonder twijfel krijgt hij daar ook een leiddraad in handen. Hij behoeft slechts om inlichtingen in het Amstel-Hôtel aan te kloppen en wij zijn verloren.

Voor het oogenblik gevoel ik mij als een snoodaard, zonder diens voorrechten te hebben.

Hoofdstuk XIX.

Het was aangenaam en gezellig weder aan boord van de *Lorelei* en aan mijn wiel te zijn, met de drie dames in leuningstoelen vlak bij gezeten. Starr was van plan geweest een schets van de groep te maken, maar de gevreesde verschijning van den echtgenoot zijner tante had zijne zenuwen zoozeer in de war gebracht, dat hij niets kon uit voeren. Hij heeft het echte kunstenaarstemperament, en laat zich geheel door zijne stemmingen beheerschen, den eenen tijd duivelachtig, den anderen keer dichterlijk; een wonderlijke vent, wiens gelijke ik nimmer ontmoette, maar bijzonder aantrekkelijk en ik begin mij zoo aan hem te hechten, alsof ik zijn oudere broeder was, en hem moest beschermen.

Ik ben ook niet altoos eender geluimd, maar ik kan het beter verbergen dan hij; en van morgen was ik niet in de rechte stemming voor den idealen vrede en de frissche schoonheid van Broekin-Waterland. Ik ware thans liever op een der Friesche meren geweest, terwijl het stormde; maar nu het Broek zou zijn, schikte ik me in mijn lot.

Het kanaal, dat naar dat slapende dorpje loopt, dat als een halfontloken lelie op het water schijnt te drijven, is een der fraaiste van heel Nederland. Bijna dadelijk, nadat wij Amsterdam den rug hadden gekeerd, verlieten wij ook het Noordzee-kanaal; de smook en het rumoer der haven lagen als een benauwende droom achter ons. Wij tilden een sluier van zonnigen mist op, en bevonden ons op eenmaal buiten; een vriendelijk landschap van uitgestrekte vergezichten, als waardoor wij met den auto gereden waren van Amersfoort naar Spakenburg. Met mos begroeide boerderijen en

hooilanden; grazende koeien en zwaluwen, die laag over de zijkanaaltjes scheerden, welke met kroos bedekt waren, als lag er een net van groene kralen overheen. Maar hier was het hooi nog niet gedekt met de rieten daken, die wij gisteren gezien hadden. Het lag nog in goudgele hoopen, die in de zon glinsterden, als nesten van reuzenvogels van geweven goud; en het geheele laagliggende land had een bleeke goud-groene tint, te zacht en te frisch voor het groen van ieder ander land, behalve het mijne in het midden van Juli. Hier en daar stoffeerde een boer in een opvallend costuum of een paard met een blauw dek het landschap en bracht een kleurige vlek in het parelmoeren licht, onder de voortdurend veranderende wolken; en ieder afzonderlijk aantrekkelijk schilderijtje van een boerderij of hooischelf of rietbosch weerspiegelde zich in het water, en lag daar even helder en duidelijk als een schilderstuk onder glas, totdat onze vandaalsche boot schilderij na schilderij verbrijzelde.

Onze vaart zond niet alleen een vooruitloopende golf tegen den dijk, maar wierp een reeks van kleine regenboog-fonteintjes op, alsof wij in het voorbijgaan handenvol safieren en diamanten in het water strooiden.

Soms hadden wij kijkjes van geheimzinnige dorpen, een rij van rood-en-groene huisjes, die zich langs den oever uitstrekten beneden den waterspiegel, beschut door rijen van op Hollandsche wijze gesnoeide boomen, zoodat zij hagen vormden, die de ramen verborgen, zooals een geopende waaier de glinsterende oogen eener dame, die door de reetjes kijkt.

Deze half-verborgen woonhuizen brachten er Starr toe eene beschouwing te houden over de eigenaardigheden, die hij bij mijn volk opgemerkt had.

'Wonderlijke menschen,' zeide Starr. 'De Hollanders zijn een zonderling mengsel van achterhoudendheid en nieuwsgierigheid. Men ziet geen stad of dorp, waar de ramen niet met gordijnen, bedekt zijn en beschermd door blauwe horretjes. Maar ofschoon de wezens achter die vensters zoo gaarne hun leven verborgen houden, worden zij toch verteerd van nieuwsgierigheid, wat daar buiten omgaat. Uit vrees er iets van te zullen missen, hangen zij spiegeltjes uit, waarin zij zien kunnen, wat er op straat gebeurt. "Ziende, ongezien", mocht men wel als motto boven de huisdeuren schrijven.'

'De dame van Shalott bracht het in de mode,' zeide Nell.

Toen wij dichter bij Broek-in-Waterland kwamen, werd het

landschap, dat reeds welriekend van zindelijkheid was, nog zindelijker, om Broek's reputatie eer aan te doen. De kleinste en grofste houten huisjes aan de oevers van het kanaal hadden gesteven witte gordijntjes met linten saamgebonden voor de ramen. Hekken waren blauw of groen geschilderd en met witte punten afgezet. Zelfs de hooiharken en andere landbouw-gereedschappen waren rood en geel geschilderd en groene emmers hadden wijdgeopende scharlaken-roode monden.

Toen wij door het dorp wandelden, na de *Lorelei* aan de brug te hebben vastgemeerd, lachten en keuvelden de meisjes te zamen, maar onwillekeurig lieten zij hare stemmen tot een gefluister dalen, toen zij in de groene schaduw van het stadje kwamen, onder de lange rij van zware boomen; en de betoovering van slaperige stilte maakte zich ook van haar meester.

Ik geloof, dat niemand, die in Broek-in-Waterland komt, zich aan de betoovering kan onttrekken. Men hoort er geen geluid. Zelfs de boomen fluisteren en de meest onopgevoede hond zou niet wagen er luid te blaffen.

'Heeft u wel eens opgemerkt,' vroeg Nell mij zachtjes, 'dat men nooit *geluiden* in droomen hoort? Hoe opwindend de beelden ook zijn, men hoort nooit eenig geluid; alles schijnt als in eene pantomime te gebeuren. Hier is het precies eender. Wij droomen van Broek-in-Waterland, zooals wij van andere plaatsen gedroomd hebben.'

'En droomen wij ook van elkander?'

'Dat zou mij niets verwonderen.'

'Dan hoop ik, dat er niets zal gebeuren, om mij uit dezen schoonen droom te wekken.'

Wij kwamen juist in onzen droom aan een curiositeiten-winkel, en hierin vond zij eene verontschuldiging om mij het antwoord schuldig te blijven.

Het huisje stond aan het uiteinde der stad, een van de eerste oude huisjes, die er uitzien, alsof zij gemaakt zijn voor welgestelde poppen van voor twee eeuwen. Zediglijk verscholen in een poppentuin met nagebootste grot van druipsteen en groepen van miniatuur-standbeelden te midden van taxis-boom-dieren, staat de deur er altoos wagenwijd open, als om de bezoekers te verwelkomen en uit te noodigen binnen te treden. Daarbinnen onbestemde kleuren tegen een donkeren achtergrond; blauw, dat oud-Delftsch moet voorstellen; geel, dat oud geel koper verbeeldde; en alles glinsterende in het halfdonker, met de eigenaardige waarde, die bloemen in de schemering hebben.

Ik wist, dat Nell en Phyllis en de chaperonne dezen winkel niet voorbij zouden gaan, en ik had gelijk.

Wij vonden daarbinnen een man, maar hij vroeg ons niet, iets te koopen. Hij nam het voorkomen aan van een gastheer, die gaarne zijne schatten laat zien, en de chaperonne vreesde, dat ik haar voor den gek hield, toen ik haar uitnoodigde de aardige vreemde kamertjes eens te bekijken.

'Ik geloof niet, dat het een winkel *is*,' zeide zij. Het is precies een excentriek huisje, dat iemand behoort, die voor het oogenblik uit de stad is - een lieve, oude, ongehuwde dame, misschien een verzamelaarster van oudheden, voor haar eigen plezier. Deze man is slechts de bewaarder.'

'Zij is misschien in een anderen droom geraakt,' meende Nell.

'Zij is verdwaald, die arme oude ziel en kan den weg nooit meer terug vinden. Daarom worden die dingen thans verkocht - als zij ten minste *bestaan.* Maar luister, al de klokken in huis praten met elkander over haar. *Zij* verwachten haar nog, en daarom tikken zij het heele jaar door, om den tijd van wachten te dooden; want enkele hunner moeten wel over de honderd jaar zijn.'

'Hij is wel een trouw bewaarder, dat hij alles zoo netjes in orde houdt,' zeide Phyllis. 'Maar misschien gelooft hij, wat de klokken hem vertellen omtrent de thuiskomst der oude dame. Hij heeft de netste gordijntjes voor de ramen en in dit prachtstuk van een bedstede heeft hij zoo maar in te wippen om den echten droom weer voort te droomen.'

'Hij zou bemoeilijkt worden door de andere Broekers, als hij alles niet zindelijk hield,' antwoordde ik. 'U weet, Broek-in-Waterland wordt voor de zindelijkste plaats in Nederland gehouden; en daar zijn zij trotsch op. Men placht ons te zeggen, dat als er een blad van de boomen viel of een stroohalmpje van een voorbijgaande kar en een der bewoners zag het, hij het huis uitsnelde om het afschuwelijke ding op te rapen en in het kanaal te werpen.'

'Laten we eens wat papier-snippers strooien,' zeide Starr, 'en zien wat er gebeurt.'

'Ik vrees, dat zij niet meer zoo opmerkzaam of energiek zijn als vroeger. Ik telde al drie strooitjes op de brug, toen wij hier kwamen.'

'Hoe heerlijk zou ik het vinden om hier te lunchen aan die beelderige oude mahonie-tafel met die Delftsche bordjes en kannen,' zuchtte Miss Rivers, terwijl zij hare oogen liet gaan

over de oude meubelen, die, zooals zij zeide, slechts schijnen te wachten, tot de verkeerde droom uit is.

Ik zal u ergens anders brengen om te lunchen,' zeide ik. 'Maar gij kunt Delftsch aardewerk en kannen hier voor uw eigen tafel koopen, als u daar lust in heeft.'

Daarop werden eenige artikelen na loven en bieden aangeschaft; hoewel Nell het wreed vond iets te koopen en dat van zijne vrienden te scheiden. Men zou waarlijk zijne verontschuldiging moeten maken, dat men ze mede nam.

'Er is nog tijd genoeg om de naaste kaasmakerij binnen te gaan en de oude kerk te bezichtigen,' zeide ik, 'als het u niet schelen kan, wat later koffie te drinken.' Natuurlijk hadden zij hier niets op tegen; wij begaven ons naarde model-boerderij van Broek, een groot huis, waar de koeien in nette stallen wonen, waarvan de vloer met iets bedekt is, dat veel heeft van geraspte kaas. De chaperonne beweerde, dat het niets anders was dan zaagsel en waarschijnlijk had zij gelijk; toch zag elke aparte stal in de lange rij met het begordijnde raam en de blauw gewasschen muren er netjes genoeg uit, zelfs voor een kieskeurig menschelijk wezen. Wij zouden hier nog langer verwijld hebben om naar de kazen te kijken en den geur der melkerij op te snuiven, als niet een vloed toeristen van een plezierboot was komen binnenstuiven, ons verdreven en Tibe verzwolgen had. Na eenig zoeken werd hij echter gevonden, op den drempel van den winkel van oudheden, waarheen hij wijselijk was teruggekeerd, om zijne vrienden af te wachten. Wij gingen toen het meer voorbij met zijne verlaten muziektent, naar een der weinige schilderachtige kerkjes, die in mijn land nog overgebleven zijn.

Het is gewit en heeft kale muren, maar inplaats van het afstootend te maken, geeft juist die witheid er iets vrooms aan. De oude rozenhouten preekstoel met zijn klankbord maakt een alleraangenaamsten indruk en het koperwerk is een lust voor de oogen.

'U heeft een kaasmakerij uit eene opera-comique gezien,' zeide ik, toen wij de kerk verlieten. 'Nu zal ik u een wezenlijke laten zien, en dan zullen wij koffiedrinken. Het is wel niet conventioneel, maar me dunkt, het zal u wel bevallen.'

'In 's hemelsnaam, laat ons ons verdriet in kaas vergeten, of iets anders als hartsterking gebruiken, en gauw ook, of wij besterven het,' zeide de zeeman. 'Dan komt ons bloed op je hoofd en daar het blauw is en gij bruin, zal het heel leelijk staan.'

‘Ik drong hen nu tot spoed en wij kwamen aan een roodsteenen huis in een tuintje. De glazen van de vensters met witte gordijnen, en het verniste hout der deur, waaraan ik klopte, glom zoo fel, dat de oogen er zeer van deden en wij bijna de chaperonne met haar blauwen bril benijdden. Het was een uitkomst toen de verblindende deur openvloog, om een schemerdonker binnenhuis te ontsluiten. Een allerliefste oude dame met kanten kap en gouden ijzers, een zwarte japon en een keurig boezelaar stond ons te woord.

‘Iets te eten,’ herhaalde zij op mijne vraag. ‘Maar mijnheer, wij hebben niets voor deze dames. Voor u beiden hebben wij genoeg, want u zijt mannen en nog jong. Wat kan het u schelen, wat u eet, als er maar genoeg is? Deze dames zullen haar neus ophalen voor onze kost.’

‘Zij zullen het zich integendeel goed laten smaken,’ zeide ik. ‘U kunt ons immers eieren, kaas, brood, boter en koffie voorzetten, niet waar? En misschien wat aardbeziën en room?’

‘Ja mijnheer, en nog versche koeken ook.’

‘Dat is immers een koningsmaal, als u het opdischt, mevrouw,’ verzekerde ik haar; en wij traden binnen.

‘Zou u misschien uwe vrienden het kaasmaken willen laten zien, terwijl ik de tafel dek?’ vroeg de dame. ‘Zoo ja, dan zal ik mijn zoon laten roepen, om met u mede te gaan, ofschoon u perfect op de hoogte is, en geen verklaring behoeft.’

Daar haar zoon een der merkwaardigheden van Wilhelminaberg is, zou zonder hem aan het bezoek iets hebben ontbroken. Wij lieten hem dus roepen. Hij verscheen bijna onmiddellijk en bracht een geur van klaver en melk en versch gemaakte kaas mede; een jongeling met den langen flinken neus, de kleine blauwe oogen en lange bovenlip, gelijk men die op de doeken der Hollandsche meesters pleegt te zien.

Wilhelminaberg is geen model-boerderij, die men komt bezichtigen. Weinige toeristen weten die te vinden, en ze wordt nooit door vreemdelingen overstroomd; eenige van de tooneel-effecten zoekt men er dan ook te vergeefs, maar juist daarom is die boerderij des te belangwekkender.

Starr was opgetogen over den stal der koeien, die slechts door een deur van het woonhuis wordt gescheiden. Hij haalde zijn schetsboek voor den dag en zijn kleine verfdoos, die hij overal bij zich heeft, en begon vluchtige schetsen op het papier te werpen. Een roode streep voor de geschilderde steenen muren en

een groene voor de ruiven; een gele vlek om de zonnestralen aan te duiden, die door de met witte gordijntjes behangen vensters van den koestal vielen, en de potten met bloemen beschenen, die op de vensterbanken prijkten; een meer uitgewerkte schets van het kleed van zaagsel op den vloer, waarin allerlei figuren waren gestrooid en de orgineele teekening der bedsteden voor de stalknechts in den tegenoverliggenden muur; een streep hier en daar voor de touwen, die de staarten der koeien aan krammen in de zoldering opbinden; groote vlekken geel en rood voor de stapels kaas. En in de aangrenzende kamer, onderwijl onze gids in lofwaardig Engelsch het maken der kaas verklaarde, schetste Starr hem staande voor zijn groote blauwe pers, en deed zijne vormen scherp uitkomen door een vreemden, gelen weerschijn van de ronde kaasjes, die op bladen waren opgestapeld en het slimme Hollandsche gelaat verlichtten. Toen kwam de jonge vrouw binnen met een paar kinderen (aardige, donkere schepseltjes; precies de moeder, met de onschuldige bruine oogen van een kalf), gevolgd door grootmama met den gouden kap, om ons te zeggen, dat de koffietafel gereed was; en Starr haalde hen over voor hem te poseeren, hoewel zij aarzelden en er te trotsch voor waren; maar als *hij* iets wil, dan is hij onweerstaanbaar.

Nooit had iemand van het gezelschap, mijn persoon uitgezonderd, een kamer gezien, als waarin men ons thans noodigde voor de koffietafel, en Starr kon niets gebruiken, alvorens hij met zijn penseel in een paar woorden gezegd had, wat hij wel dacht van de met hout beschoten muren, de planken vol kostbaar porselein, de struisvogel-eieren, de schelpen, de modellen van schepen en het speelgoed, dat wel een eeuw oud was; de chiffonières met koperen handvatten, de merkwaardige vuurplaat, en bovenal de bedsteden met de hagelwitte gordijnen; één voor grootmama, met een beddekwast om haar te helpen overeind te komen; één voor papa en mama, met een plank aan de binnenzijde, als een nestje voor baby; en één met een hekje er voor, ten dienste der andere kinderen. De eieren van den schilder werden koud, terwijl hij schetste, maar het was deze opoffering wel waard, want hij slaagde bijzonder gelukkig en Nell's bewondering gaf mij, ik moet het tot mijne schaamte bekennen, een aanval van jaloezie. Ik heb zulke talenten niet, om haar voor mij in te nemen.

Wij zaten in stoelen met hooge ruggen, waarop schepen geschilderd waren, evenals op hunne armen; wij aten van blauwe bordjes, dronken verrukkelijke koffie uit kopjes met pootjes, en

roerden dien godendrank met antieke zilveren lepeltjes om, klein genoeg voor kinderspeelgoed. Daarna haalden wij de oude dame met den kap en hare bekoorlijke schoondochter over, ons hare wintergarderobe te laten zien, die grootendeels uit rokken bestond. Wij telden ze bij dozijnen, eenige van dikke wol gebreid, andere met groote patronen bestikt en andere weder van dik wollig laken; maar er was geen enkele bij, die minder dan drie pond woog.

'Vraag eens hoeveel zij er tegelijk aandoet?' beval de chaperonne, ongetwijfeld met het oog op haar geheimzinnig aanteekeningboek, waarover ik mij zoo vaak verwonder.

'Ik draag er zomer en winter *acht.*' antwoordde de oude dame. 'Mijne schoondochter is van een jonger geslacht en trekt er maar *zes* aan. Kleine Marie behoeft er maar *vier* te dragen; daar het beter voor kinderen is niet zoo zwaar gekleed te gaan.'

De meisjes stonden versteld. 'Welk een martelaarschap!' riep Nell.

'Zelfs den Hertog van Alva kon de Hollandsche vrouwen geen erger marteling hebben opgelegd. Acht van die gebreide en gewatteerde rokken in den zomer! Men is tot op zijn middel levend begraven. In naam der beschaving, *waarom* doen zij het toch?'

Ik bracht deze vraag aan de oude dame over. Zij en hare schoondochter dachten er een oogenblik ernstig over na en antwoordden toen.... 'Maar wij moeten het doen, mijnheer; het is de mode. Het is altoos de mode geweest.'

'Als je van slavinnen der mode spreekt,' mompelde Nell, 'zoek die dan niet langer te Londen, Parijs of New-York, maar onder de boerinnen van Holland!'

Geen der drie dames kon dezen schrik te boven komen. Zij waren zoo versuft, alsof al de rokken van de planken op haar hoofd waren gevallen en hen verstikten; en zelf toen wij Wilhelminaberg vaarwel zeiden, fluisterden zij nog over wat het zijn moet, acht onderrokken te dragen. Zij zouden de zaak waarschijnlijk lang en breed besproken hebben, tot aan de boot, indien er niet iets nog vreeselijkers gebeurd was. Wij waren juist de muziektent aan het meer voorbij, en Starr was benieuwd te weten, of de bewoners van Broek het ooit over zich konden verkrijgen om hunne tuintjes te verlaten om naar muziek te luisteren, toen wij een geplas hoorden, gevolgd door een gil.

Het geplas was van Tibe, de gil van zijne meesteres en het volgende oogenblik waren wij allen in de grootste opgewonden-

heid, want de hond lag in het meer. Hij had het kroos aangezien voor gras.

Hij stond op een tamelijke hoogte en sprong met blijmoedig vertrouwen, om bedrogen uit te komen, zooals velen, wijzer dan hij, zich door den schijn laten bedriegen. Doghonden hebben hunne eigenaardige deugden, maar het zijn geen patrijs-honden; en men las de wanhoop in Tibe's bruine oogen, toen hij een laatsten smeekenden blik op zijne vrienden wierp, alvorens onder het groene kleed te verdwijnen.

Het volgende oogenblik kwam hij grasgroen weer boven, zijn zwarte bek propvol kroos. Al was hij ook geen waterhond, toch hield zijn instinct hem boven, maar hij begon zoo onhandig naar den oever te zwemmen, dat hij meer afdreef dan naderbij kwam. Het volgende oogenblik verwarde hij met zijne pooten in de stelen der waterlelies, en angstig geworden, doordien hij vastzat, liet hij zich weer zinken.

Zijne meesteres was inmiddels gek van angst en wilde niet naar Starr luisteren, die haar verzekerde, dat de hond niet *kon* verdrinken. ‘Hij komt wel weer boven en zal naar ons toezwemmen, dan zal ik den haak van mijn stok in zijn halsband slaan en hem er uithalen,’ zeide de Zeeman vroolijk; maar zij duwde hem snikkend weg.

Ik heb nooit een vrouw kunnen zien schreien, zelfs geen vrouw met een blauwen bril; ik wachtte dus niet tot Tibe weer boven kwam en zijne tegenwoordigheid van geest herkreeg, maar sprong zelf op het groene tapeet.

Het water reikte mij nauwelijks tot aan mijne heupen, er was dus geen moed in de daad, en ik gevoelde al het belachelijke van mijn rol tot aan den gordel door het kroos te waden, naar de plek, waar de kop van den hond thans weer boven water kwam te midden der waterlelies. Maar toen ik hem er uithaalde met een aanmoedigend woord, voelde ik mij driedubbel beloond door de roerende dankbaarheid van den hond. Hij zag er uit als een *vert-de-gris*-standbeeld van een hond, toen hij die lichaamsdeelen van mij, welke hij maar bereiken kon, met zijne groene tong likte, en ik den dankbaren blik uit zijne prachtige oogen opving.

Toen ik hem weer op den vasten wal had, schudden wij ons beiden eens flink af en zonden een regen van grasgroene druppels in alle richtingen; daarop werden vergeefsche pogingen aangewend, om Tibe droog te wrijven met al de zakdoeken van het gezel-

schap. Een paar haastige ‘dank u, dank u’, was alles, wat ik van de chaperonne kreeg; maar aan boord van de *Lorelei* had zij mij wat meer te zeggen.

Alvorens wij konden vertrekken, moest ik naar mijn salon op de *Waterspin* gaan om droge kleederen aan te trekken, en toen ik gereed was, om de rol van kapitein weer op mij te nemen, bevond er zich niemand op dek, behalve de chaperonne en Tibe - een uit het veld geslagen Tibe in een kinder-kapmanteltje gewikkeld, dat zijne meesteres absoluut te Amsterdam had willen koopen, om 't hem bij koud weder om te doen.

‘Mijn arme lieveling heeft de meisjes zoo bespat, dat zij bezig zijn zich te verkleeden,’ verklaarde zij. ‘Mijnheer Starr verkleedt zich ook, geloof ik, maar ik wachtte u hier op, omdat ik u gaarne alleen wilde spreken, al zie ik er nog zoo uit. Ik heb u iets te zeggen.’

Ik zag haar vragend aan en zij ging voort: ‘Van het begin af heb ik van u gehouden. Ik zag, dat gij iemand waart, die nooit eene vrouw zou benadeelen, om het even hoe gij ook over haar dacht en ik zou u gaarne een dienst hebben bewezen, indien ik daartoe in de gelegenheid was geweest; maar na hetgeen gij daar straks voor mij hebt gedaan, wil ik dat doen, ook al ligt het niet rechtstreeks op mijn weg. Ik hoop, dat gij mij niet bemoeiachtig zult vinden,’ hernam zij na een korte aarzeling, ‘als ik beken geraden te hebben, waarom gij hier aan boord kapitein zijt...? Als u nu onaardig wilt zijn, kunt u natuurlijk zeggen, dat u ook *weet*, waarom ik aan boord ben; maar daartoe acht ik u niet in staat, wel?’

‘Toch niet,’ zeide ik lachend. En zelfs dan nog is er een oud spreekwoord, dat zegt: ‘de pot verwijt den ketel, dat-ie zwart is’.’

‘O, u en ik en mijn beste neef Ronald zijn met ons drieën ketels en potten; maar onze *harten* zitten nog op de rechte plaats. Van harten gesproken, dat brengt mij juist, waar ik zijn wil.’

‘U wilt mij iets zeggen over mijn baantje van kapitein’?

‘Ja.’

‘U zegt, dat u raden kan, waarom ik het deed. Mij dunkt u hebt het van den eersten dag af geraden.’

‘*Natuurlijk*! Ik zag ook, wie der meisjes het was en bespeurde tevens, dat er iets aan haperde. Dat boezemde mij belang in, want niets ontgaat mij.’

‘U is “*a chiel amang us takin notes*”.’

‘Denk eens, een Hollander, die dat aanhaalt! Maar zelfs de

boeren in Holland uiten zich in Engelsch en Duitsch. Waarom zou een Jonkheer dan Burns niet op zijn duimpje kennen? Maar laat mij nu tot het punt in quaestie komen. Tot nu toe ontdekte ik nog niet, *wat* er aan haperde, maar ik gevoel, dat gij iets tegen haar moet hebben misdreven, of iets tactloos gedaan hebt, wat nog erger is, dat haar boos maakte. Ten minste zij voelde, dat het haar *plicht* was boos te zijn en heeft er zich naar gedragen. Praat maar van "de manier van een man om met een meisje om te gaan!" De manier, waarop een meisje een man behandelt, is grappiger en kiescher. Nell van Buren is waarlijk een allerliefst meisje, maar hoe bekoorlijker een meisje is, hoe *hatelijker* zij kan zijn, als zij dat verkiest.'

'Dat *is* slim?'

'Wel natuurlijk. Wat zou het anders zijn? En 't was alleraardigst om gade te slaan. Ik was u van den beginne genegen, maar ik dacht, dat u voor zich zelf kon zorgen.'

'En denkt ge er nu anders over?'

'Ja, sedert gisteren. Ik ben er zeker van, dat er des morgens te Amsterdam wat voorgevallen is; zij is zoo heel anders. Wat heeft u haar gedaan?'

'Haar een weinig hard behandeld,' gaf ik ten antwoord.

'Dat dacht ik wel. Hoe hebt gij zoo iets kunnen doen?'

'Ik dacht, dat het goed voor haar zou wezen.'

'Dat was het ook; maar het was niet goed voor u.'

'Zij is sedert engelachtig geweest.'

'Dat is het sein van gevaar. Arme man, kunt gij dat niet inzien?'

'Ik voelde mij juist zeer bemoedigd daardoor.'

'Mannen zijn zoo blind - vooral als zij beminnen. Gij hebt vrij wat meer verstand van motorbooten dan van jonge meisjes. Zij is thans zoo vriendelijk jegens u, omdat zij van plan is, u spoedig te doen boeten voor het feit, dat gij haar trots hebt vernederd. Ik waarschuw u, als eene belooning voor de redding van mijn ooilam. Zoo Tibe niet in het water gevallen was, of gij hadt er hem niet uitgehaald, zou ik u misschien aan uw lot hebben overgelaten; maar nu zeg ik u, pas op! zij is gevaarlijk.'

'Hoe weet gij dat?' vroeg ik.

'Hoe ik dat weet? Wel, natuurlijk, omdat ik een vrouw ben en omdat ik precies eender zou handelen - indien ik jong was.'

'Welnu, zoo gij gelijk hebt, wat moet ik dan beginnen?'

'Dat was het, wat ik u zeggen wilde. Gij moet u houden als waart gij haar moede.'

‘Lieve hemel!’

‘Zij mag niet bespeuren, dat zij eenige macht over u heeft. Zij geeft vrij wat meer om u dan zij zelf wel wil gelooven.’

‘Ik zou alles willen geven, als ik die overtuiging kon deelen.’

‘Het geeft niets, of gij er van overtuigd zijt of niet. Het komt er op aan *haar* dat te doen inzien; haar op eens tot die ontdekking te brengen. En daartoe bestaat slechts één middel.’

‘Welk?’

‘Haar jaloersch te maken.’

Ik lachte vol bitterheid. ‘Zeg mij de maan voor haar te grijpen.’

‘Maak Miss Rivers het hof.’

‘Waarde mevrouw, gij hebt mij bewezen, dat ik een domoor ben; maar ik ben noch een eerloos man, noch een huichelaar.’

‘Lieve hemel! als gij de zaak zóó gaat opvatten, zijt gij verloren. Onze beste Ronny zal haar onder uwe oogen wegkapen, ofschoon zij in het geheel niet verliefd op hem is, maar *u* bemint en dat ook zal beseffen, zoo gij haar slechts wakker schudt.’

‘Starr is doodelijk van beiden.’

‘Dat was hij, of liever gezegd, hij vond het aangenaam verliefd te wezen. Maar het feit alleen, dat gij Miss Van Buren zoudt wenschen te verkrijgen, maakt, dat hij zich verbeeldt haar ook te willen trouwen. Wees op uwe hoede tegen hare vriendelijkheid. Zoo gij u daardoor laat overhalen haar om hare hand te vragen, bedankt zij u zonder aarzelen en neemt zij daarna den ander aan, misschien wel enkel en alleen, omdat zij zich rampzalig gevoelde en niet goed wist, wat er omging in haar hart.’

‘Gij zijt eene ongeluksprofetes,’ mompelde ik wanhopig.

‘Wilt gij mijn raad niet aannemen?’

‘Neen, dat kan ik niet doen. Ik moet mij op eene andere wijze zien te redden.’

‘Er is geen andere.’

‘Ik zal het beproeven.’

‘Welnu, beloof mij dan ten minste, dat gij haar in elk geval niet binnen de eerste twee weken zult vragen, of althans vóór dat ik u vergun, dat te doen.’

‘Wij.... doen altijd alles.... wat gij van ons verlangt, zonderlinge vrouw! Ik vraag mij af, waarom?’

‘Dat moet u een raadsel blijven; maar in dien tusschentijd zal ik trachten u te redden, zooals gij Tibe hebt gered.’

Hoofdstuk XX.

De Zeeman was geagiteerd, toen wij voor het zonderlinge stadje Monnikendam aan wal stapten, en zag er uit - tenminste ik verbeeldde het mij - alsof hij iets verwachtte. Toen wij de breede Hoogstraat doorgingen, keek hij afgetrokken naar de rijen van fraaie zeventiende-eeuwsche huizen, als vreesde hij Sir Alec Mac Nairne plotseling van achter de een of andere antieke deur te voorschijn te zien springen, om hem uit te maken voor een meineedigen schelm. Zelfs de beelderige kerktoren, die er uitziet als droeg hij een gesneden beker van oud zilver, trok niet dermate zijn aandacht, als hij anders zou gedaan hebben. En inplaats van te lachen om de troepjes kinderen, die achter ons aan klikklakten, en de stille en zindelijke straten van het geluid hunner klompjes deden weergalmen, werd hij er zenuwachtig door. De jonge dames echter hadden er schik in, en zeiden, dat de kleine stemmetjes, die in gebroken Engelsch, zonder slot of zin voortbabbelden, sprekend geleken op de stemmen, in het verhaal van ‘Duizend en één Nacht’ - spookachtige stemmen, die iemand om deden kijken, al was men ook gewaarschuwd, dat men zoodoende zijne menschelijke gedaante verloor en versteende.

Tibe was weer de groote aantrekkingskracht; een droeviger en wijzer Tibe, dan de Tibe van een uur geleden, zóó droef en zóó wijs, dat hij niet eens vriendschap trachtte te sluiten met drie sneeuwwitte geitjes, die den stoet zijner bewonderaars volgden.

Starr liep naast zijne tante, als om haar desnoods te beschermen; eens of tweemaal, toen ik hunne aandacht trachtte te vestigen op een merkwaardigen voorgevel of antieke huisdeur, waren zij geheel in hun gesprek verdiept, en konden evengoed in New-York geweest zijn, als in Monnikendam aan de Zuiderzee.

Toen ik het gezelschap had gewezen, wat ik het meest bezienswaardig achtte, moest ik hen aan hun lot overlaten en naar de boot terugkeeren. Hendrik kon de *Lorelei* en haar breedgeschouderde vriendin, niet door de reeks van sluisdeuren brengen, waarmede dit kanaal zich in het hart der Zuiderzee ontlast.

Dit kostte mij een rond half uur, en toen ik de beide schuiten door de laatste sluisdeur had gebracht, wachtte de vier menschen en de hond reeds op mij; terwijl de meest volhardende der kinderen op een afstand samenschoolden.

‘Het is een grooter stad dan Broek-in-Waterland, maar niet zoo belangwekkend,’ zeide de chaperonne, met afkeuring kijkende

in de richting van Monnikendam, ‘en ook zoo zindelijk niet. Ik zag vijf stukjes papier op straat, en eene vrouw, die wij ontmoetten, scheen volstrekt niet gezind zelfmoord te piegen, omdat zij de straat bevuild had, door het omgooien van een emmer met melk. In Broek zou zij zeker naar de gevangenis gesleept zijn. In Broek geleek elk huis op een juweel, en het geheel zag er uit als een *precepio* in karton uitgesneden; maar de Monnikendammer huizen zijn groot genoeg, dat de menschen er languit in kunnen liggen, als zij naar bed gaan, en dat is al heel gewoon. Behalve om dien kerktoren, en een paar oude poortjes, en de eigenaardige costuums, en den schoenwinkel, waar men niets anders verkocht dan klompen, zie ik niet in, waarom wij de moeite namen te Monnikendam stil te houden.’

‘Ik dacht, dat gij zoo gaarne de doode steden aan de Zuiderzee wenschte te bezoeken,’ zeide ik.

Zij keek mij zoo verbluft aan, alsof zij mij niet een uur geleden mijne toekomst voorspeld had.

‘Wat heeft dat nu met Monnikendam te maken?’ vroeg zij.

‘Niet meer of minder, dan dat Monnikendam een der doode steden *is*; uwe eerste,’ legde ik haar uit. Maar zij riep ongeloovig:

‘Monnikendam eene doode stad aan de Zuiderzee? *zeg*, dat het niet waar is.’

‘Ik vrees toch van wel.’

‘O, dan ben ik deerlijk teleurgesteld! Ik dacht, dat wij, langs de kust varende, de doode steden zouden bereiken. Dat wij met grasbegroeide straten zouden zien, aan weerszijden begrensd door ledigstaande huizen, die een puinhoop geleken, en dat, als het water helder was, wij misschien kerktorens en ruïnes van kasteelen op den bodem zouden bespeuren. Zijn misschien de andere zoo?’

‘Niet één,’ zeide ik. ‘Zij zijn niet doodscher dan Monnikendam, dat eens de speeltuin was van vorstelijke kooplieden. Mij dunkt, dat het doodsch genoeg is.’

‘Niet genoeg, om mij te behagen,’ antwoordde zij met het air van een Madame Defarge met blauwen bril.

De Zeeman fleurde op, eer wij in de open zee waren. Voor het oogenblik sloegen de drie dames Tibe gade, die in zijn jasje in slaap was gevallen en met alle pooten trok in den een of anderen wilden droom; zijne spieren bewogen zich krampachtig en de rimpels van zijn zwarten snoet verwrongen zich.

‘Luister eens,’ zeide Starr omzichtig, zou je denken, dat wij den naam *Lorelei* kunnen overschilderen, als wij te Volendam

komen, of moeten wij er een mannetje voor nemen? Natuurlijk, als wij het zelf konden doen, zou het minder opzien baren, vooral wanneer wij het in den vroegen morgen of 's avonds laat doen.'

'Wat? Heb je mijn idee dan als ernst opgevat?' vroeg ik.

'Zeker. Het is prachtig.'

'Ik betwijfel, of Miss Van Buren er in zal toestemmen.'

'Dat heeft zij reeds.'

'Drommels! Onder welk voorwendsel hebt gij 't haar gevraagd?'

'Ik niet. Ik bracht eenvoudig mijn lieve tante op het idee. Ik wist, dat de zaak nu in orde was. Ik merkte zoo terloops op, dat het nog een wonder mocht heeten, dat Tibe of eenig minder belangwekkend lid van het gezelschap geen ongeluk had gekregen aan boord van een boot, die de *Lorelei* heette. Ik *zeide* wel niet ronduit, dat het een ongeluksnaam was, maar toch was zij geheel onder dien indruk aan het einde van ons gesprek. Toen had zij een gesprek met Miss Van Buren; en het gevolg was, dat hoe eerder de naam *Lorelei* veranderd wordt in de "*Mascotte*" hoe liever de eigenares het heeft; verder werd er niet van gerept.'

'Drommels!' zeide ik weer. 'Die aangenomen bloedverwante van den Zeeman heeft iets uitgeslapens. Ik zou wel eens willen weten, wat zij van plan is voor mij te doen; want als zij besloten is, dat mijn naam gegrift zal worden in het hart van hare kennis, of daaruit gewischt, dan gebeurt het.'

Eenmaal buiten de sluis, waren wij dadelijk op de Zuiderzee, wier gele golven de *Lorelei* deden hobbelen als ware zij een wieg, de trekschuit rolde ook hevig in ons zog. Mocht het weder eens ruw worden, als wij zeehavens hebben te bezoeken, dan moeten de *Lorelei* en haar wederhelft rustig in de haven blijven liggen en ons gezelschap moet zich vergenoegen de reis op een gewone boot te maken. Maar op een dag als deze was er hoegenaamd geen gevaar, zelfs geen voorwendsel om zeeziek te worden, hoewel ik half en half verwachtte, dat de dames mij zouden vragen, of er geen gevaar was. Blijkbaar kwam de gedachte niet bij haar op. Tot nu toe hebben wij geen enkel ongelukje gehad, want het is een *Trusscott*, zij denken er zelfs niet aan, dat er iets met den motor kan gebeuren.

Marken, met zijn hoogen kerktoren kwam weldra in zicht; het dicht bebouwde eilanden-stadje scheen op de baren te drijven, zooals San Giorgio Maggiore te Venetië bij zonsondergang.

Hoe ik ook den spot had gedreven met het tooneel-eiland en

zijne acteurs, toch waren mijne passagiers bijzonder nieuwsgierig, toen wij met volle kracht Marken naderden.

'Men ziet ons al!' riep ik, toen wij dicht genoeg genaderd waren, om te kunnen onderscheiden, dat een menigte hooge groene en gele bergen, die wij bij elkander in de haven zagen, hooischepen waren. 'Zij verheugen zich reeds op een onverwachten oogst nu de groote schare van toeristen, voor wie zij 's morgens en 's middags voorstellingen houden, voor vandaag reeds vertrokken is. Als wij komen, zal er een tooneel-groepeering plaats hebben, dat een schema kon zijn voor een eerste acte te Londen.'

Toen wij dichterbij kwamen, konden wij zien, hoe mannen en vrouwen en kleine kinderen de hooivorken hanteerden, en het hooi van de groote en kleine schepen haalden. Het was een allerbekoorlijkst tafereel en men gevoelde, dat er slechts een zachte muziek van een verborgen orkest aan ontbrak.

De mannen waren gekleed in zwarte en donker-blauwe jerseys of lange buizen met zilveren knoopen en zeer wijde broeken, waardoor elke broekspijp er uitzag als een half-geleegde luchtballon. Tegen hunne bruine kielen glinsterden zilveren of gouden ronde knoopen en aan den gordel schitterde eveneens iets van edel metaal. Hun haar was recht langs het voorhoofd afgeknipt, over de ooren en achter in den nek, alsof een barbier er een kom over had gezet, en het haar rondom had afgeknipt; en van onder de randen van brutaaluitziende mutsjes gloeiden kleine, wantrouwende blauwe oogen.

Maar ofschoon de mannen zich wel mogen laten zien, zoo hebben de vrouwen en kinderen van Marken het eilandje fortuin aangebracht, als de bezienswaardigheid; en vandaag waren zij op haar mooist, het goudgele hooi op hare hooivorken nemend, haar vlasbond haar, hare roode koonen en schitterend costuum blonken in het licht der namiddagzon.

Wij gingen aan land, en niemand scheen in het minst op ons te letten. Dat behoort bij de dagelijksche vertooning; maar ik was de éénige, die dit wist, en toen mijne reisgenooten zagen, hoe deze bekoorlijke, wonderbare wezens rustig voortgingen met hunnen landelijken arbeid, alsof geen enkel vreemd oog naar hen keek, verweet men mij mijne lage zwartmakerij.

'Hoe kon u hen nu "fortuinzoekers" noemen!' riep Phyllis. 'Het zijn Engelen. Ik zou elk hunner een kus kunnen geven. Zij hebben een engelachtig gezicht, en de kinderen - wel 't zijn *cherubijntjes.*'

Zij had gelijk. Het was een idyllisch tafereeltje al was het ook wat sterk gekleurd. Geen vrouw of ze was mooi; en wie zou dat ook niet in het schilderachtige costuum van Marken? De blanke gelaatstint met de roode wangen, de hemelsblauwe oogen, de gouden franje en twee lange lichtblonde krullen aan iedere zijde van het gelaat, die van onder de nauwsluitende, met kant bedekte kappen, tot op den boezem afhangen; de korte, wijde, zwarte en blauwe rokken, de rijk geborduurde lijven, schitterend als de borst van een papegaai; de gaasachtige doeken en witte mouwen; de zwarte klompen met geschilderde rozentakken, veranderden de haven van Marken in een zeldzamen bloementuin. De uitdrukking van hun gelaat was zeer goedaardig en het was niet vreemd, Miss Rivers de vrouwen Engelen en de kinderen cherubijntjes te hooren noemen.

De groep bij de hooischepen vormde het koor; maar wij waren nauwelijks eenige minuten op den vasten wal, of de hoofdpersonen der vertooning begonnen te voorschijn te komen. Een jong meisje, dat men de aanvoerster kon noemen, trippelde naar de haven met een klein kind aan iedere hand. Alle drie waren blijkbaar eender gekleed in rijke borduursels, en wijde rokken tot aan hare enkels, gedragen over een onnoemelijk aantal onderrokken, maar ik kon zien aan een kleine rozet op de muts van het middelste kind, dat het een jongen was.

Het drietal naderde met een engelachtigen glimlach; en ik behoef nauwelijks te zeggen, dat de drie dames de twee fantastische babies begonnen te liefkoozen.

‘Hoe vaart u? zoudt u gaarne het inwendige van een Marker huis willen zien?’ vroeg het aardige meisje, Engelsch sprekende met de stem van eene kleine sirene.

De dames antwoordde natuurlijk: ‘Heel graag!’

‘Ik zal u ons huis laten zien. Komt u maar mee.’

Starr en ik werden verzocht te volgen en ik wilde geen spelbreker zijn, door de kleine tooneelspeelster aan het verstand te brengen, dat een lid van haar gehoor een Hollander was. Het bekoorlijke schepseltje, met twee dansende goudblonde krullen, breide eer kous bijna zoo lang als haar broertje, en terwijl zij zich omkeerde om ons den weg te wijzen, ging zij met breien voort. Wij zwoegden haar achterna langs den dijk, waar de huizen der visschers staan in rijen op palen als ooievaarsnesten, buiten bereik der overstroomingen.

Met glinsterende breinaalden, geleidde onze gids ons naarden

voet van eene steile trap, die bij een huis behoorde, als alle andere huizen; zoo precies eender, dat het scheen, of wij bij een gewoon visschersgezin zouden belanden; maar ik wist wel beter.

Nu veranderde het tooneel. Het eerste bedrijf was de haven van Marken met de hooischepen. Als tweede bedrijf kregen wij het inwendige van een eerzame visscherswoning. En welk een intérieur!

In geheel Enropa is er geen tweede Marken met zulk een kleeding, met zulke goud-blonde krullen, niet zulke vertrekken als deze, waarin wij vriendelijk uitgenoodigd werden door eene moeder met een coquetten kap op en een pop van een baby in hare armen.

'Stel je eens voor, dat deze visscherslieden in zulke huisjes wonen, die veel hebben van een juweelen-kistje!' riep Phyllis en de anderen slaakten gesmoorde kreten van bewondering. Maar ik zeide niets. Het is inderdaad, alsof men bladert in een sprookjes-prentenboek. Men kan zich geen huis denken, dat op dit gelijkt, of het moest dat zijn van 'Silverhair's Three Bears'.

De geverniste groene wanden waren bijna geheel bedekt met helder gekleurde Hollandsche tegeltjes, en de planken bogen schier onder de kleine nuttelooze ornamentjes. De stoelen waren geel, met rozen beschilderd, en gevernist tot zij glommen. De bedden van het gezin in de bedsteden hadden witte gordijnen, even krakend als nieuwe bankbiljetten, en witte gebreide spreien, met wollen kant omzet, maar daar de groene deuren der bedsteden overdag worden dicht gehouden, zou men niet denken, dat het er van binnen zoo sierlijk uitzag, indien de sirene de deuren niet geopend had, om het ons te laten kijken. Onder de deur van elk bed was een rood bankje geplaatst, omzoomd met geschilderde bloemen; en daar de familie uit negen personen bestond en slechts vier bedden, de kleine beneden voor de kleintjes rekenend, moest men maar niet denken, hoe het des nachts met de ligplaatsen gesteld was.

Al de tafels hadden gehaakte kleedjes, en daarop prijkten vazen met versche bloemen, glinsterend koper en tinnen voorwerpen en mooi oud porselein. Maar de naaste kamer - een kleine, die aan de groote woonkamer grensde - wekte de meeste bewondering. Veel huisraad was er niet, maar tot aan de lage zoldering waren de wanden verborgen achter groote planken, beladen met veelkleurig beschilderde groote en kleine houten doozen. Er waren er van allerlei kleur en alle waren gevernist. Eenige waren eenvoudig blauw of groen of scharlaken-rood; andere waren met Hollandsche of Chineesche landschappen beschilderd, en de grootste zullen zoowat anderhalven voet lang zijn geweest bij 8 duim hoogte.

‘Daarin bewaren zij zeker hun koek en brood en andere keukenvoorraad,’ zeide Miss Rivers; maar met een glimlach begon de sirene de doozen te openen.

Inplaats van suiker en specerijen bevatten zij de garderobe der familie; opgevouwen halsdoeken in groote verscheidenheid; kleine geborduurde jakjes voor de kinderen, kanten kappen, keurslijven, en zelfs - in de grootste doozen - rokken.

De dames, en ook Starr, waren opgetogen over alles, wat zij zagen, vooral over den donkeren afgeschoten zolder, die even vol opgehangen vischnetten was, als de alcoof van Blauwbaard met vrouwen. Zij hadden nog nooit zulk een aantrekkelijke plaats als Marken gezien, noch zulke vriendelijke en lieve menschen. Eerst na ruim een uur dachten zij er aan afscheid te nemen, en toen wisten zij ook de geheele geschiedenis van het belangwekkende gezin.

Zij schudden elk van het negental de hand, zelfs gaven zij een handje aan de zuigeling, streelden de poes en vertoefden nog buiten de woning om kiekjes te nemen. Eenige der buren - jonge vrouwen en meisjes met kuiltjes in de blozende wangen - kwamen naderbij, als aangetrokken door de bewondering der dames. Nell en Phyllis wenkten haar, zoodra zij haar zagen en de mooie schepseltjes gehoorzaamden, schijnbaar zeer verlegen, aan hare uitnoodiging. Zij werden gefotografeerd; en nadat men allerlei beleefdheden had gewisseld, kwam Starr mij vragen, of hij hun gevoel ook zou kwetsen, door haar een paar geldstukken aan te bieden.

‘Zeker, als ge haar niet genoeg geeft,’ zeide ik droogweg.

‘Wat is u toch een kwaadspreker! riep Nell.

Intusschen vestigden de sirene, hare zusjes en broertjes en een aantal mooie vriendinnetjes van haar leeftijd, listige oogen op ons. De kuiltjes waren verdwenen, want de naïve engelen rieden het onderwerp van ons discours en hielden zich op alle gebeurlijkheden voorbereid.

‘Ik geloof niet, dat zij geld zullen weigeren,’ zeide ik. ‘Integendeel, zij verwachten het.’

‘Hoeveel moeten wij geven?’ vroeg Starr.

‘Zooveel klein geld als ge bij u hebt, en zooveel als gij denkt, dat het waard is,’ zeide ik, in mijn zak naar zilvergeld zoekend.

‘Me dunkt, het gezin zal in de wolken zijn met een gulden,’ meende Phyllis. ‘Wij konden een der kinderen er ook een geven, om te verdeelen onder hare makkertjes, om er snoeperij voor te koopen.’

‘Probeer 't maar eens, en zie, of zij u bedanken,’ antwoordde ik.

‘Natuurlijk zullen zij dat,’ zeide de chaperonne. ‘Men kan zien, dat het goedhartige menschen zijn, behalve die kleine jongen, die bang was voor Tibe, omdat deze al spelende trachtte den knoop achter van zijn mutsje af te bijten.’

Ik stond er naar te kijken, hoe de anderen hun klein geld bij elkander scharrelden, om de bepaalde som te krijgen, daar klein geld altoos de voorkeur heeft. Ik legde mijne offerande er niet bij, wetende, wat er zou gebeuren.

Eindelijk werd Phyllis door het gezelschap als hun afgevaardigde gekozen.

‘Nogmaals vaarwel!’ zeide zij vriendelijk tot onze laatste geleidster. ‘Hier heb je wat voor je broertjes en zusjes, om nog eens aan ons te denken; en wil je dan wel vragen, of ze er wat lekkers voor koopen?’

Maar in één oogenblik veranderde onze sirene in een harpy. Hare blauwe oogen werden hard als staal, en schoten bliksemstralen. De kinderen, die het geval begrepen, stonden er bij te kijken als kleine haaien en de mooie vriendinnetjes namen plotseling het voorkomen aan van wilde vogels uit Artis; die mooie, fraai gevederde schepsels zijn tam genoeg om uit je hand te eten, als je hun iets geeft, waarvan zij veel houden, maar haten en verfoeien je toch in hunne koude harten en staan gereed om u tot op het been in den vinger te bijten, als gij ze plaagdet, inplaats van ze te voederen.

Onze gids hield een hand op met de vingers wijd uitgespreid. ‘Vijf! vijf!’ riep ze met schelle stem. ‘Ieder uwer geeft een gulden! Alles wat u gaf is voor mijne vriendinnetjes! Niet genoeg voor mij! Ik krijg meer! Ik krijg *altijd* meer! Een gulden per persoon!’

‘Gekheid,’ zeide ik in het Hollandsch. ‘Hier heb je nog een gulden. Neem dien en ga dan heen. 't Is tweemaal te veel voor je.’

Ik wierp haar het geldstuk toe en zij ving 't op, maar zij was nog niet klaar met ons, en de anderen evenmin. Verrast en ontsteld door de plotselinge verandering in de rose en witte engelen, keerden de dames zich om en liepen haastig naar de boot. Een oogenblik waren de meisjes ontmoedigd door mijne kennis van het Hollandsch, maar ook slechts voor één oogenblik. De moeder der negen stond in de deur van het groene kartonnen huisje, met haar kind op de armen, en riep hare dochter bemoedigend toe. De sirene liep ons op hare klepperende klompen achterna, schreeuwende om geld; de kinderen gilden; de vriendinnetjes maakten overluid allerlei opmerkingen over onze trekken, onze

hoeden, onze manieren. Ik had willen weggaan, zonder hunne afzetterij met één stuiver te beloonen; maar Starr wierp in zijn wanhoop vier of vijf gulden te midden van den joelenden troep. De muntstukken rolden, en de schitterende wezentjes wierpen er zich op als een troep roofvogels.

Zoo verlieten wij ze, en ik zag, dat de dames dankbaar waren veilig aan boord van de *Lorelei* te zijn.

'Duivels!' hijgde de chaperonne, landwaarts ziende in een soort van booze bezwering. 'En wij noemden hen nog wel engelen en cherubijntjes! U is wel goed, Jonkheer, ons niet te verwijten: 'Ik heb het immers wel gezegd.'

'Ze zijn verschrikkelijk - mooi en verschrikkelijk,' zeide Starr, 'als figuren, die bezield werden en nu uit de lijst van het schilderij springen om je bloed uit te zuigen - als antwoord op den een of anderen ondeugenden wensch, dien het u het volgende oogenblik reeds berouwt geuit te hebben.'

'Wat een schok, juist op het allerlaatste oogenblik zoo ontgoocheld te worden!' zuchtte Phyllis. 'Mijn zenuwen zijn er geheel van in de war.'

'Ik zal er stellig vannacht van droomen,' zeide Nell; 'laat het u dus niet verwonderen, als gij in de nachtelijke uren kreten hoort. Toch ben ik blij, dat wij er heen gingen; ik zou het niet hebben *willen* missen.'

'Ik ook niet,' voegde de chaperonne er bij. 'ik heb een gevoel, alsof wij een dorp in het Oosten hadden bezocht en door de wilden bloedig waren terug gedreven. En - ik zou er niet over spreken, als zij aardig waren gebleven; dat zou *valsch* zijn geweest - maar hebt ge wel opgemerkt, dat er nergens in dat aardige wassen huisje een plaats scheen te zijn om zich te *baden*?'

'Zij wasschen ook alleen maar hun handen en hun gelaat,' zeide ik. 'De meeste Hollandsche boeren beschouwen baden als een vuile gewoonte. Zij beweren, dat zij schoon zijn, en bijgevolg geen bad noodig hebben.'

'Nu hebben zij nog meer van vogels!' riep Nell, 'hunne kleeding is hun gevederte. Ik vind, dat het wezenlijke menschen zijn, die een wezenlijk leven leiden. Het is waar, Marken is een theater, drieduizend meter lang en één duizend meter breed, en gij betaald de acteurs voor uwe zitplaatsen. De haven is niet half zoo schilderachtig als Spakenburg, met de tallooze masten en den bruinen sluier van vischnetten; maar de menschen zijn het waard, dat men dat men er voor betaalt.'

‘Toeristen, zooals wij zijn, hebben hen bedorven; eens waren zij natuurmenschen,’ zeide ik. ‘Waarschijnlijk zal Spakenburg, dat nu nog zoo naïef is, eens Marken worden; en zelfs te Volendam, waar de menschen hunne hoofden niet verloren (wat toont, dat zij een gevoel voor humor hebben), zijn zij zich wel hunne artistieke waarde bewust.’

‘Zij zien neer op de eilanders, als comedianten; maar dat is grootendeels jaloerschheid. Marken heeft, zooals ge weet, zijne geschiedenis; het was eens met het vasteland verbonden, maar dat was nog in de dertiende eeuw, en sedert stellen de bewoners roem op hunne oude kleederdracht en gebruiken. Zij zijn er trotsch op, dat zij al dien tijd Protestant bleven; en geen enkele Marker zou het ooit in zijn hoofd krijgen, naar het Katholieke Volendam over te steken, om daar eene vrouw te zoeken, hoe beroemd Volendam dan ook is om zijne mooie meisjes. Ook zou geen der “wilde, tropische vogels” zooals u ze noemt, hun eiland-nest voor het vasteland willen ruilen, ofschoon Marken ten tijde van hoog water een hoogst onaangename woonplaats is, en de vogels per boot moeten gaan. Maar hier zijn wij aan Volendam en nu kunt u zelf oordeelen, welke der beide visschersdorpen gij het belangwekkendste vindt.’

Wij waren het stukje zee overgestoken, en kwamen nu eerst voorbij een kleinen vuurtoren en daarna in een vierkante haven, vol visschersbooten, bestemd om bij stormweder zee te bouwen; en hunne metalen wimpels, die nooit bij stil weer slap kunnen hangen, wezen dapper allen in dezelfde richting, evenals de vlaggen van een compagnie lanciers op een antiek schilderij van Froissart.

‘Ik lees daar dat Volendam beroemd is om zijne mooie vrouwen,’ zeide Nell, ‘is het dorp dit ook voor zijne lange mannen? Ik kan er al verscheidene aanwijzen, maar een hunner is de grootste man, dien ik ooit zag, behalve neef Robert.’

‘Hij gelijkt bijzonder veel op uw neef Robert,’ verklaarde Starr, op niet zeer vroolijken toon.

‘Ik geloof waarlijk, dat hij het is,’ riep ik uit.

Miss Rivers kreeg een kleur, terwijl zij toestemmend knikte.

‘Maar hoe ter wereld komt hij hier?’ vroeg Tante Fay. ‘Schreef een uwer hem, dat hij moest komen?’

Allen ontkenden dit; maar Miss Rivers bewaarde het stilzwijgen.

Hoofdstuk XXI.

Ik schreef enkel en alleen aan mijnheer Van Buren, omdat hij mij dat verzocht had. Hij keurde van den beginne den tocht af en zeide mij heel dankbaar te zullen zijn, indien ik hem telkens een paar regels wilde toezenden, wat hem verhinderen zou zich bezorgd te maken over Nell.

Ik zeide haar niets van zijn verzoek, omdat ik zeker was, dat zij het onzinnig zou vinden, aangezien hij zoovele jaren geleefd had zonder zich om haar lot te bekommeren. Maar dat is, natuurlijk, een geheel andere zaak; zij bevindt zich thans in zijn land en hij gevoelt zich daardoor verantwoordelijk voor haar welzijn, alsof hij haar voogd ware geweest. Ik wilde, dat ik zulk een voogd bezat. In plaats van tegen zijn raad in te handelen, zou ik hem gehoorzamen, zonder ooit te vragen waarom.

Mijnheer Van Buren is de verstandigste man, dien ik ooit ontmoette, en het kan mij ergeren, dat Nell met hem omspringt als ware hij slechts een groote schooljongen. Om hare ondankbaarheid goed te maken, heb ik beproefd hem te toonen, dat *ik* zijne goedheid op prijs stel. Aangezien hij verloofd is, kan ik vriendelijk jegens hem zijn, zonder gevaar te loopen door hem van behaagzucht te worden verdacht, en hij schijnt zoo blij met het weinige, dat ik heb kunnen doen, om hem onze erkentelijkheid te bewijzen! Ik wilde slechts, dat ik zijne toekomstige vrouw goed genoeg voor hem kon achten; maar zij is *zoo* leelijk en schijnt zoo lastig te zijn. Nell noemt haar ‘een kleine kat’. Ik zou niet gaarne zulk een naam aan een ander meisje geven; maar ik moet bekennen heel wat poesjes te hebben gezien, die vrij wat mooier en liever waren dan zij.

Men heeft mij steeds geleerd, dat het onbeleefd was briefkaarten te schrijven, tenzij het prentbriefkaarten waren voor albums bestemd, en daar mijnheer Van Buren wel alle gezichten van Nederland van buiten zal kennen, voelde ik mij verplicht hem brieven te zenden.

Eerst dacht ik maar een paar regeltjes te krabbelen; maar Holland is zoo betooverend, dat ik er niet over uitgepraat was, en mijnheer Van Buren scheen er dankbaar voor te zijn, omdat het zijn geboorteland is, en de plaatsen, waarvan hij het meeste houdt, zijn ook toevallig mijn lievelingsplekjes. Op die wijze schreven wij elkander bijna iederen dag ellenlange brieven, want hij wenschte mij te zeggen, dat ik toch vóóral niet vergeten moest dit en dat

te zien en zus en zoo te doen, en ik moest natuurlijk antwoorden, dat ik het gezien of gedaan had, en het zoo mooi vond als hij verwachtte.

Indien iets ons tochtje nog aangenamer had kunnen maken, dan ware het 't gezelschap van den heer Van Buren geweest; maar natuurlijk was dit onmogelijk, daar hij een man van zaken is, en Freule Menela van der Windt zou natuurlijk niet goedvinden, dat hij zorg voor zijn nichtje droeg, als hij zoo ver ging haar louter ter wille van Nell, eenigen tijd te verlaten. Intusschen zijn z'n brieven en de gedachtenwisseling met hem een waar genot voor mij geweest, en ik had Nell hierin zoo gaarne laten deelen - daar wij anders alles samen deelen - als ik niet bang was geweest, dat zij er om gelachen had. En daar is haar neef te goed voor, ik heb hem daarvoor behoed, door de correspondentie voor mij te houden.

Ik wilde niet naar Holland gaan, daar het zoo een vreeselijk avontuur voor Nell en mij scheen Engeland te verlaten en te gaan rondzwerven in een motor-boot; en zoo vreeselijk verkwistend al het geld te verteren, dat de arme kapitein Noble ons naliet, alleen om er een paar weken plezier van te hebben. Maar, het *moest* zoo zijn, en er is iets in Holland, dat mij meer aantrekt, dan ik dacht, dat eenig land doen kon. Engeland natuurlijk uitgezonderd. Ik had het lief, van het oogenblik af, dat wij aan land stapten; maar als men veel houdt van iemand op een vreemde plaats, dan houdt men ook meer van die plaats zelf.

Ik vind Holland het volmaaktste landje, dat men zich kan voorstellen. Als men er in is, dan heeft men een gevoel, alsof men in de heele wereld is, omdat men in de kern der wereld schijnt te zijn; en als men het oog laat dwalen over de eindelooze vlakten, dan schijnen onze oogen het einde aller dingen te aanschouwen.

En dan, alles wat men in Holland ziet, is zoo karakteristiek, de zonsopgangen en de zonsondergangen niet uitgezonderd. Niets wat men in Holland vindt, zou ergens elders op zijn plaats zijn; maar misschien kan men niet eens zeggen, dat Holland op de aarde is. Nu ik ‘het lage land’ (zooals Jonkheer Van Brederode het vaak noemt) ken, dunkt mij, dat als ik uit Engeland geschaakt werd, in een ballon gezet en hier ergens neerdaalde, zelfs in een stad, die ik nooit gezien had, en die *zonder* grachten was, ik dadelijk zou zeggen, zoodra ik mijn oogen opende, en weer mijn adem herkreeg: ‘Wel, ik ben in het dierbare, kleine Holland.’

Ik zou hier gaarne in den winter zijn. Mijnheer Van Buren zegt,

dat, zoo wij dan over willen komen, hij mij zal leeren schaatsenrijden en, volgens mijnheer van Brederode, is hij een kampioen op het ijs. Maar mijnheer Van Buren vertelde mij hetzelfde van Jonkheer Van Brederode. Zij zijn intieme vrienden.

En van mijnheer Van Brederode gesproken, weet ik in den laatsten tijd niet meer, wat ik van hem denken moet. Ik dacht in het eerst, dat hij van Nell hield en aan boord van de *Lorelei* was gekomen, om haar beter te leeren kennen. Ofschoon zij mij daar nooit over sprak, geloof ik, dat zij denzelfden indruk had ontvangen en heel boos was over iets, dat Freule Menela ons verteld had. Het schijnt, dat Van Brederode een weddenschap aanging, iets wat niet juist was en dat Robert van Buren dat aan zijne aanstaande zeide. Zij had het nooit moeten overbrengen, maar zij deed het en voegde er bij, dat hij het hof maakte aan alle vrouwen en zich onweerstaanbaar geloofde, zoodat zij ons beiden voor hem waarschuwde.

Dit maakte Nell *woedend*, en zij zeide, dat volgens haar opinie Jonkheer Van Brederode zich gevleid moest gevoelen, als wij aardig tegen hem waren, maar wat haar betrof, zij was het niet van plan.

Ik was ook een weinig tegen hem vooringenomen, ofschoon ik hem zeer bewonderde, toen ik hem in het Prinsenhof te Delft zag en later op het *Concours hippique.* Mij dunkt, Nell behoorde in elk geval hem dankbaar te zijn voor hare redding, toen het paard met het badkoetsje op hol ging de zee in.

Ik vertelde mijnheer Van Buren niet, wat Freule Menela zeide, want het zou gemeen zijn geweest, als hij boos op haar was geworden. Maar om zijnentwil, daar Jonkheer Van Brederode zulk een held is in zijne oogen, besloot ik den Jonkheer niet te streng te oordeelen, als wij hem ooit weder ontmoetten, en hem, zoolang ik kon, het voordeel te geven van mijnen twijfel.

Het was eene verrassing toen wij vernamen, dat hij de ‘vriend’ was, die den heer Starr als schipper zou helpen, toen de werkelijke kapitein, de beroepsman - er op het allerlaatste oogenblik niet was.

Natuurlijk herinnerde ik mij dadelijk de weddenschap, die hierin scheen te bestaan, dat hij binnen zekeren tijd aan Nell zou voorgesteld worden - en ik vond het wel een beetje impertinent, deze op die manier te winnen op haar eigen boot. Maar Nell was zoo naar tegen hem, dat ik hem waarlijk beklaagde. Hij verdroeg alles als een heilige en een welopgevoed man en hoe

meer ik hem zag, hoe meer ik mij overtuigd hield, dat Menela hem belasterd had.

Ik tracht altoos mijn humeur te beheerschen, en hoop, dat 't niet al te onaangenaam is; maar ik weet zeker, dat ik in de plaats van Jonkheer Van Brederode Nell's gedrag niet verdragen had, maar den tweeden dag reeds mijn post van kapitein had neergelegd, al had ik ook een geheele partij van onschuldige personen laten stranden. Inplaats van ons aan ons lot over te laten, heeft hij als een Trojaan voor ons gewerkt. Hij is al dien tijd niet alleen onze kapitein geweest, maar onze gids, wijsgeer en vriend - om nog niet eens te spreken van zijne diensten als chauffeur aan wal en 'leverancier' van motor-wagens, rijtuigen, verrassing-diners, bloemen en vruchten aan boord van de *Lorelei.*

Het uitstapje zou tamelijk saai zijn geweest zonder hem, daar niemand onzer iets van Holland weet, en hij alles. Geen moeite is hem te veel, als hij ons er gelukkig mee kon maken, en ik dacht, dat hij dat alles deed ter wille van Nell.

Hij keek haar soms zoo teeder aan, terwijl een donkere blos zijn gelaat overtoog, als zij iets bijzonders sarcatisch of bits zeide, dat, al had hij het verdiend, ik niet kon velen, dat hij zoo behandeld werd, nu hij alles deed om ons genoegen te doen. Ik trachtte dan ook dubbel vriendelijk jegens mijnheer Van Brederode te zijn, om Nell's houding een beetje goed te maken en ik kon zien, dat hij mij daar dankbaar voor was; maar denzelfden avond, waarop mijnheer Van Buren zich zoo onverwachts bij ons voegde te Volendam, deed Lady Mac Nairne mij vreeselijk ontstellen. Zij zeide *op goed gezag* te kunnen verklaren, dat het eene groote vergissing was te meenen, dat onze kapitein verliefd op Nell was. Misschien had hij er zijne redenen voor gehad dien schijn aan te nemen; maar het was in waarheid om mijnentwil alleen, dat hij zich aan boord van de *Lorelei* bevond.

'Ik zal nu wel niet zoo ver gaan te beweren, dat hij werkelijk verliefd op Phyllis is,' ging Lady Mac Nairne voort (zij noemt ons thans 'Phyllis' en 'Nell') maar hij was zoo door haar bekoord, dat hij kennis met haar wilde maken. Thans hangt het alleen van Phyllis af, of hij verliefd op haar zal worden of zijne bewondering staken.'

Zij zeide dit in Nell's tegenwoordigheid en ofschoon Nell hem zoo onaangenaam behandeld had (pas sedert een paar dagen gaat dat beter), scheen zij volstrekt niet zoo verlicht, als ik mij in hare

plaats gevoeld zou hebben. Zij riep alleen lachend uit: ‘Lieve hemel! Wat zul je doen, Phil?’

‘Hem toonen, dat ik zijne v r i e n d i n ben,’ antwoordde ik vastberaden. ‘Ik bewonder hem uit den grond van mijn hart en hoop altijd zijne vriendschap te behouden.’

‘Dat is een aardig begin van wat een mooie roman kan worden, niet waar, lieve Tibe?’ vroeg Tante Fay.

Ik trachtte niet te blozen, maar dan bloost men des te erger. Ik had hetzelfde gevoel, als toen iedereen bij onze terugkomst in de haven van Volendam tot Nell zeide: ‘Daar is neef Robert!’ of ‘Hoe komt je neef Robert hier?’

Ik was maar blij, dat ik mij bukken kon en Tibe streelen, die de aardigste hond is, dien ik ooit gezien heb. 't Is waar, zooals Nell zegt, dat hij belachelijk laag op de pooten is, en daar hij zulk een korten neus heeft en zijn onderkaak zoover vooruit steekt, moet hij feitelijk, als hij iets eten of ruiken wil, op zijn kop gaan staan. Wat er onder zijn kin doorgaat, ziet hij niet. Zij beweert ook, dat als hij in verlegenheid is, en een aantal rimpels in zijn voorhoofd te zamen komen, zijn uiterlijk veel heeft van Chapham Junction; en zij heeft gelijk. Toch is het een beeld, en heeft hij de soort van trekken, die de oude meesters op hun schilderijen aan hun honden gaven, trekken, die meer van een mensch dan van een dier hadden; ook legden zij een menschelijke uitdrukking in hunne oogen.

Het is vreemd, Nell en ik zeiden elkander vroeger alles, maar sedert dat gesprek vermijden wij het beiden zorgvuldig, zoodra wij alleen zijn, den naam van Van Brederode te noemen.

Ik weet niet, wat er gebeurd is, dat zij plotseling te Amsterdam zoo aardig tegen hem was, maar dat er iets gebeurd is, is zeker, en zij is sedert aardig gebleven, alleen maar is haar manier geheel anders. Eerst toen wij naar Spakenburg en die andere plaatsen gingen, eer Lady Mac Nairne dat gezegd had, was zij aardig tegen den Jonkheer op een bekoorlijke, coquette wijze, alsof zij bovenal wenschte hem te boeien. Maar sinds dien avond in het Hotel Spaander, te Volendam, is zij geheel onderworpen. Jonkheer Van Brederode is stil en houdt zich ook op een afstand en soms vind ik, dat hij op koelen toon tegen Nell spreekt, als wantrouwde hij zulke bedeesde teekenen van vriendelijkheid, als zij nu toont.

Nu vind ik ook, dat hij en mijnheer van Buren en mijnheer Starr drie vrienden zijn, welke men op prijs moet stellen. Niet zulke toevallige vrienden (Nell noemt ze ‘kennisjes’), die uwe vrienden zijn, omdat ge hen toevallig ergens ontmoet, en die men

niet erg mist, als zich de wegen des levens weer scheiden. Zij schijnen zulke te zijn, die men b e s t e m d is te ontmoeten, juist zooals men bestemd is om geboren te worden en te sterven; vrienden, die bij uw leven behooren, en er niet uitgaan. In het begin onzer kennismaking wist ik nauwelijks welken van de drie ik de voorkeur geef; en nu ik het w e e t, ben ik even aardig tegen alle drie, omdat men anderen behandelen moet, zooals men zelf behandeld wil worden, en ik gaarne heb, dat de menschen lief tegen mij zijn.

Mijnheer Van Buren heeft de laatste twee dagen met ons doorgebracht en ik merk duidelijk, dat hij zijn vriend en mij bestudeert, zoodra wij samen zijn. Ik zou zoo gaarne weten, of ook hij denkt, dat Jonkheer Van Brederode om mij geeft, en zoo ja, of ook hij er verbaasd over is, dat iemand mij meer bewondert, dan Nell, die zoo mooi en geestig en amusant is? 't Kan niet anders, of ik voel mij gevleid, dat zulk een belangwekkend personage als de Jonkheer mijn gezelschap boven dat van Nell stelt, ofschoon ik het nauwelijks gelooven kan. Maar het zou toch wel aardig zijn, als Mijnheer Van Buren het ook geloofde, dan zou hij mij een innemend meisje vinden, al was het vroeger niet bij hem opgekomen - daar hij zelf geëngageerd is, en zoo voort - mij uit eigen beweging in dat licht te beschouwen.

Zoo gaarne zou ik al deze dingen op de oude vriendschappelijke wijze met Nell bepraten, maar dat schijnt op geheel onverklaarbare wijze onmogelijk geworden te zijn en ik mis eene vertrouwelinge. Lady Mac Nairne is een schat van een vrouwtje; zij regeert ons allen zonder uitzondering en wij zouden alles ter wereld geven, om haar plezier te doen; maar toch zou het nooit bij mij opkomen haar iets toe te vertrouwen. Ik weet zelf niet waarom, behalve dat men nooit kan zien, hoe iemand over je denkt achter blauwe brilleglazen. En als je niet zien kunt, wat de menschen denken achter hunnen bril, of zij zuchten over je beproevingen of er om lachen, hoe kun je hun dan je zielsgeheimen openbaren.

Soms spijt het mij, dat mijnheer Starr een man is. Ware hij slechts een meisje, dan zoude men geen heerlijker vertrouweling kunnen vinden. In weerwil van zijn ondeugende invallen, of jongensstreken, is hij bijzonder sympathiek. Ik voel, dat hij mij en Nell volkomen begrijpt, en hij heeft een mooi uiterlijk en is heel knap, terwijl hij betooverende manieren heeft, wanneer hij dat verkiest. Het verbaast mij, dat noch Nell noch ik ons hart aan hem verloren. Maar misschien deed Nell dat wel. Indien dit het geval niet is, was zij vreeselijk coquet tegenover hem.

Hoofdstuk XXII.

Mijnheer Van Buren had ons bij ons weerzien verteld, dat Freule Menela te Brussel bij eene vriendin was gaan logeeren en hij van die gelegenheid gebruik had gemaakt, om eens te komen zien, hoe zijn nichtje zich vermaakte. Na den terugkeer zijner aanstaande, zou hij haar en zijne zusters eens bij ons brengen.

Wij zagen Volendam in het licht der ondergaande zon. Alles was toen zoo mooi en ik was zoo blij, naar het hotel te wandelen, waar wij zouden logeeren, dat ik had kunnen zingen. Groote wolken waren in het westen komen opzetten, maar daaronder werd de zee door een wonderbaar bijna bovennatuurlijk licht beschenen. De hemel was donker-blauw, en het water had een doffe loodkleur; maar langs den horizont gloeide een gordel van goud en de zeilen op een visschersvloot waren rood gekleurd, als een bed geraniums, dat in zee bloeide.

In dit vreemde licht wandelden wij van de haven de hoofdstraat van het dorp op, die een lange dijk van zwart Noorweegsch graniet is, welke de huisjes met hunne puntige daken beschermt. De onderste verdiepingen zijn van een sombere kleur, de bovenste met den puntigen gevel licht-groen of blauw en de klompen van het gezin staan aan de deur. Hier en daar was wat porcelein voor een raam ten verkoop uitgestald, of hing er een klomp boven de voordeur, ten teeken, dat daar een schoenwinkel was; maar wij keken ternauwernood naar de huizen, zoo belangwekkend waren de bewoners, die allen op straat schenen te zijn.

Langs den dijk zat een dubbele rij mannen neergehurkt, oude en jonge - de meeste echter oud; maar allen zoo bruin of zij van hout gesneden waren. Zij droegen allen een nauwsluitend buis en een enorm wijde broek, zooals die andere mannen om den hoek der Zuiderzee te Marken. Maar te Marken waren de jerseys donker en hier van het zonderlingste rood; de nieuwere hadden den tint van een Jacqueminot-roos, de meer versletene van de liefelijke rozen, die Nell ‘Amerikaansche schoonheden’ noemt.

Daar zaten zij dan, op de wijze der kleermakers met de beenen gekruist, en hunne lakensche of bonten muts over hunne oogen getrokken, terwijl zij rookten (eenige hunner hadden fraaie, stoutmoedige oogen) en voor die rij als om zich te laten bekijken, liepen vrouwen en bekoorlijke meisjes en schatjes van kinderen op en neer, het geklikklak harer klompjes klonk als muziek.

Nell en ik bewonderden de costuums meer dan op Marken, al waren ze ook niet zoo in het oog vallend, alleen aardig. Maar ik vind niets bevalliger, dan de doorschijnende witte kappen, die terug geslagen worden, en lang over de ooren loopen, als de vleugels van een drijvenden vogel. Misschien was het gedeeltelijk aan een licht-effect te danken, maar de jonge meisjes in hare nauwsluitende donkere jakjes, met een chemisette van gebloemd doek, de wijde blauwe rokken, waarop van het middel tot aan de heupen een stuk van licht getinte stof is gezet - en die vliegende, gevleugelde mutsen zagen er engelachtig uit.

Zij liepen óf met den arm om elkanders middel geslagen, óf te breien. Dravende schepseltjes hadden blauwe jukken over hunne schouders en droegen emmers water, die zoo groot waren als zij zelven; of zij hielden kleine kindertjes onder de armen. Maar waarmede zij ook bezig waren - mannen, vrouwen, meisjes, jongens en babies - allen hielden met hun werk op, zoodra zij Tibe in het oog kregen. Ik geloof niet, dat zij wisten, dat het een hond was; en ofschoon hij overal, waar wij nog geweest waren, een s u c c e s f o u had gehad, nergens waren de menschen zoo uitgelaten over hem als te Volendam.

De Jonkheer zegt, dat het plaatsje bijna drieduizend inwoners telt, en de helft er van volgde Tibe op den dijk, toen wij ons naar het hotel begaven. Het nieuws van zijn komst ging ons vooruit, zooals men zegt, dat nieuwstijdingen door de Indische Bazaars gaan. Gezichten verschenen voor de ramen; zonderlinge figuren verschenen aan de openstaande deuren en Tibe werd nagejouwd. Hij kreeg een heelen stoet achter zich, die schreeuwde, lachte en hem riep.

Eerst scheen Tibe gevleid en liet zich bewonderen; maar daarop begon het hem te vervelen; hij kreeg er genoeg van en zette het op een loopen, bang voor den storm van stemmen en houten klompen. Wij waren allen blij, toen wij hem veilig en wel in het hotel hadden.

Zulk een wonderlijk hotel, met ongeloofelijk-zindelijke kamertjes, net doosjes, waarvan de geverniste, groen houten muren voor spiegels konden dienen. Ik wist niet, dat het hotel beroemd was, maar dat lijkt toch zoo; evenals de waard en zijn talrijke dochters. Iedere schilder, die ooit te Volendam is geweest, heeft een stukje voor de groote kamer geschilderd, waarin men van de straat af komt, en ik zag er een half dozijn, die ik gaarne had willen hebben.

Het is zoo aardig buiten te dineeren op een groot overdekt balcon, vanwaar men het gezicht heeft over de Zuiderzee, terwijl de horizont wemelt van visschersbooten. In de vallende schemering hadden zij veel van lange bevallige dames, die zich hand in hand bewegen, met fladderende rokken, eenige in groepjes samen babbelende, andere in trotsche afzondering, twee aan twee als vorstinnen.

Het is bewonderenswaardig, hoe onze chaperonne zich vrienden weet te maken en de lui naar haar hand kan zetten. Ware zij jong en mooi, dan zou men er zich niet over verwonderen - ten minste voor zoover het de mannen betreft; maar ofschoon zij, voor zoover men zien kan, een frisch teint heeft, al ziet ze er dan ook wat bleek uit, en al heeft zij geen rimpels of kuilen, toch is heur haar grijs en draagt zij een blauwen bril, terwijl slechts een klein gedeelte van haar gelaat zichtbaar is. Men weet nauwelijks te zeggen, waar zij wel op lijkt. Toch zijn de heeren in ons gezelschap hare slaven; en het is hetzelfde in de hotels. Eerst beginnen de hotelhouders gewoonlijk te zeggen, dat Tibe niet in hun huis komt, het volgende oogenblik, nadat zij een beetje geflikflooid heeft, streelen zij hem reeds den kop, en noemen hem ‘een braven hond’ en zeggen zijne meesteres, dat zij voor hem eene uitzondering zullen maken.

Den morgen na onze aankomst te Volendam, stond ik vroeg op, omdat mijnheer Van Buren aangeboden had, mij het dorpje te laten zien, als ik eene wandeling wilde maken. Om half negen verlieten wij reeds het hotel en de eerste, die ik ontmoette, was Lady Mac Nairne. Zij had eene wandeling gemaakt en op haar terugweg naar het hotel, werd zij, evenals de Oude Vrouw in de Laars omringd van kinderen van allerlei leeftijd. Zij was al beste maatjes met hen en had kiekjes van hen genomen en hunne volwassen zusters hadden haar een massa van Volendam verteld.

Zij wist reeds, dat zoodra de zonen van dit visschersvolk hun jongenspakje aankrijgen, men hun hunne gespen en halsknoopen geeft: de groote gouden of zilveren knoopen, die in elk visschersdorp verschillend zijn, zoodat, als er een man verdrinkt, men aan de knoopen kan zien, waar hij thuis hoort.

Men had haar ook verteld, dat de broeken zoo wijd zijn, omdat bij stormweer de mannen dan niet zoo nat worden, als in gesloten broeken. Dat de vrouwen acht onderrokken dragen, niet alleen omdat het 's lands wijs is, maar omdat men het voor een meisje mooi vindt, als zij breed is; en omdat men het niet voegzaam vindt te laten zien, hoe men geschapen is.

Iets wat zij ook nog hoorde, was, dat juist zooals de jongens hunne gespen en knoopen moeten hebben (en oorringen, als zij ze krijgen kunnen), ieder Volendammer meisje, als zij iets wenscht te beteekenen, een kralen halssnoer moet hebben met een gouden kruisje; verscheidene zilveren ringen, een zilveren knipje voor haar beursje en een reukfleschje met zilveren dop en voet. Geen meisje kon ooit hopen een goed huwelijk te doen, die dit alles niet had, zeide Lady Mac Nairne, en daar de meisjes, die haar dit alles hadden verteld, geen ringen en geen reukfleschje hadden in hare verzameling sieraden, zou zij maken, dat haar neef dit voor haar kocht. Hij mocht het haar echter zelf niet geven, daar de meisjes veel eigenwaarde bezaten, ofschoon haar vaders slechts vijf gulden per week verdienden, maar zij zou het doen, en dan werd het wel aangenomen. Een der meisjes was ongelukkig, omdat zij een jongen visscher liefhad, en zij te arm waren om te trouwen, zij wilde dus als kindermeisje naar Rotterdam gaan.

'Het schijnt,' zeide Lady Mac Nairne, 'dat er veel vraag in Holland is naar Volendammer meisjes als kindermeisjes; zij zijn zoo goed voor kinderen en huisdieren. Maar deze behoeft niet uit dienen te gaan; want de beste Ronny moet haar een bruidschat geven.'

'Heeft u 't hem al gevraagd?'

Zij lachte. 'Neen,' zeide zij. 'Toch zal hij het doen, als hij weet, dat het mij plezier doet.'

Maar dit was nog niet alles, wat zij te weten was gekomen. Zij wist ook al, dat Volendam het eerst beroemd was geworden door een schilder, Clausen geheeten, die hier bij toeval kwam en wegging om het aan al zijne vrienden te vertellen. Zij wist, hoe men het Hotel Spaander had opgericht om de schilders te gerieven, en hoe het jaar op jaar moest worden vergroot, en alles, wat men haar verteld had, had zij in haar notitie-boekje opgeschreven, dat zij aan de châtelaine hangen heeft. Het lijkt me zoo vreemd voor eene Schotsche dame en nog wel iemand van haar rang, zoo gretig alle bijzonderheden op reis te verzamelen, dat zij die in een notitie-boekje krabbelt. Maar vele dingen van die Lady Mac Nairne z i j n dwaas.

Dien morgen straalde de zon met verschroeienden gloed; maar er was gedurende den nacht wind komen opzetten en de golven zagen wit van schuim. De donkere lijn der zee strekte zich ongelijk langs den horizont uit en men zag geen enkele visschersboot. Alle

lagen veilig en wel in de haven, met hunne vroolijke wimpels even zichtbaar boven de puntige daken der huizen. Wij hadden een opwekkend en gezellig ontbijt op het balcon; wel was het niet koud, maar toch fladderden de tafellakens en servetten in den wind, als de groote witte vleugels van verschrikte zwanen. Mijnheer Van Brederode had ons beloofd, dat wij noordwaarts, langs de kust zouden varen, om twee andere dooden steden der Zuiderzee, Hoorn en Enkhuizen, te zien en daarna Stavoren. Maar thans weigerde hij ons dien weg uit te voeren. De mannen mochten gaan, indien zij dit verkozen en groot gevaar bestond er ook niet, maar hij kon niet toelaten, dat vrouwen zich in ruw weder op de *Lorelei* waagden.'

'Maar het zou niet op de *Lorelei* zijn,' wierp tante Fay in het midden: de *Lorelei* bestaat niet meer.'

Nell werd rood en ik verbleekte. Het was iets ontzettends haar zoo rustig te hooren spreken over het verloren gaan onzer kleine boot, waaraan wij zoo gehecht waren.

'Bestaat zij niet meer? stamelde ik. 'Is zij v e r d w e n e n ?'

'Alleen onder een verflaag,' sprak mijnheer Starr haastig; 'gij herinnert u, dat Miss Van Buren mij verlof gaf mijne tante plezier te doen om de boot *Mascotte* te herdoopen. Lady Mac Nairne vreesde een slecht voorteeken in den naam *Lorelei* te zien. Daarom deed ik dat van morgen vroeg, toen er nog niet veel menschen op waren, om mij te begluren.'

'Dat was ik weer vergeten,' antwoordde Nell; 'maar als zij nu een *Mascotte* geworden is, dan is dat toch een teeken, dat zij ons veilig de zee kan over voeren. Ik zie slechts miniatuur-golfjes.'

'Dat zoudt gij niet zeggen, als gij u in hun midden aan boord van een motor-boot bevondt,' zeide Van Brederode.

'Ik ben bereid, het er op te wagen,' gaf Nell ten antwoord.

'Maar ik niet, u dat toe te staan,' sprak hij met een allerliefsten glimlach.

Dit viel echter niet in den smaak van Nell. Zij kwam in eens weer in opstand en zeide kortaf:

'Het is m i j n boot.'

'Maar ik ben de kapitein der boot en de kapitein moet op eigen oordeel afgaan. Alle scherts ter zijde. - - - -'

'Ik scherts niet. Zoo de mannen gaan kunnen, waarom dan ook niet de vrouwen - Wij zijn niet bang. Het zou heel aardig zijn.'

'Niet voor de mannen, als zij aan vrouwen te denken hadden. Ziet gij, de boot is topzwaar, door het bovenbouwsel der kajuit en

het zou niet onmogelijk wezen, dat zij bij zware zee omsloeg. Buitendien konden ruwe golven zeer goed de kajuitvensters inslaan en indien zij op die wijze water begon in te nemen, waren wij verloren, want daartegen zou geen pompen helpen. Verlangt gij nog altijd naar dat tochtje, Miss Van Buren?'

'Ja,' hield Nell vol; 'omdat ik niet geloof, dat dergelijke dingen gebeuren.'

'Ik evenmin, of ik zou er uwe boot niet aan wagen. Maar de mogelijkheid bestaat.'

'Ik denk er niet aan, zoo iets te doen,' verklaarde Lady Mac Nairne: 'en ik ben overtuigd, dat Phyllis dat evenmin zou doen zonder hare c h a p e r o n n e .'

'Neen,' antwoordde ik en dat besliste gelukkig de zaak, want Nell kon er niet aan denken alleen te gaan met de heeren.

'In elk geval is het aangenamer van hier naar Hoorn en Enkhuizen te rijden,' ging de Jonkheer voort, 'en de eenige reden bij kalm weder om met de boot te gaan, zou geweest zijn, dat ge nu eenmaal gekomen zijt om per motor-boot Holland te zien, en aan uwe beginselen trouw wildet blijven. De kust is vlak en laag en ge zoudt niets gezien hebben, dan een streep land, dat van over het water, niets belangwekkends heeft, terwijl in mijn auto...'

'Maar u heeft uw auto hier niet,' bracht Nell hiertegen in.

'Binnen een paar minuten zal ze hier zijn. Ik heb ze al het laatste uur verwacht. Ik dacht wel, dat alles niet van een leien dakje zou gaan, en mijn chauffeur had order zich gereed te houden, voor een telegram. Gisteravond, zoodra ik zag, dat de wind opstak, heb ik hem in Amsterdam geseind, waar hij wachtte, om bij het krieken van den dag te vertrekken.'

'Je bent toch eenig,' zeide mijnheer Van Buren, en ik maakte hem ook een complimentje, maar Nell zeide geen woord.

Een paar minuten later hoorden wij het geraas van een auto en het gegons van opgewonden stemmen. Wij hadden juist gedaan met ontbijten; wij begaven ons dus haastig van het balcon aan de achterzijde van het huis, door de groote schilderijenkamer naar de voordeur, en daar stond de auto van Jonkheer Van Brederode (op den dijk, die de eenige weg is) met den kranigen kleinen chauffeur, glimlachende en aanslaande voor zijn heer, te midden van een zwerm jongens en meisjes.

Eindelijk was het besloten, dat alleen Jonkheer Van Brederode en Hendrik (met Toon in de trekschuit) de proef zou nemen van de zeewaardigheid der boot. Dit was des Jonkheer's voorstel. Hij

gaf er de voorkeur aan, zeide hij, hoe minder menschen er waren op de *Lorelei* - alias de *Mascotte* - hoe beter, en Mijnheer Van Buren moest ons vergezellen, om alles van de plaatsen te vertellen.

Ik geloof, dat al de heeren lust in het avontuur hadden, maar zij konden toch niet zeggen, dat zij liever niet van onze partij waren, en Lady Mac Nairne smeekte haar neef letterlijk, om toch in de auto te komen. Zij zeide echter niet, dat zij bang was, dat hem een ongeluk mocht overkomen. Als reden gaf zij op, dat zij zonder hem geen zorg voor Tibe in de auto kon dragen. Ik was echter overtuigd, dat zij zich bezorgd maakte. Ofschoon het mij, ter wille zijner familie, plezier deed, dat de heer Van Buren veilig was (zoo veilig als men in een auto zijn kan), vond ik toch treurig, dat Jonkheer Van Brederode alleen en zonder zijne vrienden het gevaar zou trotseeren.

Lady Mac Nairne dacht alleen maar aan haar neef. Ik wenschte hem te toonen, dat er ten minste iemand zich bekommerde om wat er van hem worden zou, en verzocht toen, Hendrik alleen voor de boot te laten zorgen. ‘Wij zullen ons zoo ongerust over u maken,’ zeide ik, ‘dat het onzen geheelen rit bederven zal.’ Ik meende, dat Nell, evenals Lady Mac Nairne, mij daarin steunen zou, ook al ware het slechts uit beleefdheid; maar zij uitte geen woord. En toch was zij bleek en zag zij er uit, alsof zij hoofdpijn had.

Jonkheer Van Brederode scheen aangenaam verrast door mijne belangstelling; maar hij achtte het gevaar niet groot en nam zoo vroolijk afscheid van ons, dat ik vergat over hem te tobben.

Robert van Buren had geen lust zelf te sturen; Starr heeft er geen verstand van en, aangezien Nell zeide gaarne voorin te zitten naast den chauffeur, namen wij met ons vieren in den t o n n e a u plaats, waar wij het zoo gezellig mogelijk hadden, terwijl Nell zich geen enkele maal omwendde, om aan ons vroolijk gebabbel deel te nemen. Zwijgend en somber zat zij naast den chauffeur en, daar zij volkomen onverschillig voor Van Brederode is, moet zij wel erg bang geweest zijn voor haar boot.

Nu eerst begonnen wij te zien, wat een Hollandsche dijk eigenlijk is, en ik kon mij voorstellen, hoe de mannen in woesten galop over den hoogen, smallen weg reden om van dorp tot dorp de tijding te brengen, dat het water wassende was.

Als wij iets waren tegengekomen, zou er nauwelijks plaats zijn geweest om elkander te passeeren; maar de chauffeur reed langzaam en mijnheer Van Buren zeide, dat er volstrekt geen gevaar

was, ik was dus niet bang. Het geeft zoo'n gevoel van veiligheid als men naast hem zit; hij is zoo groot en vertrouwbaar. Ik gevoelde, dat hij niet zou g e d o o g e n , dat mij een haar werd gekrenkt; en eens keek hij mij met een hartelijken blik aan. Hij zal zeker Freule Menela nog vriendelijker aankijken, als zij met hun beidjes alleen zijn. Het is jammer, dat hare wijze van doen iemand zoozeer tegen haar inneemt.

Hoewel ik niet bang was, was het toch een opwindende rit, over dien hoogen dijk (ik kon het nauwelijks gelooven, toen mijnheer Van Buren zeide, dat er nog grooter dijken in Zeeland waren), met de Zuiderzee aan den eenen kant en de uitgestrekte weiden van Jonkheer Van Brederode's Laag Land aan den anderen.

Ik trilde, toen ik dacht, wat er zou gebeuren, als de hongerige zee, die aan het graniet knaagde, den dijk deed bezwijken en het laagliggende land overstroomde. Vroeger gebeurde zoo iets meer dan eens; wat, indien het vandaag weer eens mocht gebeuren?

Ik vroeg mijnheer Van Buren, of hij soms 's nachts niet wakker werd van angst; maar hij deed zijn uiterste best om mij gerust te stellen, als wilde hij niet, dat vrees den indruk, dien zijn land op mij maakte, zou schaden.

‘Het corps ingenieurs, dat toezicht houdt op onze zeeweringen, is het knapste van de heele wereld,’ zeide hij.

Wij bereikten allereerst Edam; en het was zoo grappig dat stadje te zien, als men zijn leven lang de kaas, die daar gemaakt wordt, gegeten heeft, zonder ooit aan het plaatsje zelve te denken, waar zij vandaan komt. Het grappigste was, dat het er naar kaas rook - een heerlijke geur, die bij de rust van dat stadje scheen te hooren, net als de geur bij een bloem. In de meeste van die aardige antieke huisjes met hunne glinsterende ornamentale dakpannen, vernam men het geluid van kaas maken; en al de inwoners van Edam moeten er mede bezig zijn geweest, daar wij er slechts twee of drie op straat tegen kwamen.

Wij hielden stil op een groot marktplein, met een figuur in de gekleurde bestrating, alsof het een karpet was, en de plek was zoo stil, dat men ieder geluid hooren kon.

‘En dit was eens een der meest trotsche steden aan de Zuiderzee.’ zeide mijnheer Van Buren.

‘Goede hemel!’ riep Lady Mac Nairne uit, ‘is dit oude stadje weer een van de Doode Steden? Het is stellig lang zoo aardig niet geweest, toen het nog in zijn bloeitijd verkeerde.’ En weer werd er iets in haar notitie-boek opgeteekend.

Wij reden voorbij een park, een mooie kerk en het bekoorlijkste kerkhof, dat ik ooit zag, volstrekt niet akelig. Ik kon mij niet voorstellen, dat daar dooden rustten, wel dat kinderen er speelden, en minnende paartjes er onder de boomen wandelden.

Nauwelijks waren wij buiten Edam, of wij kwamen voorbij windmolens, die heel anders waren, dan die wij vroeger zagen. Zij hadden veel van gezette Hollandsche dames, netjes in het groen gekleed, met mantels en hoeden van grijs stroo en groene voiles voor haar gelaat, die half de groote oogen bedekten, welke altoos staarden naar den grooten dijk, die de Zuiderzee binnen hare grenzen hield.

Wij hadden den dijk verlaten en volgden een poosje een gewonen Hollandschen weg; maar thans zwenkten wij naar rechts, en waren weer op een dijk, die naar zee afhelde. Langs de kruin van den dijk konden wij heel in de verte de beschaduwde daken en torenspitsen van een stad zich zien voortbewegen, die, zeide mijnheer Van Buren, het eens zoo machtig Hoorn was.

'Is er niet ergens een kaap naar haar genoemd?' vroeg Lady Mac Nairne vroolijk; en mijnheer Van Buren's gezicht drukte de grootste verbazing over hare onwetendheid uit, toen hij haar uitlegde, dat Willem Schouten, de zeeman, die de kaap ontdekt had, haar naar zijne geboortestad noemde.

Zij schijnt niet veel van geschiedenis te weten, maar zij zal alles van Holland weten, eer zij dit tochtje volbracht zal hebben, als zij zoo voortgaat, als zij nu doet.

Tien minuten later waren wij in de buitenwijken; vijf minuten later in de Doode Stad zelf; maar zij zag er uit als ware zij uit den dood herrezen en verheugd weer te leven. Wij reden voorbij lange rijen van de zonderlingste wagentjes, die den vorm hadden van de wagens der klassieke godinnen, maar geen godin, die zichzelf respecteerde, zou haar wagen van buiten groen en van binnen blauw of scharlakenrood hebben laten schilderen.

'Drommels, nu weet ik, waarom Van Brederode er zoo op aandrong, dat wij vroegtijdig zouden wegrijden en niet tot morgen te Volendam blijven, totdat de wind ging liggen!' riep mijnheer Van Buren. 'Wat een mensch, om zoo aan alles te denken! Dit is h e t oogenblik om Hoorn op zijn mooist te zien - het is marktdag. En nu zal je eens wat aardigs zien.'

Hij liet den chauffeur een allerbekoorlijkste straat inslaan, met wonderlijke huizen, die achterover of zijwaarts helden en deden, wat zij wilden.

‘Waar is de weg naar de kaasmarkt?’ vroeg de heer Van Buren aan een oud man met een zilverwitten ringbaard.

Hij vroeg 't in het Hollandsch, maar zoo menig Hollandsch woord klinkt als een verbasterde uitspraak van een Engelsch, dat ik 't nu reeds een beetje begin te verstaan. Bovendien heb ik ook een grammaire gekocht en studeer 's avonds. Dit vond mijnheer Van Buren heel aardig, toen ik 't hem vertelde, en hij zegt, dat ik prachtige vorderingen heb gemaakt. Ik ben zoover gekomen als ‘ik bemin, gij bemint, hij bemint’, en zoo voort. Ik vind het Hollandsch een zeer belangwekkende taal.

De oude man zeide ons, welken weg wij moesten inslaan en een straat inrijdende, waaraan wij anders nooit zouden gedacht hebben, kwamen wij uit op een ruim marktplein, beheerscht door een standbeeld van *Koen*, de man, die de Hollandsche heerschappij in Indië vestigde of zoo iets, wat mijnheer Van Buren zeer belangrijk vond.

Wij wisten dikwijls niet, waar de menschen in de stadjes toch zaten; maar dit was in Hoorn geen raadsel meer. Het marktplein zag er uit, of de halve bevolking van Noord-Holland daar was. Het geheele plein was bedekt met kaas, groote, glinsterende kazen, zoo geel als reusachtige sinaasappelen. Zij glinsterden zóó in het zonlicht, dat men ieder oogenblik dacht er de vlammen te zien uitslaan. Tusschen de groote glimmende stapels had men smalle voetpaden open gelaten en daarover wandelden tal van ernstige mannen, die de vlammende bollen bekeken en met de eigenaars onderhandelden; buiten de ruimte door de kazen ingenomen, bewoog zich een bontgekleurde menigte als de stukjes gekleurd glas eener kaleidoscoop.

Wij dachten, dat de auto groote sensatie zou wekken, maar men stelde veel meer belang in de kaas en niemand gunde ons zelfs een blik. Eensklaps, terwijl wij naar dit tooneel zaten te kijken, schenen de zaken op het marktplein tot een crisis te komen. Er verschenen een menigte mannen, van het hoofd tot de voeten in vlekkeloos wit gekleed, met verniste hard-strooien hoeden op, van verschillende kleur. Spoedig bemerkten wij, dat de hoeden ter onderscheiding dienden. De blauw-hoeden gingen bij elkander staan; de rood-hoeden vormden een ander groepje; de geel-hoeden een derde en zoo voort. Ieder troepje droeg groote berries, die in zeelten aan hunne schouders hingen. Voor iedere berrie twee man. Zij vielen op de kazen aan en laadden die met ongeëvenaarde vlugheid op de berries. Nauwelijks was er een beladen met een pyramide van

kazen, of de mannen liepen er snel mede naar een prachtige Waag, die, zegt mijnheer Van Buren, in geheel Noord-Holland beroemd is. Daarbinnen waren tal van mannen, zoo vlijtig als bijen, bezig op reusachtige schalen de kaas te wegen. De berrie werd op de schaal gezet, het gewicht werd opgenomen en weg snelden de mannen, om den goudgelen schat naar een naburig pakhuis te brengen.

Wij keken lang naar dit wegen, totdat wij zoo hongerig waren, dat niets ons meer kon schelen, behalve een stevig twaalf uurtje. Maar toen wij door drukke straten naar een hotel reden, was het interessant te zien, hoe de kazen in de pakhuizen werden opgestapeld. De dragers met hunne glimmende hoeden (die nog aan de aloude gilden deden denken) stonden op straat en wierpen de kazen in de hoogte zooals goochelaars tal van sinaas-appelen opwierpen. Mannen, die een verdieping hooger stonden, vingen de gouden ballen op, en stapelden die naast tal van anderen, die den donkeren achtergrond schenen te verlichten zooals half-uitgebrande lantaarns in de duisternis gloeien.

Wij dronken koffie in een ouderwetsch hotel met enorme kamers; en toen, daar wij den tijd hadden, reden wij door de hoofdstraten van de Doode Stad; nu en dan stilhoudende om b a s r e l i e f s op oude huizen te bestudeeren, die aangrijpende voorvallen vermeldden, toen de naam Hoorn nog een goede klank in de wereld had.

Een er van stelde in steen tal van oude schepen voor, die te midden van onmogelijke golven met elkander slaags waren, en het opschrift luidde: 'Bossu- zeeslag'. Het werd zeer indrukwekkend, toen wij er naar zaten te staren, terwijl mijnheer Van Buren vertelden hoe 'wij' het Spaansche schip '*de Inquistitie*' na een gevecht van dertig uur op de zandbank dreven en de geheele bevolking van Hoorn samenstroomde, om er naar te kijken.

Nadat wij het huis hadden gezien, waar men Graaf Bossu opsloot, steeg onze belangstelling voor het Hoorn van weleer ten top. Mijnheer Van Buren stelde voor het museum te bezichtigen. Wij gingen er allen heen, behalve de arme mijnheer Starr, die vlak voor het fraaie gebouw in de auto bleef zitten om op Tibe te passen, wat hij een 'hondenbaantje' noemt.

Ik vond de afdeeling van een oud-Hollandsche herberg mooi en den plattegrond van de Doode Steden, zooals die plachten te zijn; maar de portretten van de burgemeesters, met hun vastbesloten gelaat, geheel in het zwart met de ringkragen en punthoeden, waren aandoenlijk. Die mannen in hun korte broek met kant en

hooge laarzen vonden zich zoo gewichtig, die arme, terwijl zij met hun wijsvinger vol trots naar kaarten en specificaties wezen, dat het aandoenlijk was te zien, hoe zij dit nu nog deden, nu al hunne plannen sedert lang in duigen waren gevallen. Wij bewonderden Hoorn, zooals het nu is, maar hun hart zou breken, als zij zagen, hoe de bevolking zich geheel aan den kaashandel wijdt en Hoorn alleen nog van belang is in de kaas-wereld.

In het museum bleven wij niet lang, maar mijnheer Starr had intusschen op de pijnbank gelegen, en zag er wel tien jaar ouder uit, toen wij buiten kwamen. Tibe sliep op den bodem van den t o n n e a u , toen wij om koffie te drinken op de markt waren, niemand had hem dus gezien. Maar nu zijne meesteres weg was, ging hij in de auto opzitten om naar haar uit te zien en de voorbijgangers, kregen hem in het oog. Als een loopend vuurtje ging het van mond tot mond, dat er een vreemd dier, half aap en half kaboutermannetje in een auto zat en al de bewoners van Hoorn spoedden zich naar de straat om het te zien, juist zooals zij meer dan drie eeuwen geleden naar de haven waren gestroomd om den zeeslag bij te wonen.

Toen wij buiten kwamen, was de auto geheel onzichtbaar in de menschenmassa; maar mijnheer Van Buren, die als een groote, mooie Zeekoning de menschen op zijde duwde, zeide iets tot hen in het Hollandsch, hetgeen eenigen deed lachen en anderen pruttelen.

Om aan het gedrang te ontkomen, reden wij de stad uit naar miniatuur-buitenwijken, met straatjes en huisjes op aarden wallen, ieder dezer huisjes had zijn eigen ophaalbruggetje over de gracht, die aan beide zijden van dezen wal liep. En nu schenen wij in het hartje van Poppenland. Het leek wel of Sinterklaas het plaatsje gebouwd had, om tegen Kerstmis daar te komen en er zijne cadeautjes uit te kiezen.

Aalsmeer en Broek-in-Waterland, die ons speelgoed-achtig waren voorgekomen, zijn volslagen dorpen voor volwassen personen vergeleken bij deze miniatuur-wereld.

Voort gingen wij, en drongen hoe langer hoe dieper in dit Poppenland door, inplaats van er uit te geraken. De bruine, gele, groene en roode karren, die met festoenen van in hout gesneden bloemen versierd waren, en nu van de markt terug kwamen, waren de eenige volslagen dingen, die wij zagen - behalve de boomen, en zij schenen onnatuurlijk door de tegenstelling met hunne omgeving.

Mijlen ver leidde de weg naar Enkhuizen tusschen twee rijen poppenhuisjes en tuintjes. Eenige zullen waarschijnlijk bestemd zijn voor heele groote poppen, maar de uitwerking bleef dezelfde; de grootere pachthoeven bestemd half voor nagebootste dieren, half voor boeren poppen, waren even fantastisch in teekening en versiering als de kleinere.

Er moet een achtergrond geweest zijn van weiden, vaarten en windmolens, daar ieder schilderij zijn achtergrond heeft; maar in Holland loopen deze achtergronden weinig in het oog, zooals Starr zegt, en wij waren zoo verbaasd over de twee rijen van miniatuurhuisjes, dat wij naar niets anders keken.

De tien mijlen van dezen rit speelden wij met poppen. De lange rechte reeks huisjes verzamelde zich nu en dan tot iets, wat op een dorp geleek, maar de keten werd tusschen Hoorn en Enkhuizen nergens verbroken, en hoevele wij er ook zagen, ieder miniatuurhuisje deed ons opnieuw lachen.

Eerst trachtte ik mij te bedwingen, om mijnheer Van Buren's gevoel niet te kwetsen, maar hij gaf er niet om, en wees ons de grappigste voordeuren, met veelkleurige bloemen ingelegd, zooals de taart op een kinder-verjaardag met ‘Nog vele malen hierna’. Nu lachte ik naar hartelust om alles, al hield ik mij ook overtuigd, dat de menschen, die deze huisjes gebouwd hadden, in vollen ernst waren geweest, en ze bijzonder bewonderden. Men gevoelde, dat ieder zijne ziel in het ontwerp van z i j n huisje had gelegd en getracht had in kleur of oorspronkelijkheid zijner buren den loef af te steken.

Daar had-je bijvoorbeeld een huis met een rood-steenen pui voor de benedenverdieping, de bovenste met inbegrip van den gevel was van groen-geschilderd hout. Dan waren de zijmuren van het huisje groen en wit gestreept, de raamkozijnen hemelsblauw, de kleine glinsterende ruitjes schitterden als diamanten in turkoozen gezet. Maar dit waren niet de eenige kleuren, die de oogen verblindden, terwijl men door den hoogen Gotischen boog reed, die den weg overschaduwde. Er liep een ultramarijnen band van drie voet hoog rondom het huis; de stammen der boomen en de schutting waren soms schitterend blauw en ondanks een veeg van scharlaken hier en daar kreeg men bij de nadering den indruk, aan een meer van azuur water te komen.

Verderop hadt je een ander huis, geel en scharlaken en wit met een voordeur als mozaïekwerk met relief-patronen van bloemen in rood, blauw en purper, op een grond van goud en zwart; en het

hooge puntige dak was half met riet, half met glinsterende pannen gedekt.

Deze daken gaven de huizen een voorkomen, alsof zij kale, glimmende voorhoofden hadden, met dik haar op de kruin; de ramen kregen er ook een eigenaardige wijze uitdrukking door.

Maar ofschoon de woonhuizen (met hunne aanhangsels voor heele gezinnen van koeien en paarden) reeds buitengewoon waren, ze waren heel gewoon vergeleken bij de kippen- en duivenhokken, in den vorm van kasteelen, of Chineesche pagoden met bloemen bekranst.

Toen wij eindelijk een poort doorreden en de kleur plotseling verdween, als een vuurwerk dat afgeloopen was, kregen wij allen een gevoel of wij, na een uitstapje in het elvenland, tot de wereld der werkelijkheid waren teruggekeerd.

Het was de poort van Enkhuizen, de laatste der Doode Steden, die wij wilden bezoeken - een wonderlijk somber, oud stadje, met een allerliefst park, kerken, driemaal te groot er voor, en mooie zeventiende-eeuwsche huizen, klein maar onberispelijk als cameeën. Wij reden naar de haven, niet alleen om den wonderlijken gebochelden Dromedaris-toren te zien, maar om te vernemen, of er al eenig bericht van onze boot was, alvorens naar ons hotel te gaan.

Er blies een stevige wind, de zee was grauw geworden en de golven stormden toornig tegen de golfbrekers.

Men had hier nog niets van de *Lorelei - Mascotte* vernomen. Wij verlieten dus de auto en wandelden naar de buitenhaven, uit alle macht de richting uitkijkende, waarlangs zij moest komen.

Het mooie weer was gedaan; lucht en water waren loodkleurig en Nell's gelaat zag heel wit in dat sombere daglicht.

Een gevoel van beklemdheid greep ons aan, ofschoon neef Robert meende, dat de boot er nog niet zijn kon en terwijl wij daar stonden te wachten, weerklonk op eens de heerlijkste muziek, die men zich kan voorstellen, door de lucht.

‘Het klokkenspel van den Dromedaris’ sprak Van Buren, naar den donkeren toren opkijkende. Onze blik volgde den zijne en nog altijd daalde de muziek op ons neer als de kristalheldere droppels eener fontein. Indien de klokken van zilver geweest waren, hadden die tonen niet zuiverder kunnen zijn. Het lied op zichzelf was niet weemoedig, en toch drong het tot in het diepst des harten door en ik voelde op eens, dat ik veel ongeruster omtrent het lot van onzen vriend was, dan ik mogelijk geacht had. De tranen kwamen mij in de oogen en toen Lady Mac Naine mij vroeg, wat mij deerde, zeide

ik gulweg bezorgd te zijn over den man, die zoo dapper zijn leven in gevaar bracht ter wille van Nell's eigendom.

Op onzen terugweg naar het hotel, voelden wij ons allen even ellendig. Zelfs neef Robert zag er somber uit, al begreep ik niet waarom, daar hij verklaarde niets voor zijn vriend te vreezen. En Lady Mac Nairne vergat in haar aanteekeningboek op te schrijven, dat Enkhuizen de geboortestad is van Paul Potter, toen iemand haar dat vertelde.

Hoofdstuk XXIII.

Nooit zal ik dien avond te Enkhuizen vergeten, of ons hotel. Mijnheer Starr zeide, dat het geen wonder was, dat de steden aan de Zuiderzee dood waren gegaan, als zij zulke hotels hadden.

Het onze werd schijnbaar alleen bediend door een haas van een jongen, die wel directeur, portier, kellner, kruier en kamermeisje tegelijk scheen te zijn; maar toen wij langs een trap naar boven waren geklauterd, die veel op een ladder geleek, vonden wij ten minste redelijke kamers.

Het was een heel avontuur weer naar omlaag te glijden voor ons diner. Tibe viel van boven naar beneden in een soort van zwarten put en deed Lady Mac Nairne doodelijk ontstellen. Zij zeide, dat zij Enkhuizen haatte en zij vond het een beschikking van de Voorzienigheid, dat de haven verzand was.

Het diner was zoo kwaad niet, maar wij aten in een bedompte eetzaal, omdat de handelsreizigers, die aan dezelfde tafel zaten, met servetten onder hun kin tusschen hun boord gestoken, de ramen niet open wilden hebben. Mijnheer Van Buren wilde hen tarten, maar zijn kin zag zoo strak en de reizigers zetten zulke oogen op, dat ik vriendelijk vroeg de ramen maar toe te laten.

Er zijn kerken te zien in Enkhuizen en een fraai koor-hek, maar wij hadden geen lust er heen te gaan. Wij zeiden, dat wij het misschien den volgenden dag zouden bezichtigen en voegden er in stilte bij: ‘als de boot veilig in de haven is.’

De haas wist nauwelijks, wat wij bedoelden, toen wij om een afzonderlijke zitkamer vroegen en dacht klaarblijkelijk, dat dit verzoek niet te pas kwam.

En, om ons nog ellendiger te stemmen, kwam er na dat maal een onweer opzetten. Er was nog altijd geen tijding omtrent de boot,

daarom begaf mijnheer Van Buren zich ten slotte onder een waren zondvloed naar de haven.

Wij konden in die eetzaal niet blijven, waar de handelsreizigers - op pantoffels - zaten te rooken en over de politiek te praten; wij kropen den ladder weer op en zochten wat afleiding in de kamer van Lady Mac Nairne, waar wij over Filips II en de pijnbanken begonnen te spreken, terwijl Tibe tegen de donderslagen bromde en die onder de meubels zocht.

Nell was in zulk een sombere bui, dat zij wilde, dat Filips eeuwiglijk zou gemarteld worden, wegens het vreeselijke lijden, dat hij den Hollanders had berokkend; maar ik zeide, dat de ergste straf voor zijne ziel zou zijn, na zijn dood te worden gereinigd, opdat hij plotseling al het duivelachtige zijner misdaden mocht beseffen, zich zien zooals hij was en eeuwiglijk daarover berouw hebben.

Ons gesprek bleef even weinig opgewekt als in het begin en te midden daarvan kwam neef Robert zeggen, dat men nog niets van Van Brederode of de motorboot wist.

Nell sprong nu overeind, doodsbleek en met flikkerende oogen. ‘Kunnen wij niets doen?’ vroeg zij.

Haar neef schudde het hoofd. ‘Wat zouden wij kunnen doen?’ zeide hij; ‘wij moeten afwachten en het beste hopen.’

‘Zijt gij ongerust?’ vroeg Lady Mac Nairne.

‘Een weinig,’ erkende hij.

‘Ik kan het niet langer dragen!’ riep Nell met gebroken stem.

Ik had alles gegeven om haar te kunnen troosten; maar haar wanhoop verhardde slechts Robert's gemoed.

Hij keek haar toornig aan. ‘Gij komt laat genoeg met uwe bezorgdheid,’ verweet hij haar; zoo gij van morgen getoond hadt, u om Rudolf's lot te bekommeren, zou dat beleefd zijn geweest; maar...’

‘Zwijg toch!’ was al wat zij uitbracht en dat niet toornig, maar zóó smeekend, dat hij zijn volzin niet voltooide.

Wij zaten nu bijeen, pogende over andere zaken te spreken, maar zonder daarin te slagen. Nell had zich alleen aan het venster gezet naar buiten turende en luisterende naar den regen en den wind.

Het sloeg tien uur en Lady Mac Nairne stelde voor, dat, aangezien wij toch niets konden doen, de dames naar bed zouden gaan.

‘Gij en Phil kunt natuurlijk doen wat gij verkiest,’ sprak Nell nu op eens: ‘maar ik blijf op.’

Natuurlijk zeide ik, dat ik haar gezelschap zou houden en nadat,

wij Lady Mac Nairne goeden nacht hadden gewenscht, gingen wij met de heeren beneden in de eetkamer zitten. De ongelukkige haas wilde juist de lichten uitblazen, hij was nu genoodzaakt ze te laten branden, wat hem blijkbaar tot wanhoop bracht.

Het werd inmiddels elf uur en het logement even zwijgend als een hotel in een doode stad behoort te zijn. Wij praatten bij horten en stooten. Soms zwegen wij minuten achtereen, om naar een geluid daarbuiten te luisteren.

'Ik kan dit niet uithouden,' zeide Nell nog eens; 'ik ga naar de haven.'

'Dan zal ik u vergezellen,' antwoordde Robert.

'Neen, dank u,' hernam zij; 'ik had liever, dat gij bij Phil bleef. Zij is verkouden en mag niet nat worden.'

'Mag ik dan meegaan?' vroeg Starr.

Zij stemde hierin toe en wij hoorden de voordeur achter hen sluiten. Mijnheer Van Buren en ik bevonden ons alleen. Hij deed zijn best mij op te vroolijken, zeggende te veel vertrouwen te stellen in den moed en de handigheid van zijn vriend, om niet vol hoop te blijven, ofschoon zijn wegblijven zeer zeker onverklaarbaar was. Daarop veroorloofde hij zich plotseling eene zonderlinge vraag.

'Zou het u leed doen, indien Rudolf iets overkwam?'

'Zeer zeker,' antwoordde ik; 'want ik houd van hem en beschouw hem als een vriend.'

'Ik heb geen recht u dat te vragen,' hernam hij, 'maar ik smeek u mij te zeggen, of gij slechts van Van Brederode houdt als vriend?'

Dat joeg mij schrik aan, omdat ik vreesde, dat hij zulk een vriendschap zou afkeuren.

'Waarom,' stamelde ik, 'wilt gij mij daartegen waarschuwen, omdat hij niet om mij geeft? Hoe verschrikkelijk!'

Robert werd zoo bleek, dat ik er van ontstelde. Hij streek met de hand zijn haar naar achteren en begon de kamer op en neer te loopen.

'Robert m o e t er om geven,' zeide hij, 'hij z a l er om geven, zoo gij dat verlangt.'

'O!' riep ik uit, 'ik bedoelde niet, dat het verschrikkelijk was, als hij er niet om gaf, maar als gij dacht, dat i k het...'

Hij stond plotseling stil en deed eene schrede, waardoor hij vlak bij mij kwam te staan.

'Dus... dus hebt gij hem niet lief?'

Van Buren greep mijne beide handen en klemde die zoo vast in de zijne, dat ik kreunde.

'O! heb ik u pijn gedaan!' riep hij uit, terwijl zijne oogen eene zonderlinge uitdrukking aannamen. Ten minste het was vreemd, dat hij niet Freule Menela, maar m i j aldus aanzag; want wat er uit sprak, was bijna... Maar neen, ik moet mij vergist hebben en toch... overlaadde hij mijne handen met kussen tot hij op eens een soort gekerm liet hooren en aleer ik kon spreken, mompelde: 'Vergeef mij!' terwijl hij de kamer uitliep.

Hij moet bijna tegen mijnheer Starr zijn aangeloopen, want op hetzelfde oogenblik trad deze druipnat binnen.

Ik stond daar vuurrood en bevend en bracht met moeite uit: 'Waar is Nell?'

'Naar haar kamer gegaan,' antwoordde hij, mij uitvorschend ziende: 'ik moest u zeggen...'

Maar ik barstte op eens in tranen uit.

'Lieve hemel, arme engel! Wat scheelt er aan? riep hij, op mij toetredende.

'Ik weet het niet,' snikte ik, 'maar ik ben geen engel. Ik geloof dat ik heel s l e c h t ben.'

'Gij, slecht? Waarom?'

'Omdat... ik gevoelens koester, die ik niet zou moeten koesteren. En toch kan ik het niet helpen!'

'Ik wilde, dat ik u kon helpen,' zeide hij op neerslachtigen toon, en ik kon het natte laken van zijn druipende jas ruiken, al kon ik hem ook niet zien, omdat ik mijn gelaat in m'n handen verborg. Ik schaamde mij, maar toch niet zóó erg als tegenover ieder ander. Mijnheer Starr is altoos zoo sympathiek. Toch heb ik hem niets toe te vertrouwen.

'Ik dank u; maar dat kunt gij toch niet; niemand kan het,' kreunde ik.

'Zelfs niet Miss Van Buren?'

'Thans niet; want het is, alsof er iets tusschen haar en mij is gekomen, ik weet niet wat. Och, ik ben zoo ongelukkig!'

'Arm kleintje! Gij zijt immers niet boos, dat ik u zoo noem?'

Ik schudde het hoofd: 'Neen, dat is mij een troost. Het is zoo pijnstillend na... na...'

'Na wat? Is iemand beestachtig genoeg geweest...'

'Niemand was beestachtig,' viel ik hem haastig in de rede; 'behalve misschien i k ...'

'Zeg mij, wat u zooveel verdriet doet,' smeekte hij, heel zacht de

handen van mijne oogen wegtrekkende, waarna hij mij naar de sofa voerde en met zijn zakdoek mijne tranen afwischte. Het was zoo heerlijk op zoo broederlijke wijze behandeld te worden, dat ik geheel en al vergat, dat hij doorweekt was van den regen, en zijne natte kleederen moest gaan uitdoen.

'Als ik het wist, zou ik het u vertellen,' mompelde ik.

'Tobt gij zoozeer over Van Brederode?'

'O! ziet gij wel, dat ik slecht ben! Ik vergat heel en al naar hem te vragen.'

'Vergat gij dat? Bij Juppiter! Neen, men heeft nog niets van hem gezien of gehoord en ik had heel wat moeite uwe zuster te bewegen mee terug te komen. Maar als gij u Van Brederode's lot niet zoozeer aantrekt, is het dan iets, dat in verband staat met... Van Buren?'

Een gloeiende blos overtoog mijn gelaat. 'Waarom zou het dàt zijn?' stamelde ik.

'Het zou u bijvoorbeeld voor hem kunnen spijten, dat hij verloofd is met een meisje, dat hem niet gelukkig maken zal. Gij zijt zoo medelijdend van hart.'

'Gij hebt gedeeltelijk gelijk,' erkende ik. 'Niet, dat hij zich beklaagde. Zoo iets zou hij nooit doen.'

'Neen, dat spreekt van zelf,' zeide Starr.

'Hoe zonderling, dat gij op die gedachte kwaamt!' hernam ik, 'u moet het niet kinderachtig van mij vinden, dat ik schreide, maar ik werd op eens door zulk een medelijden met hem overmeesterd. Ik kan niet gelooven, dat hij van haar houdt.'

'Ik ben zeker van niet. Van avond zag ik duidelijk hoe zijne verloving hem drukte.'

'Z a a g t gij dat? O! wat zijt gij goed. Weet gij, ik heb een gevoel, alsof gij mijn broeder waart.'

'O! dat zet de kroon op alles. Er blijft mij nergens iets te hopen over. Waar ik mijne blikken wend, overal zie ik zusters. Ik heb mijzelf ook al moeten beloven een broeder voor Miss Van Buren te zijn.'

'U bedoelt toch niet, dat u haar gevraagd hebt?'

'Ik heb het nog niet gedaan, maar dat zal wel spoedig gebeuren.'

'Zoudt gij dan liever onze broeder n i e t wezen?' vroeg ik verwijtend.

'We...l! Ik had mij aanvankelijk voorgesteld geen andere bloedverwante dan eene tante op deze tocht bij mij te zullen hebben. Toch zou ik graag een broeder voor een uwer zijn, als ik maar voor de andere iets meer mocht wezen.'

‘Gij spreekt in raadsels,’ zeide ik.

‘Er zijn een massa dingen in u, die mij als een broeder bevallen,’ antwoordde hij met een grappigen zucht. En ik was niet zeker, of hij mij niet voor den gek hield. ‘Maar, wat Miss Van Buren betreft, waarom kan zij Van Buren niet als haar broeder beschouwen?’

‘Hij is haar neef en zij houdt niet veel van hem.’

‘Maar Alb dan?

‘Dien mag zij in het geheel niet lijden.’

‘Is u daar wel zeker van?’

‘O, heel zeker,’ zeide ik in vollen ernst.

‘En zij is ziek van angst over hem. Ik moest haar troosten.’

‘Dat komt, omdat zij zich schuldig gevoelt, omdat zij hem zoo onaardig behandeld heeft,’ zeide ik; ‘en zij zou groot berouw hebben, als hij verdronk, omdat hij voor haar boot zorgde; maar ik hoop en bid, dat dit het geval niet zal zijn.’

Ik begon de zaak nu te begrijpen. Mijnheer Starr was jaloersch op onzen vriend, den kapitein.

‘Wel, ik wilde, dat zij een beetje van mij hield, daar er niemand anders is.’

‘Weet u, het zou mij niet verwonderen,’ fluisterde ik. ‘Misschien maakt dat haar juist zoo vreemd.’

‘Ik wou, dat ik zoo mocht denken,’ zuchtte mijnheer Starr. Maar hij zag er zoo verheugd niet uit, als men gedacht zou hebben. Hij scheen eerder verrast dan verheugd. ‘In elk geval,’ vervolgde hij, ‘is u een zachtzinnige engel, en het staat vast, dat ik een broeder van u wil zijn, welke andere betrekkingen ik ook aanknoop. Ik moet de handen uit de mouw steken, en mij verdienstelijk maken, door u gelukkig te maken.’

‘Ik heb vannacht een gevoel, alsof ik nooit weer gelukkig zal zijn,’ vertelde ik hem. ‘Het schijnt zulk een droeve wereld, waarin wij leven.’

‘Ik zal zien, wat ik er aan doen kan,’ zeide hij. ‘Zou het u gelukkiger maken, als Van Buren gelukkiger was?’

‘O ja!’ riep ik uit. ‘Hij is voor Nell en mij zoo vriendelijk geweest. Maar ik ben bang, dat daaraan niets te doen is. Een ongelukkig huwelijk voor een jongmensch met - zulk een liefhebbende natuur is zoo treurig, vindt u niet?’

‘Vreeselijk. Maar het zal niet gebeuren.’

‘Ik zou niet weten, hoe dit te voorkomen,’ zeide ik. En de herinnering aan dien laatsten blik van mijnheer Van Buren stond

mij weer zoo levendig voor den geest, dat mijne oogen zich met tranen vulden.

'Ik heb er al iets op bedacht,' zeide hij; en ik brandde te weten wàt, toen de deur geopend werd en Nell verscheen, zonder hoed of mantel. Zij blikte Starr verwijtend aan.

'O! gij hadt mij beloofd Robert te vragen met u terug te gaan naar de pier,' zeide zij. 'Of is hij misschien alleen gegaan?'

'Ik weet niet...' begon de schilder, die nog altijd naast mij op de sofa zat, toen Robert zich onverwacht op den drempel vertoonde. Hij was zeer bleek en zóó ernstig, dat Nell niet anders meende of hij bracht ons slechte tijding, want zij ging hem te gemoet, met half geopende lippen.

'Hebt... hebt ge iets gehoord?' stotterde zij.

'Arme Rudolf!' begon hij en bij het hooren van zulk een begin, Strekte zij de handen uit, als wilde zij een spook afweren en geloofde ik, dat ze flauw zou vallen; daarop klaarde haar gelaat eensklaps op. Nooit heb ik haar zoo schoon gezien. Zij slaakte een kreet van vreugde en in het volgende oogenblik was onze mooie, bruine kapitein in ons midden en hield hij hare beide handen omklemd. Hij droop van het water; tot zelfs zijn haar was zoo nat, dat ik voor het eerst zag, hoe het krulde.

'O! ik ben zoo blij! zoo blij!' stamelde Nell. 'Robert zeide: "Arme Rudolf!" en ik dacht...'

'Ik wilde alleen maar zeggen, dat de arme Rudolf een slechten nacht gehad heeft,' viel Van Buren haar in de rede, maar ik geloof niet, dat een van beiden het hoorde.

'Hebt gij u over mij bezorgd gemaakt? Kon het u iets schelen?' vroeg Van Brederode.

Dat scheen Nell hare zelfbeheersching terug te geven. 'Ik maakte mij ongerust over de *Lorelei*,' sprak zij haastig. 'Hebt gij haar behouden aan land gebracht?'

'Ja, en de *Waterspin* ook,' antwoordde hij, maar alle blijdschap was uit zijne stem verdwenen. 'Wij hadden met boos weder te kampen, maar wij zijn er veilig gekomen.' Hij keek mij verlangend aan. 'Heeft u vandaag wel eens aan den kapitein gedacht, Miss Rivers?'

Het deed mij voor hem zoo'n leed, dat ik, eer ik het zelf wist, uitriep: 'Wel, ik heb aan niets anders gedacht!'

Ik reikte hem de hand en hij schudde haar, alsof hij haar nimmer meer wilde loslaten.

'Wat is u toch goed,' zeide hij met warmte.

En ik durfde mijnheer Van Buren niet aanzien, want de gedachte kwam bij mij op, dat hij misschien nu niet zou willen gelooven, wat ik hem zooeven verteld had.

Van morgen beknorde ik Nell, in het bijzijn van Lady Mac Nairne, over hare koelheid na al wat onze kapitein voor haar had gedaan.

'Hoe kon je zoo zijn?' vroeg ik. 'En dat terwijl hij zoo gelukkig scheen, dat je er iets om hadt gegeven? Het was erg wreed.'

'Ik wilde niet, dat hij zou denken, dat ik het mij aangetrokken had,' verklaarde Nell.

'En je hadt groot gelijk,' zeide Lady Mac Nairne, er daarop lachend bijvoegende: 'Hij hoopte zeker Phyllis jaloersch te maken, denk ik, want zijne eigenlijke gedachte schijnt bij haar te zijn geweest, niet waar?'

Geen van ons antwoordde. Ik verbeeldde mij gisterenavond, dat zij ongelijk had, wat betreft hare veronderstellingen; maar nu zij het op deze manier voorstelt, was ik er zoo zeker niet meer van.

Hoofdstuk XXIV.

Nell is de laatste dagen heel vreemd geweest, maar bijzonder lief voor iedereen, behalve voor mijnheer Van Brederode. Ik hoop slechts, dat tante Fay gelijk heeft en hij nooit iets om haar heeft gegeven, want anders zou hij al te ongelukkig zijn. Het zou mij spijten, als er iemand zoo ongelukkig was als ik mij thans gevoel, Het is maar gelukkig, dat wij reizende zijn, want waren wij thuis, dan zou ik het nauwelijks kunnen dragen zonder Nell of anderen de verandering te laten merken. Nu is er altoos iets nieuws om mij afleiding te geven.

Den morgen na den storm ontweek Nell zooveel mogelijk Jonkheer Van Brederode. Zij zeide, dat als hij geen belang in haar stelde, het er niet op aan kwam, wat z i j deed, voor zoover hem betrof. Zij was heel onderworpen en zacht, wanneer zij een vraag van hem beantwoordde, totdat zij over iets van opinie verschilden. Het betrof Urk, een eilandje, dat zij op de kaart ontdekt had, precies in het midden der Zuiderzee.

De *Mascotte* was zoozeer door den storm gehavend, dat wij er niet verder mee konden gaan, voordat Hendrik terdege den

motor had nagezien. Nell stelde daarom voor, dat wij per stoomboot naar het eiland zouden vertrekken, daar overnachten en den volgenden dag naar Enkhuizen terugkeeren. In dien tijd zou Hendrik, onze chauffeur, de schade wel hersteld hebben.

'Urk is de moeite niet waard,' antwoordde onze kapitein, 'een doodsch klein gat en het zou beter zijn te Enkhuizen te blijven om, als het weer omslaat, naar Stavoren te gaan. Ik raad u dat plannetje sterk af.'

'Dan is de zaak beslist,' verklaarde Robert van Buren, die nog een paar dagen bij ons bleef.

'Volstrekt niet!' riep Nell driftig: 'maar niemand behoeft mee te gaan, die er geen lust toe gevoelt. Laat degenen, die het wenschen, de handen ophouden.'

De schilder stak de zijne omhoog en Lady Mac Nairne volgde langzaam zijn voorbeeld. Men kan altijd zeker zijn, dat zij meekomt, als hij gaat. Ik voor mij vond het allernaarst tegen het verlangen van mijnheer Van Buren in te handelen; maar toen Nell zeide: 'Je zult mij trouw blijven, niet waar, Phil?' kon ik het niet over mij verkrijgen haar te verlaten, vooral niet omdat ik instinctmatig gevoelde, dat zij even ongelukkig was als ik.

Mogelijk heeft zij gewetenswroeging; maar juist daarom sympathiseer ik met haar, want ook m i j n geweten is alles behalve zuiver. Ik koester zulke harde, onchristelijke gedachten jegens iemand van mijn eigen sekse - iemand misschien niet veel ouder dan ik, naar haar u i t z i c h t te oordeelen.

Ik denk, dat mijnheer Van Buren geslingerd werd tusschen zijne begeerte zijn vriend te helpen (die beweerde, dat hij toezicht moest houden op de reparaties) en zijn aangeboren verlangen, zijne nicht zelfs bij de gewaagde ondernemingen ter zijde te staan. Hij ging voort Nell te ontraden naar Urk te gaan, maar hoe meer hij praatte, hoe vaster haar besluit stond. Zij was ten hoogste verwonderd, dat wij zoo weinig belangstelden in een wonderbaar speldeknopje aarde, dat boven de zee uitstak en na de groote overstrooming, die de Zuiderzee vormde, een eiland was geworden. Te oordeelen naar de reisgidsen was de bevolking nog geheel onbedorven, daar Urk te ver van den vasten wal af lag om een merkwaardigheid te worden, hoewel men zeide, dat de costuums er schilderachtig zijn. Zulk een plaats was immers hoogst romantisch en het zou zonde zijn er niet heen te gaan. Na het koffiedrinken verliet de boot Enkhuizen en kwam des anderen daags terug; wij waren dus genoodzaakt 18 uur op het eiland te blijven, maar daar de reisgidsen van

een herberg spraken, was het even eenvoudig als belangwekkend den nacht op dat ideale plekje door te brengen.

Jonkheer Van Brederode liet het bij zijne eerste opmerking en het werd dus bepaald, dat wij allen zouden gaan, behalve neef Robert en zijn vriend.

Wij pakten onze valiesjes en namen camera's mede. Wij moesten ons met het koffiedrinken haasten, om de stoomboot te halen, een afschuwelijk vaartuig, klaarblijkelijk beter ingericht voor het vervoer van reusachtige balen, zakken en fruitmanden, dan voor passagiers, die maar ergens tusschen de lading werden gestopt. Lady Mac Nairne was woedend, omdat het te koud voor Tibe op dek was, en hij niet beneden mocht komen in de kleine bedompte kajuit. Zij redeneerde met den kapitein of iemand, die het bevel voerde op fluweelen pantoffels; maar het was een echte Hollander en zeer bejaard; hare toovermacht bleef op hem zonder uitwerking. (Het is vreemd, maar als Lady Mac Nairne zich driftig maakt, dan heeft zij meer het accent van een Amerikaansche dan van een Schotsche dame; maar ik geloof, dat zij in de Vereenigde Staten geweest is). Eindelijk gingen wij met ons drieën om Tibe heen zitten, en dekten hem met onze japonnen toe, en als hij niet sliep, amuseerde hij zich met den teen onzer schoentjes, er op kluivende of het een been was.

Zelfs mijnheer Starr kon ons niet amuseeren of aan het lachen maken gedurende de twee eindelooze uren, die onze tocht duurde, want wij zaten bekneld tusschen zakken met aardappelen (hij zat er op een) en onze voeten begonnen te slapen. Maar Nell zeide, dat wij maar aan Urk moesten denken; Urk zou alles vergoeden.

Eindelijk kwam het ook in het oog en op een afstand gezien, zag het er nog al aardig uit; zijne kleine dicht bij elkander staande roode daken geleken sprekend op kleine bouquetjes voor het knoopsgat, die op zee ronddreven. Toen de boot ons dichter bij het eiland bracht, bekoelde onze geestdrift wel een weinig, maar een dozijn meisjes stonden de boot te wachten; zij droegen aardige mutjes met opgeslagen punten en laag uitgesneden zwarte japonnen.

Wij maakten snel onze camera's gereed, denkende, dat zij verlegen zouden glimlachen en er schik in zouden hebben, zooals te Volendam, maar zij grijnslachten en keerden ons den rug toe, alsof iemand haar dit bevolen had. Wij kregen enkel ‘een kiekje’ van verbrande halzen onder de mutsjes. De meisjes lachten verachtelijk en toen wij aan land gingen, vergolden zij onze eerste belang-

stelling in haar door ons met brutale minachting aan te gapen. Er was niemand om onze bagage te dragen, wij moesten het dus zelf doen; mijnheer Starr nam zoo veel er van als hij maar kon en toen wij een hotel gingen opzoeken, volgden ons ongeveer een veertig of vijftig leelijke en onaangenaam-uitziende menschen, die ons najouwden en klaarblijkelijk allerlei aanmerkingen op ons maakten.

Niemand kon of wilde ons zeggen, waar de herberg te vinden was; maar het was dichterbij dan wij dachten, zooals wij nu ontdekten, nadat wij een paar malen den verkeerden weg waren gegaan. Misschien was het zoo vreemd niet, dat wij er voorbijgeloopen waren, want het was een onaanzienlijk huisje, dat niets had van een hotel en toen wij binnenkwamen, was de waard juist bezig in de grootste kamer de lampen schoon te maken en gordijnroeden te poetsen, te midden van een chaos van verwarring en hij ontstelde, toen hij ons zag. Hij was verstomd over ons verlangen, daar den nacht door te brengen. Hij had niet veel kamers, zeide hij, en er werd nooit naar gevraagd. Zoolang het hem heugde, had geen reiziger het gedaan. Maar hij zou zijn best voor ons doen; en ja, wij konden de kamers wel zien.

Hij wierp de poetsdoeken en de gordijntjes op den grond, opende de deur en voerde ons nu een ladder op, die door een vierkant gat in de zoldering boven ons hoofd naar de eerste verdieping leidde en boven vonden wij drie kleine kamertjes met bedsteden, waarin de familie van den herbergier zeker had overnacht, want de bedden lagen nog onopgemaakt.

'Dat lijkt me een avontuur te worden,' zeide Nell, maar haar stem klonk niet vroolijk, en ik had kunnen schreien bij de gedachte, dat ik in zulk een hok, dat naar vochtig mos rook, met Nell den nacht zou moeten doorbrengen.

Wij hadden grooten trek in een kop thee, of zelfs in koffie, maar het zou ons niet baten er om te vragen, daar er geene dienstboden schenen te zijn en de waard onmiddellijk weer aan het poetsen ging, zoodra wij den ladder af waren.

'Misschien kunnen wij ergens wel een c a f é vinden,' zeide ik, 'als wij er eens op uit gingen?'

Zoo gezegd, zoo gedaan, maar nu werden wij voor het eerst in Holland door bedelaars nageloopen; en het was een afschuwelijk eiland, er was geen zweem van een café of iets dergelijks, en het was er niet zindelijk ook. Niets geleek op de voorstelling, die wij ons van het dierbare lage land hadden gevormd. In de smerige

goten lagen doode katten, bedorven eieren en oude beenen, en de menschen, die aan de deur stonden, jouwden ons uit. Mijnheer Starr maakte aldoor grappen, om ons op te vroolijken, maar dat was even onmogelijk, als dat men grappen maakt in de kar, waarmede men naar de guillotine rijdt, en Lady Mac Nairne zeide eindelijk, dat ze zich even lief zou laten onthoofden, als nog zeventien uur in dit gat te blijven.

'Ik kan en wil hier niet tot morgen blijven en dat zult gij geen van allen doen. Wij zijn hier pas sedert een uur en die tijd schijnt mij een eeuw. Wij moeten weg van hier.'

De arme Nell was geheel verslagen. Zij erkende, dat zij zich geweldig vergist had, en dit speet haar meer voor ons, dan voor haarzelve, ofschoon zij zóó het land had, dat zij letterlijk kapot was, en zich zóó ellendig gevoelde, of zij een honderdjarige was.

'Maar de stoomboot komt pas morgen ochtend om acht of negen uur terug,' zeide Starr. 'Ik vrees, dat wij ons zoo goed en zoo kwaad als het gaat in ons lot moeten schikken.'

'Maar dat doe ik n i e t ,' antwoordde Lady Mac Nairne: 'Beste Ronny, je bent een man en moet ons helpen hier van daan te komen.'

De arme Ronny keek wanhopig naar zee, als trachtte hij een vaartuig uit de diepte op te roepen; maar er viel niets anders te zien dan een eindelooze uitgestrektheid troebel water. Nell had haar japon gescheurd aan prikkeldraad, dat ons den toegang afsloot tot het eenige groene plekje op dat afschuwelijke eiland; Tibe had ongelukkigerwijze iets opgegeten, wat mijnheer Starr een 'vroeg Paaschei' noemde; ik had mijn enkel verzwikt bij het uitglijden over de schil van een banaan, de mooie mantel van Lady Mac Nairne was bedorven door modder, waarmede een kleine Urksche jongen haar gegooid had en mijnheer Starr moet het gevoel hebben gehad, dat wij het hem nooit zouden vergeven, indien hij geen wonder bedacht, om ons uit zooveel ellende te redden.

Eindelijk kwam hij op den inval eene zeilboot af te huren en verrukt togen wij allen op weg om er een te vinden.

Nu was het oogenblik gekomen, dat ik een personage van gewicht werd. Dank mijne studies, waartoe mijnheer Van Buren mij zoo vriendelijk had aangemoedigd, ken ik genoeg Hollandsch, om de meeste dingen, die ik noodig heb te vragen en te krijgen, of de menschen ze geven willen of niet. Hoe gek, niet waar, daar ik mij zoo vast voorgenomen had geen woord Hollandsch te leeren, toen Nell mij letterlijk naar Holland sleepte. Onder geleide van den heer

Starr en volgens zijne aanduiding, ondervroeg ik elken zeeman, dien wij in den omtrek der haven aantroffen.

Het was eerst zeer ontmoedigend; de mannen lachten ons eenvoudig uit. De wind was volkomen gaan liggen. Hoe wilde men bij bladstilte zeilen en dat nog wel uren ver? Het hart zonk ons in de schoenen, waaraan Tibe zoo geknaagd had, toen een verbrand jongmensch, met zwart kroeshaar en oorringen, ons zeide, dat wij naar Kampen konden gaan. Het zou een tocht van vier of vijf uur worden, wij zouden daar moeten overnachten, en des morgens konden wij met de boot weder vertrekken. Kampen was heel mooi, vertelde hij ons, had oude gebouwen en waterpoorten; maar zelfs al had hij ons dit niet verteld, dan was het in elk geval beter dan Urk. Wij huurden dus een groote visschersboot van den verbranden jongen man en zijn nog meer verbranden vader.

Wij zonden mijnheer Starr naar de herberg terug, om den herbergier te zeggen, dat wij daar toch niet bleven overnachten; maar hij betaalde de kamers en de oude man was overgelukkig, dat hij weer rustig aan het poetsen kon gaan.

Nu waren wij weer opeens vroolijk en opgeruimd. Mijnheer Starr bracht brood en kaas uit de herberg mede, om aan boord te gebruiken, en spoedig hadden wij ons in de visschersboot geïnstalleerd, die erg naar touw en teer riekte.

Nell en ik zaten op den grond, waar wij het kabbelen der golfjes voelden tegen de dunne plank, die ons van het water scheidde.

In het begin was het schier bladstil, de wind scheen uit te rusten van zijne bacchanaliën van gisteren; en juist toen het oude bronzen beeld en het jonge bronzen beeld wilden vertrekken, hingen de zeilen slap neer.

Daar zaten wij nu te wachten, met gespannen spieren, als wilden w i j de boot voortduwen; maar het zeil was en bleef slap; wij hadden evengoed kunnen beproeven op den met was ingewreven vloer van een balzaal te zeilen, terwijl alle vensters gesloten waren.

‘Kunnen zij dan n i e t s doen?’ vroeg Lady Mac Nairne in wanhoop.

Ik bracht haar vraag over; de mannen schudden het hoofd. Als er geen koelte opstak, moesten zij blijven liggen.

Toen er zoo een half uur verloopen was, en het bladstil b l e e f, (mijnheer Starr zeide, dat de Urkers den wind gesmoord hadden) begonnen wij in te zien, tot welk lot wij veroordeeld waren. Wij moesten òf den nacht doorbrengen bij elkander gehurkt tusschen

rollen touw, met geen andere beschutting dan een kajuit, drie bij vier voet zonder ramen of meubels, òf wij moesten in allen deemoed terug naar de herberg en daar om nachtverblijf smeeken.

Wij hadden honger, wij waren uit ons humeur, een beetje moe en wij hadden het zeer, zeer warm. Het zou een verlichting geweest zijn eens ferm uit te huilen of iemand een standje te maken. Waarom weet ik niet, maar ik had het heimwee naar mijnheer Van Buren. Mij dacht, als hij bij ons geweest was, dan zou alles in orde zijn, of ten minste dragelijk.

Plotseling toen wij overlegden, wat wij doen zouden, en mijnheer Starr reeds voorstelde er om te loten, wees Lady Mac Nairne naar zee, en riep in de grootste opgewondenheid:

'Kijk eens - kijk eens!'

Er zweefde een stipje over het water - een stipje, net iets als onze eigen gezegende motor-boot, en hoe nader 't kwam, hoe meer 't er op geleek. Eindelijk was er geen twijfel meer aan. De *Lorelei-Mascotte* spoedde te onzer redding, dwars over de Zuiderzee, geheel alleen, zonder de vette schommelende *Waterspin.*

Ik geloof niet, dat als iemand mij den *Tower* van Londen, met alles wat hij bevat, cadeau had gedaan, ik zóó uitgelaten blij zou zijn geweest, als nu. Want de *Tower* had ons niet van Urk kunnen afhalen, zooals de *Lorelei - Mascotte.* Bovendien zou mijnheer Van Buren hoogst waarschijnlijk niet in den *Tower* geweest zijn, terwijl mijn voorgevoel mij zeide, dat hij nu naar ons toekwam, zoo snel als de motor-boot maar kon.

Wij stonden als één man op en wuifden en riepen. Ik weet niet, welke andere dwaze dingen wij nog meer in onze uitgelatenheid zouden gedaan hebben. Gelijk ik eenige oogenblikken later tot mijnheer Van Buren zeide, het was precies of men van een onbewoond eiland gered werd, op het oogenblik, dat het voedsel begon te ontbreken en men vreesde des nachts door de inboorlingen vermoord te zullen worden.

Jonkheer Van Brederode was bijna bovenmenschelijk vriendelijk, na hetgeen hij van Nell te verduren had gehad. Wij hadden toch enkel en alleen door Nells koppigheid zoo veel te lijden gehad; zij had ons allen een boel onaangenaamheid op den hals gehaald. Mijnheer Van Buren zeide, dat hij, wat hem betrof, zijn vriend zou bewogen hebben ons aan ons lot over te laten, alleen om Nell te straffen, als hij het niet jammer had gevonden voor mij en natuurlijk ook voor de anderen.

Toen Jonkheer Van Brederode bespeurd had, dat, als hij en Hendrik zich terdege repten, de schade spoediger hersteld kon worden, dan hij gedacht had, stelde hij dadelijk voor, ons naar Urk te volgen. Hij wist, hoe het daar was, en dat wij er het oogenblik na onze landing reeds genoeg van zouden hebben. Hij wist, dat wij wanhopig zouden zijn op dat onherbergzame eiland opgesloten te zitten, en hij had voorgesteld, tuf-tuffing te gaan, ons ter hulpe. De bladstilte, die onze hoop den bodem had ingeslagen, was de motor-boot te stade gekomen, die nu met haar grootste snelheid over het spiegelgladde water gleed. En toen de *Mascotte* door ons met luide vreugdekreten werd begroet, veroorloofde onze edelmoedige kapitein zich zelfs geen glimlach.

Hij zeide alleen, dat toen hij zag, dat het kon, hij meende ons te moeten volgen, en ons terug te brengen, als wij het goed vonden. Hij hoopte, dat Miss Van Buren hem de vrijheid zou vergeven, dat hij haar boot genomen had.

Als zij hem nu nog onvriendelijk behandeld had, geloof ik, dat ik haar een oorveeg had gegeven; maar zij verwaardigde zich te lachen en te zeggen, dat de *Mascotte* inderdaad een '*Mascot*' was. Geestigheid kan soms zeer nuttig zijn, en daaraan ontbreekt het mij helaas!

Hoofdstuk XXV.

Zoo kwam het nu, dat wij twee nachten te Enkhuizen bleven; maar den tweeden brachten wij op de *Lorelei* - *Mascotte* en de *Waterspin* door, voor het eerst op de booten slapende, en het was alleraardigst. Den volgenden morgen, heel in de vroegte hadden wij een pic-nic-ontbijt aan boord, en zetten koffie met een grootsch toestel, dat mijnheer Starr in de groote thee-mand had, die hij in zijne verkwisting in den duursten winkel te Londen gekocht had. Wij begaven ons reeds op weg, aleer wij nog klaar waren met ons ontbijt, toen kwam het tochtje naar Stavoren, dat Jonkheer Van Brederode ons nooit met de boot had laten maken, als het weder niet bedaard was geweest, want wederom moesten wij verscheidene uren op de Zuiderzee zijn, om naar Friesland over te steken.

Toen wij er kwamen, konden wij ons nauwelijks voorstellen, dat Stavoren een stad van groot gewicht geweest was, en dat een machtig koning daar in den ouden tijd gewoond had, want het bol-

werk scheen nu het belangrijkste gedeelte van het stadje. Maar de groote zandbank met hare beroemde Legende van de Trotsche Vrouw, wijst de oorzaak aan van verval.

Nell kon een ondeugend glimlachje niet onderdrukken, toen hij opmerkte, dat de familie zijner moeder uit Friesland afkomstig was, waarschijnlijk omdat Jonkheer Van Brederode ons juist had gezegd, dat de Friezen de koppigste en volhardendste menschen van geheel Holland zijn. Dat de koppigheid van een geheele provincie nog niet zoo groot is, als er huist in één enkelen Fries, hetzij man of vrouw. Maar mij dunkt, zij hebben ook wel reden om trotsch te zijn, daar hunne koppigheid hen in staat stelde, hunne aloude zeden en gewoonten en taal ongeschonden te bewaren. De Spanjaarden vermochten nooit den geringsten indruk op hen te maken door de uitgezochtste folteringen, die enkel ten doel hadden de Friezen te onderwerpen. Als men hen levend begroef, dan gingen zij voort glimlachende te zeggen: ‘Ik wil of ik wil niet’. totdat het zand hunne lippen voor eeuwig sloot.

Ik had wel gewenscht, dat Jonkheer Van Brederode niet in het bijzijn van mijnheer Van Buren gezegd had, dat een ‘Friesche stijfkop’ eene uitdrukking is door de Hollanders gebezigd, om de overtreffende trap van koppigheid uit te drukken; maar hij trok 't zich hoegenaamd niet aan, en vertelde ons dadelijk er op, iets wat zijne moeder en eenige Friesche nichtjes gebeurd was, toen zij nog meisjes waren. Een muzikaal genie, een jongmensch, logeerde eens bij hen, en toen hij op haar verzoek veel voor haar gespeeld had, wedde hij, dat zij eerder zijn muziek moede zouden zijn, dan hij het spelen. Zij gingen deze weddenschap aan, en hij begon weer te spelen, maar hij was geen Fries en was nooit te voren in Friesland geweest; dáárom was hij niet voorbereid op hetgeen er nu volgde. Toch was hij een Hollander, en hij bleef vier en twintig uur onafgebroken doorspelen, zonder langer dan vijf minuten iederen keer te rusten. De dames riepen maar aldoor: ‘Gaat u voort, als je blieft, het verveelt ons niet,’ al zagen zij er ook bleek en ziek uit; hij hield dus niet op, totdat hij van den pianokruk viel en naar bed moest worden gebracht, en twee dagen bleef liggen. Maar de Friesche meisjes ondervonden er geene nadeelige gevolgen van en zeiden, als hij het niet opgegeven had, zij wel een week lang hadden geluisterd.

Eens had Jonkheer Van Brederode een groot jacht, dat hij den Belgischen Koning leende, om er een tochtje mede te maken, en er was ook een Fries als kapitein aan boord. Iederen morgen om

vijf uur werden de dekken geschrobd en de koning liet weten, dat hij liever had, dat men dit later op den dag deed, omdat hij er wakker van werd, en dan niet meer kon inslapen. Toen antwoordde de Fries. ‘Spijt me zeer, uwe Majesteit, maar de dekken worden altoos om vijf uur geschrobd, en dat moet zoo blijven.’ Dit antwoord behaagde den koning zoozeer, dat hij geene tegenwerpingen meer maakte.

Als de bewoners van Friesland hunne eigenaardigheden hebben, zoo ook hunne meren. Naar Stavoren gingen wij een kanaal door, dat als een groene gang, ons in een groote kamer bracht. De groene wand werd door hoog riet gevormd, en wij kregen brokstukken te zien van gouden vlakten en zeilen, die door weiden schenen te glijden. Men hoorde het geschreeuw der meeuwen, en rook zout en veengrond, die eens het groote bosch uitmaakte, dat door het meer verzwolgen werd. Toen kwamen wij door een soort van waterpoort op ons eerste Friesche meer, waarvan het water wel glas geleek, de zwarte zeilen van gele zeilbooten werden door de zon purper gekleurd, en de windmolens aan de verwijderde kust, leken op rusteloos-gesticuleerende spoken.

Ons zog verwekte een gouden met paarlen behangen golf, maar het water was zóó helder, dat wij ons nu en dan verbeeldden, den ouden weg op den bodem van het meer te kunnen onderscheiden, dien men zegt, dat de Friesche boeren tot op dezen dag gebruiken, precies wetende wáár en hóe hunne paarden door het water te leiden.

Wegens deze weg en andere dergelijke heeft de Jonkheer een loods te Stavoren aangenomen, iemand, die in staat is ons voor onzichtbare gevaren te behoeden. Hij schijnt iedereen te kennen op de zwaarbeladen turfschepen of schel-gekleurde aalbooten en Nell beweert, dat zelfs de families wilde eenden, die wij tegenkomen, hem in het voorbijvaren toeknikken.

Wij kwamen uit het Morra-meer op het grootste van alle Friesche meren: het Fluessen-meer, en het geleek sprekend op de Norfolk Broads, waarheen mijn vader eens met mij ging, toen ik nog een kind was. Altoos wanneer wij van het eene meer naar het andere gingen, voeren wij door bekoorlijke kanalen, omzoomd door allerliefste huisjes met tuinen vol rozen en kamperfoelie; soms gestoffeerd door zonderlinge windmolens, die veel van groote wijze grijze uilen hadden, of op een afstand, op monniken geleken, die lange kruisen omhoog hielden.

Het was zoo heerlijk voort te glijden tusschen twee werelden; de

wereld der werkelijkheid en die der verbeelding. De dorpen lagen aan kanaal of meer, ver van elkander verwijderd, ofschoon er vele boerderijen waren omringd door groote boomen, om de zolderverdiepingen koel te houden onder hunne schuine daken. Zeemeeuwen zaten als tamme vogels op de ruggen der grazende koeien in de met roode en purperen bloemen omzoomde weiden.

Mannen en meisjes roeiden van het melken naar huis en hingen hunne groene en scharlaken-roode emmers in rijen tegen de buitenmuren hunner pachthoeven. Vischnetten hingen van stok tot stok aan den waterkant te drogen, op zulk een zonderlinge manier, dat het wel wijngaarden leken, vol bruine wijnstokken; en toen wij Sneek naderden, waar wij dien nacht wilden logeeren, kwamen wij zonderlinge beurtschepen tegen, met een schilderachtig familieleven aan boord; kinderen speelden met zonderling speelgoed van eigen maaksel; oude vrouwen met witte mutsen zaten te breien; de meisjes flirtten met de jonge mannen aan boord van de voorbijvarende turfschepen - mannen in scharlaken-roode jerseys, die, weerkaatst in het effen water, er uitzagen als loopend vuur onder glas.

De oude zeventiende-eeuwsche waterpoort te Sneek was zoo prachtig, dat wij dachten de plaats met dien leelijken naam ook mooi te zullen vinden; maar wij vonden die afschuwelijk en besloten wederom den nacht in onze drijvende huizen door te brengen.

Allerlei zonderlinge watergeluiden maakten mij vroegtijdig wakker; maar ik had ook niet vast geslapen, omdat ik niet nalaten kon veel aan mijnheer Van Buren te denken, die te Sneek een telegram op hem vond wachten en met den eersten trein, dien hij nog halen kon, ons verliet. Ik weet niet, wat er in het telegram stond, maar hij zag er ongelukkig uit, toen hij het las, en ik lag er des nachts over te peinzen of zijne moeder hem ook ter wille van Freule Menela van der Windt, had teruggeroepen, die het niet goed vond, dat hij zoo lang bij ons bleef.

Nell vond ons tochtje van den volgenden dag langs de rivier, de Boorne, naar het Sneeker meer, voorbij Grouw en verder naar Leeuwarden, nog prettiger dan van den vorigen dag; maar ik vond het lang zoo belangwekkend niet. Misschien kwam het wel daardoor, dat ik toen iemand naast mij had staan, die half en half een Fries was, en mij van allerlei vertelde. In elk geval had ik een soort van heimwee, alsof mij iets ontbrak. Mijnheer Starr zeide, dat het aardig zou zijn de wittebroodsweken aan boord van een dier aardige wherries door te brengen, die wij op het groote meer

zagen; maar ik stelde mij onmiddellijk mijnheer Van Buren en Freule Menela voor, die daar de hunne vierden en het hart ontzonk mij. Ik trachtte het zooveel mogelijk te verbergen, maar mijnheer Starr scheen het te vermoeden, want in den namiddag gaf hij mij een waterverf-schets, die hij des morgens op dek gemaakt had. Hij noemde het een ‘ruw impressionistisch ding’, maar het is werkelijk beelderig, het water licht-lila, met zilveren franje van schuim, juist zooals het er uitzag, toen hij zat te schilderen; velden met een goudgeel laken, bezaaid met wilde bloemen op den voorgrond; in de verte boomen in een waas van zacht grijs en violet, hier en daar met een tintje rose, dat een half verscholen dak aanduidt, dat zich op gemiddelden afstand bevindt. Lady Mac Nairne bewonderde de schets bijzonder; en het kwam zoo bij mij op - waarom weet ik niet - dat zij het niet aardig vond, dat hij het m i j inplaats van aan haar gegeven had.

Hoofdstuk XXVI.

Wij kwamen laat in den namiddag te Leeuwarden en het werd ons duidelijk, dat het geen plaats was, waar wij gaarne op onze booten zouden overnachten, wegens een zeer ‘oude’ en zeer, zeer ‘vischachtigen geur’, die er uit de grachten opsteeg en ons gelaat eene uitdrukking gaf, als vond die onaangename reuk reeds den weg naar onze neuzen. Maar niemand anders scheen er iets van te merken; niemand anders had een uitdrukking van walging op het gelaat. Integendeel, de meisjes, die wij op weg naar het hotel voorbijreden, hadden een engelachtig glimlachend gelaat. Zij waren lang en lichtblond, met vredige oogen; en zij, die de gewoonte nog huldigden zilveren of gouden oorijzers te dragen, zagen er uit als jonge Minerva's. Ik had dezulken kunnen beknorren, die dwaas genoeg waren hoeden te dragen; maar al de oude dames droegen den nationalen kap. Wij ontmoetten er geen enkele, die deze gewoonte uit hare jeugd ontrouw was geworden; en het waren zulke mooie oude vrouwen, dat ik gaarne de legende geloofde, die Jonkheer Van Brederode ons verteld had; dat de Sirenen der Noordzee getrouwd waren met de Friezen, en al de meisjes uit die huwelijken even mooi waren geworden, als hare moeders.

De ouderwetsche tamelijke sombere straten waren thans vol gewoel en beweging; de menschen spoedden ergens naar toe, en

toen wij in het hotel kwamen, was daar een drukte van belang. Wij waren bij toeval midden in de kermis-week gekomen, de groote gebeurtenis van het jaar voor Leeuwarden; en als een gezelschap Amerikanen dien morgen niet vertrokken was, had men geen kamers voor ons disponibel gehad, al zond Jonkheer Van Brederode reeds uit Sneek een telegram.

Ofschoon het bijna etenstijd was, toen wij onze kamers uitgekozen hadden, stelde Van Brederode voor, dat wij nog eens de kermis over zouden gaan, aangezien dames dat 's avonds niet konden doen.

'Waarom gaan wij er dan niet eens naar kijken?'

'Omdat het er te ruw toegaat voor fatsoenlijke vrouwen. 'Tom, Dick en Harry, zooals men in Engeland zegt, komen er na donker, als de tenten verlicht zijn, en alles op zijn vroolijkst is; en dames kunnen zich dan niet in het gedrang wagen.'

'Ik heb "Tom, Dick en Harry" altoos heel onschuldige kerels gevonden,' hield Nell vol.

'U is nog nooit op een Hollandsche kermis geweest.'

'Daarom juist wilde ik er heengaan.'

'Dat zult ge ook, maar vóór donker.'

'En na donker ook,' voegde zij er even koppig bij, als ware zij een geboren Friezin.

'Dat is onmogelijk,' zeide Jonkheer Van Brederode, terwijl zijn mond en kin een strenge uitdrukking aannamen.

Nell zeide niets meer, al haalde zij ook de schouders op; maar de uitdrukking harer oogen voorspelde mij niets goeds.

Wij gingen thans naar de kermis, die volgens Lady Mac Nairne en mijnheer Starr veel van eene Fransche kermis heeft, maar ik vond het alleraardigst. Er waren straten van kramen, kleine en groote, en erg opgesierd, waarin de menschen in het costuum hunner provincies allerlei dingen verkochten. Nell gedroeg zich zoo kalm, dat zij klaarblijkelijk Jonkheer Van Brederode's vermoedens logenstrafte, als hij de mijne gedeeld had; en toen zij voorstelde een massa lekkers en goedkoop speelgoed te koopen om uit te deelen aan de kinderen der beurtschippers, die wij op de kanalen tegenkwamen, was hij haar gaarne ter wille. Wij kozen allerlei speelgoed en lekkers uit, waarmede men dagenlang voor Sinterklaas konden spelen, en spraken Hollandsch met de menschen die het verkochten, en die soms om onze uitdrukking moesten lachen. Toen bracht Jonkheer Van Brederode ons naar de fatsoenlijkste spellen; de reuzenstier, zoo groot als zestien alledaagsche ossen;

het kleinste paardje der wereld, een fabelachtig dier, met zijne miniatuur-voorpootje allerlei sommetjes in 't zand uitrekenende; de dikke dame, die uit haar humeur was, omdat zij het zoo warm had; de mooie Circassische, die de menschen in een heet theater lokte, versierd met klatergoud als een Kerstboom en verlicht met honderden gekleurde glaasjes. Er waren ook nog andere kijkspellen, maar die waren volgens mijnheer Van Brederode niet voor dames geschikt, en hij dreef ons snel voorbij tentjes met geschilderde doeken van driehoofdige menschen of meisjes bij het middel afgesneden, die Nell juist zoo gaarne gezien had. Hij wilde ons ook niet in de draaimolens laten gaan, en toen wij in het hotel terugkwamen, belast en beladen met poppen, tollen, bonte houten paardjes, blokkendoozen en pakjes nougat met c h e n i l l e aapjes versierd - kookte zij van verkropten wrevel.

Wij waren al laat voor de table d'hôte en moesten ons nog kleeden; maar Nell - die de kamer met mij deelde, omdat het hotel overvol was - zeide, dat zij nog even een slippertje moest maken, om iets te koopen, dat zij alleen wilde uitzoeken; zij was binnen een paar minuten terug, zeide zij.

Ik was al klaar, toen zij haastig binnenkwam met twee groote pakken in haar hand. Zij wilde niet zeggen, wat het was, daar zij zich nog in allerijl moest kleeden (ten minste dit gaf zij voor) maar beloofde mij, dat ik iets heel interessants zou zien, als ik na den eten bij haar op de kamer wilde komen; en ik mocht niemand zeggen, dat zij nog even uit was geweest.

De table d'hôte duurde bijzonder lang, daar het zoo druk was, dat den knechts het hoofd omliep; en daarna zaten wij met ons drieën dames, met Jonkheer Van Brederode en mijnheer Starr in den tuin achter het huis, terwijl de heeren hun sigaartje rookten. Nell was zoo geduldig, dat ik bijna dacht, dat zij de pakken boven heelemaal vergeten was. Maar toen eindelijk Lady Mac Nairne de klok tien uur hoorde slaan, en verklaarde, dat zij nog iets te schrijven had, alvorens naar bed te gaan, zeide zij tot de twee ridders:

‘Ik denk, dat u nog een kijkje op de kermis gaat nemen.’

‘Ik heb dozijnen van zulke kermissen gezien; en hoeft men er één gezien, dan heb je ze tegenwoordig alle gezien. Maar als de Zeeman gaan wil, dan zal ik hem volgaarne vergezellen,’ antwoordde Jonkheer Van Brederode.

‘Ik geloof, dat ik er vanmiddag genoeg van gezien heb,’ zeide Starr. ‘In elk geval denk ik nog een paar cigaretten te rooken; en

de dames mochten mij wel gezelschap blijven houden, want ik heb nog honderd dingen te zeggen.'

Lady Mac Nairne en Nell waren echter reeds opgestaan en lieten zich niet bepraten; wij wenschten elkander goeden nacht en Nell en ik zochten onze kamers op. Drie minuten later maakte zij de pakken open.

'Onder de laatste brieven, die mij uit Londen werden toegezonden, was een grooter chèque dan ik verwacht had van de 'Huisvriend', zeide zij; 'ik heb een cadeautje gekocht voor jou en voor mij'.

Zoo sprekende haalde zij uit het ééne pak twee glinsterende Friesche kappen, die veel hadden van mooie gouden hoofdijzers. En uit het andere pak kwamen twee zwarte shawls, zooals ik vele meisjes te Leeuwarden had zien dragen.

'O, hoe mooi!' riep ik. 'Ik heb zoo naar het een of andere costuum verlangd, sedert wij te Amsterdam waren, waar ze zoo duur zijn. Deze kunnen wij naar huis medenemen en ze als souvenirs bewaren, wanneer wij op onze étage aan het werk zijn, alsof er niets bijzonders met ons gebeurd was.'

Nell rilde, maar zeide nu niet, dat wij nooit weer naar huis zouden gaan, om daar door eigen arbeid in ons onderhoud te voorzien, zooals bij den aanvang van ons tochtje. Inplaats daarvan zeide zij:

'Van de toekomst weet ik niets, maar vanavond nog zet ik de mijne op.'

'Wat, ga je met die hoofdijzers slapen?' vroeg ik.

Zij lachte. 'Ik denk nog aan geen slaap. Het is het begin van den avond - in de kermis-week. Kijk maar eens, wat ik ga doen.'

Zij maakte haar haar los, dat heel lang en dik is, en nog dikker schijnt, omdat het golft. Toen vlocht zij het heel stijf in twee vlechten en streek en trok en duwde de kleine krulletjes van haar voorhoofd weg, zoo goed als zij kon en zette den kap op. Toen sloeg zij den doek om haar schouders, en daar zij een kort zwart japonnetje aan had, dat men haast niet zag, was zij in de oogen van iedereen een mooi Friezinnetje.

Ik zeide het haar en zij zeide: 'Wil je ook een Friezinnetje zijn en met mij naar de kermis gaan, nu het de moeite waard is die te zien?'

Ik was doodelijk ontsteld en zeide natuurlijk 'Neen. Ik heb nog nooit verkleed iets gedaan en zal dit ook nooit.'

'Best,' zeide Nell, 'dan ga ik alleen.'

Ik trachtte haar hiervan af te brengen; maar zij gaf er niet om of zij Jonkheer Van Brederode ook ergerde.

'Het zou hem goed doen,' zeide zij, 'maar hij loopt er geen kans van, niemand zal mij herkennen, vindt je wel?'

Ik keek haar oplettend aan, en was er nog zoo heel zeker niet van, ofschoon het weggestreken haar en de kap haar ongelooflijk veranderden, om nog niet eens te spreken van den zwarten doek. Het vergulde hoofdijzer gaf haar haar de kleur van de bladen eener bruine beuk en de glans van het metaal zoo vlak bij haar gelaat, maakte haar gelaatstint doorschijnend, als een lichtje, dat door een dunne paarlemoeren schelp schijnt.

Toen ik bespeurde, dat zij vastbesloten was, zeide ik, dat ik mee ging, liever dan haar alleen het waagstuk te laten ondernemen. Zij lachte echter en zeide, dat er hoegenaamd niets te wagen viel. Zelfs al had onze kapitein gelijk, wat vreemdelingen betreft, zoo konden toch twee meisjes uit de lagere volksklasse ongehinderd over de kermis gaan, als de pret op haar hoogst was; er zouden er honderden zijn, als wij. En toen ik voor den spiegel den kap oppaste, kon ik niet nalaten te wenschen, dat mijnheer Van Buren mij zoo eens zag, alleen om hem te amuseeren, natuurlijk.

Wij kleedden ons nu en slopen toen de trap af, onze omslagdoeken over de kappen trekkende; maar dat was geheel overbodig, want wij ontmoetten geen sterveling. Eenmaal buiten het hotel, lieten wij de doeken weer zakken en knoopten dien van achteren vast en Nell zeide, dat het er nu niet op aan kwam, al ontmoetten wij ook de heele wereld. Daar wij niet behoefden te spreken en onze onwetendheid van het Hollandsch verraden, kon niets aanduiden, dat wij geen Friezinnetjes waren.

De volle maan kwam juist op, toen wij de kermis bereikten; maar haar glans ging geheel verloren onder de verblindende verlichting der kramen en draaimolens met al hun klatergoud. Het was overal stampvol; in de buitenkoffiehuizen geen plaatsje onbezet en in elk hunner speelde een orkest een ander deuntje. Iedereen lachte, schreeuwde en zong. De lieden hadden alle Hollandsche stijfheid afgeworpen en zelfs mannen en vrouwen van leeftijd vermaakten zich als kinderen.

Er waren tal van andere meisjes met Friesche kappen op, die daar alleen rondliepen, maar niemand keek haar in het bijzonder aan, terwijl iedereen o n s aangaapte. Ik zeide dit aan Nell; maar zij liet zich daardoor niet uit het veld slaan en verklaarde lachend dat als een complimentje op te nemen.

Het was waarlijk heel aardig; wij durfden niet koopen, om niet te verraden, dat wij vreemdelingen waren; maar wij zwierven van de eene rij kramen naar de andere, bleven voor de vroolijkste spellen stil staan en gingen eene tent binnen, waar een Japanner stuipen kreeg, om de menigte te vermaken; maar zijne stuipen waren interessanter op het doek dan binnen in de heete, stikvolle tent en éénige jonge soldaten staarden ons zóó aan, dat wij blij waren veilig buiten te zijn.

Daarnaast stond het prachtigste c a r o u s s e l, dat ik van mijn leven zag. Het was behangen met rood fluweel en schitterde van kristallen slingers. Op de tonen van het Wien Neerlandsch bloed renden olifanten, giraffen, leeuwen, tijgers, mooie zwanen en Sedanstoelen in een cirkel rond.

'Ik heb mijn leven lang verlangd eens in een draaimolen te zitten,' zeide Nell, 'en dat nooit kunnen doen. Nu zijn wij in de gelegenheid. Daar komen een Spaansche stier en een Noordpoolbeer vrij. Vooruit!'

Zij greep mijne hand en voordat ik goed begrepen had wat er gebeurde, zaten wij op de beide monsters.

Nauwelijks was dit geschied, of vijf jonge soldaten, die ons al sedert een oogenblik in het oog hadden gekregen, sprongen op andere dieren en toen wij rond begonnen te draaien, riepen zij ons toe en wuifden alsof zij ons kenden. Wat zij zeiden kon ik niet verstaan, maar de omstanders lachten er om en begonnen eveneens Nell toe te roepen.

Dat werd zoo ellendig, dat ik moeite had mijne tranen te bedwingen. O! dat ik slechts weg had kunnen loopen en mij verbergen! Maar ik moest mij blijven vastklampen aan mijn beest en roerloos zitten, tot het den draaimolen gelieven zou stil te staan.

Onder het ronddraaien ontmoette mijn wanhopige blik de verbaasde oogen van iemand, dien ik kende. Het was Sir Alexander Mac Nairne en het ergste was nog, dat ik duidelijk zag, dat ook hij ons, in weerwil van onze vermomming, herkende. Mijn rit op den stier werd mij nu tot zulk eene foltering, dat, zoo iemand plotseling op mij toegesprongen ware en mij gezegd had, dat, zoo ik bij het Leger des Heils dienst wilde nemen, ik aanstonds uit deze positie gered werd, 'ja, ja!' gegild zou hebben.

Eindelijk en ten laatste vertraagden de monsters hun gang en, nog voordat zij stilstonden, lieten Nell en ik ons naar omlaag glijden. Dit maakte de zaak echter nog erger; want zoolang wij ronddraaiden, kon ten minste niemand ons al te dicht naderen;

maar nu snelden de onbeschaamde soldaten ons achterna en hadden zij ons in een oogwenk omsingeld. Wat daarop volgde, staat mij nog slechts verward voor den geest, zoo vreeselijk was het. Ik voelde een arm om mijn middel en een warmen ademtocht tegen mijn wang; ik zag de ruwe menigte lachen; zag hoe Nell met vlammende oogen een man om de ooren gaf. Ik zag ook Sir Alexander en zonder mij langer te denken, riep ik uit: ‘O! Sir Alexander Mac Nairne, ik bid u, kom ons te hulp!’

Onmiddellijk begon hij om zich heen te slaan om zich een weg tot ons te banen. Enkele lieden lachten om hem, maar anderen werden boos over de stompen, die hij uitdeelde. Het lachen maakte hem verwoed en al spoedig had hij zich van alle lastige klanten bevrijd, behalve van de soldaten. Dezen lieten zich niet zoo gauw uit het veld slaan, zelfs niet door zulk een reus als de Schotsche edelman en Nell en ik zouden al de ellende van een gevecht hebben bijgewoond, dat nog wel door ons ontstaan was, indien niet geheel onverwachts Rudolf van Brederode ten tooneele ware verschenen.

Hij moet achter mij zijn opgedoken, want ik had hem niet zien aankomen en juist wilde ik door een uitroep mijne vreugde te kennen geven hem te zien, toen hij ons haastig toefluisterde: ‘Neemt den schijn aan mij niet te kennen!’ Daarop begon hij op gebiedenden toon tot de jonge soldaten te spreken en hij zag er daarbij zoo streng en schrikwekkend uit, dat het geen wonder was, dat zij ontsteld van Nell en mij terugweken.

Op het oogenblik, dat Van Brederode zich vertoond had, was Sir Alexander druk bezig geweest met drie der soldaatjes; maar toen deze met hunne makkers op de vlucht gingen en onze nieuwe vriend zich naar ons omwendde, hoorde ik hem tot mijne verbazing uitroepen: ‘Rudolf van Brederode!’

Hij uitte dien naam bijna op woedenden toon. Zijn mooi gelaat werd vuurrood en zijne blauwe oogen flikkerden van toorn. Ik kan onmogelijk mijne verwondering beschrijven; want Nell noch ik hadden vermoed, dat zij elkander kenden en ik schrikte waarlijk op het zien dat Sir Alexander op onzen kapitein toesprong als wilde hij hem een slag toebrengen.

Van Brederode stond hem roerloos aan te staren, in weerwil van zijn dreigende opgeheven arm; maar voor dat deze kon neerdalen, werd die hand gegrepen door mijnheer Starr, die haar op de krachtigste wijze begon te schudden. Voordat de Schot begreep, wat er eigenlijk gebeurde, had deze hem omgetrokken, met den

rug naar ons toe en hoorde ik de vriendelijke stem van den schilder uitroepen:

'Hoe maakt u het? Welk eene verrassing! Waar is uw vrouw?'

'Waar mijne vrouw is? Dat is juist, wat ik wilde vragen aan Van Bre....'

Sir Alexander begon zijn hand uit die van Starr los te wringen; maar voordat ik het slot van zijn volzin kon opvangen, trok Van Brederode Nell en mij in allerijl buiten het gezicht der anderen.

'Komt mede; gij moet zoo gauw mogelijk uit dit gedrang,' sprak hij, maar niet op den verwijtenden toon, welken ik gevreesd had, dat hij zou aannemen bij het ontdekken onzer dwaasheid.

Nell en ik brandden van nieuwsgierigheid; doch geen van beiden durfden wij iets vragen. Daartoe waren wij te verlegen na onze nederlaag. Het motief scheen heel geheimzinnig, maar ik kon niet nalaten mij te verbeelden, dat het ter wille van Sir Alexander Mac Nairne was geweest, dat Jonkheer Van Brederode liever niet had, dat wij hem herkenden; toch begreep ik niet recht waarom. Het was zoo vreemd, dat, toen wij onlangs te Amsterdam onze ontmoeting met Sir Alexander vertelden, Van Brederode niet gezegd had hem te kennen. Zouden zij getwist hebben, en zoo ja, waarover dan? Het is zoo moeilijk zijne gedachten te beheerschen, en ik verbaasde mij meer en meer, toen Jonkheer Van Brederode ons niet langs den kortsten weg naar ons hotel terugbracht, maar een doolhof van straten insloeg, als wilde hij het iemand moeilijk maken ons te volgen. Onze kapitein zelf was zoozeer in gedachten verdiept, dat hij niet eens over ons costuum of onzen dwazen inval sprak, zelfs niet over het hatelijke avontuur, waaruit hij ons gered had - want dat hij ons g e r e d had, was boven allen twijfel. Sir Alexander Mac Nairne met zijne opvliegendheid en zijne onbekendheid met het Hollandsche karakter, zoowel als met de Hollandsche taal en de vrijheid der kermisweek, maakte de zaken erger voor ons, inplaats van beter, toen Jonkheer Van Brederode te hulp snelde en ons uit onzen benarden toestand redde. Wat er gebeurd zou zijn, ware hij niet verschenen, daar durf ik nauwelijks aan te denken, want er zou zeker een vechtpartij zijn ontstaan, en Nell en ik zouden ons misschien thans reeds met den heer Mac Nairne in de handen der politie bevonden hebben.

De kapitein kon hierover uitgewijd en er een zedenles uit getrokken hebben, maar hij repte met geen enkel woord van het gebeurde. Dit vernederde ons misschien nog meer, dan wanneer hij ons beknord had, want de stilte was zeer pijnlijk en hij scheen niet

de minste notitie van ons te nemen, alleen maar wilde hij ons veilig binnenshuis hebben, dat wij geen verdere ondeugende streken konden uithalen. Zijn manier van doen was zeer koel; òf dit nu kwam van zijne zonderlinge afgetrokkenheid, òf van ergernis over ons, zou ik niet weten te zeggen. In ieder geval was ik blij, toen wij ons weder op de kamer bevonden, en de kappen en de doeken hadden afgelegd, die ik nu niet meer zien kon.

Maar wij hadden nog nauwelijks den tijd gehad ons te ontkleeden, toen er aan de deur werd getikt. Nell ging opendoen en daar stond Lady Mac Nairne in een peignoir, met een sluier over het hoofd waarschijnlijk om krultangetjes te verbergen. Ik dacht, dat Jonkheer Van Brederode haar gewekt had om haar onze misdaden mede te deelen en haar nu zond om ons te kapittelen, ofschoon dat niets voor hem was. Maar haar eerste woorden toonden reeds, dat ik den armen kapitein onrecht had aangedaan.

'Meisjes?' vroeg zij haastig, 'kunt gij binnen een kwartier gereed zijn het logement te verlaten en aan boord van de *Mascotte* te gaan?'

Ik dacht bijna een slaapwandelaarster te hooren.

'Maar, mevrouw!' riep ik uit, 'het is halftwaalf!'

'Des te meer moeten wij ons haasten,' antwoordde zij. 'Ik scherts niet. Er is een reden, waarom wij onmiddellijk moeten vertrekken. Het spreekt van zelf, dat de *Mascotte* uwe boot is, lieve Nell, en dit reisje het uwe is; maar gij en Phyllis zijt altijd zoo vriendelijk voor mij, dat ik zeker ben van uwe toestemming, als ik u zeg, dat het om mijnentwil is en om heel wat ellende te voorkomen.'

Waar Lady Mac Nairne iemand tot iets wil overhalen, wordt zij onweerstaanbaar. Hoe zij het aanlegt, weet ik niet, want ik wilde, dat ik dat kunstje kende. Soms is zij zeer overheerschend - als het een man geldt - of zelfs ruw; soms zoo zacht als een duif; maar hoe ook, men voelt alsof er een magnetische stroom uit de toppen harer vingers over u heen gaat en men heeft maar één begeerte, namelijk zoo spoedig mogelijk te doen, wat zij van u verlangt.

Zoo ging het nu Nell en mij ook. Wij zeiden beiden te gelijk, dat het geen tien minuten zou duren en zoo was het ook. Maar ondanks de woeste haast, waarmede wij de weinige zaken, die wij ontpakt hadden, weder in ons valies wierpen, en in spijt van het feit, dat wij gekleed waren, op onze hoeden na, terwijl Lady Mac Nairne nog in haar peignoir was, was zij toch nog eerder klaar dan wij.

Wij zouden in haar kamer bij haar komen en juist toen wij verschenen met onze valiezen in de hand - want het was nu geen uur om de kruiers te schellen, verscheen mijnheer Starr om den hoek van het portaal. Eerst zag hij ons niet, maar begon iets tegen zijne tante te zeggen over een ‘op het kantje af,’ toen hij Nell en mij in het oog kreeg, die in de open deur stonden.

Ik wilde hem juist vragen, wat er van Sir Mac Nairne geworden was, wien hij zoo hartelijk de handen schudde, toen ik mij herinnerde Lady Mac Nairne te hebben hooren zeggen, dat hij ‘door een huwelijk nog familie van haar was’. Ik dacht dus, dat nu er blijkbaar iets tusschen hem en Jonkheer Van Brederode voorgevallen is, ik liever dit onderwerp in hare tegenwoordigheid niet moest aanroeren. Wat ook de geheimzinnige reden ware, die ons in den nacht als dieven deed wegsluipen, mijnheer Starr scheen het te weten - wat ook hoogst natuurlijk was, daar Lady Mac Nairne zijne tante is; het kwam er dus niet op aan, wie der beide andere mannen te laken viel; h i j was onschuldig, hield ik mij overtuigd. Hij was ook zoo vriendelijk en behulpzaam, om onze dingen naar beneden te dragen, alsof het zijn belang gold, inplaats van dat der anderen, om ons uit het hotel te krijgen en op de boot. Toch is hij zulk een lui en dwaas jongmensch, dat hij wel geheel ontdaan moet zijn van verrassing en verwarring.

Jonkheer Van Brederode had beneden onze rekening betaald en alles met de echtgenoote van den hotelhouder geregeld, de eenige, die niet naar de kermis scheen te zijn. Toen wij naar hem toegingen om te toonen, dat wij gereed waren om te vertrekken, ving ik een paar woorden op, die de hotelhoudster zeide. Ik ben er wel niet zeker van of ik de dingen in het Hollandsch recht versta, maar het leek, of zij in antwoord op een vraag of bevel van hem antwoordde: ‘Verlaat u maar op mij. Zulk een onbeschaamde vraag wordt hier niet beantwoord.’

Een rammelkast van een rijtuig, dat misschien wel een halve eeuw oud was, werd door mijnheer Starr gehaald, die veel deelnam in het ongeluk en de moeilijkheden van anderen. Wij pakten er ons in, behalve Jonkheer Van Brederode, die op den bok zat, om den koetsier den weg te wijzen; hij had zijn pet over de ooren getrokken, alsof het stortregende, inplaats van de prachtigste maneschijn, en Tibe zat op ons aller schoot.

Hendrik en Toon slapen op de *Mascotte* en de *Waterspin* en zij waren plichtgetrouw aan boord, ofschoon, als zij enkel Hollanders waren geweest, zij stellig een slippertje naar de kermis hadden

gemaakt. Het zijn er ook de menschen niet naar, om zich over iets verwonderd te toonen. (Nell beweert, dat als de motor onder Hendriks neus ontplofte, hij die enkel met een dotje waten zou wrijven - zijn neus of de motor, 't komt er niet op aan, welk van beide - en voortgaan met hetgeen, waaraan hij op dat oogenblik bezig was). Er werd dus geen tijd verloren en tien minuten later voeren wij af, het heldere maanlicht wees ons zoo goed den weg, alsof het klaarlichte dag was.

Wij waren nog niet ver, toen ik een andere motorboot bespeurde grooter dan de onze, maar niet zoo mooi, die in de haven lag en ik tuurde m'n oogen uit om den naam te lezen, want zij was er niet, toen wij aankwamen; maar de *Mascotte* vloog als een vogel - veel sneller dan ooit bij dag te midden der scheepsvaart en ik kon dien niet lezen.

Wij waren te opgewonden om aan slapen te denken, ofschoon wij anders in het hotel reeds lang ter ruste waren geweest. Jonkheer Van Brederode ried ons aan naar beneden te gaan, daar het koel was op het water en er zulk een wind was opgestoken, dat er twee kussens van onze dekstoelen wegwoeien. Maar wij konden er niet toe besluiten.

Uit het smalle kanaal kwamen wij op eene wijde uitgestrektheid water, koud als vloeibaar staal in den maneschijn en door de *Mascotte* aan weerskanten opgezweept tot kleine scherp gekante golfjes, die zoo kabbelden, dat ik blij was, toen wij in het volgende kanaal kwamen, nog smaller dan het eerste, zulk een smalle streep water, dat de koeien op het land, vage schimmebeelden, hunne naar klaver riekenden adem ons in 't gezicht bliezen, toen wij van het dek ons naar haar vooroverbogen.

De ramen van kleine met stroo gedekte hutjes schenen regelrecht in onze kajuitramen te kijken als nieuwsgierige wakende oogen; en Jonkheer Van Brederode zeide, dat bij daglicht het kanaal zoo vol trekschuiten en beurtschippers is, dat er bijna evenveel vaardigheid en geduld vereischt worden om er door te varen, als om een automobiel door Piccadilly te sturen in het hartje van het seizoen.

De sluiswachters werden, vrees ik omgekocht, om voor ons in het holst van den nacht de sluisdeuren te openen; en Jonkheer Van Brederode liet zijn clubvlag wapperen voor het geval een hunner hardnekkig mocht weigeren. Maar niemand deed het, misschien wel - daar men veronderstelt, dat menschen gewoonlijk het tegendeel van hun eigenlijk karakter zijn, wanneer zij plotseling uit hun slaap

worden gewekt - zijn de Friezen zwak en meegaande, als men hen in den nacht opschelt.

Het was hoogst belangwekkend op het kanaal het maanlicht langzaam te zien overgaan in den aanbrekenden dag en het zachte, vage landschap te aanschouwen en ik wilde, dat mijnheer Van Buren bij ons ware geweest, want ik ben zeker, dat zijn hart er door getroffen zou zijn - vóóral als Freule Menela er niet bij was, om zijn enthousiasme te blusschen.

Het was een heldere morgen, toen wij te Groningen kwamen en wij waren volstrekt niet vermoeid, al hadden wij ook geen oog geloken. In een mooi hotel 'De Zeven Provinciën' geheeten, waar Jonkheer Van Brederode gedacht had één keer te overnachten, indien onze plannen niet zoo plotseling veranderd waren, was een telegram voor Nell. Het was van mijnheer Van Buren, en luidde:

'Kan ik aanstaande en zuster meebrengen, om een dag met u te Utrecht te zijn? Antwoord Robert v. B. Scheveningen.

R o b e r t.'

Natuurlijk één woord kost minder dan twee en het is daarom verstandiger dit in een telegram te gebruiken. Bovendien zij i s zijne a a n s t a a n d e. Maar daar zwart op wit zag het er zoo onherroepelijk uit, dat ik bedroefder om zijnentwille was dan vroeger. Het maakte mij ook zenuwachtig, toen Nell terug seinde: 'Ja, heerlijk,' en er den datum bijvoegde, waarop wij rekenden te Utrecht te zullen zijn. Ik ben nog opgewonden, terwijl ik dit schrijf; want ik heb zoo'n idee, dat Freule Menela het mijnheer Van Buren hoogst kwalijk nam, dat hij zoolang bij ons bleef, en dat zij nu hem - of iemand anders er voor wil straffen.

Hoofdstuk XXVII.

Ik geloof, dat weinig mannen hartstochtelijker hebben bemind dan ik, die beide mooie stiefzusters liefhad, toen ik om harentwil een misdadigen boottocht ondernam.

Om van haar bijzijn te genieten, dagelijks tot haar op te mogen zien, haar lieve stemmen te hooren en eindelijk uit te vinden, welke van beiden mij waarlijk dierbaarder dan de andere was, stal ik in koelen bloede eene tante en jokte ik daarna zoo dikwijls op dat punt, dat ik bijna begon te gelooven, dat zij mijne tante was. Misschien - zeide ik bij mijzelf, als er eenige blaffende honden uit den

kennel van mijn geweten ontsnapten, die tot rust moesten gebracht worden - misschien is zij wel mijne tante in een vroeger bestaan geweest. Maar dan had ik iets omtrent haar gezegd tot mijzelf of anderen, om de zaak te bevorderen; en de sop was de kool wèl waard - wat het eerste gedeelte van het uitstapje betreft.

Van Brederode was zoo merkbaar verliefd op de betooverende Nell van Buren, dat ik wel spoedig tot eene slotsom komen moest. Nell was de eenige vrouw buiten wie het ook mij onmogelijk zou zijn te leven. Ik bleef die overtuiging koesteren tot op den eersten avond te Enkhuizen, toen ik op eens inzag, dat Phyllis Rivers, dat heerlijke evenbeeld van een der engelen van Burne- Jones, liefde had opgevat en bemind werd door een Hollandschen reus, die haar nooit naar waarde zal weten te schatten.

Voordat die slag mij trof, had ik altijd half onbestemd gevoeld, dat, ook al moest ik de onvergelijkelijke Nell verliezen, de aanbiddelijk Phyllis mij toch blijven zou, om mij te troosten, maar op denzelfden avond, dat ik, doorweekt van regen, door Nell werd afgescheept, vernam ik, dat Phyllis mij als een broeder beschouwde. Ik was wanhopig. Nooit had zij er zoo bekoorlijk uitgezien dan badende in tranen. Zij is het eerste meisje, dat ik heb zien weenen, zonder dat haar neusje rood wordt. De tranen rollen als paarlen over hare onderste wimpers, die bijna evenlang zijn als de bovenste en ik begreep op dat oogenblik niet, hoe het toch mogelijk was, dat ik een ander meisje boven haar had verkoren. Te laat voor mijne gemoedsrust verzekerde zij mij, dat naar hare meening, mijne zaak bij hare stiefzuster niet zoo hopeloos stond. Thans wilde ik Phyllis en niet Nell uit de armen van een gehaten medeminnaar rukken (zij was er nog wel niet in, maar dit kon elk oogenblik gebeuren, als ik geen beslag op haar legde) en het was uiterst pijnlijk, dat zij mij op critieke oogenblik haar eens onbereikbare stiefzuster naar het hoofd slingerde.

Zeker, den volgenden dag, toen Alb de motorboot te onzer redding naar Urk bracht, deed de wijze, waarop Nell's groote bruine oogen opklaarden, toen zij hem in het oog kreeg, mijn hart weer ontstuimig kloppen en ik bevond mij precies in denzelfden toestand, als in het begin; niet in staat tot een besluit te komen, buiten welk meisje ik 't het minst stellen kon. Maar deze terugkeer tot den chaotischen toestand was niet zeer bevorderlijk voor mijn gemoedsrust, omdat, al kon ik het buiten geen van beiden stellen, ik mij gelukkig zou achten er ten minste één te behouden. Daarbij kwam nog de onrust, omtrent Sir Alec Mac Nairne en het gevaar, dat hij uit de lucht

kwam vallen en het gebouw, dat ik zoo zorgvuldig opgetrokken had, met één slag verwoestte.

Over het geheel genomen had het voorkomen van Friesland zich niet met dezelfde camée-achtige duidelijkheid in mijn geheugen geprent, als de overige gedeelten van Holland eenige weken en zelfs dagen te voren, toen ik nog jong en gelukkig was.

Zooals ik reeds onmiddellijk in ons complot opmerkte, kan zelfs een Albatros van groot nut worden. Te Amsterdam, toen ons complot een oogenblik gevaar liep, diende Alb eenigszins als schild, en toonde al de listige behendigheid van een geboren schelm te bezitten. Te Leeuwarden was het daarom de beurt aan mij om een wanhopige daad te doen, toen de nood aan den man kwam.

Ik kan mijn tegenwoordigheid van geest niet genoeg loven. Dagen daarna waren mijne polsen nog als verlamd van dat fameuse schudden, maar ik redde den toestand door den echtgenoot van tante Fay op zoo krachtige wijze de hand te drukken, dat ik hem als een tol liet draaien. Ik schonk Van Brederode daardoor een kans met de meisjes te verdwijnen.

Als tante Fay werkelijk aan boord van de *Lorelei*, herdoopt de *Mascotte* geweest ware, als de M., wijlen de L., Brederode's boot geweest ware, en hij werkelijk met tante geflirt had langs de waterwegen van Holland, volgens den vagen indruk van Sir Alec, kon ik niet meer mijn best hebben gedaan, om haar aan zijne jaloersche wraakzucht te onttrekken door hem te laten ontsnappen.

Alb had nooit van een flirtation gesproken en ofschoon ik boos was op den Albatros, om zijne stilzwijgendheid, toen ik het voor het eerst uit den mond van Sir Alec vernam, dwong mijn hinderlijk gevoel van rechtvaardigheid mij echter later te erkennen, dat hij dit noch aan mij, noch aan anderen kon zeggen.

Toen de Schot zijn hart in gekruide woorden bij mij uitstortte en mij de ware geschiedenis mededeelde van de geheimzinnige verdwijning van tante Fay, had men mij met een veder kunnen omblazen, maar ik bleef mij aan mijn oom vastklemmen, terwijl ik mijne gedachten van het Heelal in het algemeen en van mijn eigen hoekje er van in het bijzonder, weer in het gelijk zocht te brengen.

Ik zeide hem, dat het nonsens was op tante Fay jaloersch te zijn. Natuurlijk viel zulk een aardige, mooie vrouw, vol leven en gekheid als een jong meisje, bij de heeren in den smaak, en zij coquetteerde dan een beetje. Daarover behoefde hij echter zoo'n drukte niet te maken, beweerde ik. Wat Van Brederode betrof, (ik moest wel erkennen, dat ik hem kende, sedert hij ons bij elkander zag) verzeker-

de ik Sir Alec, dat, zoodra hij Rudolf als vriend over mijne tante hoorde spreken, hij zijne ongerustheid wel spoedig zou vergeten. Eindelijk bracht ik hem er toe te erkennen, dat de laatste flirtation van tante Fay - al even onschuldig als al de andere - niet met Van Brederode, maar met een Engelschman was geweest, een officier in een keurcorps. Sir Alec ontkende niet, dat hij woorden met zijne vrouw had gehad, zij was hem het antwoord niet schuldig gebleven; zij had met den voet gestampt en hem een bouquet rozen naar het hoofd geworpen, die dicht bij haar in een vaas stonden. Hij had haar een ondeugende feeks genoemd, en zij hem voor 'beest' uitgescholden; hij was den kamer en het huis uitgevlogen, zoo hard als hij kon met de deuren smijtende. Toen hij terugkwam, wel niet om zijne excuses te maken, maar om tot elken prijs vrede te sluiten, vond hij haar gevlogen met haar kamenier en verscheidene koffers, zonder haar adres achter te laten. Dat hij haar was nagereisd naar Londen en eventueel - zooals hij geloofde - naar Parijs; inmiddels had hij een bericht in de krant gelezen, dat Lady Mac Nairne de Hollandsche waterwegen op een motorboot bezocht, die toebehoorde aan Jonkheer Van Brederode; hij was toen per spoor naar Amsterdam gereisd, waar hij te weten kwam, dat de Lorelei er inderdaad geweest was; hij had alle hôtels bezocht, in de hoop de namen van het gezelschap in het vreemdelingenboek te zullen vinden, maar had die niet kunnen ontdekken, (gelukkig hadden wij onze namen niet ingeschreven en bij ons vertrek had Alb vol tact den gérant beduid, dat hij geen navraag ons betreffende moest beantwoorden). Tot Amsterdam toe had hij de reis der Lorelei kunnen nagaan, maar van daar af scheen de motorboot spoorloos te zijn verdwenen.

'En ik ben overtuigd, dat het geheele bericht op eene vergissing berust,' zeide ik beslist, 'en dat Lady Mac Nairne nooit op Van Brederode's boot geweest is.' Ik wilde er nog meer bijvoegen, toen Sir Alec op eens uitriep: 'Lieve hemel! j i j moet weten, waar de boot is en wie zich aan boord bevinden. Je waart vanavond in gezelschap met Van Brederode en...'

'Ik was nog geen vijf minuten met hem geweest en had hem geen enkele vraag betreffende hemzelven gedaan,' antwoordde ik, en sprak letterlijk de waarheid, want ik had alleen in den tuin zitten rooken, toen Van Brederode terugkwam en voorstelde, dat wij toch nog eens een kijkje van de kermis zouden nemen. Wij hadden geen tien minuten noodig om van ons hôtel daar te komen. 'Maar zoo gij wilt,' vervolgde ik, 'kan ik hem weer opzoeken en, zonder uw naam te noemen, uitvinden of tante Fay aan boord van zijn jacht is of

geweest is, wat ik sterk betwijfel. Dunkt u dat niet beter, dan dat gij hem opspoort en er een tooneel tusschen u volgt, nog voordat gij weet, of er iets is om over te twisten?'

Sir Alec dacht een oogenblik na en antwoordde toen, dat ik misschien gelijk had. 'Maar gesteld eens, dat ik Van Brederode misliep, wiens haast om weg te slippen, zijn schuld bewees?'

'Ik zal hem niet misloopen,' zeide ik, 'en zijne verdwijning bewijst niets. Er waren daar die mooie Friesche meisjes, die hij - Sir Alec - bezig was te beschermen, toen Rudolf en ik ten tooneele verschenen. Van Brederode had haar zeker naar huis gebracht, geen reden ziende ons gesprek te storen.

Mijn onschuldige verwondering, toen ik hoorde, dat ondanks haar costuum de meisjes geen Friezinnetjes waren, maar Engelsche of Amerikaansche dames, die hij reeds in Amsterdam ontmoet had, overtuigde Sir Alec, dat ik die dames volstrekt niet kende. En het tooneel eindigde met mijne belofte, Van Brederode op te sporen en hem dan zijn adres te brengen aan boord van een jacht, door Sir Alec te Amsterdam gehuurd, als het beste middel de Lorelei te volgen. Deze boot, de Wilhelmina, lag nu te Leeuwarden in het kanaal; maar hijzelf had zijn intrek in een hotel genomen, dat zijn chauffeur hem had aanbevolen. Gelukkig voor ons, dat de chauffeur zijn keus niet op o n s hotel liet vallen; en bijna even gelukkig, dat Sir Alec niet veel tijd doorbracht aan boord van zijn gehuurd vaartuig, want zat hij daar op den uitkijk, dan ware het moeilijk geweest hem voorbij te varen zonder achtervolgd te worden. Hij had misschien de Mascotte gezien, toen hij het kanaal binnenvoer (daar het bleek, dat hij eerst tegen den avond was gekomen), maar hij vermoedde niet, dat dit zoo onschuldig uitziende schepsel met hare dikke chaperonne, de Waterspin, een alias had. Mocht echter 's nachts een motorboot de zijne passeeren, dan zou hij die onmiddellijk nazetten, en ons aan boord van de Mascotte zien. Daarom was ik zeer verheugd te vernemen, dat hij in een hotel logeerde, en ik ried hem daar oogenblikkelijk heen te gaan en mijne komst te verbeiden.

'Hoelang zul je noodig hebben, om hem weer te vinden?' vroeg hij ongeduldig.

'Zeker niet langer dan een uur,' antwoordde ik, maar ik bespaarde mij verdere gewetenswroeging door hem n i e t te beloven, dat ik na verloop van dàt uur bij hem zou komen. Hij hield dit voor een stilzwijgende afspraak; en daar wat ik nu w e r k e l i j k te doen had, was, de geheele partij zoo snel mogelijk aan boord van de

Mascotte te brengen en buiten het gebied van Friesland's hoofdstad, verliet ik mijn aangetrouwden oom zonder veel plichtpleging.

Men kon geen nettere wijze bedenken, als waarop wij hem ontkwamen; wij vlogen stillekens voorbij zijn verlaten motorboot, en kwamen zoo naar ik hoop, buiten zijn bereik.

Nooit gedurende ons geheele tochtje was ik zoo blij geweest ergens te komen, als thans te Groningen.

Volgens het reisplan van Alb moesten wij die groote stad in den namiddag inplaats van 's morgens bereiken, en den overigen tijd van dien dag besteden, met hare merkwaardigheden te bezichtigen. Nu was alles veranderd. Gelukkig kon Alb (die ongelukkigerwijze tot elken prijs gaarne de waarheid zegt) de jonge dames verzekeren, dat men het bezienswaardige van Groningen in een paar uur kon bezichtigen.

Wij reden de stad rond in het snelste rijtuig, dat te krijgen was, en gaven den koetsier nog een extra fooi als hij zijn rossinant niet spaarde. De meisjes waren inmiddels zeer teleurgesteld, dat wij haar maar drie minuten gaven om het grootste marktplein van Holland te bezichtigen; vijf minuten voor de St.-Martiniskerk en het orgel, twee minuten om tevergeefs te zoeken naar de glazen dakpannen, die als diamanten flonkerden en veertig jaar geleden door Amici werden bewonderd; en eindelijk slechts noode nog een paar minuten om door het Noorder-plantsoen te hollen, waarop de stad terecht zoo trotsch is. Er moet iets in zijn uiterlijk zijn, dat de menschen overtuigt, dat, wat er ook gebeure, het in alle geval m i j n e schuld niet is. Van mijn jeugd af aan heb ik dit opgemerkt. Dit eigenaardige verschijnsel was vóóral merkbaar, toen ik 't het minst verdiende; terwijl Alb daarentegen juist het omgekeerde is. Zijn donker uitziend, fraai gelaat, met de strenge, scherp-geteekende trekken, zijn zwart haar en wenkbrauwen, zijn droefgeestige oogen, stempelen hem als het ware tot den ‘tooneelverrader’ bij uitnemendheid. Zelfs de onontbeerlijke cigarette ontbrak niet. Als ik mij had willen wreken, dan werd die begeerte meer dan voldaan. Als i k iets verkeerds doe, dan wordt Alb er van verdacht.

Iedereen toch zou gedacht hebben, te oordeelen naar het ongeduldig flikkeren zijner oogen, toen hij de Lorelei (alias de Mascotte) door het kanaal stuurde, toen wij Groningen verlieten, dat juist h i j zich zoo reppen moest, dat h i j de schuldige begeerte koesterde om te ontsnappen.

Wat mij betrof, ik verkropte mijne woede over het wettelijke voorschrift, dat ons dwong ‘niet sneller te varen, dan een man

loopt.' Ik verborg mijn doodsangst onder het mom van onnoozele onschuld, schijnbaar nooit omkijkende naar een stoomfluit achter ons, hetgeen kon beduiden, dat Sir Alec ons op de hielen zat en overigens met de zorgeloosheid van een knaap genietende van het genoegen van dien dag.

Dit bestond in het verrassen en gelukkig maken van zoo menig gezin aan boord der beurtschepen, die wij voorbij kwamen, door onder hen het speelgoed en de gesuikerde koeken uit te deelen, die wij op de Leeuwarder kermis gekocht hadden. Niet alle beurtschippers hadden kinderen, maar die ze hadden, hadden ze ook bij dozijnen, en al de leelijke kinderen hadden de kinkhoest.

Had i k mijn zin gehad, dan hadden alleen de mooie kinderen zonder kinkhoest de cadeautjes gekregen, maar de eigenaardige dame, die voor mijn tante speelt en de Engelen chaperonneert, zeide, dat hoe leelijker men is, hoe meer recht men heeft op een cadeautje. Misschien heeft zij ook volgens dezen grondregel zooveel van mij gevraagd. Maar - i s zij wèl leelijk? Ik zou het niet weten te zeggen. Zij heeft een van die zonderlinge kleine gezichten, die geen spiegel zijn van de daarachter verborgen ziel - een gelaat, waarvan ik mij nooit de trekken voor den geest kan roepen. Ik zou wel eens willen weten, hoe hare oogen er achter dien blauwen bril uitzien; maar zij zegt, dat zij geene sterke oogen heeft, misschien is dus het blauwe glas eene groote verlichting voor haar.

Haar kleinste wenken worden evenzeer opgevolgd als hare bevelen; zij dwingt nooit, maar magnetiseert u. Bijgevolg kregen de leelijkste kinderen de lekkerste dingen; maar daar er meer aardige dan leelijke waren, hadden wij speelgoed genoeg, zoolang wij op de eentonige vaart waren naar Assen, een stadje half achter zijne eigen bosschen verscholen.

Wij kwamen er eerst tegen den avond aan, en daar wij veiligheidshalve op onze booten overnachtten, stelde ik Alb voor den volgenden morgen vroeg weer te vertrekken, aleer de dames wakker werden. 'Te Assen zal toch niet veel bijzonders te zien zijn,' zeide ik, 'en als eens mijn opvliegende Schotsche oom, nadat wij hem ontglipt waren, op de gedachte kwam, dat *Lorelei* en *Mascotte* één zijn...'

'Dat zou een reden te meer zijn, om te Assen te blijven,' zeide Van Brederode. 'Er zijn hier genoeg dingen te zien, heele goede en interessante dingen; maar gewone toeristen hooren er niet van, en als Sir Alec ons achtervolgt, zal hij ons allerminst te Assen zoeken.'

Dit wierp een ander licht op de zaak, en ik kon rustig glimlachen, toen Alb de dames lekker maakte, door haar te vertellen van de schatten, die in de Hunnebedden verscholen lagen. Zij waren nu juist niet in Assen zelf, naar het scheen, maar Assen is het punt van uitgang en van daar begeeft men zich in rijtuigen naar *Rolde*, om de Hunnebedden te bezichtigen.

Ik had er geen idee van, hoe die er uit zouden zien, als wij er waren, maar mijn trots belette mij dit, vooral in tegenwoordigheid der meisjes, aan Alb te vragen. Maar h a a r trots belet nooit tante Fay's kleine dubbelgangster (misschien zal het tijd uitwinnen, als ik voortaan haar aanduid als de K.D.G.) eene vraag te doen. Zij stelt zich nooit tevreden met reisgidsen, maar vraagt alles haarfijn van elke plaats, die wij bezoeken, en krabbelt dan allerlei aanteekeningen in een notitieboekje, dat zij aan hare châtelaine draagt. Zij zal wel een dozijn malen een nieuwe vulling in den zilveren omslag hebben gedaan, sedert wij den tocht begonnen, maar wàt ze met de vergaderde stof doet, begrijp ik niet). Zij aarzelde geen oogenblik uit te roepen: 'Wat ter wereld zijn *Hunnebedden*? En het was geen schande met een voorkomen van ergenis, als wist men dit reeds van zijn jeugd af aan, te luisteren, toen Alb ze beschreef als vermoedelijke graven der Hunnen, van gletscher-steenen gebouwd.

Den volgenden morgen reden wij ook daarheen, om deze aloude altaren onze hulde te brengen, langs een prachtigen, schaduwrijken weg, door lanen van jong eikenhout, welriekende dennenbosschen en onafzienbare purperen heidevelden, maar elk er van zag er uit als een miniatuur Stonehenge, en al was er maar één monument inplaats van drie geweest, dan was het nog der moeite waard er heen te gaan. Bovendien werd onze moeite ook nog op eene andere wijze beloond. Toen wij naar onze booten terugkeerden, na in een *café* in het bosch ontbeten te hebben, vernamen wij, dat eene andere motorboot, den vorstelijken naam van *Wilhelmina* voerende, met zulk een spoed voorbij was gevaren. als moest zij in allerijl Meppel bereiken. Volgens Hendrik was een heer van een dekstoel opgevlogen, en had uitvorschend de *Mascotte* bekeken; maar geen bevel gegeven op te houden.

Toen ik dit nieuws hoorde, zocht ik hierin een voorwendsel om te Assen te blijven; maar Alb was van opinie, dat het even veilig en minder vervelend was, verder te gaan. De *Wilhelmina* was ons een heel eind vooruit; en in elk geval waren wij niet van plan den nacht te Assen over te blijven, Als wij Sir Alec's

boot daar zagen, dan konden wij gemakkelijk hem voorbij slippen, alle passagiers in de kajuit en Hendrik aan het stuurrad; zagen wij haar niet, dan kon zij ons ook niet zien,

Wij waren nu in de provincie Drente en ze zag er al weinig Hollandsch uit. Zelfs het kanaal scheen zich te vermommen, zooals het 'Long Water' te Hampton Court, inplaats van zich voor te doen, zooals het is. Nadat wij eenige degelijke heerenhuizen en pachthoeven voorbij waren, kwamen wij aan een streek, waar men niets zag dan armoedige hutten, vrouwen met een ordinair, dom gezicht en kort haar, en kinderen, die zoo schuw waren als het gedierte des velds en ons op den drempel hunner woningen aangaapten. Eerst toen wij een heel eind van onze acht-uursreis naar Meppel hadden afgelegd, kwamen wij weer in een karakteristieke streek van rust en welvaart; rijen van donkere boomen, met een voorgrond van roode en blauwe bloemen, of goudgeel koren, met mos begroeide daken, en roode pannen, waartusschen de gele muurbloemen groeiden. Maar gelukkig voor het uitdeden van onzen voorraad speelgoed, dien wij te Assen aangevuld hadden, wemelde de waterweg van roode, groene en blauwe beurtschepen, die rijkgezegend waren met blauw-oogige, vlas-harige kinderen. Kwamen wij eens bij toeval voorbij een schip, waarop geene kinderen waren, dan keken wij de volwassenen verwijtend aan. Wat dachten die menschen toch, dat zij geene kinderen hadden?

Het water en de lucht, in hun lijst van weilanden, was te Meppel en daar voorbij vol bekoorlijken eenvoud, en ik genoot er des te meer van, omdat wij de *Wilhelmina* in de haven zagen liggen, oogenschijnlijk door hare passagiers verlaten. Toen wij op een heelen afstand aan haar voorbij kwamen, terwijl zij daar zoo gemeerd lag, versnelde Van Brederode voor de grap den gang der boot; want wij waren nu buiten de belemmerende voorschriften voor de vaart op het kanaal en genoten volle vrijheid op den Boven-IJsel, een glinsterend water, even edel als de Friesche meren, die wij onlangs bevaren hadden.

Nooit zag ik schooner avond, dan toen wij bij zonsondergang naar Zwolle stoomden.

Wij waren nu op het Zwarte Water, zeide Van Brederode; maar er was niets zwarts te bespeuren, behalve alleen den naam. Lucht en water hadden de heerlijke kleur van een opaal, en ze waren zoo helder en zoo gelijk van tint en gloed, dat wij in een regenboogkleurige zeepbel schenen te zweven.

Gele waterlelies lagen op een glazen plaat, als gouden vonken

en het lange, dunne gras leek wel goud-groen ijzerdraad in het licht der schuine zonnestralen. Ieder dorp, dat wij voorbij voeren, was een schilderijtje, dat geen pen vermag te beschrijven; en hooibergen met riet gedekt of korenschoven in rijen, vlak aan den oever, glinsterden als vuurwerk, terwijl de avondschemering de lucht langzamerhand deed overgaan in een hyacinthenbed. De voorbijgaande zeilen waren eerst goud, dan bruin, dan roodachtig paars, en sneden het water met hunne scherpe en diepe weerspiegeling. De oever was dicht bezaaid met roode en violette bloemkolven, alsof, zeide Nell, rijen van sprookjes-soldaten uitgetrokken waren voor eene wapenschouwing.

Zij en Phyllis stonden bij mij den heerlijken watergeur in te ademen, die zich vermengde met den zachten geur der zich sluitende lelies, en naar de zon te zien, die nu zoo rood als koper, het glinsterende kristal met een stroom van vuur overgoot. Ik trachtte mij te verbeelden, dat ik mij met haar beiden alleen in een tooverwereld bevond, geschapen voor ons drieën en een paar zwanen en eenige waterbewoners, die in het riet zich bewogen. Maar daar had je Alb aan het stuurrad, die er knapper en ondoorgrondelijker uitzag, dan ik ooit zou kunnen doen, al oefende ik mij ook urenlang voor een flatteerenden spiegel. Ik kon niet nalaten mijne stemming te bederven, door mij in stilte af te vragen, of Nell van Buren misschien aan hem dacht, terwijl zij droomerig met mij stond te keuvelen. Ik verbeeldde mij ook, dat het beeld van den Zee-koning zich tusschen Phyllis' blauwe oogen en de mijne plaatste, terwijl zij mij zoo vriendelijk scheen aan te zien.

Maar het was juist een avond om zich rusteloos en ongelukkig te gevoelen en ik vermeide mij in mijn smart.

Kleine gele vogeltjes, zoo geel als lelies, die een schitterend gouden streep trokken tusschen het groene riet en het amethyst-kleurige water, fladderden onbevreesd om de boot, totdat de zon eindelijk onderging, als een halssnoer van robijnen, in een kristallen juweelkistje wegzinkende. Daarop bewogen wij ons door geheimzinnige purperen nevelen, met hier en daar een diamant-flikkering of den vleugel van een zwaan als de opkomende maan. Nu vormden de lichtjes onzer boot gouden snoeren onder de oppervlakte van het water,

‘Laat ons hier ankeren,’ zeide Nell eindelijk, ‘onze lichtjes uit doen en het opkomen der maan gadeslaan. O, laten wij hier den geheelen nacht blijven - en vroeg, heel vroeg opstaan, om het aanbreken van den dageraad te zien!’

Ik had haar lief om die gedachte en Alb ook, vrees ik. Wij dineerden met wat wij aan boord hadden en toen een bleek licht als de weerkaatsing van parelen in een spiegel, in het Oosten begon te trillen, werden onze lichtjes gedoofd. De maan kwam op en Phyllis liet hare hand in de mijne rusten - eene zaligheid - had ik niet geweten, dat zij slechts zusterlijke gevoelens voor mij koesterde. En later droomde ik van de beide meisjes. Zij waren per slot van rekening toch allebei op mij verliefd, en ik op iemand anders, wier naam ik niet scheen te weten, en wier gelaat ik mij niet te binnen kon brengen.

Alb maakte mij wakker door op de deur mijner hut aan boord van de *Waterspin* te bonsen, en te roepen:

'Sta op, als je de zon wilt zien opgaan.'

Ik sprong uit de veeren, wenschende, dat ik dat gelaat uit mijn droom mij te binnen kon brengen, alleen maar om te weten, of het mooier was dan dat van een der meisjes. En toen ik gekleed was en naar de *Mascotte* ging, waren de beiden, die ik liefhad, reeds op dek, terwijl de dageraad zich in hare oogen weerspiegelde.

Wat kwam het er op aan, dat wij te Zwolle kamers hadden besproken, die nu niet werden gebruikt? Wij ontbeten daar en zagen een prachtige waterpoort met nog een paar andere antieke dingen, waarvan Alb veel scheen te weten.

Van de *Wilhelmina* geen spoor en ik voelde mij verlicht, toen wij door een groote schutssluis in den Gelderschen IJsel kwamen, die ons naar Gelderland, de mooiste van Holland's provinciën, zou voeren.

Hoofdstuk XXVIII.

In Gelderland verliet mij mijn gelukkig gesternte.

Wij hadden een aangenamen dag, toen wij naar het bekoorlijke Dieren tuf-tuften. Groote witte wolken dreven in de lucht met ons mee, en ook onder den waterspiegel, waar zij veel hadden van glinsterende visschen in de blauwe diepten. Witte, scharlakenroode en gouden vlinders joegen ons na, en bewogen zich in de lucht als door den wind verstrooide bloembladen, en mijne gedachten zweefden zooals zij zweefden, want ik was te zeer bedwelmd door het elixer, 'vreugde des levens', dan dat het mij iets kon

schelen, of Sir Philip Sidney in den slag bij Zutfen sneuvelde; dat de rivier, de Geldersche IJsel, in het jaar 13 v. C. gegraven was, om den Rijn met iets anders te verbinden; dat wij o.a. Het Loo gingen zien, de geliefkoosde verblijfplaats van de Koningin; of wat anders den geest kon ontwikkelen. Het eenige, waarom ik thans gaf, was, dat Nell en Phyllis mooier waren dan ooit en dat ik toch nog eens kans had - met een harer.

Laat Alb maar geuren met zijne kennis van de geschiedenis en de vorsten uit het verleden en het heden. Ik zal voor elk der meisjes een stukje schilderen en zij vergeten, dat hij bestaat.

Maar ik kende Alb en zijne hulpmiddelen nog niet. Ik was vergeten, dat Gelderland zijn eigenlijk ‘thuis’ is, de provincie, die hij bij zijn geboorte annexeerde. Vrouw Fortuna vergat het echter niet.

Wij gingen dien eersten avond naar Apeldoorn en daar het Paleis, Het Loo, vlak bij Apeldoorn ligt, lieten wij ons naar een hotel aan den ingang van het Koninklijk Park brengen. Hier sloeg het blaadje om. Met andere woorden: Alb werd een *persona grata*, terwijl ik niet anders was dan een gewone toerist.

Alb heeft veel invloed bij aanzienlijke personen. Hij stond vroeg op en ging ter sluiks uit, om daarvan gebruik te maken. Toen wij op de breede veranda van het hotel in het bosch ontbeten, Tibe niet uitgezonderd, kwam hij zegevierend terug. Ieder mag in het Park wandelen, maar hij had vergunning gekregen zijne vrienden het Paleis te laten zien.

De meisjes waren in de wolken en ook de K.D.G., die zoo haastig wegsnelde om een nieuwe vulling in haar notitie-boekje te koopen, dat Tibe bijna een ouden boer met een breedgeranden hoed en zilveren oorringetjes, die aan een tafeltje naast het onze, een stevig ontbijt nuttigde, onderste boven liep.

Al die vrouwelijke geestdrift over Alb's idee ergerde mij zoo, dat ik niet van de partij wilde zijn. Ik bood aan op den hond te passen, terwijl de anderen het Paleis gingen zien en bij hooge uitzondering behaagde het Tibe (aan een touw) met mij door de heerlijke lanen van Het Loo te wandelen. Met mij keek hij naar glinsterende vijvers en ging over miniatuur-bruggetjes, bewaakt door zeer goedaardige steenen leeuwen, die hij nieuwsgierig berook; met mij bezocht hij zeer neerslachtig de badplaats der Koningin en de aardige boerderij en melkerij, herinnering aan het geliefde Trianon van de ongelukkige Maria Antoinette; en toen zijne meesteres en de anderen zich bij ons voegden, was hij ondankbaar genoeg net te doen, of hij zich met mij verveeld had.

Alb was in stijgende gunst en de aardigheid was er nog niet af, toen wij te Arnhem aankwamen. Wij kwamen daar in één dag van Apeldoorn, door terug te varen tot aan Dieren, waar het mooie kanaaltje ons scheen te verwelkomen, als waren wij oude vrienden. Wij voeren majestueus door het dichte riet aan beide zijden; een golf ging ons vooruit en kondigde onze komst aan, zoodat de riethalmen bij onze nadering voor ons bogen, met de toppen onder water doken en zoo bleven, totdat wij voorbij waren.

Het had veel van een tochtje door een uitgestrekte waterpartij, keurig aangelegd in het park van den eenen of anderen edelman, totdat er een onweder losbarstte, dat het landschap verduisterde en Phyllis bescherming aan de zijde haars ‘broeders’ deed zoeken. Ik zou haar daar en toen, zeker gevraagd hebben den Zeekoning te vergeten, als de bliksem niet juist in een boom was geslagen en Nell, in hare plotselinge bleekheid en doodelijk zwijgen, mooier was geweest dan ooit te voren.

Eerst toen wij een nacht en een gedeelte van den volgenden dag in een hotel waren geweest, dat een tuin en een mooi uitzicht had, herinnerde ik mij voor het eerst, dat Alb meer thuis in Gelderland was dan ergens elders. Maar hij werd met ontzag in Bellevue behandeld en de voorbijgangers namen op straat eerbiedig den hoed voor hem af. Wij bezochten het grootste deel der stad, geschiedkundige herbergen en wat dies meer zij (het merkwaardigste was een kamer, vroeger bewoond door Philips II, Hertog van Alva); ik had dus gelegenheid genoeg mijn eerbied voor Alb te zien stijgen, als ik er gebruik van had willen maken; en als slot-accoord kwam zijn automobiel uit de een of andere verborgen schuilplaats. Men kon heerlijke rijtoeren maken in de omstreken van Arnhem, beweerde hij op zijne gewone kalme wijze, en hij dacht, dat dit het prettigste in zijn auto zou zijn.

Den tweeden morgen van ons verblijf aldaar gingen wij er dan ook mede uit, en nauwelijks hadden wij de groote stad met hare parken en villa's verlaten, of wij bevonden ons in de bosschen even diep en even majestueus als die bij Haarlem en Den Haag; bosschen, met lange berceaux van zilverstammige beuken, waar het licht de teedere groene kleur had, die de meerminnen zoo goed kennen. Hier en daar verhieven zich de torens en de fraaie poorten van een landgoed en Van Brederode vertelde ons, dat Gelderland beroemd was om zijne fraaie landgoederen, zoowel als om de eenige heuvelen van Holland.

‘Vijftig of zestig jaar geleden,’ zeide hij ‘was de adel van

Gelderland zóó trotsch, dat iemand, die niet van adellijke geboorte was, hier geen kasteel of landgoed mocht koopen om er op te wonen.

'Mocht!' riep Nell. 'Hoe kon men het hun beletten, als zij geld hadden en er een landgoed te koop was?'

Van Brederode glimlachte. 'Daar was wel een middel op,' antwoordde hij. 'Op zekeren dag meende een rijk bankier uit Amsterdam, dat hij zich uit zijne zaken moest terugtrekken en een mooi buiten hebben in het aristocratische Gelderland. Hij kocht een plaats en wilde daarop een huis naar zijn smaak laten zetten; maar geen architect wilde hem het ontwerp leveren, niemand wilde hem steenen of bouwmateriaal verkoopen en hij kon geen werklieden krijgen. Iedereen was te bang voor den machtigen adel. U ziet dus wel, dat Ierland en Amerika niet het monopolie van b o y c o t t e n hebben.'

'Wat was het einde der geschiedenis?' vroeg Nell. 'Ik hoop toch niet, dat de man er in berustte.'

'Dat doet een Hollander nooit; zij geven zelfs elkander niets toe,' zeide Alb. 'De bankier was even koppig als zijne vijanden. Met enorme kosten liet hij alles uit andere plaatsen komen, richtte hulpgebouwen op voor werklieden uit Rotterdam, liet de levensmiddelen voor zich en hen uit Rotterdam komen en zoo werd ten slotte zijn huis gebouwd. Maar nu zijn in Gelderland de bordjes verhangen. Menschen, die destijds rijk waren, zijn nu arm en blij als zij maar geld verdienen, onverschillig van wien. Arnhem is even cosmopolitisch als Den Haag, al heeft het ook dezelfde zonderlinge Indisch-Hollandsche kliek, als men daar vindt, die zich geheel op zichzelf houdt. Een groot aantal bekende buitens werden verkocht aan nieuwbakken adel, maar eenige bleven gespaard en ik zal u een dezer laatste laten zien.'

Zoo sprekende stuurde hij zijn auto door een openstaand hek; de portier groette eerbiedig, toen wij hem voorbij reden.

'O, maar hoe weet u, dat wij hier in mogen rijden?'

'Daar ben ik zeker van,' zeide Van Brederode.

'Hebben vreemdelingen dan toegang?' vroeg hem de K.D.G.

'Niets kwaads bedoelende, zooals wij, wel.'

Heel in de verte bespeurde men een huis, een fraai, antiek huis, van licht-rooden steen gebouwd, de groote toren en een aantal kleine torentjes weerspiegelden zich in den met leliën bezaaiden vijver, die het aan twee kanten begrensde als een uitgestrekte gracht. 'Vijftiende-eeuw-stijl,' zeide Jonkheer Van Brederode. 'Maar de groote toren dateert van het jaar 1250.'

Wij staarden allen met eerbiedige bewondering naar den ouden toren, toen Alb zijn auto voor een klein ijzeren poortje deed stil staan, op ongeveer 200 meter van het huis.

Het poortje, door reuzen-eiken overschaduwd, leidde door een gedeelte van een schaduwrijk park naar een heerlijken doolhof van rozengaarden en tuinen, geheel aan de cultuur van allerlei leliën gewijd, terwijl men iets verder een waterpartij zag, een copie van de Generalife, dien ik verleden jaar te Granada zag. Dit was echter niet het eenige, dat men uit Spanje nagebootst had. De wandelwegen in den Alcazar van Sevilla met de 'Pedro, de Wreede's' springfonteinen, waren ook nagebootst, en werden nu voor ons genoegen in werking gezet door den tuinman, met wien Van Brederode een kort onderonsje had. Toen wij de rozenen leliën-tuin doorgingen, die zich in eene laagte bevond tusschen twee kleine heuvelen, kregen de drie dames zooveel bloemen als zij maar dragen konden en Alb deelde haar mede, dat zij nog andere variëteiten in de auto zouden vinden.

'Welk een goddelijke plaats!' riep Nell, toen wij weder aan het poortje kwamen, vanwaar wij niet alleen het buiten zien konden, maar ook zijn spiegelbeeld in het water van de gracht. 'Ik weet niet, waar men een bekoorlijker landgoed zou kunnen vinden, zelfs niet in Engeland. Wat zou ik hier gaarne wonen en mijn boudoir hebben in dien dertiende-eeuwschen toren!'

'Zoudt gij er eens binnen willen gaan?' vroeg Van Brederode, meer aan Phyllis dan aan Nell.

Nell bloosde en liet het antwoord aan Phyllis over.

'Het zou veel hebben van een sprookje,' zeide deze, 'maar natuurlijk kan dat niet, daar het buiten bewoond is.'

'Des te beter,' zeide van Brederode, 'de eigenares zal ons met plezier een kop thee aanbieden.'

'Neen, neen!' riep Nell, 'dat zou vreeselijk indringerig zijn.'

'In het geheel niet. Ik ken haar en schreef haar gisteren, om haar van onze komst te verwittigen. Het is dus eene uitnoodiging.'

De vestibule was met marmeren steenen belegd; ze had een prachtig eikenhouten lambriseering en een bewonderenswaardig plafond. Er lagen eenige Perzische kleedjes, van onschatbare waarde, een menigte oude familieportretten hingen aan den wand en er stonden twee of drie eigenaardige wapenrustingen. Daarachter was een Chineesche kamer, geheel in den smaak eener natie, die van Oostersche schatten houdt en die begrijpt; en daarop kwamen wij in een wit met goud boudoir, spaarzaam

maar rijk gemeubeld met ingelegde satijn-houten meubels, die, wed ik, echte Sheraton zijn. In dit vertrek was een dame gezeten, die opstond, zoodra zij ons zag binnentreden. Zij behoorde geheel en al in zulk eene omlijsting. Met hare fijngebogen donkere wenkbrauwen, de camée-trekken, de groote oogen en hooghartige houding, scheen zij eene vorstin.

'O, Rudolf!' riep zij uit, in het Engelsch van eene geboren Engelsche, 'wat ben ik blij, dat je de vrienden tot mij brengt, over wie je mij zooveel hebt geschreven.'

'Mijne moeder,' zeide Van Brederode en stelde ons aan haar voor.

Ik schaam mij niet te erkennen, dat ik de spraak had verloren. Wat had hij geschreven? Hoeveel had hij verteld? Op welke wijze had hij eenigen van ons beschreven?

Nell, die gewoonlijk altoos iets aardigs weet te zeggen, kon blijkbaar voor het oogenblik niet denken; of hare gedachten waren te diep om onder woorden te worden gebracht. De K.D.G. zelfs zweeg heel voorzichtig van hare zijde, daar deze voorname dame haar zoon waarschijnlijk had hooren spreken van zijne Schotsche vriendin Lady Mac Nairne. Had deze ooit tante Fay ontmoet, dan wist ik, dat Alb te verstandig, zoo al niet te loyaal was om haar in hare macht te leveren; toch gevoelde ik mij niet veilig genoeg om geheel op mijn gemak te zijn. En zelfs al ware ik op mijn gemak geweest, dan hielden mijne eigen gedachten mij zoozeer bezig, dat ik mij of mijn land niet tot zijn recht liet komen in de conversatie. Terwijl ik geurige thee uit een fijn kopje van oud Dresdensch porcelein met langzame teugjes dronk, was ik benieuwd te weten, wat Nell thans gevoelde, nu zij het thuis en de moeder van haren verachten kapitein aanschouwde, dien zij zoo naar hartelust kon afsnauwen en plagen.

Klaarblijkelijk wordt hij door zijne moeder vergood en ziet deze tot hem op als het volmaakste wezen. Zij had gewis de mooie Miss Van Buren niet zoo innemend ontvangen, had een kaboutertje haar ingefluisterd, hoe die jonge dame haar gastheer had behandeld, toen hij niets meer was dan eene arme kapitein aan boord van een motorboot. Uit een toevallig gezegde vernam ik, dat Leliëndaal niet het éénige huis is door Jonkheer Van Brederode beheerd. Zij hebben er nog een in Den Haag, maar in den zomer geeft de familie de voorkeur aan Leliëndaal.

Mij komt het voor dat de benaming 'aangenaam verblijf', veel te zwak en te zedig is voor dit heerlijke buiten; toch kan de

eigenaar er van het opgeruimd verlaten om week aan week als een verachte Albatros aan boord van een stooters-motorboot de waterwegen van Holland te bevaren.

Natuurlijk is hij tot over de ooren verliefd, wat vele moeilijkheden doet vergeten. Maar het is mij nog niet recht duidelijk op welke engel hij zijn hart gezet heeft. Misschien heeft de laatste snauw den beker doen overvloeien, en moet hij dien nu voor een ander op nieuw gaan vullen. In ons eerste spiegelvecht behandelde hij mij met verachting, omdat ik bekende op twee meisjes tegelijk verliefd te zijn; maar het is toch oneindig poëtischer en tegelijkertijd edelmoediger twee tegelijk te beminnen, dan zelfs een harer niet voldoende, om tot een besluit te kunnen komen.

In elk geval kwam Phyllis tijdens ons bezoek op Leliëndaal het voordeeligste uit en zij scheen den meesten indruk op de bevallige moeder te maken. Of het nu kwam, doordien zij een Engelsche was, òf omdat zij met hare gastvrouw - alsof zij hen persoonlijk kende - over vele voorname families kon spreken, die de eigenares van Leliëndaal in lang niet ontmoet had; òf omdat Phyllis een neef had, die eens een boek over de Graven van Helvelyn schreef, (de vader der dame was een graaf van Helvelyn) in ieder geval Phyllis had er eer van, en als Alb werkelijk van gedachte veranderd is, zooals de K.D.G. voortdurend zegt, dan moet hem dit genoegen hebben gedaan.

Phyllis en mijne aangenomen tante waren buitengewoon vriendelijk jegens hem op onzen terugweg naar Arnhem, alsof hij in hare achting gerezen was, nu zij beseften, welk een man van gewicht hij is, maar later toen ik de K.D.G. hierover berispte, beweerde zij, dat het enkel was, omdat zij nu eerst besefte, hoeveel hij had prijsgegeven ter wille van een zeker iemand.

Juist omdat ik er niet zeker van was, wie die ‘iemand’ was, en o f hij nu meer kans van slagen had, na dezen *coup d' état*, was ik alles behalve op mijn gemak door deze nieuwe wetenschap van Alb's grootheid. Wat beteekenen mijne dollars in vergelijking van zijn mooi antiek buiten en dan een moeder, die de dochter is van een Engelschen Graaf? Ik veronderstel, dat zulke dingen bij meisjes wegen, zelfs al zijn het zulke bekoorlijke meisjes als Nell van Buren en Phyllis Rivers.

Iets wat nog dien eigen avond gebeurde, heeft mijne bezorgdheid nog vergroot.

In het hotel Bellevue heeft iedere logeerkamer een eigen afge-

schoten balcon. Nadat wij elkander ‘goedennacht’ gewenscht hadden, zat ik op het mijne een cigarette te rooken en naar het opkomen der maan te kijken, iets wat zij op dezen tijd van de maand heel zelfzuchtig uitstelt om hare bewonderaars zooveel mogelijk ongemak te veroorzaken en zoo weinig mogelijk slaap te gunnen.

Plotseling hoorde ik de stem van Phyllis op het balcon daarnaast op peinzenden toon zeggen: ‘Is het niet vreemd, dat je op een avond als deze, dingen, die je niet duidelijk waren, volkomen helder ziet.’

‘Volstrekt niet,’ antwoordde de practische Nell, ‘maar de maan komt op en het is tijd om naar bed te gaan.’

‘Neen, dat bedoelde ik niet. Ik bedoel, dat er op zulk een prachtigen avond een soort van invloed schijnt te werken, die iemand duidelijk in zijn eigen hart doet lezen.’

‘Wat lees je daar dan in?’ vroeg Nell weer.

Ik was even nieuwsgierig als Nell, maar ik had het recht niet naar het vervolg te luisteren. Ik verschoof mijn stoel en wilde naar binnengaan, maar ik had vergeten het lucifersdoosje te sluiten, ik stiet dit van het tafeltje en al de lucifers vielen op den grond.

Als zij geheimen hadden te vertellen, had ik nu leven genoeg gemaakt om haar te waarschuwen, ik mocht dus wel mijne lucifers oprapen. De kellners waren allen naar bed, en als ik later nog wilde rooken, kon ik de lucifers niet missen.

‘Wel beschouwd, ben ik er niet zeker van, dat ik goed zie,’ zeide Phyllis. ‘Zou je mij willen raden, lieve?’

‘Als ik kan, ja!’ was het eenigszins snibbige antwoord.

‘Nu dan, stel je eens voor, dat jij meer gaaft dan je dacht om iemand, die niet meer vrij is, omdat hij aan een ander behoort; wat zou jij dan doen?’

‘Ik zou trachten niet meer aan hem te denken.’

‘Zoo dacht ik er ook over; maar het zal zoo moeilijk zijn. Denk je, dat het gemakkelijker voor het meisje zou zijn haar hart op een ander te zetten, die nog vrij is en van haar schijnt te houden, en zoo te trachten haar hart los te maken van den v e r b o d e n man?’

Geen antwoord. (Ik merkte, dat zij het leven, dat ik gemaakt had, niet hadden gehoord en ik ging naar binnen. Maar het was een Hollandsche deur, die iederen dag schoongemaakt en gelakt wordt; en de lak kleefde).

‘Je moest me toch eens zeggen, hoe je er over denkt, Nell. Je hebt door je novellen zooveel ondervinding opgedaan.’

‘Oh!’ riep Nell. ‘Ik - ik h a a t je, Phil!’

Haar deur klemde blijkbaar niet, want plotseling werd die dichtgesmeten, en ik veronderstel, dat Nell naar binnen was gevlogen en de deur achter zich in het slot had geworpen. - - - - - - - - - - - - - - -

Den volgenden dag vertrokken wij naar Utrecht, waar de Van Buren's zich bij ons zouden voegen.

't Is nu de tweede dag na dit voorval en wij zijn te Utrecht. En passant hebben wij nog een paar oude kasteelen in den omtrek van Arnhem bezichtigd, en volgden toen den Rijn, die zich door de velden slingert als een breed kronkelend lint van zilver, dat men door groene brocade geweven heeft. Zijne hooge golven, fel bewogen door de raderbooten, brachten ons in de Lek; en zoo kwamen wij voorbij zonderlinge kleine ponten en door een paar groote sluizen, vol schepen, waar Alb zijn clubvlag liet wapperen, regelrecht voor de mooie oude stad, waarvan men meer weet dan van eenige andere stad in Holland.

Ik was eerst van plan hier wat te schilderen; maar wel beschouwd, stel ik meer belang in het oplossen van zekere raadsels, dan in het ontwerpen van schilderijen.

Mij dunkt, dat een man nooit hopen mag een vrouw te begrijpen; maar zelfs begrijpt de eene vrouw de andere niet. Bijvoorbeeld, ik kwam, geprikkeld door de onvoldane nieuwsgierigheid om niet alleen mijn eigen lot te vernemen, maar dat van al de anderen, in verzoeking van mijn neefschap gebruik te maken en het geval, zooals ik dat beschouwde, aan het oordeel van de K.D.G. te onderwerpen.

Ik waagde het haar over te brieven, wat ik de beide meisjes tegen elkaar op het balcon hoorde zeggen.

‘Nu moet je weten, dat ik op Phyllis verliefd ben.’

‘Ik dacht, dat het op Nell was,’ zeide zij.

‘Jawel, voor een poosje, maar ik heb ontdekt, dat het toch Phyllis is. En ik zal u zeer verplicht zijn, als ge mij het een of ander kunt mededeelen. Werkelijk, als gij het k u n t, zal je lieve neef Ronny zijne tante een diamanten ring cadeau doen.’

‘Je bedoelt, als ik je vertel, wat je graag zoudt willen hooren.’

‘Toch niet. Wel wat je oprecht denkt.’

‘Ik begeer den diamanten ring niet,’ zeide zij tot mijne groote verwondering. Het was de allereerste maal, dat er over iets kost-

baars gesproken werd, zonder dat zij het noodig had en er om vroeg.

‘Dan een met een parel,’ stelde ik tot mijne verwondering voor.

‘Dien begeer ik evenmin - ik heb geen ring noodig, spaar dus maar de moeite er nog vele andere op te noemen,’ antwoordde de dame, die ik aangenomen had om voor mijne bloedverwante te spelen. ‘Maar ga voort en vraag, wat je te vragen hebt. Ik wil als uwe tante voor je doen, want ik kan. Ik word er immers voor betaald.’

Dit werd ‘al zonderlinger en zonderlinger,’ zooals Alice gelegenheid had in hare avonturen op te merken. Maar ik had A gezegd, ik wilde nu ook B zeggen, en ging dus voort:

‘Wien denkt u, dat Phyllis bedoelde, toen zij sprak “te trachten een man lief te hebben, die scheen haar te beminnen? Was het Alb, of...”

“Mijnheer Robert van Buren wildet gij misschien zeggen,” viel de K.D.G. hier in.

“Neen, hem bedoel ik niet,” antwoordde ik haastig. “Zedigheid verbiedt mij echter den naam noemen, die mij op de tong zweeft.”

“Maar die u door uwe peten bij uw doop gegeven werd. - Zul je heel ongelukkig zijn, als ik zeg, dat ik niet denk, dat 't de naam was, die haar voor den geest zweefde?”

“Ik zal het wel moeten dragen,” zeide ik. “Maar natuurlijk zal ik mij diep ongelukkig gevoelen.”

“We schijnen in den laatsten tijd wel allen ongelukkig te zijn,” merkte de K.D.G. op.

“Behalve gij.”

“Ja, behalve ik, dat spreekt,” antwoordde zij. “Waarom zou ik ongelukkig zijn? Tibe heeft mij lief.”

“U verdient het wel niet, maar toch doen wij het allen,” zeide ik.

Haar gelaat vertoonde een glans van genoegen.

“Gij zijt onschadelijk, maar nuttig,” ging ik voort. “We zijn allen aan u gewoon geraakt. We hebben zelfs smaak in u gekregen, al weet ik niet waarom of waardoor. Maar u heeft een listige, niet-tante-achtige, eigenaardige manier om iemand in te nemen, dat ondervinden wij allen. Soms veroorzaakt het zelfs pijn.”

O, wat dat betreft, die pijn zal spoedig geleden zijn,’ zeide zij. ‘Wij zijn thans te Utrecht. Spoedig gaan we naar Zeeland, van Zeeland terug naar Rotterdam; en dat is het einde van ons tochtje. Wij zullen elkander dan vaarwel zeggen.’

‘Ik heb nu al een gevoel, of het een “afscheid” van alles is.’ zuchtte ik. ‘Ik heb nog nooit een liefje gehad...’

‘En nu tracht u er zelfs twee te hebben,’ zeide zij. ‘U doet als de hond, die het stuk vleesch voor de schaduw liet vallen.’

‘Wie is het vleesch en wie is de schaduw? Ofschoon eene definitie misschien jegens beiden onridderlijk zou zijn. Bovendien heb ik geen harer nog laten varen. Als Phyllis voor mij verloren is, dan kan ik nog tot Nell terugkeeren, die niemand voor het oogenblik schijnt te reclameeren.’

‘O, doen zij het dan niet?’ mompelde de K.D.G.

‘Doen zij het?’

‘Thuis heeft zij misschien een dozijn aanbidders achtergelaten, die bij haar terugkeer hunne rechten zullen laten gelden. Zij ziet er allerliefst uit,’ zeide de chaperonne.

‘Goddelijk en ik placht te denken, dat zij ook een allerliefst karakter had. Maar sedert zij zoo tegen de arme Phyllis uitviel, die raad en troost bij haar zocht, en riep: “Ik haat je, Phil...” Nu, u is een vrouw. Wat had Phyllis dan gezegd, om haar zoo woedend te maken?’

De K.D.G. lachte. ‘Genoeg om een heilige in drift te ontsteken,’ zeide zij. ‘En Nell is geen heilige. Maar sedert zijn zij meer dan ooit aan elkander gehecht, zij zal dus berouw hebben gehad en excuses gemaakt en vergeven zijn geworden, aleer de maan onderging. O, jou arm, dom schepsel! Ik zou voor niets ter wereld een m a n willen zijn!’

Meer kon ik niet uit haar krijgen. Ik ben nog even wijs. Maar Robert van Buren, zijne zusters en zijne verloofde komen zoo aanstonds, en misschien zal ik gedurende dat bezoek wel eenig licht krijgen. Ik mag wel eenige belooning hebben, omdat door mij de Zeekoning met zijne vrouwelijke familieleden op dit ongewone tijdstip komt.

In een oogenblik van Don Quichotische edelmoedigheid te Enkhuizen, beloofde ik Phyllis als een nieuw aangenomen, zij het dan ook weerstrevende broeder, dat ik alles voor haar in het gelijk zou brengen. Later had ik berouw over dat plan, dat als een tweede Minerva volwassen en gehelmd uit mijn pijnlijk hoofd was gekomen. Maar toen was het te laat. Ik moest mijn woord gestand doen, want ik hield mij overtuigd, dat Phyllis in het diepst harer ziel verwachtte, dat ik een wonder voor haar zou doen.

Liever dan haar teleur te stellen - en in achting voor mij zelf te dalen - had ik een onderhoud met Robert den dag, dat

hij ons verliet. Wel geen intiem gesprek, want daarvoor kennen wij elkander te kort, maar ik wist toch uit hem te krijgen, dat hij ons vroeger verliet, dan hij voornemens was geweest, omdat hij een brief van zijn f i a n c é e had ontvangen.

'Jonge meisjes zijn veeleischend, als zij verloofd zijn, veronderstel ik,' zeide de arme vent. 'Zij denken, dat zij meer recht op het gezelschap van hun aanstaande hebben, dan iemand anders.'

Toen vroeg ik hem, waarom hij Freule Menela, gechaperoneerd door de tweelingzusters, niet naar Utrecht bracht, inplaats van te wachten, totdat wij in Zeeland waren; zijne verloofde kon dat weleens een te lange reis vinden. Hij zeide, dat hij het haar vragen zou.

'Laat nu niet te veel blijken, dat gij het gaarne zoudt hebben,' zeide ik, zoo langs mijn neus weg. 'En zeg haar vooral niet, dat gij haar beter kennis wilt laat maken met uw nichtje en hare stiefzuster. Zeg eenvoudig, dat het een aardig uitstapje is. En je kunt er wel bijvoegen, dat Van Brederode en ik - vooral i k - zoo verlangend zijn haar te zien.'

'Best, ik zal die boodschap overbrengen,' zeide hij. En ik geloof waarlijk, dat hij het deed; want Nell kreeg een telegram van hem, terwijl wij nog aan het rondzwalken waren in Friesland, met de vraag, of hij de dames te Utrecht op bezoek mocht brengen.

Nu aan mij de taak, dat plan, ontworpen in een opwelling van zelfverloochening, verder uit te werken.

Moraal: wacht u voor onzelfzuchtige oogenblikken.

Hoofdstuk XXIX.

Ik geloof, dat ik in de duistere middeleeuwen een brave Hendrik zou zijn geweest. Ik placht dikwijls de waarheid te spreken, en niets dan de waarheid, zelfs al kwam dit mijne leeraars en meesters hoogst ongelegen. Ik gaf halve stuivers aan de armen, tenzij ik die zelf noodig had; ik zeide: 'Nu - leg - ik - mij - neer', iederen avond en ook des morgens, totdat men mij zeide, dat dit niet te pas kwam, en ik zong in een jongenskoor, zóó mooi en met zóóveel uitdrukking, dat men mijn krullen streelde en vreesde, dat ik jong een engeltje zou worden.

In die dagen en zelfs geen paar weken geleden, zou iemand, die mij zag, niet gedacht hebben, dat ik kon samenzweren tegen

jonge en onschuldige meisjes, tantes aannemen, volgens het huursysteem, of aangetrouwde ooms misleiden door leugenachtige beweringen. Toch heb ik dit alles gedaan en erger nog; want ik heb mijn woord jegens Phyllis Rivers gehouden.

Als ik een misdaad moet begaan, dan gebiedt mijn artistiek gevoel mij dit goed te doen; en natuurlijk wanneer men eenmaal een zekeren weg is ingeslagen, gaat men verder, dan men eerst van plan was.

Dat gebeurde mij in de zaak van Robert van Buren en zijne verloofde.

Ik was Phyllis en mijzelf verplicht den Zeekoning - hoe dan ook - vrij te maken. Het was voorbarig van mij dit te beloven, en het was ook don Quichotisch; en weinige uren later had ik er reeds berouw over, en was ik overtuigd een ezel te zijn geweest.

Hoe ik mij van die opdracht zou kwijten, wist ik op het oogenblik nog niet, maar ik had een idee, dat zoo goed paste bij mijne andere schurkenstreken, dat het zonde en jammer zou geweest zijn, het niet bij het rijk gekleurde patroon te voegen.

Daarom zag ik er tegen op naar het Hotel des Pays-Bas terug te keeren van een wandeling door Utrecht, daar ik begreep, dat het Van Buren-gezelschap gearriveerd zou zijn.

Ik bleef dus nog wat buiten, schetsen makende, zoolang het dag was, en kreeg een paar goede stukjes van de oude stad; een schaduwachtigen blik op een van Utrecht's zonderlinge grachten, eenig in Holland, met hare dubbele kade, de een boven de andere; een indruk van den Domtoren, gezien over een reeks boogvormige bruggen; een paar visschers, die een zeer primatief net ophaalden, aan vier takken vastgemaakt en met duizenden diamanten vonkelend, toen het boven water kwam, als het webbe eener spin, gesponnen uit kristal.

Ik zorgde niet voor den eten te verschijnen, maar men is wel genoodzaakt ter zelfverdediging vroeg in Holland te dineeren, want wat een vreemdeling vroeg vindt, vindt een Hollander laat. Het was zeven uur, toen ik naar de K.D.G's zitkamer ging (het is voor haar iets zeer gewoons geworden, een zitkamer te hebben) en kijk, daar waren ze allen reeds. Nell was eenvoudig in 't wit gekleed, maar Phyllis had groot toilet gemaakt. Arm kind! Ik begreep wel waarom, en toch had zij zich die moeite gerust kunnen sparen, want bij haar vergeleken, zag Freule Menela er uit als een verschrompelde citroen en toch droeg deze een hoed, die op een tentoonstelling had kunnen pronken.

De Van Buren-tweelingen zijn bekoorlijke schepseltjes, maar zij tellen niet mede in dit kleine drama. Bovendien zijn zij in elk geval nog te jong voor een drama. Zij beginnen juist te repeteeren voor de eerste acte van haar leven; en ik stel het mij eerder voor als eene pastorale, nooit als een drama of treurspel, zelfs niet als een opgewekte comedie.

Ik wist uit Phyllis' beschrijving, wat soort van meisje de f i a n c é e zou blijken te zijn, maar ik had mij haar zoo elegant niet voorgesteld. Haar japon en de hoed, die zij voor de table d'hôte had opgezet, schenen rechtstreeks uit de Rue de la Paix gekomen; hetgeen te meer in haar viel te prijzen, daar ik wel een dozijn keeren hoorde, dat zij arm is - even arm als zij trotsch is.

Nu was het oogenblik gekomen het spelletje gaande te maken, en ik gaf moedig den eersten stoot. Ik veinsde op het eerste gezicht bijzonder ingenomen te zijn met de jonge dame uit Den Haag. Ik opende een zeer levendig gesprek met haar, waarin wij beiden ons zoozeer verdiepten, dat toen de K.D.G. ons voorstelde naar beneden te gaan om te dineeren, het niemand zal verwonderd hebben, toen ik zeide: ‘Luistert, gij allen, die er belang bij hebt, ik wil aan table d'hôte naast Freule Van der Windt zitten.’ De meesten van ons gezelschap verwonderen zich niet meer over iets, wat ik zeg of doe; daarop heb ik hen zorgvuldig weten af te richten. De Zeekoning heeft mij nog niet dikwijls in mijn volle kracht gezien, daarom keek hij mij verwonderd aan over mijne stoutmoedigheid, maar bij nader inzicht besloot hij er niet boos over te worden.

Het mishaagde de f i a n c é e ook niet. Ik zal haar genoegen nu niet toeschrijven aan de macht mijner mannelijke aantrekkelijkheden; maar de jonge dame is een derzulken, die zich gevleid achten door de zichtbare oplettendheid van welken man dan ook, vooral in het gezelschap van andere meisjes, bekoorlijker dan zij.

Ik ging voort mij geheel in Freule Menela te verdiepen.

Zij heeft, dat ontdekte ik spoedig, een oppervlakkige kennis van een aantal onderwerpen, welke in een gezelschap ter sprake kunnen komen. Wij keuvelden over Hollandsche en Fransche kunst, en de jonge dame was in staat mij zoovele feiten naar het hoofd te slingeren, dat de bekoorlijke tweelingen, met haar blank teint en liefelijke blosjes, hare schoonzuster met onverholen bewondering aanstaarden.

Klaarblijkelijk had zij uit Robert alles weten te krijgen, wat

deze van mij wist te vertellen, alsook van de andere leden van ons gezelschap, want zij is er het meisje niet naar, om zich met vreemdelingen af te geven, tenzij zij hen die moeite waardig keurt.

Schijnbaar achtte zij mij de eer waard, en aan tafel had zij ternauwernood een woord voor den Zeekoning over, die aan hare andere zijde zat, maar dit was des beter voor hem, omdat hij daardoor in de gelegenheid was, over tafel met Phyllis te praten en naar haar te kijken, als hij niets te zeggen had.

'Er zal vanavond een illuminatie zijn,' zeide Van Brederode. 'Je herinnert je immers wel de parken en tuinen, die ge gisterenavond zoo bewonderde, toen wij door het kanaal te Utrecht kwamen? Welnu, die zullen hedenavond met gekleurde lichtjes versierd zijn; en als iemand uwer er lust toe gevoelt, zou een wandeling langs het jaagpad niet onaardig zijn.'

'O, laten we dat doen!' riep Phyllis; en de tweelingen vielen haar geestdriftvol bij.

Dat was Van Brederode voldoende, ofschoon noch Nell, noch de K.D.G. iets zeiden; en ik vroeg mijzelf reeds, aan wier zijde hij voornemens was te wandelen. Had hij dit tochtje voorgesteld, om de Engelsche of de Amerikaansche Engel geheel alleen voor zich te hebben?

Ik onderdrukte de smart, die mij de gedachte veroorzaakte, dat hij een harer zou hebben en ik vroeg zachtjes aan Freule Van der Windt, of ik haar cavalier mocht zijn, ten einde ons zeer interessant gesprek voort te zetten. Ik was al vergeten, waarover wij het laatste praatten, maar dat was bijzaak.

Ware zij een weinig minder welopgevoed geweest, dan zou zij eene hooge borst hebben gezet. Nu glimlachte zij zeer geaffecteerd, maar echt lady-like.

Wij reden in huurrijtuigen de handelswijken uit, tot aan de plek, waar het jaagpad het aardigste werd en de illuminatie het meest fantastisch.

Ik zat in een rijtuig met de f i a n c é e en hare toekomstige schoonzusters; maar toen wij verder te voet gingen, schoof ik zelfopofferend de tweelingen op den hals der chaperonne en alleen met de jonge dame uit Den Haag (ze laat je geen vijf minuten achtereen vergeten, dat zij uit den Haag is) vertraagde ik mijn pas en regelde dien naar den hare, dat wij een beetje achter mochten blijven!

Het jaagpad en het kanaal waren mooi en fantastisch, als een

schilderij van een Venetiaanschen nacht. Tegen zonsondergang was er een lichte nevel uit het water opgestegen en de roode, groene en gele lampions, waarmede de boomen en de schuiten versierd waren, schenen er in te hangen als juweelen, die gehaakt hadden in een tullen sluier. Het gebladerte welfde zich teeder boven ons hoofd, als bogen zich de takken, om naar de liefdewoordjes te luisteren. De zachte rose-schemering, die in de lucht zweefde, maakte een bekoorlijk gelaat onweerstaanbaar, en alledaagsche gezichten duldbaar. Ieder normaal man zou in verzoeking zijn geraakt het eerste het beste mooie meisje te vragen, hetzij hij haar reeds vroeger bemind had of niet, en het eerste het beste mooie meisje zou hebben gezegd: 'ja - ja,' zonder er aan te denken, hoe zij dit morgen vinden zou.

Freule Menela van der Windt is alles behalve mooi; maar zonder haar p i n c e -n e z zag zij er bijna pikant uit in de roode lichtjes en de blauwe schaduwen, die op onze trekken vielen, terwijl wij voorbij gingen. Ik was er innig dankbaar voor, want het maakte mijne taak betrekkelijk gemakkelijker. Ik vond haar zachter, vrouwelijker en sympathieker dan in het hotel. Zij zou zoo gaarne Amerika zien, zeide zij, en dat gaf mij een gelegenheid. Het was jammer, zeide ik, dat zulk een intelligente en geavanceerde jonge dame niet de wereld doorreisde, aleer zij zich in zulk een klein, hoewel aantrekkelijk land als Holland vestigde.

'Waarom beschouwt gij het zoo zeker, dat ik mij e r g e n s vestigen zou?' vroeg zij lachend.

'O!' antwoordde ik, een weinig uit het veld geslagen, 'ik meende, dat mijnheer Van Buren het geluk had gehad u te bewegen te Rotterdam te gaan wonen.'

'Nooit!' riep Freule Menela uit, 'nooit zal ik te Rotterdam gaan wonen!'

'Maar.... als gij een man trouwt, wiens belangen hem aan Rotterdam binden?'

'Het is volstrekt niet zeker, dat ik zulk een man zal trouwen,' klonk het kortaf.

'Niet zeker?' herhaalde ik, op eens het besluit nemende Robert en Phyllis een onvergetelijken dienst te bewijzen. 'Vergeef mij, Freule, maar het dunkt mij wreed tegenover andere mannen den schijn aan te nemen, alsof gij verloofd zijt, als dit het geval niet is.'

'Wat kan dat voor andere heeren beteekenen?' vroeg zij, blijkbaar vol belangstelling.

‘O! dat zou hun lang niet onverschillig kunnen zijn,’ antwoordde ik met afgewenden blik; ‘zoo zou iemand u bijvoorbeeld voor het eerst kunnen ontmoeten, na van uwe verloving te hebben gehoord en het daardoor, uit vrees voor eigen gemoedsrust, niet wagen uwe schitterende talenten te bewonderen.’

Ik was thans zoo ver gegaan als ik mij voorgenomen had. Een flauw denkbeeld om den Zeekoning te bevrijden van het meisje, dat hij niet liefheeft, en hem het meisje te geven, dat hij - en dat ik - bemin, was mij sinds dien stormachtigen avond te Enkhuizen bijgebleven. Ik had gedacht, dat Freule Menela tot die meisjes behoorde, die het vleesch voor de schaduw ervan laten vallen; maar nadat ik een zwevende, spookachtige schaduw - die iemand of niemand kon zijn - vluchtig had aangeduid, was ik volstrekt niet voornemens verder te gaan, zelfs niet, al kon dit Phyllis' geluk bezegelen.

Ik had met mijn geweten geredeneerd: ‘Als zij eene vrouw is, die de man op zij kan zetten, met wien zij verloofd is, alleen omdat hij niet rijk genoeg is in hare oogen en omdat de een of andere vage persoonlijkheid, die aan den horizont opdaagt, meer geld heeft dan nummer één, wel, dan is dit immers een bewijs, dat zij nummer één alleen genomen heeft, omdat zij op dat oogenblik niets beters kon krijgen; zij verdient dus niet hem te behouden en zij verdient niet alleen, hem zich te zien ontglippen, maar ook de schaduw met hem te zien verdwijnen.’

Ik had echter te weinig rekening gehouden met Freule Menela's talenten - of mijne eigene gebreken.

‘Leeft er zulk een man?’ vroeg zij.

‘Hij zou kunnen bestaan,’ antwoordde ik behoedzaam, ‘de vraag is: zijt gij ja of neen met Mijnheer Van Buren verloofd?’

‘Sedert jaren was het eene overeengekomen zaak tusschen zijne familie en de mijne, dat wij den een of anderen dag samen trouwen zouden,’ gaf zij ten antwoord, ‘en hij houdt natuurlijk veel van mij, al zou men dat ook uit zijne manier van doen niet opmaken. Hij schijnt vaak meer belang te stellen in vrouwen, voor wie hij niets gevoelt, dan in mij, van wie hij innig veel houdt. Dat is een eigenaardige karaktertrek van in zichzelf gekeerde mannen.’

‘Ik ben bang, dat ik zulke gereserveerde karakters niet begrijp,’ zeide ik. ‘Als men toch veel van iemand houdt, dan toont men het.’

‘Ik heb er al dikwijls over nagedacht hem te zeggen, dat wij

niet bij elkander passen. Ik koester zulk een geheel verschillend ideaal omtrent een man en bovendien, zooals ik daar juist zeide, zou niets mij kunnen bewegen mij te Rotterdam te vestigen.'

'Zoo gij zijne gevoelens zocht te sparen, zoudt gij daarvan gebruik kunnen maken om uw engagement te verbreken.'

'Dunkt u dat waarlijk?' vroeg zij.

'Zeer zeker. Gij zoudt hem de keus kunnen laten: Rotterdam zonder u, of eene andere stad met u. O! freule, gelooft gij niet, dat gij dit zonder uitstel doen moet, uit medelijden met uzelve en hem?'

'En ook een weinig ter wille van den... anderen man?' vroeg zij ondeugend.

Ik durfde niet ijskoud te vragen: 'Welken anderen man?' om niet met één slag, wat ik in het belang van Phyllis gedaan had, te vernietigen. Ik zeide dus: 'Ja, ook ter wille van den anderen man.'

'Zou u denken, dat het hem werkelijk kon schelen?'

Zij keek zoo bezorgd, toen zij mij deze vraag stelde, dat afgescheiden nog van Phyllis' belangen, ik haar hoop, noch die van eenige andere vrouw den bodem had kunnen inslaan, door een onridderlijk antwoord. Er kome van wat wil, ik kon niet willens en wetens de bleekheid der vernedering op het gelaat eener vrouw brengen, vooral niet nu een gezegde van mij dat kort te voren van geluk deed gloeien.

'Hoe zou dit anders kunnen?' vroeg ik en mijn toon klonk mij bijna al te oprecht in de ooren.

Een oogenblik zweeg Freule Menela van der Windt en ik hoopte, dat hare gedachten reeds op een ander onderwerp gevestigd waren; maar plotseling barstte zij los, als werd zij gedrongen hare gedachten aan een sympathieke ziel mede te deelen.

'Is het niet vreemd, dat men soms iemand, dien men zoo juist ontmoet heeft, beter schijnt te kennen, dan iemand, men wien men jarenlang vertrouwelijk heeft omgegaan?'

'Dat gebeurt dikwijls,' haastte ik mij te verzekeren, met de bedoeling de alledaagschheid van dit gevoel in helder licht te stellen.

'U voelt het dus ook?' Zij staarde mij strak aan en ik antwoordde: 'Ja,' aleer ik tijd had mij te bedenken, of het op dit punt niet veiliger zijn zou, niets te gevoelen.

'Men heeft mij dikwijls gezegd, dat Amerikanen zeer vatbaar voor indrukken zijn. Maar - zijn er velen, die op u gelijken?' vroeg mij Freule Menela.

'Honderden,' antwoordde ik haastig.

‘O, dan is het toch waar, dat het onder uwe landslieden de gewoonte is, dat een man een meisje zegt, dat hij haar gaarne mag lijden, als hij haar slechts ééns gezien heeft?’

‘Ik - hm! ik zou 't u waarlijk niet weten te zeggen,’ antwoordde ik, daar ik thans een weinig ongerust begon te worden.

‘U weet alleen, hoe gij er zelf over denkt?’ lispelde Freule Menela met een meisjesachtig lachje, dat hare onderdrukte opgewondenheid verried.

‘Wel, mijnheer Starr, het zou dwaas zijn u mis te verstaan. Ik heb veel van u gehoord - u heeft misschien wel het een en ander van mij gehoord, toch hebt ge mij stormenderhand veroverd. Kunst is mijn ideaal. U is een groot artiest - en u is een man van de wereld. U heeft al het vuur van het genie - en genieën hebben het recht te doen, wat anderen menschen niet geoorloofd is. Ik geloof, dat gij mij meer belang inboezemt, in de laatste twee uur, die wij samen hebben doorgebracht, dan ik in jaren voor iemand anders gevoeld heb. En om u en om hetgeen gij mij zoo kiesch hebt te kennen gegeven - ga ik u nu uw raad volgen met betrekking tot Robert.’

Eer ik haar nog kon verhinderen, zelfs al had ik er den moed en de tegenwoordigheid van geest toe gehad, verliet zij mij plotseling en voegde zich bij Phyllis en Van Buren, die voor ons uit drentelden.

Het duizelde mij en ik dacht krankzinnig te zullen worden. Met den doodsangst van een zinkende had ik luidkeels kunnen uitroepen: ‘Alb, red mij!’ Maar Alb was ons ver vooruit en wandelde met de meisjes Van Buren terwijl de eenige van Buren, in wien hij werkelijk belangstelt, achter hem gaat met mijne tijdelijke tante. In elk geval had hij niets kunnen doen. Eer ik tijd had gehad van den schok te bekomen, had de zachte en vriendelijke Phyllis zich omgekeerd, en zocht een schuilplaats bij mij, als een naar huis vliegende duif, die door een sperwer vervolgd wordt.

‘Beste broeder,’ fluisterde zij, ‘mag ik asjeblieft met u gaan?’ Freule Menela zegt, dat zij al den ganschen dag iets met mijnheer van Buren te bespreken had; daarom dacht mij, moet ik ze liever met hun beidjes alleen laten, en wat achterblijven met u - als u het ten minste niet te vervelend vindt?’

‘Vervelend!’ weerklonk het in mijn ontroerd gemoed. ‘Het is een ware uitkomst.’

‘Ik dacht, dat u als betooverd was door Freule Menela,’ riep

het onnoozele lam. ‘Ik vroeg mijnheer Van Buren al, of hij niet jaloersch was.’

‘Hoe onvriendelijk van u?’

‘Dat was toch mijne bedoeling niet - ten minste, ik h o o p , dat hij het niet zoo opgevat heeft,’ zeide Phyllis. ‘Maar, weet je, beste broeder, - nu ik mijn ware gevoelens aan u kan toevertrouwen - ik ben nooit geheel zeker van mij zelve, zoodra het dat meisje betreft. Ik kan haar niet uitstaan. Het spijt mij zoo voor mijnheer Van Buren. Wat denk je wel, dat hij mij antwoordde, toen ik hem vroeg, of hij niet jaloersch van je was - die ondeugende vraag dan? Hij zeide, de hemel gave, dat zij de zijne en niet de mijne was!’

Al had ik ook op het rooster van den heiligen Laurentius gelegen, had ik niet kunnen nalaten te grijnslachen.

‘Ik ben er niet zeker van, dat zij 't is,’ zeide ik half binnensmonds, maar Phyllis had het gehoord.

‘Wat bedoel je toch?’ hijgde zij. ‘O, het k a n toch niet waar zijn, dat je iets bedoelt, w e l?’

‘Nu, in elk geval wil ik maar zeggen, dat zij het den langsten tijd wel zal geweest zijn,’ verklaarde ik, aangevuurd door mijne begeerte het meisje tot elken prijs een genoegen te doen.

‘Het klinkt al te heerlijk om waar te zijn. Het k a n niet waar zijn! Maar als het kon! Het zou tot niets dienen, te zeggen, dat het mij geen plezier zou doen - ter wille van den armen mijnheer Van Buren; hij is veel te goed voor haar - dat geldzuchtige, verwaande, zelfzuchtige wezentje.’

‘Een in alle opzichten juist oordeel,’ zeide ik.

‘Ik begrijp je niet goed,’ zeide Phyllis, ‘maar ik kan niet nalaten te voelen, dat, als er werkelijk iets heerlijks gebeurt, het op de een andere manier, alleen door u komt. U beloofde mij, niet waar - nu ik weet niet meer precies wat, maar het gaf mij een gelukkig en gerust gevoel, dat alles nog ten beste zoo afloopen, u weet wel dien avond, toen u zeide, dat ge graag mijn broeder wildet zijn.’

‘Z e i d e ik dat?’ vroeg ik verrast.

‘Niet? Ik dacht...’

‘Blijf dat dan meer denken,’ zuchtte ik, ‘en alles wat je gelukkig kan maken, zusje-lief.’

‘Dank u. Nu weet ik door de geheimzinnige manier, waarop ge mij aanziet, dat ge iets gedaan h e b t . Ik geloof, dat ge hem - ik meen mijnheer Van Buren - hebt overgehaald ons spoediger

te komen bezoeken, dan eerst het plan was.'

'Dat kan wel. En misschien heb ik hem er toe gebracht Freule Menela mede te brengen.'

'Inderdaad. Ik wensch - maar neen. Daaraan moet ik in 't geheel niet denken.'

'Wacht nu nog een paar uurtjes en dan moogt ge denken, wat ge wilt.' Toch klonk mijn toon somber. Ik zag heel duidelijk, waar de Zeekoning er in zou komen. Maar het was mij minder duidelijk, hoe ik er uit zou geraken.

Wij wandelden een geheel eind, eer iemand zich afvroeg, waarheen wij toch gingen, en waarom wij er heen gingen. Eindelijk kwamen wij aan een theetuin of biertuin of wel beide en de K.D.G. zeide, dat wij hier even rusten moesten en Tibe een kom melk geven.

Geen lid van het gezelschap, die niet ongemeen afgetrokken was, toen wij allen bij elkander waren, zelfs Tibe niet uitgezonderd; maar zijne afgetrokkenheid was te wijten aan de buitelingen van een waterrat, die hij gaarne bij zijne melk zou hebben opgepeuzeld. Toen het hem eindelijk goed dacht de melk op te drinken zonder zulk een kluifje, aten wij vanille- en vruchtenijs en theerandjes, waaraan allen smulden, die geen Freule Menela dwars in hun maag hadden zitten.

Phyllis wandelde op den geheelen terugweg naar het hotel naast mij en was mij dierbaarder dan ooit, nu ik haar door mijne don Quichotische daad spoedig onbereikbaar zag worden, maar toen de dames ons dien avond onder aan de trap goedennacht wenschten, fluisterde Freule Menela mij toe.

'Ik volgde uw raad, mijnheer Starr en... ik ben volkomen vrij.'

'Hoe heeft u dat aangelegd?' hoorde ik mij vragen.

'Robert s t o n d er op te Rotterdam te gaan wonen. Hij wilde er niet eens in toestemmen den winter in Den Haag door te brengen, al is dat ook zoo dicht bij; zijn bloed kome dus op zijn eigen hoofd.'

'En vreugde in zijn hart,' zou ik er hebben bijgevoegd. Maar ik zweeg.

'Hebt gij mij n i e t s te zeggen?' hernam zij zacht, maar met eene uitdrukking, waarin ik duidelijk de bekoring las door mijne millioenen op haar uitgeoefend, en ik had er zoo'n gevoel van, dat zij gaarne zou weten, of het Engelsche ponden of Amerikaansche dollars waren.

Ik aarzelde. Als ik antwoordde ‘Niets’, dan zou zij waarschijnlijk Robert van Phyllis' lippen wegrukken en ik was het pad der schelmerij niet zoo ver gegaan om mijn Burne-Jones Engel thans in den steek te laten.

‘Ik zal u morgen mededeelen, wat ik u te zeggen heb, fluisterde ik op mijne beurt en haastte mij weg te komen.

Hoofdstuk XXX.

Men wekte ons vroeg in den morgen om met de tweelingen en Freule Menela - thans niet meer de f i a n c é e - een rijtoer door Utrecht te maken, om haar de mooie parken en den Dom te laten zien, alvorens onzen tocht van dien dag te beginnen. Sedert dit plan gemaakt werd, was er veel veranderd. Robert en Menela waren beiden ‘niet meer geëngageerd’ en hoe zij het nu betamelijk zouden vinden zich tegenover elkander te gedragen, hoe de tweelingen de dame zouden behandelen (als zij de waarheid hoorden) bleef een open vraag. Als mijn persoonlijk belang er niet bij in het spel ware geweest, zou ik schik hebben gehad in deze situatie en in het waarnemen, hoe de dingen zich zouden afwikkelen maar, zooals het was, begreep ik, dat ik misschien een der dingen zou zijn, die afgewikkeld werden, en dat ik blij mocht zijn, indien ik mijzelf mocht afwikkelen.

Ik vond het maar beter laat aan het ontbijt te verschijnen, opdat niet de gewezen f i a n c é e en ik elkander in een t ê t e -à-t ê t e zouden ontmoeten; en één blik overtuigde mij, dat Lysbeth en Lilli reeds alles wisten. De bewonderenswaardige Menela had het haar waarschijnlijk op de slaapkamer verteld, en dus het lieve paar voldoende voedsel voor hare droomen gegeven. De arme schepseltjes zagen er bleek, bekommerd en zenuwachtig uit, niet recht wetende, hoe zich te gedragen na de aardbeving, die eene betrekking van jaren her had verbroken.

Robert was ook niet op zijn gemak; maar wat mij speet, die ontroering deed hem er nog knapper uitzien. Wat ik gedaan had, was niet te zijnen voordeele gedaan. Ik had mijn geluk niet in de waagschaal gesteld om hem aantrekkelijker te maken, om zijne oogen meer vuur te geven, en een uitdrukking van mannelijke zelfbeheersching, die met hartstocht streed, aan zijne reeds zoo onberispelijke trekken. Ofschoon hij zichtbaar inwendig een crisis

doorleefde, hield hij zijne gevoelens zoo goed in bedwang, dat geen der omstanders had kunnen beoordeelen of hij de gelukkigste of rampzaligste der menschen was en zijne zusters sloegen hem bezorgd gade, hopende aldus een richtsnoer voor haar eigen gedrag te vinden.

Wat Freule Menela aangaat, zij was even bedaard als altoos en had een voorkomen van tevredenheid, als was zij nu nog meer ingenomen met den door haar ingeslagen weg, nu zij er zich eerst op beslapen had.

Phyllis wist nog van niets, behalve hetgeen zij van mij den vorigen avond bij stukjes en beetjes gehoord had; maar van Alb was ik zoo zeker niet, te oordeelen naar zijn gefronst voorhoofd. Of hij nu tobde over zijne eigen zaken, òf dat vriend Robert de sympathie van zijn held had gereclameerd, kon ik niet gissen en durfde ik niet vragen. Ik had bovendien niet veel tijd om over Alb's zaken te soezen, want de blik van Freule Menela waarschuwde mij, dat de mijne gevaar liepen en ik gebruikte al mijn geestkracht om uit haar zog te blijven gedurende het afscheids-tochtje door Utrecht.

Gelukkig verdeelde het gezelschap zich in twee rijtuigen, en ofschoon ik geen weerstand kon bieden aan het ‘Kom bij mij zitten, mijnheer Starr,’ van de schoone Menela, sprong gelukkig de K.D.G. met Tibe bij ons in, die zoo druk was in de laatste dagen, dat hij blijkbaar het kanaalleven niet afwisselend genoeg vond. Toen was er een kleine discussie tusschen Nell en Phyllis wie in het andere rijtuig zou plaats nemen, en Nell kwam bij ons, misschien wel, omdat zij Alb wilde vermijden, wiens gezelschap haar in den laatsten tijd doet verstommen.

‘Nu,’ zeide ik bij mijzelven, ‘als de e x -f i a n c é e in dit rijtuig hare voelarmen niet om een nieuw slachtoffer kan winden, Robert kan evenmin aan hare netten ontkomen door Phyllis te midden van zijnen familiekring, in dat andere te vragen. Als hij niet spoedig zijn slag slaat, dan zal hem dien voor altoos ontgaan; want zoodra zijne Freule ontdekt, dat een ander geen beslag op haar legt, zal zij spoedig van gedachten veranderen, betreffende Rotterdam. Ik mag dan genoeg heilige - of schelm - zijn om haar tot zonsondergang te laten bengelen, dan op zijn allerlaatst moet ik haar toch afsnijden; en wee, den Zeekoning, die daar los en ongebonden ligt, als zij met een doffen slag op den grond valt.

Het zij verre, dat de knappe dame uit Den Haag ooit zou

toegeven, dat er ergens eene plaats te vinden was, waarvan zij niet alles weet en ofschoon ik er sterk aan twijfel, of zij wel ooit te voren iets van Utrecht zag, had zij het zoo druk om ons er alles van te vertellen, dat wij later dan de anderen aan boord van de *Mascotte* kwamen, waar wij elkander rendez-vous hadden gegeven.

Ik zag dadelijk, dat Phyllis er niet was. Misschien was zij beneden in een der hutten, maar waar was Robert? Het was toch curieus, dat ik ook hem niet zag. Niemand trachtte dit te verklaren. Van Brederode gaf juist zijne bevelen aan Hendrik, die heel eerbiedig Tibe het bezit van zijn poetskatoen betwistte; maar tot mijne verwondering werd het teeken tot vertrek niet gegeven.

Eindelijk begon het mij toch te verwonderen, waarom wij niet afvoeren. Het tochtje voor dien dag zou bestaan in een terugkeer naar Amsterdam, niet om onze indrukken van die stad te hernieuwen, maar om de Vecht nog eens te bevaren, die Alb prees als het aardigste riviertje van Holland en een miniatuur-Theems moest wezen. Het was tien uur en zooals gewoonlijk, zouden wij om tien uur afvaren; maar ik oordeelde, dat het niet aan mij stond om naar de reden te vragen. Ik had te bedriegen of te sterven - en zooveel mogelijk buiten bereik van Freule Menela te blijven.

Nell loste eindelijk het raadsel op, door aan de jonge dames Van Buren te vragen: ‘Waar is Phil?’

‘Naar het hotel om iets te halen, dat zij vergeten heeft,’ zeide Lilli.

‘En broeder Robert is met haar mede gegaan,’ zeide Lysbeth met een zijdelingschen blik naar de f i a n c é e .

Deze openbaring van Phyllis' diplomatie gaf mij een geweldigen schok. Zij, die eenvoudige engel... maar... in sommige opzichten schijnen alle meisjes wel gelijk. En zij is zoo goedhartig, zij zal verlangd hebben Robert zoo spoedig als zij kon uit zijne ellende te verlossen. Nu, ze is er al heel vlug bij geweest.

‘Daar zijn zij,’ riep Lilli. En misschien zou ik in de verzoeking zijn geweest om te trachten het nieuws op hun gelaat te lezen, als Freule Menela de nieuwaangekomenen niet den rug had toegekeerd en met een air, alsof ik haar reeds toebehoorde, tot mij was begonnen te praten.

‘We hebben 't gevonden!’ riep Phyllis, tot allen die er belang in stelden. ‘Ik was er.... zoo aan gehecht, dat ik het voor niets ter wereld had willen verliezen. En het was z o o vriendelijk van mijnheer Van Buren, mij te helpen zoeken.’

Ik weet niet, of de anderen aan boord de tweeledige beteekenis harer woorden begrepen. Iets in haar stem zeide mij, dat zij werkelijk dankbaar was, niet te hebben verloren, datgene, waarvoor zij naar het hotel was teruggekeerd; datgene wat mijnheer Van Buren zoo vriendelijk was geweest haar te helpen zoeken. Maar de zich-zelfopofferende broeder had de gelegenheid niet zijne zuster er naar te vragen. Daar zorgde Freule Menela wel voor.

Het was nog een geluk bij een ongeluk, dat ik op dit heerlijk dagje op de Vecht in grooten tweestrijd verkeerde. Soms herinner ik mij vaag, dat ik in een vroeger bestaan, dat nog niet door Nell van Buren en Phyllis Rivers verhelderd werd, naar Holland ging, met het vaste voornemen om er te schilderen. Nooit sedert mijn komst in het het heerlijke land van de groote vlakten, heb ik grooter aandrift gevoeld de uren van den dag te benuttigen; maar hoe kan iemand er aan denken, dat hij schilder is, als het meisje, dat hij boven alles bemint, zich met een ander verlooft en een der weinige meisjes, die hij nooit zou kunnen liefhebben, alle moeite doet zich met hem te verloven.

Zelfverdediging, maar niet de lust om te schilderen, deden mij de vlucht naar de *Waterspin* nemen, en mij achter ezel en doek verbergen. Maar ik merkte al spoedig, dat ik van den wal in de sloot was geraakt.

Ik was er heen gegaan, terwijl de *Mascotte* en haar vette gezellin stil lagen, opdat Alb van een schuitje vruchten voor ons kon koopen; en Freule Menela maakte van dezelfde gelegenheid gebruik, om mij te volgen.

‘Mag ik eens naar uw schilderen komen kijken?’ vroeg zij op een toon, die duidelijk te kennen gaf, dat hare ijdelheid reeds van een hartelijk welkom zeker was.

Ik had gewild, dat ik de onbeschaafdheid had gehad te zeggen, dat ik nooit kon schilderen, als iemand mij op de vingers keek; maar ik herinnerde mij nog juist bijtijds, dat ik den vorigen avond mij had laten ontvallen, dat ik voordurend op het dek der *Mascotte* schetsen zat te maken, gedurende de drukste uren van den dag.

Ik lispelde iets met een zuur-zoeten glimlach; zij nam den haar met weerzin gegeven steun van mijn hand aan en sprong met een gemaakt gilletje over.

‘Ik zag een allerliefst stuk, dat gij voor Miss Rivers geschilderd hebt,’ zeide zij, zoodra zij op een vouwstoeltje aan mijne zijde plaats had genomen. ‘Wilt gij er ook een maken voor mij?’

‘Met genoegen,’ gaf ik ten antwoord, ‘het doek, waar ik aan

bezig ben, zal voor u wezen; maar vergeef mij niet te spreken onder het schilderen. Anders verbroddel ik alles.'

'Verplicht voor het compliment,' lachte zij. 'Ik geef u vrijheid mij geheel te vergeten - ten minste voor een poosje.'

Ik deed dus mijn best haar aan haar woord te houden en ontwierp allerlei impressionistische schetsen van het bekoorlijke en steeds afwisselende tooneel, waarop hare tegenwoordigheid de eenige vlek wierp. De mooie ouderwetsche huizen, die een eindje van den oever stonden, aan het einde van bloemrijke lanen, verkleurde wapenborden, die in rood en blauw en goud boven wonderlijke poortjes schitterden; tooverachtige villa's, die uit massa's roode pioenroozen en groene hydrangeas opstegen; nederige hutjes, met kleine ruitjes van glimmend glas, half verborgen achter rozenperken; tortelkleurige windmolens achter stapels van goudgeel hooi ons wenkende; boven ons hoofd de wolken, die veel hadden van kudden schapen, zich voortbewegende langs ruime lucht-weiden, blauw van het blauw der vergeet-mij-nietjes; beneden ons een kristal helder water, vol waterlelies, die voor den boeg onzer boot onderdoken.

Boven dezen paarlemoeren spiegel balanceerden altoos langstelige gele lelies als zwevende boterbloemen; en waar het water open was, ving ieder golfje de weerkaatsing van zon en licht op, zoodat het een gouden rand kreeg en gevat scheen in een grooten ovalen turkoos.

'Wel, - ben ik nu stil geweest?' vroeg Freule Menela eindelijk. 'Is u over mij voldaan?'

Ik zag tot mijn schrik in, dat het beslissende oogenblik naderde. Zonder mij te bekommeren om de vraag, wat zulk eene zelfverloochening mij zou kosten, had ik Phyllis den weg tot het geluk gebaand en thans moest ik mijzelf redden... of in het verderf storten. Ik had naar een visch gehengeld en haar gevangen en aangezien ik geenszins op die visch gesteld was, moest ik haar van den haak losmaken en weer spartelend in het water terugwerpen. Ik bedacht, dat het zoowel een slechte als onbehagelijke visch was en dat, zoo ik haar niet had opgehaald, zij de heele toekomst zou hebben vergiftigd van het lieve wezentje, dat ik beschermd had. Maar toch verheugde de visch zich gevangen te zijn, vertrouwde zij de hand, die haar straks zou verraden. Zij verdiende niets beters, noch van mij, noch van anderen; maar dat nam niet weg, dat ik mij plotseling buiten staat gevoelde haar de pijn aan te doen.

‘Phyllis, Phyllis,’ jammerde ik in den geest, ‘gij zult mijn dood op je geweten hebben; want om u te redden ving ik dezen visch. Nu zal ik haar moeten opeten en er zeker in stikken.’

Voor mijne oogen verrees een afgrijselijk visioen van jaren, aan de zijde van Freule Menela doorleefd. Ik zou dat kleingeestige, ijdele, trouwelooze wezen altijd bij mij hebben; zij zou er een genot in vinden mijn geld uit te geven en te deelen in den roem van mijn naam, terwijl ik zelf als een lelie op het altaar van zelfverloochening verwelkte.

Ik stond op het punt ‘ja’ te zeggen. Zij zou daarvan partij hebben getrokken tot het doen van een nog duidelijker vraag en enkel en alleen omdat zij eene vrouw is, zou ik iets hebben geantwoord, dat zij volgens eigen wensch had kunnen uitleggen en ware het voor goed gedaan geweest met Ronald Lester Starr. Maar op dat oogenblik begonnen de twee booten toebereidselen te maken tot eene halte en gelijktijdig hoorde ik de stem van tante Fay.

Nooit had die stem mij zoo zoet in de ooren geklonken, als nu zij mij wat uitstel kwam brengen.

‘Beste Ronald,’ klonk het op spottenden toon, ‘je deedt beter je gereed te maken voor het tweede ontbijt, dat wij aan wal lebruiken zullen. Mijnheer Van Brederode heef ons weer een Verrassing bereid en je zult zeker de handen vol verf hebben.’

O! die vrouw onder duizenden! Het was alsof een ingeving haar tot mijne redding had gezonden. Niet, dat ik er zoo heel zeker van ben, dat zij mij te hulp zou zijn gekomen, indien zij weten had in welk gevaar ik mij bevond; want ofschoon ik tegenover onze tochtgenooten nog altijd haar ‘beste Ronald’ ben, is zij onder vier oogen volstrekt zoo beleefd niet meer als in het begin van onze reis.

Wij hebben elkander een paar malen de waarheid gezegd en ik geloof niet in hare achting te zijn gestegen. De pot heeft in duidelijke bewoordingen gezegd, wat hij van den ketel denkt. Als het tijdstip daar is om te scheiden, zou het wel kunnen, dat het dametje nog oprechter is, en mij in beleefde termen te kennen geeft, dat het eene uitkomst is, dat zij voorgoed van haren aangenomen neef is ontslagen. Toch heeft hare onbeschrijfelijke schranderheid ons allen onder een soort betoovering gebracht en ik was haar onuitsprekelijk dankbaar, toen zij mij weerhield, op het oogenblik, dat ik den slechten visch in wou slikken.

De booten naderden eene particuliere landingsplaats, wel klein,

maar zoo opvallend, dat alles mij in het eerst als eene zinsbegoocheling voorkwam.

Wij lagen stil in de schaduw van reusachtige boomen. Over de balie van een keurig haventje leunden twee beelden, in donkere jassen, die ons met doffe oogen aanstaarden. En die poppen en de houten schutting, waartegen zij stonden en waarop een zonderling geschilderd motto, met slangen en honden en stokken en een meter prijkte, werden alle kristalhelder in den spiegel van het groene water weerkaatst.

'Hoe vervelend, nu wij juist eens heerlijk samen zouden praten!' riep Menela uit.

'Ja,' zeide ik, 'maar er is niets aan te doen. Waar zijn wij? Is dit een tooverland?'.

'Het moet de buitenplaats van mijnheer Dudok de Wit zijn,' antwoordde de jonge dame bits. 'Hij is een bijzonder mensch en sommige lieden verbeelden zich, dat men Holland niet verlaten mag, zonder een bezoek aan zijn huis gebracht te hebben. Hij heeft de geheele wereld doorreisd en van overal merkwaardige dingen meegebracht voor zijn museum, dat hij voor ieder toegankelijk stelt en naar men vertelt, is hij zoo edelmoedig, dat hij niets zou weigeren, zoo min nachtlogies of zijn beste vruchten, als eene som van duizend gulden, indien een in noodverkeerende vreemdeling hem daarom vroeg. Ik geloof, dat Rudolf nog een verre neef van hem is. Maar ik zie onzen gastheer niet. Misschien bevindt hij zich wel weer op een zijner voetreizen.'

'Of in bed,' zeide ik, 'een middagdutje doende, om de warmte te vergeten.'

'Neen, want het is een zijner eigenaardigheden nooit naar bed te gaan. Dit deed hij in geen vijf-en-twintig jaar. Hoe hij slaapt, weet ik niet, maar zie, daar is hij! Ik herken hem aan zijne portretten in de geïllustreerde bladen.'

Mijne oogen volgden de richting van haar blik, die op de rivier scheen gevestigd. Ik zocht naar een bootje, maar ontdekte een tusschen de waterlelies drijvend hoofd. Dat hoofd glimlachte en knikte en verwelkomde Van Brederode bij diens doopnaam.

De natte haren, welke als zilver in het water glinsterden, waren vrij lang; de oogen bruine edelgesteenten, de trekken onberispelijk, of schoon niet van een modern type, maar zooals men er op een portret uit de zeventiende een kan zien en de glimlach was betooverend.

De beroemde Dudok de Wit zwom naderbij en vertelde ons,

ten gevolge van de hitte zijn dagelijksch rivierbad wat langer gerekt te hebben dan gewoonlijk. Hij had echter niet langer dan een paar uur in het water doorgebracht en was zeer blij ons te zien. Hij zou onmiddellijk uit de Vecht komen en wij moesten bij hem blijven déjeuneeren te Breukelen, waar hij woonde.

Hij stapte inderdaad in een keurig badkostuum uit het water en verzocht ons hem naar zijn huis te volgen, waar wij ons met zijne schatten konden amuseeren, terwijl hij zich kleedde.

De lunch in deze mooie ouderwetsche woning, de wandeling om de bezitting en het uur in het museum doorgebracht, behoorden wederom tot een van Rudolf's overwinningen; maar ik benijdde ze hem niet meer en hij zag er ook alles behalve zegevierend uit. Hoe ware dat ook mogelijk geweest, waar Phyllis slechts oogen voor haar Zeekoning had en Nell, die plotseling bijzonder op hare nichtjes Van Buren gesteld scheen, geen tijd overhield om op zijn bestaan te letten?

Ik was van meening, dat zij wel eens een hand mocht hebben uitgestoken, om mij te beschermen tegen Menela; maar zoo zij iets vermoedde van hetgeen er voorviel, moet zij mij volkomen in staat hebben geacht mijzelf te verdedigen, ook al ware ik zonder tante Fay reddeloos overgeleverd geworden aan het wezen, dat ik tegen wil en dank had vrij gemaakt.

Maar mijne ‘tante’ gedroeg zich in deze omstandigheden voorbeeldig. Toen wij eenmaal Breukelen verlaten hadden en door de met lelies omzoomde rivier naar Amsterdam voortgleden, wist zij mij bijna ongemerkt te beveiligen tegen de aanvallen van den vijand. Met de grootste beleefdheid knoopte zij telkens weder een gesprek met de onwillige Menela aan, die het toch niet wagen durfde haar den rug toe te keeren en zoo erkentelijk was ik haar voor hare hulp, dat ik besloot te Amsterdam een kostbaar geschenk ter belooning voor haar te koopen.

Hoofdstuk XXXI.

Als een man zich voor een vrouw opoffert, heeft hij gaarne de voldoening te weten, dat hij succes heeft gehad; en ik gevoelde, dat het mij een melancholiek genoegen zou doen, als ik vernam, dat Phyllis nut had getrokken van mijne goedheid. Het zou mijne zelfachting gevleid hebben, al liepen mijne ribben ook gevaar, als

Robert van Buren zich in mijne armen geworpen had, om mij voor de bevrijding uit zijne ‘Slavenketenen’ te danken. Ik moest echter bedenken, dat hij bij geen mogelijkheid kon weten, wat hij mij verplicht was, of ik zou onbillijk genoeg zijn geweest hem van ondankbaarheid te beschuldigen.

Er kwam een zware regenbui, terwijl wij in open rijtuigen door Amsterdam reden. Zoodra wij dus aan het welbekende hotel van ons eerste bezoek kwamen, moesten de leden van ons gezelschap zich naar hunne kamers spoeden, om hun nat goed uit te doen. Daar er voor het overige van den dag geen bepaald plan was vastgesteld - en het was al over vijven - kwamen wij eerst aan tafel weer bijeen, behalve Van Brederode, die bij een vriend ging dineeren.

Het was de eerste maal, dat hij zich afzonderde en tot mijne verrassing werd ik gewaar, dat als een Zeeman een Albatros weken achtereen meegevoerd heeft, hij dat schepsel mist, als hij het kwijt raakt. In elk geval wisten wij zonder Van Brederode niet wat te doen. Er ontbrak een organiseerder, en als hij gewenscht had zijne waarde te verhoogen, had hij geen beter middel kunnen kiezen. Bij gebrek aan een ander onderwerp, waarin allen belangstelden, begonnen wij over den afwezige te praten - behalve Nell, die in stilte luisterde, en zich niet in het gesprek mengde, totdat Freule Menela na een anecdote van Robert, tot lof van diens held, de opmerking maakte:

‘Natuurlijk is Rudolf zeer dapper, maar dat is zoo'n groote deugd niet van hem. Alle Van Brederode's zijn dapper geweest, sedert de dagen van den Watergeus, maar ik ben bang, dat hij het te veel weet. Hij heeft nogal een hoogen dunk van zichzelf, en wat zijne koppigheid betreft...’

Toen had Nell eindelijk ook wat te zeggen. Met bestudeerde zachtheid vroeg zij: ‘Is het u dan nooit opgevallen, dat iemand zelfachting en flinkheid kan hebben, zonder koppig of verwaand te zijn?’

Allen zwegen. ‘Wel! nicht Helena,’ riep Robert, ‘dat is de eerste maal, dat ik u ooit Rudolf hoorde verdedigen.’

‘Hij heeft getoond zulk een getrouw kapitein te zijn, dat het thans mijn plicht is, als eigenares der boot de goede hoedanigheden te verdedigen, die ons van zooveel nut zijn geweest,’ antwoordde Nell, die er zoo bekoorlijk uitzag met hare blozende wangen en schitterende oogen, dat ik gevoelde, welk een troost in het leven het voor mij zijn zou, als ik die de mijne mocht noemen.

De verhouding werd nu ietwat gespannen; niet door het gesprek, dat ik daar juist aanhaalde, maar door de eigenaardige verhouding van eenige personen van ons gezelschap tot elkaar.

Het origineele plan van het bezoek van Robert met Menela en de tweelingen was, dat zij zich te Utrecht bij ons zonden voegen, en dat wij ze dan naar Rotterdam zouden brengen, aleer de *Mascotte* en de *Waterspin* ons weder zuidwaarts naar Zeeland brachten. Deze omweg was onze boete voor den heerlijken dag op de Vecht; want om na Utrecht de Vecht te bezoeken, waren wij genoodzaakt te Amsterdam te belanden; en daar er geen nadere weg was om Zeeland te bereiken dan over Rotterdam, lag het op onzen weg het gezelschap der Van Burens zoo dicht bij huis af te zetten. Maar over water van Amsterdam naar Rotterdam te gaan, zou ons een lange dagreis kosten; en daar wij een paar gescheiden gelieven in ons midden hadden, zou dat verblijf op een kleine boot gedurende een langen dag eene tamelijk scheeve verhouding zijn geweest.

Er bleef Robert niets anders over, dan onder het een of ander voorwendsel te verdwijnen. Maar Robert had ongetwijfeld zijne bijzondere redenen, om te willen blijven, en bovendien had hij nog het excuus, dat hij zijne zusters niet wilde verlaten. Als zijne zusters heengingen, konden zij niet goedschiks de vriendin achterlaten, die zij hadden meegebracht; anderzijds was het niet doenlijk voor deze in haar gezelschap te vertrekken, daar zij juist haren broeder de bons had gegeven, die alle drie begeleidde. Deze moeielijkheid scheen ook Freule Menela te hebben getroffen, want zij gaf niet te kennen, dat zij ons wenschte te verlaten. Misschien vond zij het beter, dat bekende kwaad te verduren, dan het haar onbekende tegemoet te gaan, en, om er zich al vast aan te gewennen, bleef zij onveranderlijk in mijne nabijheid, toen wij na den eten, bij elkander kwamen, in tante Fay's onvermijdelijke zitkamer.

Ware ik een vrouw geweest, dan had ik het zeker op de zenuwen gekregen, maar als man, haakte ik er slechts naar, iemand op zijn kop te geven, om mijn hart eens te luchten en uit vrees, dat die ‘iemand’ Freule Menela mocht worden, stond ik eindelijk op en gaf mijn voornemen te kennen een wandeling in den regen te doen.

‘Wat zou ik niet geven, met u mede te gaan!’ riep de jonge dame uit Den Haag. ‘Het is hier zoo bedompt en ik heb vandaag nog geene lichaamsbeweging gehad. Ik wandel altoos zoo gaarne in den regen.’

‘Dan zal ik u chaperoneeren’ zeide de K.D.G.

‘O, u behoeft u die moeite niet te geven, Lady Mac Nairne,’ protesteerde Menela. ‘U mocht eens rheumatiek krijgen; en in Holland zijn de jonge dames zeer onafhankelijk.’

Het hart ontzonk mij. Hoe zou zelfs de onverzettelijke K.D.G. dezen scherpen hoek omzeilen?

Zij gaf geen kamp. ‘U is zeer zorgzaam,’ antwoordde zij, ‘maar ik ben nog van den ouden stempel en heb Schotsche manieren; en in Schotland zijn zelfs b e j a a r d e personen gewoon in den regen te wandelen, anders mochten wij wel altoos thuis blijven. Integendeel, wij houden van een buitje, altoos in aangenaam gezelschap.’

Zoo sprekende stond zij schielijk op en wij maakten met ons drieën een wandeling door de natte straten van Amsterdam.

De winkels waren schitterend verlicht en ik deed mijne beide gezellinnen onder hare druipende parapluies stilstaan voor het raam van een juwelier.

‘Wat zoudt u nu hier wel het mooiste vinden?’ vroeg ik.

Onmiddellijk antwoordde Menela: ‘Dien ring,’ en wees daarbij naar een tortelduif-kleurigen cabuchon-robijn in den vorm van een hart, gezet in helder-witte diamanten. Het was een verlovingsring.

‘Juist,’ stemde de K.D.G. toe. ‘Er is in de uitstalkast niets dat hierbij te vergelijken is.’

‘Laat ons dan naar binnengaan,’ zeide ik. ‘Ik heb eene vriendin, aan wie ik een klein cadeautje wil geven.’

‘Cadeautje,’ herhaalde Menela, ‘'t zal u op zijn minst drie duizend gulden kosten.’

‘Dat is niet te duur, alles wel beschouwd,’ zeide ik op geheimzinnigen toon. En ik tintelde van ondeugend genot, toen volgens recht van koop de ring de mijne werd. ‘Ieder van haar beschouwt dien zoo goed als den hare,’ dacht ik. ‘Morgenavond, te Rotterdam, als ik veilig ben voor Freule Menela en zij voor immer uit mijn leven verdwenen is, gaat die ring in andere handen over, maar stellig niet naar Den Haag.’

Den geheelen nacht droomde ik, dat ik door de weggeloopen f i a n c é e van Robert vervolgd werd, en toen ik haar listig zocht te ontkomen, Sir Mac Nairne in de armen liep, die mij voor een moordenaar uitkreet. Het ontwaken bracht niet veel verlichting, want ik wist, dat in haar kamer, slechts door een dun beschot van mij gescheiden, Freule Menela allerlei plannen lag te beramen om mij te vangen.

‘Als ik gered zal worden, zal dit n i e t zijn door mijn eigen moed of vindingrijkheid. Ik moet hulp zoeken bij mijn tante. Den heelen dag heeft zij dapper voor mij gestreden, maar er zijn nog twaalf gevaarvolle uren. Met haar en Menela is het een geval van Griek tegen Griek. Zou zij knap genoeg blijken, om er mij door te halen?’

Hoofdstuk XXXII.

Ik wist, dat ik er akelig uitzag en ik hoopte daardoor interessant te zijn, toen ik des morgens na het ontbijt in de groote zaal van het hotel verscheen, even vóór wij naar Rotterdam zouden vertrekken.

Daar stonden de tweelingen met Nell te praten. Daar was Van Brederode, die een kaart van de waterwegen bestudeerde; daar was de K.D.G., die Tibe een kunstje leerde, dat hij dagen lang niet had willen leeren; daar stonden Phyllis en de Zeekoning in een afgezonderd hoekje bij elkaar. Maar waar was Freule Menela? - Ik vroeg dat overluid en zelfbewust.

‘Zij is vertrokken,’ zeide de dame, die mijne tante niet is.

‘Vertrokken?’ herhaalde ik.

‘Ja naar Den Haag, zij zeide een telegram te hebben ontvangen, dat haar onmiddellijk terugriep.’

‘Oh!’ zeide ik en voegde er schijnheilig bij: ‘Hoe jammer.’

De kleine en fraaie mond van de K.D.G. welfde zich, ik veronderstel dus, dat zij glimlachte.

‘Ja, vindt je ook niet?’ zeide zij.

Niemand anders sprak, maar ik voelde, dat het zwijgen van Robert en de tweelingen welsprekender was dan woorden.

Toen de eerste duizeling van het terugkeerende leven voorbij was, en ik weer grond onder mijne voeten voelde, durfde ik met het onderwerp te gekscheren. Ik vroeg, of Freule Menela slecht nieuws had gekregen, veinsde opgelucht te zijn, dat dit niet het geval was; en beweerde, dat het mij zeer speet geen afscheid van haar te hebben genomen.

‘Zij liet een boodschap voor u achter,’ verklaarde tante Fay. ‘Ik bracht haar naar het station - zooals het mijn plicht was. Ik wist gisterenavond al, dat het telegram kon komen en beloofde in dat geval haar te zullen wegbrengen. Herinner er mij aan, dat ik je de boodschap geef - zoodra wij weer aan het varen zijn.’

Toen zij dit zeide, gevoelde ik als bij instinct, dat ik een diepe

beteekenis in hare oogen zou gelezen hebben, waren die niet achter den blauwen bril verborgen en mijne nieuwsgierigheid, om het ergste te vernemen, streed met mijne aarzeling het te hooren. Gelukkig dat op dit oogenblik Alb ons riep voor een rijtoer, en dat er geen gelegenheid tot een gesprek was in het rijtuig, dat Nell, een der tweelingen en de chaperonne met mij naar de Roei- en Jachtclub voerde, waar de *Mascotte* en de *Waterspin* ons wachtten. Dit uitstel gaf mij tijd mijn wapenrusting aan te gorden en al de gespen vast te maken waarvan er eenige - zooals ik ontdekte - al zeer zwak waren.

Aan boord was de gewone drukte om alles weer op te bergen, na een verblijf aan land; en toen ik van de *Waterspin* op *Mascotte* kwam, verdween Amsterdam - met zijne rookkolom en wijd verspreide gebouwen-massa, die als zeepbellen tegen den helderen hemel afstaken - reeds uit het gezicht. Wij tuf-tuften heel aangenaam door een zedige vaart, die ons zuidwaarts voerde en Alb was bezig de K.D.G. en de tweelingen uit te leggen, dat, om langs den kortsten weg Rotterdam te bereiken, hij van plan was al de plaatsen, die wij al gezien hadden, te vermijden: Aalsmeer met zijne menagerie van kleine beesten-boompjes en de groote Haarlemmermeer-polder. Plotseling toen de motor-boot hare snelheid verdubbelde, na mij te hebben opgenomen, verliet Phyllis, die met Robert en Nell stond te praten, deze beiden om zich bij mij te voegen. Een enkele blik harer schoone oogen zeide mij, dat ik iets belangwekkends zou vernemen en instinctmatig verwijderden wij ons zoo ver mogelijk van de anderen.

‘Beste der broeders,’ sprak zij heel zacht, ‘ik brandde van verlangen u te danken, maar nu kan ik het toch eindelijk doen. Ik wist wel, dat gij mij zoudt helpen, indien het in uwe macht lag; het scheen echter zoo onmogelijk. Hoe hebt gij het toch gedaan gekregen!’

‘Met behulp van mijn bijltje,’ antwoordde ik droomerig.

‘Uw... wat?’ vroeg zij, wijd de oogen opensperrende.

‘Ik bedoel, dat ik mijne toevlucht nemen moest tot een scherp werktuig: maar hoe wist gij, dat ik het deed?’

‘Gij waart zooveel met haar en telkens in een afzonderlijk gesprek gewikkeld. Ik voelde, dat gij daarmede een plan hadt; maar ik kon slechts h o p e n , zonder iets te durven verwachten. Vertel mij eens alles.’

‘Ik had liever, dat gij daaromtrent het voorbeeld gaaft. Wat is u overkomen?’

‘Ik ben verloofd,’ zeide Phyllis. ‘Is het niet heerlijk?’

‘Ik weet niet, of ik wel zoo ver zou gaan, dit te zeggen,’ antwoordde ik, verwonderd, dat mijn hart mij niet meer pijn deed.

‘Misschien is u nog nooit verliefd geweest?’ opperde zij.

‘Zou ik niet? Niets anders heeft in den laatsten tijd mijne gedachten bezig gehouden; ik werd zelfs mijne kunst ontrouw.’

‘Zeg toch zulke gekke dingen niet. Maar ik zegen u. Gij hebt mij z o o gelukkig gemaakt.’

‘Je hebt mij nooit gezegd, dat ge Robert liefhadt.’

‘Natuurlijk... toen nog niet. Het zou al te stout zijn geweest, dit zelfs aan mijzelve te bekennen, toen - hij nog met iemand anders verloofd was? Maar medelijden is na met liefde verwant, niet? En er stak geen kwaad in, hem te beklagen, omdat hij verbonden was aan een - een w e z e n , dat zijne liefde nooit waardig zou zijn.’

‘Zelfs al had hij u die nooit geschonken.’

Dat was een t o e v a l , niet waar. Maar zonder mijn knappen broeder zouden wij elkander nooit hebben toebehoord.’

‘Sommige menschen zijn geboren broeders, enkele sluiten een broederschap, anderen wordt die weer opgedrongen,’ stamelde ik. ‘Ik zou u en Van Buren aanraden gebruik te maken van de windstilte om te trouwen.’

‘Van de windstilte?’

‘Bij Freule Menela. Als zij dit nieuws verneemt, zal het niet lang duren, of er zal een geduchte storm opsteken, vergezeld van bliksem en hagelslag.’

‘O! gelooft gij dat zij beproeven zal Robert terug te krijgen?’ stamelde Phyllis, naar adem snakkend.

‘Zeer zeker, tenzij zij vóór dien tijd een ander slachtoffer maakt.’

‘Alsof dat mogelijk ware! O, gij jaagt mij schrik aan. Robert smeekte mij van morgen ons huwelijk, zoodra het slechts kon, te laten voltrekken en ik zeide hem niet te willen hooren van zulk een haast; maar nu, misschien.... och! wij kunnen geen afstand meer doen van elkander. Ik ben overtuigd, dat wij voor elkaar geschapen werden.’

‘Dat begin ik ook te gelooven,’ zeide ik.

En naarmate dat geloof toenam, verminderde de droefheid over mijn verlies. Phyllis is nog altijd - en zal dat ook steeds blijven - het evenbeeld der engelen van Burne-Jones; en wanneer zij met opgestroopte mouwen in de zes-voet-bij-zes-keuken van de *Waterspin* koek bakt, te midden van het blauwe aardewerk en

het blinkende koper, dan zou zelfs het hart van een Diogenes smelten. Maar toch kan mijn hart niet breken terwille van een meisje, dat voor Robert van Buren geschapen werd. Nell is eigenlijk gezegd, ook veel schitterender en bezit tweemaal meer geest. Zij heeft veel te veel humor, om verliefd te worden op een man, die slechts dit ééne voor heeft, dat hij een reus is. Dit ééne gezegde van Phyllis schonk mij onderwerping.

Ik blikte naar Nell, op wier mooi gezichtje slechts onverschilligheid voor haar knappen neef te lezen was, nu zij met hem sprak, en ik vroeg mij af, hoe het mogelijk was, dat ik haar ook maar een poosje bij hare stiefzuster in de schaduw had gesteld. Nell had er nooit zoo beminnelijk uitgezien, en ik besloot mijne zuster eens te polsen, of zij nog dacht, dat er voor mij in die richting iets te hopen viel.

'Ik zou Robert maar niet laten wachten,' ging ik voort, zonder spijt. 'Men kan nooit weten, waartoe Freule Menela in staat is. Zij is slim - en tevens wraakgierig.'

'En de goede Robert is zoo rechtschapen,' zuchtte Phyllis. 'Als hij geweten had, dat gij bezig waart hem - hem vrij te maken, zou hij het als een complot beschouwd hebben en geweigerd hebben zijne bevrijding aan te nemen. Je vindt toch niet, dat ik het hem moet vertellen?'

'Zeker niet,' zeide ik. 'Dat is nu ons geheim.'

'Wat is u toch goed! Welnu, ik zal uw raad volgen. Toch schijnt het zoo vreemd getrouwd te zijn en in Holland te wonen, terwijl ik mij altoos verbeeldde, dat er niets deugde buiten Engeland. Maar Robert is in mijn oog door en door een Engelschman; daarom heb ik hem zoo zielslief.'

'En ik veronderstel, dat gij in zijn oog het toonbeeld van een Hollandsch meisje zijt; en daarom heeft hij jou zoo zielslief,' dacht ik in stilte. Het had misschien een schaduw op Phyllis' geluk geworpen, als zij deze waarheid te weten kwam.

'Als ik Robert bijna onmiddellijk de noodige toebereidselen voor ons huwelijk laat maken, dan kan Freule Menela hem toch niet terug krijgen, wel? Want hij zou dan meer aan mij verbonden zijn, dan hij ooit aan haar was?' zeide mijne zuster.

'Deze gedragslijn alleen is veilig,' antwoordde ik. 'Heb je 't al aan Miss Van Buren - ik wil zeggen, aan je stiefzuster gezegd?'

'O ja, natuurlijk onmiddellijk. Nell en ik hebben nooit geheimen voor elkander, ten minste niet tot laatst. Ik dacht, dat zij het al geraden had, maar dat had zij toch niet. Uit dingen, die ik

gezegd had, meende zij, dat ik besloten was - te - dat wil zeggen te trachten van iemand anders te houden. Dat keurde zij niet goed, en daarom was zij zoo vreemd. Niet, dat zij ons niet voor elkander geschikt vond - die andere en ik - maar zij vond, dat hij met al zijne fouten, te veel man was, zoodat het niet mooi van een meisje was zich te dwingen hem lief te hebben, enkel omdat hij er w a s . Ik zie nu in het licht van dit nieuwe geluk, dat zij, welbeschouwd, toch gelijk had. Maar destijds droomde ik niet, dat de éénige man, dien ik werkelijk liefhad, ooit iets meer voor mij zou kunnen zijn, dan een dierbare vriend. En een meisje schaamt zich zóó, hare zinnen op een man te hebben gezet, die reeds verloofd is. Zij komt op het idee, dat het maar het beste is, hare zinnen op een ander te zetten, zoo zij iemand ontmoet, die veel van haar houdt. En Lady Mac Nairne heeft deze laatste veertien dagen op niets anders gezinspeeld - maar neen, neen, ik praat mijn neus al voorbij! Zelfs al is u mijn broeder, heb ik toch het recht niet u dat te vertellen.'

'Zuster! ik sta er op, dat gij het mij zegt,' zeide ik met al mijne aangeboren heftigheid. En Phyllis is geen meisje dat weerstreeft, wanneer een man haar iets gebiedt.

'Nu dan - maar zij vergist zich misschien. Ik hoop het nu maar.'

'Door wat te denken?'

'Dat Jonkheer Van Brederode meer om mij geeft dan om Nell.'

'Daar sta ik versteld van,' zeide ik.

'Natuurlijk,' ging Phyllis in allen eenvoud voort. 'Nell is honderdmaal mooier en interessanter dan ik (ofschoon, den hemel zij dank, Robert er zoo niet over denkt), maar zij snauwde den Jonkheer in het eerst zoo af en dan, nadat zij een paar dagen aardig tegen hem geweest was, begon het weer opnieuw en nu erger dan vroeger. Zij spreekt haast niet tegen hem. Zij blijft hem zooveel mogelijk uit den weg en laat hem aan de anderen. Zijne zelfrespect zal daardoor waarschijnlijk gekwetst zijn (ik kan niet zeggen ijdelheid, zooals van andere mannen, want Jonkheer Van Brederode is geen ziertje ijdel, al heeft hij er ook alle recht toe) en hij kon wel eens zijn hart op iemand gezet hebben, die met hem sympathiseert. Verscheidene kleinigheden schijnen hierop te wijzen. Het zou al te erg zijn, als hij een dubbele teleurstelling ondervond, na al de moeite, die hij zich gegeven en de zelfopoffering, die hij zich getroost heeft, - om zijn prachtig huis te verlaten en al de weelde daar en de vrienden, die hem als een

flinken kerel en een eersten sportman hoogachten, om week in, week uit, kapitein op onze kleine motor-boot te zijn.'

'Je vergeet, dat hij het voorrecht van mijn gezelschap had,' herinnerde ik haar.

'O ja, je moet dikke vrienden zijn, anders zou hij niet gekomen zijn. Maar Robert zegt...'

'Wat zegt Robert?'

'Niets. Alleen dat hij en Jonkheer Van Brederode elkander zoo lang kennen en dat hij het toch vreemd vond uwen naam nooit te hebben gehoord.'

'Alb is zeer terughoudend.'

'Dat zei ik ook al tot Robert en hij gaf mij gelijk. Maar het was toch een wonderlijke samenloop van omstandigheden, dat hij verlangde ons te leeren kennen. Intusschen zal uwe vriendschap hem wel eene vergoeding geweest zijn voor alles, wat hij te verduren had. Ik vreesde, dat het hem zou kwetsen, als hij het van mij en Robert hoorde; en Robert is zoo dwaas te meenen, dat iedereen verliefd op mij moet zijn. Maar hij zeide het hem dezen morgen.'

'Wat zeide Alb?' vroeg ik.

'Hij wenschte Robert van harte geluk, maar Robert zeide, dat hij bleek werd, toen hij het hoorde. Ik durfde niet opzien, toen de Jonkheer ook mij kwam feliciteeren, uit vrees, dat hij er bedroefd mocht uitzien, en er was iets droefgeestigs in zijne stem, dacht mij. Och hemel, er is toch wat te koop in het leven!'

'Ja,' beaamde ik. 'Zelfs in Holland.'

Misschien hebben deze vrouwen gelijk. Misschien is Alb's hart juist in den terugslag getroffen; maar voor 't geval, dat 't dit niet is, en hij mij bij Nell den pas tracht af te snijden, mag ik wel geen tijd verliezen om te beproeven haar hartje te winnen.

Toen Phyllis nog in de weegschaal lag, was zij even begeerlijk als een blozende appel, buiten ons bereik; maar nu zij volkomen tevreden is zich in handen van een ander te bevinden, is hare etherische bekoring vervlogen.

'Ik moet Van Buren toch feliciteeren,' zeide ik, 'anders mocht hij eens denken, dat ik jaloersch ben.'

Wij drukten elkander hartelijk de hand, en ik stond juist op het punt Nell aan te klampen, toen de zoogenaamde Lady Mac Nairne het oogenblik gekomen achtte, mij Freule Menela's boodschap te geven.

'Je waart zeker benieuwd die te hooren?' vroeg zij, toen Nell

zich bij de tweelingen had gevoegd, wier niet opwekkend gezelschap zij toch boven dat van den armen Alb scheen te verkiezen.

'Ik heb reeds zóó lang gewacht, dat ik wel wat langer had kunnen wachten,' zeide ik, eenigszins spijtig, terwijl ik het goudblonde hoofd met verlangenden blik volgde.

'Dat is dus je dank!' riep tante Fay. 'Je schijnt niet te beseffen, dat i k je gered heb.'

Ik keek haar aan, maar de blauwe bril belette mij haar blik op te vangen.

'Je verdient niet half al de moeite, die ik mij gegeven heb,' vervolgde zij. 'Of dat ik je er iets van zou vertellen. Kom, Tibe, laten we maar naar beneden gaan. Beste hond, je hebt mij voor ieder ander bedorven. Jij weet mij altoos te waardeeren. De anderen niet.'

'Je denkt dat, omdat hij een staart heeft om mede te kwispelen en wij niet. Ik beschouw mij even goed als Tibe, al ben ik ook eenigszins aan handen en voeten gebonden. Ik zal u spoedig bewijzen, dat ik niet ondankbaar ben, als ik maar eerst precies weet, wat ik aan u te danken heb. Hebt u de f i a n c é e vermoord en haar uit het raam van het hotel in den Amstel geworpen?'

'Ik heb je even deugdelijk van haar bevrijd. Ik ging een praatje bij haar maken, toen zij bezig was zich uit te kleeden. Och! wat was zij leelijk in een peignoir. Het was een licht-rood flanellen. Denk eens met haar teint.'

'Dat doe ik liever niet,' zeide ik.

'Maar als ik er niet geweest was, zou je haar dikwijls daarin hebben m o e t e n zien. Wel, ik gebruikte tot verontschuldiging, dat zij er zoo vermoeid had uitgezien en beklaagde haar, dat het gedruisch onder haar ramen haar wel zou beletten te slapen. Ik bood haar wat 'trional' aan en - terwijl ik nog wat bleef talmen - vond zij het maar wijzer aardig tegen u w e tante te zijn en ik bracht al spoedig het gesprek op jou. Zij zeide, dat je allerbeminnelijkst was. 'Ja', zeide ik, 'maar hij heeft zoo'n humeur! Toen hij een kleine jongen was, had hij soms ontembare buien. Daarom scheen zij echter niet te geven. Zij kon zoo goed omgaan met slecht-gehumeurde menschen. Ik had echter mijne voornaamste troeven nog niet uitgespeeld. Ik zeide nu, dat je zoo'n zwakke gezondheid hadt. Maar zij vond, menschen met een zwakke gezondheid juist zoo belangwekkend. Ik werd letterlijk wanhopig; ik begon je nu een beetje te prijzen, en zeide toen, dat 't testament van je vader zulk een schande was.

Nu spitste zij de ooren en wilde er alles van weten. Heeft hij het u dan niet g e z e g d ? vroeg ik. Zijn vader heeft bepaald, dat hij geen roode cent krijgt, als hij met een vreemdeling trouwt. Dàt was een slag voor haar! Een wijle bleef zij sprakeloos, en vroeg toen, of gij de rechtmatigheid van het testament niet kondet betwisten; ik ontkende dit: je was al zoo vaak op vreemde jonge dames verliefd geraakt, je moest wel eindigen een landgenoote te huwen, tenzij ge een vreemdeling vinden kondet, die geld genoeg had, om je te onderhouden. Toch hield zij zich nog aan een stroohalm vast. Kon hij dan geen fortuin maken met zijn schilderijen, vroeg zij; ze waren immers zoo beroemd. Ze vallen niet in den smaak van het groote publiek, zeide ik, en bovendien is hij zóó lui, dat hij in drie jaar tijds nauwelijks één schilderij afmaakt.

'Lieve hemel, wat heb je me zwart gemaakt!' riep ik. 'Wonder, dat zij niet naar de deur van Robert ging en hem toeriep, dat zij zich bedacht had.'

'Ter wille van Phyllis heb ik ook dàt trachten te voorkomen, toen ik in hare blikken las, dat zij er plan op had. Ik bleef expres bij haar tot over twaalven. En het laatste wat ik zeide, was, dat Robert een oogenblik, nadat zij hem den bons had gegeven, een ander meisje had gevraagd. 'Heeft hij?' gilde zij. Weet u dàt dan niet? Hij is nu verloofd met Miss Rivers, met goedvinden zijner zusters en hij heeft zijne moeder een telegram gezonden, waarin hij haar alles mededeelt.

'Wie vertelde u van Van Buren's engagement met Phyllis?' vroeg ik.

'Niemand. Maar ik dacht, dat het zou gebeuren, als het nog niet gebeurd was, maar ik wist óók, dat Menela van de baan moest geschoven worden.'

'Maar dan dat telegram aan Mevrouw Van Buren?'

'Nauwelijks was ik terug in mijne kamer, of ik schelde een kellner, en schreef er een, zonder het te teekenen. Ik hoopte, dat zij zou denken, dat het van haar zoon kwam, en dat hij in zijne opgewondenheid vergeten had, 't te teekenen.'

'Ze zal woedend zijn,' zeide ik. 'Freule Menela zeide, dat haar aanstaande schoonmama hemel en aarde bewogen had, om dit huwelijk tot stand te brengen.'

'Misschien. Maar volgens het zeggen van de tweelingen is zij verschrikkelijk trotsch op Robert. Zoodra zij dus hoort, dat Menela hem de bons gaf, zal ze niet willen, dat hij ooit weer iets met dat meisje uitstaande heeft. En Phyllis bezit ook een aardig stuivertje.

Zij erfde eenig geld en zij heeft bovendien ongeveer £ 150 per jaar, dus meer dan voldoende voor een speldeduitje, wanneer Robert en zij getrouwd zijn.'

'Haar over-over-grootvader was een vicomte, of baron of zoo iets. Dat zal de oude Mevrouw Van Buren gunstig stemmen, als zij het hoort.'

'En als Nell een rijk man huwt, zal hij gaarne wat doen voor de lieve kleine stiefzuster,' voegde ik er bij.

De K.D.G. keerde zich veelbeteekenend tot mij. 'U schijnt daar al heel zeker van te zijn. Ik geloof, dat gij hem naar u z e l v e n beoordeelt. Ge denkt, dat Nell's echtgenoot wel eens een rijke A m e r i k a a n kon zijn?'

'Ik hoop het ten minste,' zeide ik, 'en ook een edelmoedige. Maar over edelmoedigheid gesproken, ik beloofde u te bewijzen, dat ik niet minder erkentelijk ben dan Tibe, al kan ik dit niet op zijne welsprekende wijze toonen. Raadselachtige kleine tooneeltante, gij alleen hebt mij gered. Ik zie zeer goed in, dat zonder u Freule Van der Windt een rijken Amerikaan tot echtgenoot zou hebben gekregen. Reeds beschouwde ik mijzelf als verloren; want ik had den moed niet mij aan hare netten te ontworstelen; het kwam mij al te onridderlijk voor. Gij hebt echter gelukkig minder gewetensbezwaren gehad. Welnu, de ring, dien gij mij hielpt uitkiezen...'

'Geen woord meer,' viel zij mij kortaf in de rede, 'ik wil geen ring hebben. Ik weet, dat gij mij voor een hebzuchtig wezen houdt en mij al dezen tijd slechts geduld hebt, omdat gij het niet buiten mij wist te stellen; maar toch wensch ik, dat gij zult inzien, hoe deze laatste daad van mij, volkomen belangeloos geschiedde. Ik deed het - om u w e n t w i l alleen. Herinner u dat, als gij gaat optellen, hoeveel ik u op deze reis gekost heb. Bereken dan ook eens, wat ik u bespaarde.'

'Bij Juppiter, dat zal ik niet licht vergeten!' riep ik uit. 'Zoo die reis had moeten eindigen met mijne verloving met Menela... maar daar kan ik niet aan denken. Alleen dring ik er op aan, dat gij dien ring zult aannemen. Ik kocht hem opzettelijk voor u.'

'Die werd gemaakt voor een verlovingsring,' antwoordde zij; 'geef hem... aan het meisje, dat gij trouwen zult.'

'Ik heb haar nog niet gevraagd.'

'Maar gij zijt zeker van plan dat te doen?'

'Waarschijnlijk. Doch het kan zijn, dat zij mij weigert. Wat denkt gij daarvan?'

‘Indien ik daaromtrent eene meening koester, ben ik niet van plan, u die te zeggen. Alleen wensch ik, dat gij uw ring behouden zult.’

Ik hield hem bijgevolg. En den geheelen dag, terwijl wij opnieuw langs het bloeiende Boskoop, het ouderwetsche Gouda en andere plaatsjes kwamen, die mij zoo levendig het begin van onzen tocht voor den geest riepen, bleef ik peinzen over de verandering, welke er had plaats gegrepen in dat levendige raadsel: mijne geheimzinnige tante.

Hoofdstuk XXXIII.

Wij overnachtten te Rotterdam, in het oude hotel, waar de Engelen waren afgestapt, toen zij voor het eerst aan mijne verblinde oogen verschenen.

De volgende dag was een gedenkwaardige datum in de geschiedenis der Van Buren's; want de nieuwe bruid zou officiëel in den familiekring worden ontvangen.

Robert en zijne zusters hadden ons bij onze aankomst te Rotterdam verlaten, aangezien hunne moeder nog steeds te Scheveningen was. Het zou hunne taak zijn den weg voor Phyllis te banen en - zoo mogelijk - het mysterie op te lossen van het telegram, waarin de zoon des huizes zijn nieuw engagement had aangekondigd.

Nog vóór dat wij te Rotterdam met ons ontbijt gereed waren, was Robert reeds per auto - in een van de afgedankte automobielen van Van Brederode - terug (Alb schijnt auto's en motorbooten op het pad des levens te strooien, zooals andere menschen hunne afgedragen schoenen) en bracht uit de villa Van Buren een briefje van mevrouw, zijne mama, mede.

Den inhoud van dat schrijven zal ik nooit te weten komen; maar Robert's mooi gelaat was minder kalm dan gewoonlijk en ik vermoedde, dat hij sterker dan ooit zijn Hollandschen aard aan den dag had moeten leggen, alvorens zijne niet minder Hollandsche moeder te overtuigen, dat Miss Rivers eene geschikte plaatsvervangster voor eene Freule kon zijn.

Hoe het ook zij, hij h a d haar overtuigd en, ofschoon, te oordeelen naar de kringen om zijne lichtgrijze oogen, waarschijnlijk de halve nacht daartoe noodig was geweest, moest het briefje,

dat hij overbracht, bevredigend zijn, want Phyllis zag er zeer voldaan uit, toen zij het las.

Kort daarop werd het bezoek aan Scheveningen bepaald. De beide zusters zagen er onweerstaanbaar uit, toen zij met Van Buren vertrokken.

Zij zouden daar den dag doorbrengen, want de Nederlanders zoeken steeds zoolang mogelijk van het gezelschap hunner vrienden te genieten en ik kon slechts hopen, dat een zekere uitdrukking in hare oogen, toen zij uit den t o n n e a u van de roode auto nog eens omkeek, beduidde, dat Nell liever bij een der anderen was achtergebleven.

Ware zij te Rotterdam gebleven, en had ik haar moeten bezighouden, dan had ik mijn aanzoek stellig gedaan. Nu bracht ik die uren vrij mistroostig door, telkens bedenkende, hoe onze geheele tocht nu spoedig ten einde zou loopen, zonder dat ik nog iets bij Nell gevorderd was. Thans bleef ons nog slechts het bezoek aan Zeeland over, dat hoogstens enkele dagen in beslag zou nemen. En daarna? Voor het allerlaatst naar Rotterdam terugkeeren, afscheid nemen, misschien wel de boot verkoopen; althans Phyllis had het in het begin voorgesteld, toen het eind nog zoo ver af was en onbestemd scheen.

Tante Fay bleef in hare zitkamer, bewerende veel te schrijven te hebben en Tibe bewaakte haar deur. Van Brederode ging, zonder naar een verontschuldiging te zoeken naar oude kennissen en zoo kreeg ik in mijne verlatenheid een voorsmaak van de toekomst. Ik herinnerde mij den prins in het tooversprookje, wien men drie citroenen gegeven had, zeggende, dat elk daarvan eene schoone sylphide bevatte, die hem zou verschijnen als hij den rand harer gevangenis wegsneed. Zij zou hem om een teug water vragen en indien hij haar voor altijd wenschte te behouden, moest hij onmiddellijk gehoorzamen, of wel zij zou verdwijnen om nooit weder te keeren, ook al smeekte hij daar nog zoo vurig om. Toen de prins den eersten citroen opensneed was de feeëngestalte, die zich aan zijn blikken vertoonde zóó verblindend, dat hij geheel en al verbijsterd, haar verdwijnen liet. Hetzelfde overkwam hem met de tweede en het was slechts door de grootste zelfbeheersching, dat hij de derde schoone tot bruid behield.

'Ik ben niet zoo goed voorzien als die prins,' zeide ik bij mij zelven, 'maar als een gewoon sterveling moest ik mij reeds gelukkig achten twee citroenen te hebben ontvangen, waar hij er drie had; maar zoo ik ook de tweede sylphide laat ontsnappen, is alle hoop voor mij voorbij.'

Het denkbeeld met grijze haren ten grave te moeten dalen, zoowel van Phyllis als van Nell beroofd, en dat nog wel door mijn eigen dwaasheid, maakte, dat ik mij op 27-jarigen leeftijd reeds oud gevoelde. Maar misschien was die sombere dag toch niet geheel en al verloren, want lang voordat de roode automobiel de beide meisjes terugbracht, had ik het vast besluit opgevat Miss Van Buren om hare hand te vragen, voordat er vier en twintig uur verstreken zouden zijn.

Toen Van Brederode weer opdook, bleek het, dat hij beproefd had berichten omtrent Sir Alec van de *Wilhelmina* in te winnen. Maar hij had niets vernomen en wij moesten ons troosten met het verouderde spreekwoord: Geen tijding, goede tijding. Wij hebben natuurlijk nog kans hem in Zeeland weer te vinden; maar dat is niet waarschijnlijk, nu hij ons spoor te Leeuwarden bijster is geraakt. Mogelijk ook heeft hij de gedachte opgegeven, dat tante Fay zich aan boord van Rudolf's jacht bevindt en zoekt hij haar elders dan in dit waterland. In elk geval is onze tocht bijna afgeloopen en wanneer de pseudo-Lady Mac Nairne eenmaal met Tibe verdwenen zal zijn in het groote onbekende, waaruit zij ten antwoord op mijne annonce oprees, mag mijn arme, driftige oom op mij losstormen, zooveel hij wil.

Indien ik Nell kan overtuigen, dat zij en ik voor elkander werden geschapen, zooals Robert Phyllis zoo gemakkelijk aan het verstand heeft gebracht, zal ik haar zonder moeite kunnen beduiden, dat eene zonde, om harentwil gepleegd, geen zonde is. Na alles beleden en vergiffenis ontvangen te hebben, kan ik Sir Alec gerust het hoofd bieden.

Wat Van Brederode betreft, hij heeft genoegen gehad als loon en Nederland is rijk bevolkt met mooie meisjes, die niets liever zullen wenschen dan burchtvrouw te worden op Leliëndal.

Hoofdstuk XXXIV.

Het scheen van zelf te spreken, dat Robert bij ons aan boord kwam voor ons vertrek naar Zeeland. Heeft hij niet meer recht dan ik op het dek der *Mascotte* als de neef van de eigenares en de f i a n c é van de stiefzuster? Hij en Phyllis waren de eenigen van het gezelschap, die de blijde uitdrukking droegen, welke ons allen eigen was geweest, toen wij de reis waren

begonnen. Voor hen alleen behoeft het spooksel van het einde dan ook niet op te rijzen, nu de levensreis pas voor hen begint, met vollen stoom.

Zelfs in de dagen toen zij nog *Lorelei* heette en zich niet voor de wereld behoefde te verbergen, had de *Mascotte* zich nooit dapperder voortgespoed. Zij vorderde zoo snel, alsof al ons hopen en vreezen voor de toekomst haar onverschillig liet. En toch zou ook zij haar getrouwe gezellin de *Waterspin* verliezen; maar zij wist dit niet en gleed dus vroolijk spinnend voort, in gelukkige onwetendheid van de naderende scheiding.

Ook al ware Dordrecht voor ons verrezen, toen Holland's waterwegen ons nog onbekend waren, zouden wij er door verrukt zijn geweest en thans, ofschoon wij zooveel gezien hadden en allen door verschillende hartepijn werden gekweld, scheen het even erg die stad voorbij te gaan, als Venetië ter zijde te laten liggen, zonder het een bezoek waardig te hebben gekeurd; want nergens op onzen tocht had eene plaats mij zoozeer aan de gondelstad herinnerd.

Ik pleitte er dan ook voor daar stil te blijven. ‘Het zal ons een dag langer samen doen doorbrengen,’ zeide ik, ‘indien wij Dordrecht van nabij leeren kennen en morgenavond te Middelburg aankomen. Waarom zouden wij ons haasten?’

Van Brederode lachte. ‘Vraag dat aan Robert,’ zeide hij, ‘en bovendien is het morgen Botermarkt, de groote dag te Middelburg.’

Maar Robert's gelaat en dat van Phyllis antwoordden beide, aleer ik nog die vraag had kunnen doen. Ik geloof, dat Robert gaarne het tochtje te Rotterdam had laten eindigen (want, wat zijn voor hem de genoegens eener gezelschapsreis vergeleken met de zaligheid der wittebroodsweken?), maar Phyllis wilde Nell niet van Zeeland berooven, dat men altoos als het gloriepunt der reis had afgeschilderd - van Zeeland, den geheimzinnigen, zonderlingen, trotschen zoon der zee.

‘Vroeg of laat zullen wij weer allen bij elkander komen, want gij moet Phyllis en mij gezamenlijk komen bezoeken en dan zullen wij u naar Dordrecht voeren,’ zeide Van Buren.

Dat besliste de zaak, want ofschoon Nell eigenares der boot is en bijgevolg aan boord kan bevelen, zou zij niets willen doen om het geluk harer stiefzuster te verschuiven. Zij fluisterde mij iets dergelijks toe, terwijl wij het bekoorlijke Dordt voorbij voeren.

Ik achtte thans het oogenblik gekomen en wilde beginnen met de vraag, of zij het niet eenigszins gewaagd vond voor een

meisje, iemand anders dan een landgenoot te trouwen. Als zij ‘ja’ zegt, dan is mijn kans schoon. Als zij dit tracht te betwisten, beproeft haar dan te overtuigen, wat ons geval betreft. Reeds boog ik mij daartoe iets dichter tot haar in wit gehulde gestalte, terwijl wij beiden over de verschansing stonden geleund, naar de oude stad starende, toen de dame aan kwam trippelen, die somtijds hare rol van duenna wat al te streng opvat. Zij wenschte alles te hooren omtrent Dordrecht en Jan van Brabant en het beleg en den watervloed, die de stad op een eiland plaatste. Zelfs liet zij zich niet afschrikken, toen ik haar kortaf verklaarde er niets van te weten en haar aanraadde Baedeker te raadplegen.

Zij bleef bij ons staan en babbelde rustig voort over de Merwede en de stilte, die ons omgaf, nu wij Dordt achter ons hadden liggen. Zij maakte Tibe attent op de laagfladderende zeemeeuwen, en deed ons naar Tibe zien. Zij vroeg, of wij geen zout rooken, en wilde, dat wij eens oplettend de lucht zouden opsnuiven; wij moesten een reusachtige spoorwegbrug bewonderen, zoo hoog in de lucht hangende, dat de daar overheen rollende trein kinderspeelgoed geleek. Kortom, zij liet ons niet toe één oogenblik haar bijzijn te vergeten en weigerde hardnekkig mij te verstaan, toen mijn opgetrokken wenkbrauwen haar te kennen gaven: ‘Hiertoe heb ik u niet in dienst genomen.’

Wij schenen thans vaarwel gezegd te hebben aan de gezellige, dicht aan elkander grenzende oevers van Holland. Aan weerszijden verwijderde het land zich van ons, maar de stroom was met ons mee en wij vorderden zoo snel, dat Van Brederode ons voorspelde, dat wij zonder moeite tegen den avond Middelburg bereiken zouden. Groote stoombooten, beladen met goederen, kwamen ons voorbij; passagiers verdrongen zich bij de verschansing om nieuwsgierig naar ons bootje te kijken, als wij coquet in hun zog hobbelden. Behalve deze groote drijvende huizen, en kuchende breed-geboegde motorschuiten, hadden de *Mascotte* en de *Waterspin* den breeden waterweg voor eigen gebruik en nadat wij in zuidelijke richting waren voortgegaan en een kanaal tusschen laagliggende eilanden waren binnengeloopen, bevonden wij ons in Zeeland. Maar, ofschoon wij langs het eiland Schouwen voeren, was het, alsof het land het hoofd onder water boog, liever dan zich bloot te stellen aan de vernedering door vreemdelingen te worden gezien. Het was juist zooals Rudolf zeide: Zeeland bezat de toovermacht zich onzichtbaar te maken. De eindelooze, rechte lijnen der dijken, welke Schouwen en Tholen tegen de vreeselijke kracht der zee beschermen, strekken

zich als dicht aaneen gesloten rijen getrouwe soldaten uit. Elk der steenen was een geharnaste ridder, die de schoone leenvrouwen met zijn schild verdedigde tegen den onverzadelijken reus, steeds gereed haar te verslinden.

Tholen aan de eene zijde en Schouwen aan de andere schenen te scheiden, toen Van Brederode koers zette naar Noord-Beveland, ons onderwijl de legenden vertellend van die vreemde Archipel, die tot wapen een dapper door de zee zwemmenden leeuw voert. Hij verhaalde ons van de goudlokkige sirene, die wanhopig over de ijdelheid van den Meerman, haar gemaal, haar lied deed hooren om zeelieden tot haar rots te lokken. Op zekeren nacht hadden eenige visschers haar in hun net gevangen en ziende hoe schoon zij was, geweigerd haar den Meerman terug te geven, hoe hij daarom ook mocht bidden en smeeken en een rijken losprijs in paarlen en koraal aanbood. De Meerman zwom ten slotte weg, de visschers en hun land vervloekend, de gelofte afleggende, zich geen oogenblik rust te gunnen, voordat hij en zijne broeders met eigen handen zand genoeg hadden aangedragen, om al de havens van de stad te versperren.

Van Brederode deelde ons ook mede, dat de stormen op de kust van Zeeland's eilandjes wonderlijke, op mummies gelijkende monsters werpen, die noch mensch noch visch kunnen geweest zijn. Hij schilderde ons dagen van bijzonder helder weer, waarop Domburg's visschersvolk, ver onder het groene water, heidensche tempels van marmer en glinsterende beelden kon onderscheiden, oneindig schooner dan ooit door eenig bekend beeldhouwer geformeerd werden. Hij sprak eens over de bouw van den grooten dijk en hoe bij vloed de Noordzee toornig op Zeeland's gesloten poorten beukt. Hij schetste ons de overstroomingen en de wijze, waarop Schouwen, Noord- en Zuid-Beveland, Tholen en Walcheren reeds herhaaldelijk door de golven overweldigd waren geworden, maar slechts om moediger en krachtiger dan te voren te herrijzen. Hij vertelde, hoe heldhaftig de Zeeuwen gedurende de dagen van verdrukking tegen de Spanjaarden gevochten hadden, en het was alles hoogst belangwekkend en leerrijk; maar wat moest mijn teere hartewensch beginnen tegenover zulk een woordenvloed? Er waren geen dijken gebouwd rondom mijn besluit, dien dag Nell ten huwelijk te vragen en te midden van Rudolf's welsprekendheid en de onafgebroken tegenwoordigheid van tante Fay, verging het mij als een Hollandsche stad tijdens een overstrooming.

Toch gevoelde ik mij niet volkomen terneergeslagen. Enkele

mijner torens en schoorsteenen bleven boven water en de lucht was zoo onbewolkt, dat ik niet wanhopen kon. Er lag zelfs een zekere bekoring in, Van Brederode de geschiedenis en poëzie te hooren doen uitkomen van het kleine land, waarop hij zoo trotsch is en, ondanks mijzelven, vroeg ik mij af, hoe het mogelijk was, dat Nell zoo onverbiddelijk haar hart had weten te pantseren tegen die regelmatige, mannelijke trekken, die donkerbruine oogen en dien vastberaden mond, die toch zoo zacht kon zijn.

'Gelukkig voor mij, dat zij het deed,' dacht ik. 'En als ik van daag geen kans vind haar te vragen, zal ik haar een brief schrijven en tante... neen, ik zal zuster Phyllis verzoeken haar dien van avond te overhandigen.

Na de thee, die wij op dek gebruikten, zat ik na te denken over de bewoordingen van dat schrijven, toen mijn oogen, in den aanvang geheel verstrooid, op een zwarte vlek bleven rusten, die zich achter ons bewoog. Het vermaakte mij die vlek te zien aangroeien, want voor het oogenblik had ik niemand, om mede te praten en Tibe lag met zijn kop op mijn knie te slapen. Ik vergat weer geheel en al een volzin, die juist zoo bijzonder goed begon te klinken, dat ik dien onweerstaanbaar had geacht, door de vraag, wat die stip wel zou blijken te zijn.

Zij nam snel in omvang toe, wat bewees dat zij zich vlug bewoog; nog sneller dan de *Mascotte.* Kon het een Motorboot zijn? Maar waartoe zou deze zich zeewaarts wagen, waar geen motorvaartuigen, behalve bij wedstrijden, iets te maken hadden, tenzij zij moesten gehoorzamen aan den wil van een onverschrokken Amerikaansch meisje?

En het scheen niet zeer waarschijnlijk, dat er voor het oogenblik op Holland's wateren een onbeperkt aantal Amerikaansche meisjes zouden ronddobberen, die motorbooten bezaten en Zeeland daarmede wenschten te bezoeken.

Ware het weer niet zoo mooi en rustig geweest, dan zou Rudolf het, zelfs ter wille van Nell, niet op zich hebben genomen de *Mascotte* en de *Waterspin* die proef te laten doorstaan. En toch snelde die stip achter ons te haastig voort, om iets anders dan een motorboot te kunnen wezen. Zij haalde ons langzaam in; want zij had geen logge *Waterspin* op sleeptouw. Het scheen bijna alsof zij ons achtervolgde, zoo regelrecht kwam zij op ons af en...

Plotseling voelde ik mijn ooren een schedel warm worden.

Ik rees overeind en liep op Rudolf toe, die zwijgend aan het roer stond. Alvorens hem toe te spreken, keek ik naar de anderen

en zag allen bezig te luisteren naar Robert's beschrijving van het huis, grenzende aan dat zijner moeder te Rotterdam. Het is namelijk zijn voornemen, dat als een huwelijksgeschenk voor zijn bruid te koopen.

'Rudolf,' zeide ik op gedempten toon. 'Kijk eens even om en vertel mij wat voor een ding het volgens jou is, dat ons achterna komt dobberen.'

Hij deed zooals ik hem verzocht had.

'Ik ben van meening,' antwoordde hij langzaam, 'dat het alle schijn heeft de *Wilhelmina* van Sir Alec te zijn.'

'Lieve hemel!' riep ik uit, 'en je neemt dat zoo bedaard op!' Maar dat verwijt kwam mij nauwelijks op de lippen, of ik bemerkte, dat de *Mascotte* sneller begon te loopen. Van Brederode kon dit bewerkstelligen door middel van een langen hefboom, die door het dek heen naar den motor gaat.

'Wat brengt je op die gedachte?' vroeg ik. 'Je kunt nog niet zeggen, hoe het ding er uitziet.'

'Jij evenmin,' zeide hij, 'en toch heb je g e v o e l d , dat het zoo is. Hetzelfde is bij mij het geval. Ik v o e l , dat het de *Wilhelmina* is en zal trachten haar nogmaals te ontkomen, als het maar eenigszins gaat. Maar eerlijk gezegd, als wij juist hebben geraden en zij het er op gezet heeft ons in te halen, hebben wij niet veel kans, dank zij het gewicht van de *Waterspin*, die wij meetrekken. Zonder dat was ik er geen oogenblik bang voor.'

'Laat ons de *Waterspin* aan haar lot overlaten,' fluisterde ik met een wanhopigen blik naar den niets kwaads vermoedenden Toon, die de schuit stond te sturen en een ergerlijk voldane uitdrukking op het goedhartig gelaat droeg.

'Onmogelijk, beste kerel; maar je meent dat natuurlijk ook niet.'

'Ik ben in staat alles te meenen,' verklaarde ik. 'Luister eens, vriend, je hebt mij al uit heel wat moeielijkheden gered, sedert jij je aan mij hebt opgedrongen als reisgenoot; red mij ook hier nog uit en je zult mijn getuige zijn bij mijn huwelijk.'

'Wie zal de bruid wezen?' vroeg hij, terwijl ik naar het onbekende vaartuig staarde, dat nu te groot was, om nog een stip te worden genoemd.

'De bruid?' herhaalde ik. 'Wel natuurlijk, N... O! bij Juppiter was zijzelf degene, die jij op een gegeven oogenblik wildet hebben? Je wou nooit zeggen, wie van beiden het was, dat weet je nog wel; dus kun je mij niets verwijten.'

'Ben je met haar verloofd?' vroeg hij op zonderlingen toon

en ik begreep op eens, hoe geheel ik op genade of ongenade aan hem was overgeleverd, nu ik gadesloeg hoe krampachtig zijn bruine hand zich om het wiel klemde. Indien hij dat verkoos, kon hij de *Mascotte* in volle zee doen stil liggen en mij aan den vijand overleveren, zonder dat ik daartegen iets vermocht. Hendrik zou hem, niet mij gehoorzamen. Zelfs Tibe zou hem niet naar de keel vliegen, om mij genoegen te doen. Zonderling genoeg, Tibe koestert nog meer liefde en ontzag voor hem dan voor mij.

Maar ik moet Van Brederode dit recht laten wedervaren, dat hij onze vaart niet verminderde. Integendeel, hij eischte, naar ik begon te vreezen, zelfs te veel van de krachten der *Mascotte.*

'Ik ben niet verloofd,' erkende ik, 'maar ik was van plan haar vandaag om hare hand te vragen, indien dit niet voorgevallen was. In 's hemelsnaam, maak voort!'

'Ik sta verbaasd, dat je den moed hebt, mij dat te zeggen en er dan nog bij te voegen voort te maken. Waarom zou ik je helpen haar te krijgen?'

'Wensch je dan nog altijd haar zelf te trouwen?' vroeg ik.

'Meer dan ik ooit iets anders gewenscht heb, of nog wenschen zal.'

'Dan blijft mij geen hoop meer over!' kreunde ik.

'Meen je dat...'

'Ik meen, dat je kunt maken, dat ik haar verlies. Indien Alec Mac Nairne ons als een zeeroover inhaalt en om zijne Fay gaat bulderen, zal ik worden ontmaskerd als een schandelijke bedrieger, op het oogenblik zelf, dat het noodzakelijk is een heilige te schijnen. Hemel nog toe! Als dit slechts l a t e r had mogen gebeuren! Eenmaal zeker van haar, zou ik haar alles gulweg kunnen bekennen; want dan kon ik haar aan het verstand brengen, hoe het om h a r e n t w i l, uit liefde voor haar, geschiedde.'

'En voor hare stiefzuster,' zeide Van Brederode vol bitterheid, het wiel wringende, zooals hij waarschijnlijk gaarne mijn keel had dicht gewrongen.

'Dat was slechts een jongensgril,' zeide ik. 'Nell van Buren daarentegen, bemin ik met de liefde van een man. Je kunt de boot laten stil houden, indien je haatdragend wenscht te zijn.'

'Ik zal de boot n i e t stil houden,' sprak hij met een ernstige, harde stem, die mijn eigen toon luchthartig, bijna spottend deed klinken, 'ik zal je je kansen tegenover haar niet ontnemen. Zoo het van mij afhangt, zal je in de gelegenheid zijn haar te vragen.'

Ik gevoelde eene oprechte bewondering voor hem, zooals hij

daar stond, zonder mij aan te zien, maar voor zich uitblikkende in eene ledige toekomst.

‘Hecht je bijzonder veel aan haar?’ vroeg ik berouwvol.

‘Meer dan aan de geheele wereld te zamen. Maar ik zal je openhartig zeggen, dat ik in den laatsten tijd niet veel hoop gekoesterd heb. Ik vrees, dat ik een ingebeelde ezel was, toen ik mij voornam mij door niets te laten weerhouden het meisje, ondanks haarzelve, te winnen. Nu, zij heeft mij daarvoor gestraft, en mij mijne dwaasheid doen inzien. Maar het neemt niet weg, dat ik er geen spijt van heb. Indien ik opnieuw moest beginnen, zou ik hier aan boord komen en voor haar arbeiden, zooals ik deed, zelfs al wist ik, zooals nu, dat zij aan het eind der reis evenveel tegen mij zou hebben als in het begin. Jij bent een aantrekkelijke kerel voor vrouwen, Starr.’

‘Phyllis heeft Robert boven mij verkozen,’ antwoordde ik peinzend.

‘Ja en ik beken, gehoopt te hebben, dat je Miss Rivers zoudt krijgen, dan had ik niets meer van je te vreezen gehad van een anderen kant. Maar zoo heeft het niet mogen zijn en zij en Van Buren zullen volkomen gelukkig samen wezen. Je behoeft echter niet bang te zijn, dat ik je tegen zal werken. Reken er op, dat ik mijn best zal doen ten opzichte van de boot, ook al behoef je in andere opzichten geen hulp van mij te verwachten.’

‘Natuurlijk niet,’ zeide ik.

‘Je zult die zeker ook wel niet behoeven,’ voegde hij er kortaf bij.

‘Misschien vergissen wij ons nog ten opzichte van dit vaartuig,’ hernam ik.

‘Wij zijn beiden van het tegendeel overtuigd,’ antwoordde hij, ‘maar als je wilt... hier is mijn kijker.’

Ik nam den zeekijker aan, dien onze kapitein steeds gereed heeft liggen en hield hem gejaagd voor de oogen. Hij schonk mij niet veel moed; want ofschoon onze vervolger thans geen terrein meer op ons won, zag ik genoeg om zeker te zijn, dat het de *Wilhelmina* was. De vraag of Mac Nairne ons achterna zat, of wel slechts bij toeval had besloten ook in Zeeland te zoeken, bleef nog in het onzekere; maar wat daarvan ook zijn mocht, wij liepen groot gevaar te worden ingehaald.

In mijne gejaagdheid, kon ik mijne gedachten niet voldoende verzamelen, om een krijgslist te bedenken, waardoor ik mijn oom zou kunnen verschalken, in geval hij ons aanklampte, terwijl ik Van Brederode niet van zijne taak durfde afleiden, door hem te

smeeken naar een redmiddel te zoeken. Al wat hij te doen had, ik zag het slechts al te goed in, was tot elken prijs de *Wilhelmina* vóór te blijven, vooral zoolang wij ons in open water bevonden. Hadden wij eenmaal weer de streek van kanalen en smalle zijkanalen bereikt, dan konden wij om den een of anderen hoek heenglijden en verdwijnen. Dus tot elken prijs hem vóór blijven.

'Ga naar beneden en zeg aan Hendrik zorg te dragen, dat er overvloed van water in voorraad is,' zeide Rudolf. 'De motor mag thans in geen geval warm loopen. Zeg hem, dat wij een wedstrijd houden.'

'Ik kan hem dat niet verstaanbaar maken,' jammerde ik.

'Dat vergat ik. Nu dan, neem eene minuut het roer over.'

'Ik durf niet. Als ik het doe, zal er stellig iets verkeerd gaan, of breek ik het nog.'

'Je bent een onhandige kerel!'

'Dat zou jij ook zijn, als ik je vroeg een van mijne schilderstukken te voltooien.'

'Dat is zoo. Welnu, zeg hem dit,' en hij zeide mij eene reeks Hollandsche woorden voor, die ik herhaalde tot ik ze van buiten kende.

Daarna ging ik naar omlaag en bracht ze aan Hendrik over, die ze scheen te verstaan. Ik bleef staan kijken naar den werkenden motor, biddende dat hij zijn best mocht doen.

Het was warm in de machinekamer, zóó warm, dat het geen wonder is zoo het dek, dat er de zoldering van uitmaakt, vaak als een stoof onder de voeten voelt. Chump! Chump! bromde de machine, met een echt Hollandschen, stijfhoofdigen klank, alsof niets in hemel of op aarde haar zou kunnen bewegen sneller te gaan dan zij verkoos. Terwijl ik daar stond toe te kijken, kwam het mij zelfs voor, dat wij onzen spoed vertraagden. Was het mogelijk, dat Van Brederode van plan veranderd was en besloten had mij te verraden? Neen, het moest een spel zijn mijner verbeelding als oningewijde.

Ik overtuigde mij hier nog een keer of drie van; maar toen Hendrik met een emmer water terugkeerde, zag ik aan zijn gelaat, dat ik mij niet vergist had. Er g i n g iets verkeerd.

Het zou niet gebaat hebben hem te ondervragen, aangezien hij geen Engelsch kent en ik geen Hollandsch machtig ben. Hij vloog op den motor toe, zijn roode wangen waren rooder dan ooit. Ik stormde naar dek, waar Rudolf juist bezig was het wiel aan Nell over te geven.

Hij duwde mij ter zijde met een haastig: ‘Houd mij niet op! ik moet zien, wat er aan scheelt,’ en ik voegde mij bij Nell, die er heel trotsch uitzag als kapitein.

Allen op het dek waren thans in beweging, begrijpende dat er voor het eerst gedurende al onze vreedzame weken op het water, iets voorgevallen was. Niemand wist nog van den zeeroover, die ons achtervolgde, noch dat dit de eenige dag was, waarop de motor ons tot geen prijs in den steek mocht laten; maar allen zagen in, dat, na om de eene of andere reden bijzonder hard te hebben geloopen, de machine plotseling weerspannig geworden was en dreigde stil te staan.

‘Vervolgt het Noodlot mij?’ vroeg ik mijzelven af. ‘Heb ik het ellendige ding ongeluk aangebracht, toen ik haar daar straks zoo aanstaarde?’

‘Wat is er gaande?’ vroeg ik aan Nell, er eene zekere verlichting in vindende haar toe te spreken. Zij zag er zoo mooi en zoo vertrouwbaar uit.

‘Spreek niet met den man aan het roer,’ antwoordde zij glimlachend, maar de oogen voor zich uit gericht houdende.

‘Mijnheer Van Brederode zegt, dat het niets ernstigs is en dat wij ons niets ongerust behoeven te maken,’ sprak tante Fay van uit haar dekstoel. ‘Ik vind het wel aardig, als wij eens een klein ongeval hebben; het verbreekt de eentonigheid en op zee brengt het altijd de gemoederen in beweging.’

‘Ja, dat d o e t het,’ mompelde ik, naar onzen vervolger omziende, met eene uitdrukking, die te kennen gaf, dat ik wel degelijk aan gevaar dacht.

Of zij mijne bedoeling vatte of niet, Robert Van Buren kreeg toevallig juist het thans duidelijk zichtbare vaartuig in het oog.

‘Welzoo!’ zeide hij op vrij onvoorschilligen toon, die mij lust deed krijgen hem om de ooren te geven, ‘daar is nog een tweede motorboot, geloof ik. Zij komt recht op ons aan, alsof zij ons volgt.’

Ik zag tante Fay opschrikken. Zij keek mij aan en zonder de blauwe glazen zou ik haar blik hebben ontmoet; maar zij begreep nu alles en ook hoe ‘aardig’ dit kleine ongeval zou kunnen worden.

Op dat oogenblik kreunde de motor en bleef liggen. Bijna gelijktijdig stond ik verstomd over de verschijning van een geheel onbekenden Rudolf. Hoogstens twee minuten te voren was hij verdwenen als een keurig gekleed sportman. Thans vertoonde hij

zich in een der lange blauwe kielen van Hendrik en op bloote voeten met een beitel in de hand.

'De motor is in orde. Er moet iets haperen aan de schroef, ik ga er mij van overtuigen, zeide hij, zonder een spoor van opgewondenheid op zijn gelaat, of eenige gejaagdheid in zijne stem. Rudolf blijft zichzelf altijd meester en nooit heb ik grooter vastberadenheid of moed gezien dan bij hem.

Nu de *Mascotte* stopte, kwam de *Waterspin* naast ons dobberen. Toon, die er bijna even bedaard uitzag als zijn chef, belette haar tegen de motorboot aan te stooten, door deze met een boomstok op een afstand te houden. Van Brederode had een touw om den gordel gebonden en klauterde over de verschansing heen, om met zijne vrije hand onder de waterlijn rond te tasten.

'Er zit iets onder de schroef,' riep hij Robert en mij toe. 'Zonderling! Het voelt als een ijzeren kabel. Wij moeten dat opgedaan hebben in het kanaal bij Dordrecht en sedert heeft het zich langzaam om de schroef gewikkeld, tot het nu zoo vast zit, dat deze niet meer werken kan.'

'Dan is alle hoop voorbij,' zeide ik, op iets doelende, dat hij alleen, of misschien ook tante Fay begreep. 'Wij zitten in den val.'

'Deze hamer en beitel zullen er ons uit redden,' antwoordde hij, 'het spel is nog niet verloren. Vaarwel, ik ga onder zee arbeiden.'

En na diep adem te hebben gehaald, verdween hij onder het water, dat zich als een dak van dik, grijs glas boven hem sloot en een paar seconden later hoorden wij, ergens onder dat glazen dak, een dof, geheimzinnig geklop.

Na verloop van een oogenblik, dat ieder lang en mij een eeuw toescheen, kwam Rudolfs hoofd, druipnat, zwart en glinsterend weer boven.

'Ik wilde, dat ik een duikerhelm bezat,' zeide hij, na adem te hebben gehaald en al spoedig dook hij weer.

Nogmaals hoorde wij het gehamer. Van Brederode werkte hard en trouw in mijn belang voort en ik kon geen oogwenk vergeten, dat hij daardoor zijn eigen kansen benadeelde; maar in dien tusschentijd dreven wij daar doelloos rond, den kostbaren tijd verliezende, dien de zeeroover op ons won. Nog vijftien minuten oponthoud en hij zou ons hebben ingehaald. Ik wenschte bijna, dat hij inderdaad een vrijbuiter geweest ware en dat er een gevecht met messen en dolken in plaats van met woorden en uitvluchten had moeten

volgen. In dat geval zou ik dapper genoeg zijn geweest; maar als een leugenachtige neef betrapt te worden in het bezit eener valsche tante, dat brak mij het hart.

Nog tweemaal kwam Rudolf boven om adem te scheppen en dook hij op nieuw. De laatste maal bleef alles onder water stil en werd ik aangegrepen door de vrees, dat hij zich daar omlaag het hoofd had gestooten of de kramp had gekregen. Maar hij verscheen weer proestend en zeide, dat hij het ijzerdraad met zijn beitel had stuk gekregen. Hij hield het in de hand: een dik, leelijk ding, gevaarlijk als een zeeslang.

'Breng den motor in beweging, Hendrik!' riep hij, nog voordat hij weder op dek geklauterd was. 'En nu, dames, tenzij gij naar beneden gaat, zult gij een zeebad nemen; want wij gaan een wedstrijd houden met de motorboot, die daar aankomt; - voor de aardigheid slechts, ziet gij, en ik durf het wiel aan niemand toevertrouwen, terwijl ik mij ga verkleeden.'

'Wij zien er niet tegen op eens nat te worden,' antwoordde Nell, wier oogen glinsterden van iets, dat zeer veel op bewondering geleek; 'wij zien veel liever den wedstrijd.'

'Ik had liever, dat gij hem uit de kajuitvensters volgdet,' verklaarde Van Brederode, en ik raadde aanstonds, dat hij er zijne bijzondere redenen voor had de vrouwen naar omlaag te zenden. Ook tante Fay begreep dat en wist de overigen te bewegen onzen kapitein te gehoorzamen. Robert, die Phyllis niet verlaten wilde, sloot zich bij haar aan.

De godin der wraak was thans geen vijfhonderd meter bij ons ten achteren en zoo wij er nog aan hadden getwijfeld, of zij wel de *Wilhelmina* heette, die onzekerheid was voorbij. Ik kon duidelijk een man op den voorsteven zien staan en in hem Sir Alec herkennen.

Rudolf stond, druipend als een fonteinbeeld, aan het roer en, daar ik hem nooit aantrekkelijker vond, was het maar beter voor mij, dat Nell naar omlaag was gegaan.

'Ze zullen mij voor een krankzinnige houden, als wij een sluis voorbij komen, zeide hij, 'maar om het even! Ik moet je zoo mogelijk, uit dezen strik zien te redden.' Nooit heeft een geluid welluidender in mijne ooren weerklonken, dan het versnelde gespin van den motor. Het kwam mij even welbekend voor als het kloppen van mijn hart. En andermaal spoedden wij ons voort en bereikten aldus het kanaal tusschen Noord- en Zuid-Beveland; maar daar kwam ook de *Wilhelmina* aan. O! als ik slechts een

klein zijkanaal gezien had, dat wij binnen hadden kunnen glijden, om te verdwijnen!

Terwijl mijn oogen onderzoekend over de breede groene wateren en Beveland's lage kusten gleden, sloegen wij geheel onverwachts een landtong om en daar lag eene halfverborgen stad, met een fijnen sierlijken toren, die ons scheen te wenken bij haar onze veiligheid te zoeken.

'Dat is Veere,' zeide Rudolf. 'Je hebt er natuurlijk van gehoord; alle kunstenaars kennen die stad bij naam. Maar voor ons is thans de zaak van gewicht het kanaal, dat hier begint, het eiland Walcheren doorkruist en tot Middelburg en Vlissingen loopt. Als wij dat slechts binnen gaan en de *Wilhelmina* buitensluiten!'

'Zou dat mogelijk zijn?' hijgde ik.

'Kijk eens!' gaf hij ten antwoord. 'Welk een geluk!'

Ik keek en zag van verre de twee groote deuren van een reusachtige sluispoort open staan, waar binnen eene reeks van schuiten, zeilbooten en stoombootjes verdwenen, die daarbuiten geduldig hunne beurt hadden afgewacht.

'Goddank! riep ik uit. 'We zijn gered!'

'Nog niet,' zeide Rudolf, terwijl wij in volle vaart doorsnelden, loopende, zooals wij nog nooit hadden gedaan. 'Het kan zijn, dat wij te laat komen. Gauw, loop naar voren; haal de Amerikaansche vlag omlaag en hijsch in plaats daarvan die der jachtclub. Dat geeft meer overwicht dan de geheele marine der Vereenigde Staten en ik wil er voor ditmaal gebruik van maken.'

Ik sprong naar den voorsteven en haastte mij met bevende handen de vlaggen te verwisselen. Toen ik daarmede gereed was, keerde ik naar Van Brederode terug, die met de eene hand stuurde en met de andere onze bel in beweging bracht.

Zonder mij ook slechts met een enkelen blik te overtuigen van den spoed, thans door de *Wilhelmina* gemaakt, stond ik met den langen boothaak klaar. Toon op de *Waterspin* was eveneens op zijn 'qui vive' en hield een opgerold touw in de hand. Al de verschillende vaartuigen waren thans binnen de sluis en alleen het gelui onzer bel en de vlag der jachtclub weerhielden den sluiswachter de groote deuren te sluiten. Maar de tijd was verstreken en wij moesten spurten, om zijn geduld niet uit te putten. Wij zagen hem wenken, en op hetzelfde oogenblik waren wij binnen, als laatste in de lange rij.

Eerst toen ik wist, dat de deuren zich langzaam, onverbiddelijk achter ons sloten, kon ik er toe overgaan om te kijken. Daar

vertoonde de *Wilhelmina* zich juist om den hoek der landtong, en ik zag Alec Mac Nairne allerlei wilde gebaren maken.

Hoofdstuk XXXV.

'Groote hemel! Dat zijn wij maar ternauwernood ontkomen!' riep ik met een zucht van verrukking. 'Hij is er nu buiten.'

'Het is waar, dat hij buiten de deur is,' antwoordde Rudolf, 'maar wij zijn daarom niet buiten gevaar.'

Hij had onze dolle vaart getemperd en gleed thans bedaard een water binnen tusschen eenige groote schuiten, in het minst niet verlegen over de verbaasde blikken der schippers, die niets van zijne bloote voeten en doorweekte bovenkleederen begrepen.

'En wat zou hij kunnen beginnen?' vroeg ik. 'Hij zal een uur moeten wachten, voordat de sluis weer open wordt gezet.'

'Je zult zoo aanstonds zien, wat hij doen zal,' sprak Van Brederode. 'Tenminste als hij eenig gezond verstand bezit. Laat ons nog wachten, voordat wij victorie roepen... zoo wij dat al ooit zullen doen.'

Ik brandde van verlangen hem te vragen, wat hij bedoelde met deze onheilspellende voorzeggingen, maar hij begon in het Hollandsch te praten met onze nieuwsgierige waterburen. Men zou gezegd hebben, dat hij in de prettigste stemming verkeerde. Hij knikte vriendelijk den kapitein eener boot toe en had een glimlach over voor allen.

'Ik vertel ze een weddenschap te hebben aangegaan en verzoek ze mij die te helpen winnen,' zeide hij, van lieverlede de *Mascotte* en de *Waterspin* voorbij de andere vaartuigen brengende. 'Van de clubvlag spreek ik niet; maar zij weten allen, wat deze beteekent. Ik ben extra-beleefd om gekibbel te voorkomen en je ziet dat dit helpt. Niemand heeft het nog kwalijk genomen, dat wij ze voorgaan.'

Niet wetende op welk gevaar Rudolf gedoeld had, scheen de tijd mij ondragelijk lang, die er nog verloopen moest, voordat wij de groene, slijmerige sluismuren weer uit waren, maar ten slotte toch blikten wij weder over gele velden op eene schilderachtige ouderwetsche stad. Wij waren bijna aan het eind der sluis en Rudolf's vrees was nog niet vervuld geworden, toen een kreet van den wal mij deed opspringen.

‘Is het dat, wat je bedoeld hebt?’ riep ik.

Hij knikte; maar zijn hand rustte op den hefboom en de bovendeuren begonnen open te gaan.

Alb keek bijzonder goedaardig en een voorbeeld aan hem nemend, keerde ik mij af van den echtgenoot mijner tante, en deed net, of ik hem hoorde noch zag.

‘Wacht maar!’ brulde de echtgenoot mijner tante. ‘Starr, Van Brederode - schurken!’

Hij was aan land gegaan en liep langs den rand der sluis.

‘Als hij op een van die booten springt en zoo op ons afkomt!’ mompelde ik.

‘Dat zal hij ook, als hij kan, maar...’

Rudolf had nog niet uitgesproken, of mijn bang vermoeden bleek gegrond te zijn. Sir Alec was met een enkelen sprong boven op eene schuit. Mijn hart dreigde ditmaal voor goed stil te staan. Wij hadden nog twee schuiten voor ons uit, de grootste in de sluis en wij waren er niet in geslaagd ze voorbij te komen, aleer de deuren opengingen. Thans konden wij niet meer ontkomen, voordat zij in het kanaal waren en in dien tusschentijd kon er een heel treurspel afgespeeld worden aan boord van de *Mascotte.*

Maar, zooals Van Brederode ons reeds had verteld, de waterwoning van een Hollander is hem even heilig als zijn kasteel, en toen de forschgebouwde, onstuimige Schot; ongenoodigd en verwoed op die groote schuit neerkwam, begon de schipper van zijne zijde te razen. Hij vloekte; zijn keeshond blafte; zijn kinderen schreeuwden; zijn vrouw schold den indringer uit; zijn knecht moest het roer overnemen en, nog voordat Sir Alec op een ander vaartuig had kunnen springen, kreeg hij het te kwaad met de geheele familie.

De Hollander kende geen Engelsch, de Schot geen Hollandsch, en in zijn angst ons door de sluisdeuren te zullen zien glippen, poogde mijn oom zijn stevigen vijand op zijde te duwen.

Dit verergerde de zaken natuurlijk. Indien Sir Alec de Hollanders van nabij had leeren kennen, zooals ik, zou hij verstandiger zijn geweest. Zijn duw werd met woeker teruggegeven, en het laatste wat wij van hem zagen, toen andere booten ons het tooneel van den strijd verborgen, was eene heldhaftige poging zich door een reuzensprong te bevrijden van een dikken schipper en eene nog dikkere schippersvrouw, die hem telkens weder aanvlogen.

Andermaal slaakte ik een zucht van verlichting en naar Van Brederode's gelaat te oordeelen, meende ik, dat ook hij weer hoop begon te koesteren den wedstrijd te winnen. Wij waren

thans de sluis uit, onze schroef wierp het water omhoog en Rudolf poogde alles te redden door tusschen twee reusachtige schuiten door te glijden, de eenige vaartuigen in de sluis, welke ons den voorrang geweigerd hadden. Maar zijn vriendelijke manieren hadden het hart dezer schippers niet verzacht en zij bekommerden zich evenmin om zijn clubvlag. Zij gunden ons nauwelijks een blik. Al wat zij wilden, was elkander vóór te komen. Klaarblijkelijk waren zij sedert lang vijanden en hadden zij elkander reeds vroeger in het vaarwater gezeten, zoodat zij thans wilden afrekenen en al het overige hen koud liet.

In hun verlangen vooruit te komen, stieten hunne schuiten tegen elkander aan. Zij duwden ze weer vaneen en met lange boomstokken gewapend, poogden zij hun doel te bereiken. Wij volgden vlak achter hen aan. Rudolf riep iets in het Hollandsch.

'Ik zeg hun, dat er niets anders op zit, dan dat de een toe zal geven, in plaats van naast elkander het geheele kanaal in te nemen,' verklaarde hij, 'maar hoor ze eens brommen. Ze weigeren het alle twee; nooit zullen zij voor elkander wijken, zeggen zij, en daar mogen wij op wachten!'

'Kan de sluiswachter er niets aan doen?' vroeg ik.

'Hij kan vloeken.'

Alb glimlachte; en ik geloof, dat iets in hem sympathiseerde met de twee koppige kerels.

'In 's hemelsnaam, zeg hun, dat ik ieder honderd, neen duizend gulden zal geven, als zij het maar eens worden, wie toegeven zal.'

'Ik zal de boodschap overbrengen,' antwoordde hij hoofdschuddend en begon hun weer toe te roepen.

'Ik wist vooraf, wat zij zouden antwoorden,' hernam hij een oogenblik later. 'Ze zeggen, dat zij het nog voor geen millioen zouden doen. Ik zal thans probeeren mij toch een weg te banen, ofschoon ik vrees, dat dit de krachten der *Mascotte* te boven gaat. En in dat geval is alles verloren; want daar komt Mac Nairne ons achterna.'

Wanhopig keek ik om en zag mijn oom zich een weg naar ons banen van boot op schuit en van schuit op lichter. Hij had zijn hoed verloren in het gevecht met het schippersgezin; maar zijne vastberadenheid was hij nog niet kwijt en binnen de twee minuten konden wij hem aan boord verwachten.

Plotseling dreef Rudolf ons met volle kracht vooruit en de dappere kleine *Mascotte* stak haar mooien neus tusschen de twee

logge, zwarte schuiten, maar haar krachten beantwoordden niet aan haar moed. Zij raakte bekneld tot loon van hare moeite en thans was alle hoop verloren.

'Het spijt mij,' sprak Van Brederode, 'maar ik weet verder geen raad, behalve Mac Nairne aan wal te slingeren.'

'Je bent een beste kerel geweest en dat zal ik niet vergeten,' gaf ik ten antwoord. Nu ik eenmaal wist, dat het ergste onvermijdelijk was, was ik plotseling wonderlijk kalm geworden. 'Al wat ik nog vraag is dit, dat wat ik ook doen of zeggen moge, jij mij steunen zult.'

'Heb je dan een plan?'

'Gedeeltelijk. Ik...'

Voordat ik uit kon spreken, was de vijand bij ons. Hij was van het dek eener schuit over de verschansing onzer boot gesprongen.

Hoofdstuk XXXVI

Met een vriendelijken glimlach snelde ik hem tegemoet, de hand uitstekende om hem te verwelkomen.

'Wel Sir Alec, dat is eene prettige verrassing!' riep ik uit. 'Waar komt gij vandaan? Ik meende u te Leeuwarden uit het oog verloren te hebben!'

Eerst was hij sprakeloos over deze ontvangst, maar toen stiet hij een vloek uit.

Ik staarde hem verbaasd aan en daarop naar Rudolf kijkende, scheen ik plotseling zijn bedoeling te vatten.

'O! het verwondert u natuurlijk mij op ééne boot met Van Brederode aan te treffen,' zeide ik.

'Je hebt mij te Leeuwarden voorgelogen,' bromde Sir Alec. Hij was er nooit de man naar zijne woorden te wikken of te wegen, zooals ik reeds meermalen bemerkt had, wanneer ik mijn tante bezocht, die arme, mooie, coquette tante Fay!

Ik nam thans eene uitdrukking van gekrenkte waardigheid aan.

'Waarlijk, Sir Alec,' zeide ik, 'hoe wilt gij, dat ik er iets van zal begrijpen? Ik begroet u op de hartelijkste wijze...'

'Je bent een schurk en een huichelaar!' bulderde hij.

'En gij beleedigt mij. Wat bedoelt gij daarmede, Sir Alec Mac Nairne?'

'Dit,' antwoordde hij zonder de minste weifeling, 'dat, ofschoon

je den schijn aanneemt op mijne hand te zijn, toen ik je toevertrouwde, wat er geschied was, je Van Brederode geholpen hebt mij te ontkomen en op de schandelijkste wijze te bedriegen.'

'Gij gaat te ver, mijnheer,' zeide Rudolf, die vuurrood geworden was, maar toch in Hendrik's druipende oliejas zijne waardigheid zocht te bewaren. 'Ik heb u nooit op eenigerlei wijze beleedigd of misleid. Indien deze boot mij toebehoorde, zou ik u moeten verzoeken...'

'Beproef geen nieuwe leugens!' barstte mijn oom uit. 'Dit *is* je boot!'

'Zij is het eigendom van Miss Van Buren, eene jonge Amerikaansche dame, voor wie ik als kapitein optreed,' antwoordde Rudolf.

'Onzin!' verklaarde mijn oom.

Rudolf beet zich op de lippen en er kwam eene gevaarlijke flikkering in zijne oogen.

'En hij is met haar verloofd,' zeide ik. Of, liever gezegd, er was iets in mijn binnenste, dat mij dwong die woorden te uiten. Rudolf en ik blikten elkander aan en andermaal steeg hem een blos naar de wangen; maar hij bleef zwijgen.

'Laat mij die Miss Van Buren eens zien!' sprak Sir Alec.

'Dat zal ik doen,' beloofde ik, 'maar eerst moet gij tot bedaren komen. Gij zijt voor het oogenblik niet in staat dames toe te spreken.'

'Ik wil mijne vrouw spreken,' zeide hij.

'Tante Fay is niet aan boord van deze boot en is er ook nooit geweest,' verklaarde ik, sidderend van vrees, dat er een mooi gezichtje uit de kajuit zou komen opduiken. Ik begreep zeer goed, de buitengewone gehoorzaamheid der zusters slechts aan den magnetischen invloed harer geleidster te danken te hebben; maar hoelang zij er in slagen zou beiden beneden te houden, viel onmogelijk te bepalen. Ieder oogenblik konden wij eene lieve stem den naam van Lady Mac Nairne hooren uitroepen. Zelfs als Tibe - maar ik durfde aan Tibe niet te denken. Horatius, zijn brug alleen verdedigend, was niets vergeleken bij mij. Niemand kon mij thans helpen.

'Poeoe! denk je soms, dat ik zoo iets zou gelooven, na hetgeen er te Leeuwarden voorviel, toen ik je geloofde?'

'Gij hadt, gelijk dat te doen. Wees zoo goed mij eens te zeggen wat daar wel gebeurde, waardoor ik deze verwijten verdiend heb.'

'O! ik begrijp best, dat je dat maar liever vergeten zoudt! Ik

ontmoette je met Van Brederode op de kermis. Je hebt me belet hem te volgen, zooals ik wenschte, en zoodra hij zich uit de voeten had gemaakt, beloofde jij mij hem weêr te vinden. Je zeidet *niet* aan boord van zijn boot te zijn en geen vijf minuten met hem te hebben doorgebracht.'

'Dat was zoo en ik was niet aan boord van zijne boot, maar op die van Miss Van Buren. En zoo ik niet tot u terugkeerde, om u te zeggen, waar hij te vinden was, dan liet ik dat alleen na, omdat ik vreesde, dat gij uwe waardigheid zoudt vergeten en u zelven en tante Fay meer kwaad dan goed doen. Ik weet zeker, dat Rudolf tante Fay niet gezien heeft sedert Juli. Waarom dan zou ik toelaten, dat gij, met uw belachelijke verdenkingen, ongenoegen bracht tusschen een uitstekenden kerel en het meisje, dat hij liefheeft?'

Ik zag mijn toornigen oom nu vlak in 't gelaat.

'Je slaat een zeer hoogen toon aan,' gaf hij ten antwoord, 'maar ik zal mij niet opnieuw voor den gek laten houden door een van u beiden. Ik zit Van Brederode sedert weken achterna op mijn ellendige boot en ben het moê. Thans heb ik u beiden en al houdt gij beiden ook staande, dat mijne vrouw hier niet aan boord is, zal ik weigeren het te gelooven, vóórdat ik met eigen oogen alle hoeken en gaten heb doorzocht.'

'Misschien doe ik beter Miss Van Buren te gaan vragen, of zij mijn oom veroorloven wil zich zulk een vrijheid op haar eigendom toe te staan,' sprak ik op ijskouden toon.

'Zeer goed,' antwoordde Sir Alec, 'ga haar halen.'

Met hoog opgeheven hoofd begaf ik mij naar de kajuitstrap, zonder mij te durven afvragen, wat er tusschen Rudolf en mijn oom zou voorvallen, terwijl ik beneden was.

Het gordijn voor de deur der eerste kajuit was toe. Ik bleef er achter staan en riep Miss Van Buren, die een oogenblik later de zware portière ter zijde trok. Haar bekoorlijk gelaat was een oogenblik vlak bij het mijne. Met strenge berusting trad ik een stap terug. Ik had haar met eigen hand aan een ander weggeschonken. Of zij hem aannemen zou of niet, wist ik niet te zeggen; maar ik gevoelde, dat, na hetgeen ik gedaan had, zij nooit de mijne zou kunnen worden.

'Kom een oogenblik mede in de gang,' fluisterde ik, 'Ik moet u spreken.

'Lady Mac Nairne...' begon zij.

Ik bracht een vinger aan de lippen. 'Stil!' zeide ik.

‘O! wist gij reeds, dat zij ziek was?’ vroeg Nell.

‘Ik schudde het hoofd.

‘En toch is dat het geval; die arme! Zij had een plotselingen aanval, even nadat wij beneden kwamen en Phyllis en ik konden haar niet verlaten. Zij wilde niet toestaan, dat een van ons beiden naar boven ging om u te waarschuwen.’

‘Die lieve ziel!’ kon ik niet nalaten uit te roepen, ‘zij denkt aan alles!’

‘Het was haar hart,’ verklaarde Nell. ‘Al dien tijd heeft zij daar stil gelegen met onze handen in de hare. Maar het gaat al veel beter nu, en ik geloof haast, dat zij ingeslapen is, want toen u mij riep, en ik zachtkens mijne hand uit de hare losmaakte, scheen zij er niets van te merken.’

‘Zij *wilde* het niet voelen,’ zeide ik bij mijzelve. ‘Waar is Tibe?’ vroeg ik overluid.

‘Zij gebruikt hem als voetbank.’

Voor alles had zij zorg gedragen. Zag men ooit zulk een schrander schepseltje?

‘Wij zagen niets van den wedstrijd. Moesten wij het afleggen?’ vroeg Nell.

‘Dat kom ik u nu juist vertellen,’ zeide ik, volstrekt niet wetende, wat ik verder zeggen moest. ‘Het bleek,’ ging ik langzaam voort, ‘dat er iemand aan boord van het jacht was, waarmede wij een wedstrijd hielden. Wij wonnen het van hem, maar die man liet zich daardoor niet uit het veld slaan; hij kwam bij ons aan boord, terwijl wij tusschen een paar twistende beurtschippers beklemd raakten. O, maar er gebeurde niets - wees maar niet bang. Die “iemand” is inderdaad niemand anders dan Sir Alec Mac Nairne.’

‘O, die aardige man, dien wij te Amsterdam leerden kennen, en weer te Leeuwarden ontmoetten, toen wij... wij...’ Zij bloosde bij de herinnering. ‘Hij is immers een verre bloedverwant van...’

‘Stil! Noem zijn of haar naam niet zoo luid, dat een van beiden het hooren kan,’ fluisterde ik. ‘Ik kan u alles zoo niet zeggen, maar - wilt ge mij vertrouwen?’

‘Wel zeker,’ zeide mijn verloren engel.

‘Sir Alec meent, dat zijne vrouw aan boord is en hij is woedend op Van Brederode en mij, omdat zijne vrouw en hij samen getwist hebben. Vernemende, dat wij eene Lady Mac Nairne bij ons hadden, joeg hij ons als een razende achterna. Hij is dwaas genoeg te denken, dat Rudolf verliefd op zijne vrouw is en - ik kan u nu niet precies uitleggen, *waarom*, zonder een geheim van mijne *tante* te verraden -

die onzin van hem zal *onze* Lady Mac Nairne veel kwaad doen.'

'Hoe schandelijk!' riep Nell verbaasd uit, 'wat kunnen wij daartegen doen?'

'Er is reeds iets gedaan. Maar dat moet ge mij vergeven en - het mij helpen volvoeren, ter wille van tante Fay. Die arme tante Fay, die thans zoo aan haar hart lijdt. Wat zal zij te lijden hebben, als ge haar niet bijstaat!'

'Ik zal haar bijstaan, zooveel in mijn vermogen is,' zeide Nell. 'Wat kan ik doen?'

'Dat vertel ik u reeds - langzamerhand. In de eerste plaats dan, heb ik Sir Alec verzekerd, dat Van Brederode *u* liefhad.'

'O! hoe hebt gij dat *kunnen* doen?'

'Omdat ik het wist. En daarna zeide ik hem, dat gij samen verloofd waart. Dat in de tweede plaats. Eindelijk smeek ik u mij naar dek te volgen en hem te verklaren, dat het waar is.'

Zij was zeer bleek geworden.

'Dat kan ik onmogelijk. Alles wat gij maar wilt... alleen dat niet.'

'Het is het eenige, waarmede gij mijne arme tante kunt redden. Miss Van Buren, - Nell - ik verklaar u oprecht, dat, tenzij gij het doet, ik vrees, zij niet lang meer Lady Mac Nairne zal zijn.'

'Lieve hemel! hoe vreeselijk!' stamelde het meisje.

'Ja, heel tragisch. En voor mij - maar ik zwijg van *mijne* gevoelens. Ge weet, hoe gehecht ik aan mijne tante ben. Zij zal dan alleen op den wereld staan met Tibe. Och, bedenk u nog!'

Nell's gelaat was heel strak en wit geworden. Ik gevoelde, dat ik een monster was; maar wat te doen? Ik kon niet toestaan, dat de vrouw, die ons zoovele diensten bewezen had, zou worden ontmaskerd.

Ik hing aan hare lippen.

'Waar is mijnheer Van Brederode?' vroeg Nell eindelijk.

'Op dek.'

'En gij verwacht van mij, dat ik zoo iets in zijn bijzijn zou zeggen?'

'Hij gaf reeds toe, dat het waar was, toen ik het zeide.'

'O! welnu, terwille van Lady Mac Nairne zal ik het doen; maar laat het gauw voorbij zijn.'

'Wacht nog één oogenblikje,' zeide ik dringend, haar ongeduld bedwingend. 'Ik moet u eerst nog iets vertellen. Nadat Sir Alec met u gesproken heeft, zal hij naar de hutten willen gaan en overal naar zijne vrouw willen zoeken; want hij wil het niet

gelooven, alvorens hij met eigen oogen zich overtuigd heeft, dat zij er niet is. Als u het goed vindt, mij wel; maar zeg hem niet, dat er werkelijk iemand bij ons is, die Lady Mac Nairne heet, of ik sta niet voor de gevolgen in.'

'Als hij beneden komt, zal hij haar zien.'

'Dat komt er niet op aan, omdat zij elkaar nooit ontmoet hebben; als hij maar niet hoort, hoe zij heet.'

'Best, *ik* zal het niet vertellen.'

'En hij moet het ook niet van uwe stiefzuster vernemen. Wil u Miss Rivers waarschuwen, onder geen enkel voorwendsel den naam van Lady Mac Nairne te noemen.'

'Dat zal ik. Maar waarom kon u niet zeggen, dat Phil met Jonkheer Van Brederode verloofd is?'

'Dat zou Robert Van Buren niet geduld hebben.'

'Begrepen. Maar wat moet er met hem? 't Zou me niet baten hem iets te zeggen; hij zou juist het tegenovergestelde doen. Hij zit alleen in de buitenste hut, Lady Mac Nairne verzocht hem daar te blijven en haar te beschermen, terwijl Phyllis en ik bij haar in de binnen-kajuit bleven.'

'Die goede tante Fay,' mompelde ik. 'Als u nu Miss Rivers wilt waarschuwen en mijne tante zeggen, dat zij maar doen moet, alsof zij slaapt, zoodra Sir Mac Nairne zijn hoofd om de deur steekt, dan neem ik uw neef voor mijne rekening.'

'Kom dan,' zeide Nell en ik volgde haar in die smaakvolle kleine kajuit, die ik in het duistere verleden voor mijn eigen gebruik gedecoreerd had.

Gelukkig is het oneindig moeilijker Robert Van Buren over te halen iets te zeggen, dan iets *niet* te zeggen; en ofschoon hij wel wat verwonderd was en het niet prettig vond in een geheim te worden betrokken, ontwrong ik hem toch de belofte zooveel hij wilde, naar den indringer te staren, maar in geen geval te spreken.

'Hij weet niet, dat u Engelsch spreekt,' zeide ik, vastbesloten Sir Alec nog te versterken in het denkbeeld, dat Robert in hart en nieren een Hollander was.

Ik had dit juist klaar gespeeld, toen Nell terug kwam met het strakke gelaat van eene martelares, die de leeuwen reeds hoort brullen. Wij begaven ons samen naar dek.

Sir Alec herkende Nell terstond. 'Is dat Miss Van Buren, de jonge dame, die met Van Brederode verloofd is?' riep hij uit.

Nell boog, zonder twijfel dankbaar niet te moeten antwoorden.

'Je zeide in Leeuwarden, dat ge de beide dames in de Hollandsche

costuums niet kendet,' stoof mijn oom tegen mij op.

'U heeft misschien dien indruk gekregen. Stellig heb ik nooit zoo iets gezegd,' antwoordde ik onmiddellijk - en ook naar waarheid. 'Misschien dacht ik destijds, dat, hoe minder acht er op de dames geslagen werd, hoe aangenamer haar dit zijn zou,' vervolgde ik.

'En daaraan hadt u groot gelijk,' voegde Nell er dapper bij.

'O, des te beter,' zeide Sir Alec. Toen plotseling. 'En hoe maakt het de hond?'

'Even aardig als altoos.'

Mac Nairne zweeg en dacht blijkbaar na. Hij is een welopgevoed man en een beste kerel, zoolang hij niet in zijn jaloersche buien verkeert en de aanblik van het jonge meisje en hare sprakelooze bevestiging mijner bewering, brachten hem tot bedaren.

'Ik verwachtte mijne vrouw aan boord van dit vaartuig te zullen vinden,' sprak hij plotseling kortaf. 'Is zij hier?'

'Neen,' antwoordde Nell, 'en zij is er ook nooit geweest.'

'Is dit uwe boot; niet die van Van Brederode?'

'De mijne. Hij is slechts zoo vriendelijk als kapitein op te treden. Wilt u misschien naar beneden gaan en u overtuigen, dat uwe vrouw niet aan boord is?'

Sir Alec keek haar aan en zij hem; zij doorstond zijn blik, en waarom ook niet, daar zij geen misdadig geheim te verbergen had.

'Neen, dank u,' zeide hij, na haar in de oogen te hebben gezien. 'Uw woord is mij voldoende. Ik zal, inplaats daarvan, u allen goeden middag wenschen en zien weer op mijn eigen boot te komen. Maar, eerst echter, Ronald weet je niet, waar mijn vrouw is?'

'Neen, dat zweer ik u,' gaf ik ten antwoord. 'Als ik het wist, zeide ik het u terstond. Maar waarom plaatst u geen advertentie? "Keer terug. Laat alles vergeten en vergeven zijn," of iets dergelijks. Gij kent de bladen, die zij altijd leest en ik ben zeker, dat dit haar zou roeren. Zij is zeer aan u gehecht; zij zeide mij eens, dat gij, in weerwil van alles een der beste mannen op God's aardbodem waart.'

'Zeide zij dat waarlijk?' En hij kreeg een blos van vreugde.

'Op mijn woord!'

'Dank u,' zeide hij afgetrokken. Hij stond een oogenblik peinzend voor zich uit te staren, en sprak toen haastig: 'Wel, Van Brederode, ik weet niet, of ik u niet mijne verontschuldigingen moet aanbieden.'

'Ik zou het wel denken, Sir Alec,' antwoordde Alb glimlachend.

'Daar dan.' De stevige Schot reikte hem de hand. De lange Hollander in de blauwe overjas, nam die aan.

‘Wat jou betreft, Starr,’ zeide Sir Alec, ‘me dunkt, dat je mij in ieder geval al heel leelijk behandeld hebt. Als de neef mijner vrouw.’

‘Het geschiedde met de beste bedoelingen,’ viel ik hem haastig in de rede. ‘En daar even nog gaf ik u een goeden raad. Als u dien volgt, zult ge mij later bedanken.’

‘Wie weet,’ mompelde hij, ‘misschien doe ik het.’

‘Hoera,’ zeide Alb. ‘De sterke druk van ons aller vaartuigen heeft de hinderpaal opgeruimd. We zullen er nu in een paar minuten door zijn.’

‘Vaarwel dan allen!’ riep Sir Alec, ‘ik moet nu naar mijn eigen boot terug. De burgers geven nu niet meer om mij, nu zij er eindelijk achter zijn, dat ik noch een krankzinnige, noch een anarchist ben. Van Brederode, ik feliciteer u met uwe verloving met Miss van Buren. Ik hoop, Miss Van Buren, dat u zeer gelukkig moogt worden. Wat mij betreft, hoogstwaarschijnlijk verlaat ik morgen reeds Holland.’

Zoo sprekende draaide hij ons vastbesloten den rug toe, en klauterde van de *Mascotte* op het naaste beurtschip. En zoo van de eene schuit op de andere, totdat hij uit ons oog verdween.

‘Miss Van Buren,’ zeide Van Brederode, ‘kunt u ons vergeven?’

‘Het is wel moeilijk,’ zeide deze, terwijl zij zenuwachtig aan een plooi van haar wit japonnetje plukte, ‘maar we zullen er niet verder over spreken - nooit meer! Ik moet nu eens gaan zien, hoe het met Lady Mac Nairne is.’

‘Nog niet. Eén oogenblik. Er is iets, dat ik te mijner verdediging zeggen moet,’ pleitte Rudolf.

Zij aarzelde en er lag iets, zoowel op haar gelaat als in zijne stem, dat mij waarschuwde, dat het wijzer zijn zou mij te verwijderen. Ik stapte dus op de *Waterspin* over en zocht mijne hut op.

‘Wel, wel!’ was alles, wat ik prevelen kon, terwijl ik mij met het hoofd in de handen, op den rand mijner kooi neerzette. ‘Wel! Wel!’

Zoo bleef ik geruimen tijd zitten, tot wij weer met vollen spoed vorderden. Toen trad ik op het keukenraam toe en keek naar buiten. Ik kon het dek der *Mascotte* zien. Van Brederode en Nell waren daar nog altijd alleen.

‘Wel! Wel!’ herhaalde ik, als versuft, mij wanhopig afwendende, ‘dat is nu mijn werk. Zonder mij - maar ik weet het ook al niet. Ik denk, dat het zoo zijn *moest.* Zou het niet?’

Ik keerde weer naar mijn hut terug en drentelde rusteloos heen en weder. Kort daarop bemerkte ik, dat ik een wijsje neuriede.

Het was op zichzelf geen droevig liedje, maar voor mij lag er toch eene zekere melancholie en tevens veel toepasselijkheid in.

‘Aardige meisjes wegschenkende
Een voor u, en een voor u,
Maar nooit (hoe komt dat toch?)
Nooit eene, nooit ééne voor m i j !’

Een half uur later hielden wij stil. Wij waren te Middelburg aangekomen. Ik keek weer uit. Nell stond alleen op dek. Zonder twijfel was Alb eindelijk naar beneden in de machinekamer gegaan, en verwisselde daar de blauwe overjas tegen iets meer passends. Zou hij haar zelfs om conventioneele reden weer alleen hebben gelaten, als alles niet afgesproken was.

De M a s c o t t e en de W a t e r s p i n lagen nu stil en ik kon van Alb's afwezigheid gebruik maken om eens poolshoogte te nemen. Misschien echter was twijfel boven zekerheid te verkiezen. Toch drong mij iets te gaan, en aleer ik recht wist, hoe ik daar gekomen was, en waarom, stond ik naast de lieve gestalte in het wit. Nell keek mij stralende van aandoening aan.

‘O, mijnheer Starr, u had ik juist noodig!’ riep zij. ‘Ik verlangde zóó naar uw komst!’

‘Wel, hier ben ik dan,’ glimlachte ik. ‘Het doet me plezier, dat u mij noodig heeft.’

‘Gij moet mij raad geven. Ik zond hem weg; wij moeten aan boord blijven tot Lady Mac Nairne beter is, dus zijn wij niet gehaast en hij moest zich verkleeden. In het eerst wilde hij niet zonder antwoord gaan; maar ik zeide hem, dat ik tien minuten behoefde om na te denken. Hij heeft alles opgehelderd. Het is alles de schuld van Freule Menela - en van mij. En nu moest g i j mij zeggen, wat gij er van denkt. Gij kent hem zoo goed. Gij zijt oude vrienden. Er is niemand anders, met wien ik daarover spreken kan en ik heb al lang een soort van gevoel, alsof gij een pleegbroeder van mij waart.’

Alweer een broeder! Slag op slag! Ik moet voor broeder in de wieg zijn gelegd!

‘Goed zoo,’ antwoordde ik op doffen toon, ‘ga voort, zusjelief.’ Het ging mij nu al beter af.

‘Hij zegt, dat hij nooit heeft opgehouden mij, van het eerste oogenblik af, razend lief te hebben. Maar ik dacht, dat dit slechts verbeelding was en dat, toen ik hem zoo leelijk behandelde en

Phil zoo lief voor hem was, hij zich tot haar voelde aangetrokken. Och, zeg mij, geiooft gij waarlijk, dat hij Phyllis niet bemind heeft?'

'Nooit!' verklaarde ik met den meesten nadruk. 'Nooit!'

'O! wat maakt gij mij gelukkig! Gij zijt dus zeker, dat hij mij niet gevraagd heeft, om mijne gevoelens te sparen, na dat tooneel met Sir Alec Mac Nairne?'

'Volkomen zeker.'

'Wat zijt gij goed! O! wat houd ik van u. Nu eerst kan ik mij in alle gerustheid aan mijn geluk overgeven! O, was het niet àl te dol - ik kan het nu wel zeggen, nu we broeder en zuster zijn - hij dacht, dat ik u misschien liefhad.'

'Uil!' merkte ik op.

'En al dien tijd was ik zoo schrikkelijk bang, dat hij zou merken, dat ik om hem gaf, dat ik nauwelijks een woord tegen hem wilde spreken. Bovendien dacht ik niet, dat hij zich iets, dat i k zeide, zou aantrekken. En het speet mij zoo voor hem, toen Phyllis zich met Robert engageerde. Die goede Phil, ik ben ook heel akelig tegen haar geweest. Ziet u, zij trachtte zich te overreden Rudolf te nemen, zonder hem lief te hebben, en daarom h a a t t e ik haar.'

'O, was het dat, wat u toen bedoelde!' riep ik.

'Wat ik bedoelde?'

'Nu ja, het maakt niet uit. Wees maar gerust zusje-lief, Alb aanbidt je - en deed dit reeds van het oogenblik, dat hij je zag en zal het doen, totdat de dood zijne oogen sluit. Dàt is mijne innige overtuiging, als zijn vriend voor het leven. En ik raad je, ga voort met hem geëngageerd te zijn, totdat je met hem trouwt.'

'Zeeman, wat ben je toch een goede oude jongen!' viel Van Brederode hier eensklaps in. En daar stond hij achter mij om door een ringetje te halen, in zijn eigen pak en stralend in zijn nieuw geluk.

'Ik geef je haar Alb,' zeide ik. En toen verwijderde ik mij, langzaam de woorden, die mij bijlagen op de wijze van Saul's Doodenmarsch neuriënde:

'Mooie meisjes weggevende,
Één voor u en één voor u,
Maar nooit een, nooit één voor m i j !'

Hoofdstuk XXXVII.

Toen ik den volgenden morgen, den dag van de Botermarkt te Middelburg, wakker werd, had ik een gevoel, of ik in het geheel niet geslapen had, maar den heelen nacht geluisterd naar het lieflijke klokgelui, dat als een reukwerk in de lucht zweefde. Toch vermoed ik, dat ik geslapen heb, want de klokken hadden nu en dan opgehouden met hun eentonig wijsje, dat mij zelfs in mijne droomen bij bleef. ‘Een voor u, en een voor u, maar nooit één, n o o i t één voor m i j .’

Het is een schilderachtig oud logement, waar wij gelogeerd zijn, met een grooten tuin er achter. Na het ontbijt was ik mijn broederschap zoo moede, en het verveelde mij zoo die gelukkige paartjes te zien en al die huwelijksplannen te vernemen, dat ik, in plaats van het gewone schouwspel van den Donderdag te Middelburg te gaan zien, waarvoor men van heinde en verre komt, wegsloop en mij in den tuin ging verbergen.

Phyllis en Robert waren samen uit. Rudolf en Nell waren uit, beide paartjes geloofden in alle oprechtheid, dat zij de merkwaardigheden gingen bezichtigen; dat zij er op uit waren om gehuwde vrouwen en meisjes in witte mutsen, zonderlinge doekjes, platte lijfjes en uitstaande rokken te zien; om mooie gezichtjes te bewonderen met bengelende gouden sieraden op zijde van hun hoofd; te staren naar jonge vuurroode armen, onder de ongelooflijk nauwe korte mouwen, die manden met eieren of kluiten boter naar de markt brachten. Hoe goed kon ik mij het geheele tooneel door de photo's voor den geest roepen! - de klokvormige figuren der vrouwen, de stalletjes op het ruime, vierkante marktplein en de koele bogen van de botermarkt. Hoe goed wist ik ook, dat noch Phyllis en Robert, noch Rudolf en Neil er iets van zouden zien, of het zich later herinneren zouden, als zij bij toeval al iets anders zagen, dan elkander.

‘Dit is nu het einde,’ dacht ik in stilte. Wij zullen misschien te zamen naar Rotterdam terug gaan, als men dat goedvindt. Maar alles is zoo veranderd, alsof wij een geheel ander gezelschap waren. En daarvoor heb ik nu gezwoegd, - allerlei sprookjes bedacht - en een complot gesmeed! O m l i e v e m e i s j e s w e g t e g e v e n ! Foei! ik voelde mij even gegriefd, alsof ik een miskende heilige ware, ofschoon, alles wel beschouwd, ik niet altoos de rol van een heilige heb gespeeld.

Terwijl ik lusteloos op een ongemakkelijken stoel zat te hangen, die voor dit doel niet geschikt was, hoorde ik een zacht geritsel tusschen de struiken achter mij en kwam Tibe den kop op mijn knie leggen.

'Waar is je meesteres?' vroeg ik werktuigelijk. 'Ben je haar dan ontrouw geworden?'

'Hier ben ik,' antwoordde de stem van tante Fay, 'ik dacht wel, dat gij in den tuin zoudt zijn, daarom kwam ik u opzoeken. Waarom gaat gij de stad niet eens zien?'

'Waarom zijt g i j niet gegaan?' vroeg ik, zonder te antwoorden.

'Omdat ik u niet gaarne alleen achterliet,' antwoordde zij eenvoudig.

'Gij behoeft u waarlijk niet om mij te bekommeren,' zeide ik, 'dat doet geen sterveling.'

Zij liet haar eigenaardig, rustig en zoo welwillend lachje hooren.

'Dat is iets anders; de anderen zijn met elkaar geëngageerd. Ik werd geëngageerd... door u.'

'Laat u dat niet beletten u te vermaken,' zeide ik. 'Uwe taak is thans afgeloopen. Ik huurde eene tante in de hoop mijne belangen te bevorderen. Al de anderen werden daardoor gediend; ik niet.'

'Dat is mijne schuld immers niet.'

'Dat weet ik,' verzekerde ik haar, 'meen dan ook niet, dat ik u iets verwijt. Gij zijt integendeel een wonderbaar wezen geweest; maar zelfs uwe rol is ten einde.'

'Ja,' gaf zij toe, 'en zoo ook de uwe; wij houden op tante en neef te zijn, al blijven wij elkander daarom toch de beste gevoelens toedragen, is het niet?'

'Dat hoop ik,' antwoordde ik somber, 'en toch doet het mij pijn ook van u te scheiden. Gij en Tibe zijt alles, wat mij op aarde overblijft en nu moet ik ook u tweeën verliezen.'

'Gij hebt toch geen tante noodig,' lachte zij.

'Neen, maar ik heb behoefte aan iemand, ik weet niet juist aan wie. Robert won een mijner geliefden, Rudolf de andere. Wat zal ik beginnen?'

'Kom mede naar mijne zitkamer,' sprak zij vriendelijk, 'en laat ons de zaak eens samen bepraten.'

Ik gehoorzaamde als altijd.

Er waren bloemen in hare zitkamer, wat trouwens altijd het geval is en de geur der laatste zomerrozen had iets weemoedigs, maar toch ook eene verzachtende uitwerking.

'Verontschuldig mij voor een oogenblik,' zeide tante Fay, 'ik

moet even iets aan mijn toilet veranderen, voordat wij samen beginnen te praten; maar ik ben zoo aanstonds terug en Tibe zal u gezelschap houden.'

'U is mooi genoeg zoo,' zeide ik.

Maar zij verwijderde zich glimlachend en ik miste haar nauwelijks, zoozeer was ik in mijne gedachten verdiept.

'Één voor u, en één voor u; maar nooit, nooit één voor mij!' neuriede ik na verloop van enkele minuten onwillekeurig hardop.

'N o o i t is een woord, dat al heel lang klinkt, dunkt u niet?' antwoordde eene stem aan de deur.

Ik blikte op.

Een sierlijke kleine gedaante stond op den drempel der tusschendeur, dezelfde gestalte, welke ik zoo vaak gedurende de acht laatste weken aanschouwd had. Maar het was niet hetzelfde gelaat. Waakte of droomde ik? De zware grijze lokken waren verdwenen; zoo ook de blauwe brilleglazen en de strik onder de kin. Eene bekoorlijke jonge vrouw keek mij glimlachend aan met het mij welbekende mooie mondje; maar het glansrijke goudbruine haar of de prachtige bruine oogen, die mij zoo uitdagend aanblikten, had ik nooit aanschouwd.

'Lieve hemel!' riep ik uit.

'Gij hebt gezegd uwe tante niet meer noodig te hebben, sprak zij.

'Wie zijt gij?' stotterde ik.

'Herinnert gij u dat niet? Ik ben Mary Milton. Zoo gij in uw eigen land hadt gewoond, in plaats van in den vreemde rond te zwerven, zoudt gij weten, wie Mary Milton is, althans zoo gij ooit de N e w - Y o r k - M e t e o r laast.'

'Ik veronderstel, dat het een droom is, waaruit ik spoedig zal ontwaken,' verklaarde ik. 'Ik sliep slecht vannacht.'

'Roep niet om hulp, in de verbeelding dat het eene nachtmerrie is,' zeide mijne tante ondeugend.

'Ik heb den indruk van een visioen, maar zoo gij mij niet onmiddellijk verklaart, dat gij de levende werkelijkheid zijt, zal mijn hart breken.'

'Er is geen groot mysterie aan verbonden,' antwoordde Mary Milton 'zou ik aan eene vermomming hebben gedacht, indien gij in uwe annonce niet om eene tante gevraagd hadt, en daar een jong meisje er niet licht als eene vrouw van middelbaren leeftijd uitziet, moest ik mijzelve wel oud maken. Die advertentie kwam al bijzonder goed van pas, want Mary Milton had zich, als welbekende en

ondernemende journaliste, verbonden eene reis om de wereld voor haar blad te maken zonder er zelf een cent voor uit te geven. Ik heb de redactie van de M e t e o r zeer goed voldaan met mijn verslagen en sedert twee jaar ben ik daardoor in heel Amerika bekend. Nederland was het laatste land in Europa, dat mij te bezoeken overbleef, toen ik uwe annonce las. Dank zij u, heb ik veel van deze reis genoten. Ik vrees, u dikwijls erg te hebben geplaagd en heel wat van uw geld te hebben uitgegeven; maar dat was maar voor de grap! Gij zult al uw geschenken terugkrijgen. Een massa geld ligt voor mij gereed bij mijn terugkeer te New-York en van daar zend ik u een wissel voor al, wat gij voor uwe tante betaald hebt. Ik wou, dat ik het w e r k e l i j k was, en bewaar maar ééne kleinigheid, om aan u te blijven denken.'

'Hebt ge altijd het geld teruggezonden, dat uitgegeven werd door de lieden, die gij gehypnotiseerd hebt, om u de verschillende landen te laten zien?'

'Neen. Dat was iets anders, al weet ik ook niet goed waarom. En gij behoeft mij niet zoo vreemd aan te kijken. Ik heb nooit iets gedaan, waarover ik mij schamen moest.'

'Ik zou den persoon dooden, die zoo iets durfde beweren!' riep ik uit. 'Neen, ik staarde u aan, omdat gij mij meer dan ooit wonderbaar voorkomt. Gij hypnotiseert m i j , gij doet het iedereen. Ik denk, dat gij den hoofdredacteur hypnotiseerde om u dat karweitje op te dragen.'

'Misschien wel,' lachte zij. 'Soms kan ik er de menschen toe brengen dingen voor mij te doen - groote dingen zelfs - als ik er groote behoefte aan heb.'

'Gij zoudt er mij toe kunnen brengen alles te doen!' riep ik uit. Gij zijt eene toovenares, wat meer is, ik vind u eene schoonheid. Groote Goden! Hoe weet ge u in iemand te nestelen! Zou dit de reden wezen, omdat gij zijt, die gij zijt, - dat ik in den grond mijns harten er geen zier om geef, dat Nell en Phyllys met anderen zijn verloofd? Ik zou wel eens willen weten, of mijn instinct iets zag onder den blauwen bril en het grijze haar. Luister eens, is u Miss of Mevrouw Mary Milton! en als ge een mevrouw zijt, is u dan weduwe, onbestorven weduwe of iets anders?'

Zij lachte.

'Voor hoe oud ziet ge mij wel aan? Als een tante was mijn officieele leeftijd van Lady Mac Nairne. Ik werp met bril en pruik die overige jaren weg. Ik ben drie en twintig en had gelukkig nog geen tijd tot trouwen.'

‘Gelukkig!’ herhaalde ik. ‘En gelukkig voor u, zooals ge zegt.

Ik vind u volmaakt.’

‘Maar zoo had ik nooit voor tante kunnen fungeeren.’

‘Zeker niet. Maar te denken, dat ik u al dien tijd voor een tante versleten heb!’

‘Ik werd niet versleten. Ik heb u een aantal dingen bespaard - al bespaarde ik ook geen geld. Waarlijk, ik heb mijn honorarium wel verdiend - al hebt u mij ook dikwijls voor interessant aangezien.’

‘Nooit!’

‘Ook niet, toen ik u weerhield Nell van Buren te vragen?’

‘Dat is welbeschouwd een zegen.’

‘Dat vond ik ook. Maar oprecht gesproken, ik deed het alleen, om u een blauwtje te sparen. Ik wist van den beginne, dat zij Rudolf van Brederode beminde, ofschoon zij het zonder mij niet zoo spoedig ontdekt zou hebben.’

‘U is voor een ieder onzer een goede genius geweest,’ zeide ik. ‘En ik ben u schuldig...’

‘Bied me nu geen verdere belooningen aan. Voor de grap heb ik u allerlei dingen afgetroggeld, maar omkooping heeft later mijne zenuwen in de war gebracht. De comedie is nu uit.’

‘Laat ons dan net doen, of het maar een l e v e r d e r i d e a u was,’ sloeg ik voor. ‘Ik zou zoo gaarne willen, Mary Milton, dat gij in het volgende stuk de hoofdrol vervuldet. Mary Milton! welk een heerlijke naam! Ik begrijp nu pas, hoe het kwam, dat ik niet waarlijk verliefd op een dier beide engelen was. Gij zijt geen engel; maar u zal ik in alle oprechtheid lief hebben; ik gevoel het; ik zal u aanbidden.’

‘Gekheid. Men moet zijne tante niet beminnen.’

‘Ik onthef u van uw tante-schap, maar ik kan u niet meer aan de M e t e o r afstaan. Zoo gij naar Amerika terugkeert, moet gij Ronald Starr redigeeren. Dat zal u niet zwaar vallen. Gij zijt gewoon een oog op hem te houden.’

Ik trad op haar toe; maar zij boog zich naar Tibe, nam zijn kop tusschen hare kleine handen en vroeg:

‘Wat zeg jij daarop Tibe?’

De hond kwispelstaartte.

Op dat oogenblik traden de anderen binnen. Hunne uitdrukking van geluk ging in die van de grootste verbazing over bij den aanblik mijner gezellin. Niemand herkende het mooie meisje met de prachtige oogen en den schat van goudblonde lokken.

Ik genoot er van, hun alles op te helderen. Allen lachten er

hartelijk om (behalve Robert) en Rudolf hielp mij er zoo edel doorheen, dat ik hem gaarne met eigen hand Nell ten huwelijk zou hebben gegeven, indien zijzelve dat niet reeds had gedaan.

''t Is precies als een van Nell's verhalen!' riep Phyllis. 'Alleen houdt zij er van de hare droevig te laten eindigen.'

'Ik zou het bestorven hebben, als dit een droevig slot had gehad,' zeide Nell oprecht, met een bekoorlijken blik Van Brederode hare beide handen toestekende.

'Ik ook,' verzekerde Phyllis, 'O! hoe heerlijk, dat wij allen elkander zoo liefhebben!'

'Doen wij dat?' vroeg ik de M e t e o r -dame.

Zij glimlachte: 'Het zou jammer zijn een wanklank in dit koor te brengen.'

Terwijl zij zoo gestemd was, haalde ik den ring met de robijn te voorschijn, dien zij eens verklaarde een verlovingsring te zijn.

'Met dezen ring...'

'Neen...'

'Engageer ik u als mijne chaperonne voor het leven.'

Ditmaal trok zij hare hand niet terug. En ik drukte er een vurigen kus op, toen ik den robijn aan haren vinger stak.

EINDE.